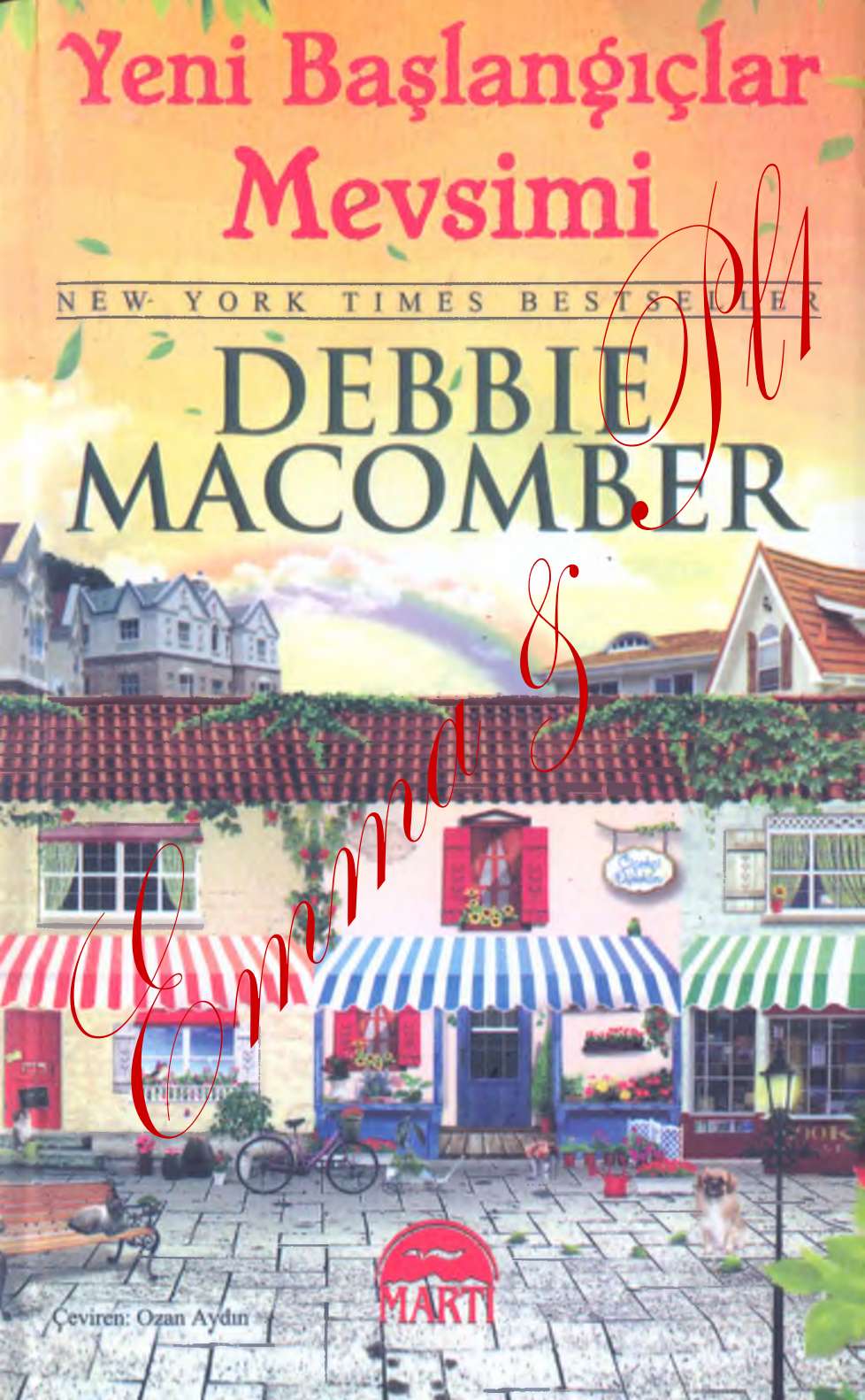
Yeni Başlangıçlar Mevsimi

NEW YORK TIMES BESTSELLER

DEBBIE MACOMBER

Çeviren: Ozan Aydın

MARTI

Yeni Başlangıçlar Mevsimi

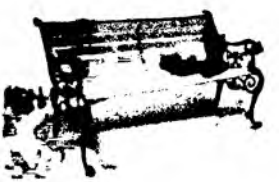
DEBBIE MACOMBER

Sonlar, insanı hayata bağlayan yepyeni başlangıçlardır...

Kimi zaman hayatın karmaşasından başımızı kaldırmak, dertlerimizi geride bırakmak ya da bize zarar veren alışkanlıklarımızdan kurtulmak için bir yol bulmaya çalışırız. Ve bu arayışta en büyük yardımcımız dostlarımız olur; sadece iyi değil kötü günde de yanı başımızda duran ve her sonun bir başlangıca vesile olduğunu hatırlatan can dostlarımız...

Sihirli bir dokunuşa ihtiyaç duyan insanların yaşadıklarını sımsıcak bir dille anlatan bu roman, bizleri umut aşılayan bir dünyanın içine çekiyor.

"İşin ucunda unutulmaz karakterler yaratmak varsa, bunu Debbie Macomber'dan daha iyi kimse yapamaz."
BookPage

Yeni Başlangıçlar Mevsimi

DEBBIE MACOMBER

Çeviri: Ozan Aydın

MARTI

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Sevgili Dostlarım,

Blossom Sokağı'na, Lydia Goetz'in tuhafiyesi Bir Yumak Mutluluk'a tekrar hoş geldiniz. Lydia'nın ailesi ve arkadaşları sizlere Seattle'ın bu güzide sokağındaki gelişmeleri aktarmak için sabırsızlanıyor.

İki yıl önce Avustralya'da bulunduğum zamanlarda herkes Sidney'i gezmekle meşgulken ben bir tuhafiyedeydim. Aldığım iplerin (ip almadan dışarı çıkacağımı düşünmediğiniz, değil mi?) ücretini ödemek için kasaya yöneldiğimde, sigarayı bırakmayı isteyenlere yardımcı olması amacıyla örgü örmeyi öğreten bir kursun afişini gördüm. Bunun kitabım için harika bir fikir olduğunu düşündüm. Konunun özünü alıp genişlettim (Lydia'nın kursu sadece sigarayı bırakmak değil, her türlü alışkanlıktan kurtulmak isteyen insanlar için) ve doğru hikâyelerin bir araya gelmesini bekledim. Bu düşüncemin şu anda elinizde tuttuğunuz kitapta hayat bulduğunu size söylemekten memnuniyet duyuyorum. "Örgüyle Bırak Alışkanlıkları" kursu fikrim *Yeni Başlangıçlar Mevsimi*'nde gelişti. Birkaç yeni karakterle tanışacak, eski dostlarınızın bazılarıyla görüşeceksiniz. Evet, Anne Marie, Ellen, Baxter geri döndü. Ellen hâlâ dilek listesini tamamlamaya çalışıyor, dolayısıyla sürprizlere hazır olun.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Lydia'yla ve tuhafiyesiyle ilgili ilk hikâyeyi anlattığım *Küçük Mucizeler Dükkânı*'nı yazdığımda ortaya bir seri çıkarmayı düşünmemiştim. Kim bilebilirdi böyle olacağını? Benim haberim yoktu! Aslında şöyle bir geçmişe bakınca tutkularımı içeren (burada örgü örme ve ip) tüm kitaplarım okuyucularım tarafından benimsenip beğenildiği için bunu anlayabiliyorum.

Blossom Sokağı'ndaki dostlarımızdan haber almaya en az kapısındaki AÇIK yazısını dışarı çevirmek için sabırsızlanan Lydia kadar hevesli olmanızı umuyorum. Size iyi eğlenceler diliyorum. Lydia'nın açacak çok kursu, alacak çok dersi, edinecek çok arkadaşı olduğunu bilmenizi isterim.

Sevgilerimle,

Debbie Macomber

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Sevgili dostum Delillah'a...

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

1

Hayatta tıpkı örgü örerken yaşadığımıza benzer zorluklarla karşılaştıkça kendimizi geliştiririz. Yeni bir ilmek atma tarzını, tekniğini öğrenmeye çalışırken harcadığımız enerji hem ellerimize hem de beynimize iyi gelir.

Bev Galeskas

LYDIA GOETZ

Haziran ayında yazın ruhuna yakışmayan bir çarşamba sabahı, Blossom Sokağı'ndaki tuhafiyemin kapısında duran AÇIK yazısını çevirdim. Kapının önünde dururken yan taraftaki Susannah'ın Bahçesi adlı çiçekçi dükkânından gelen güngüzellerinin, glayöllerin, güllerin ve lavantaların hoş ko-

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

kusunu içime çektim.

Yazın başlarındaydık; gökyüzü kapalı olsa da, her an yağmur yağacakmış gibi dursada, güneş kalbimde parıl parıl parlıyordu. (Kocam, Brad, ne zaman böyle şeyler söylesem bana güler. Ama bu tavrını çok da önemsemem. Kanseri bir değil, iki kez yenen bir kadın olarak ara sıra duygu dolu sözler söylemeye hakkım olduğuma inanırım. Özellikle bugün...)

Havayı içime çektim, yavaşça nefes verdim, sabahın huzur verici anlarının tadını çıkarmaya çalıştım. Hiçbir yerin yazları Seattle kadar güzel olabileceğine inanmıyorum. Susannah'ın dükkânını dolduran, kapısının önünü kaplayan çiçekler de burada bulunmanın en hoş yanlarından biri. Rengârenk çiçekler, havaya karışan zengin kokular, Bir Yumak Mutluluk'un bulunduğu yerin değerini gözümde daha da artırıyor. Brad'in "Dükkân Kedisi" adını taktığı Whiskers parkede yavaş yavaş yürüyüp vitrinin bulunduğu yere çıktı, yumak yumak iplerin arasındaki yerine kuruldu. Zamanın çoğunu orada geçiriyor, mahallenin gözdesi olmaya devam ediyordu. Üst kattaki daireyi şimdilik depo olarak kullanıyorum, bir gün orayı yeniden kiraya verebilirim, ama henüz böyle bir planım yok.

Sokağın karşındaki Fransız Kafesi her sabah olduğu gibi müşterilerle dolmaya başladı. Vitrininin ardında, nefis kokuları Blossom Sokağı'nın yaz havasına karışan, fırından yeni çıkmış pastalar, ekmekler ve kruvasanlar duruyor. Alix Turner bu harika lezzetleri ortaya çıkarabilmek için genelde her

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

sabah saat daha beş olmadan işe başlıyor. Alix en sevdiğim arkadaşlarımdan, ilk müşterilerimden biri. Son birkaç yıldır başardığı işler nedeniyle onunla çok gurur duyuyorum. Hayatını arkadaşlarının ufak yardımlarıyla baştan yazdığını söylemek yanlış olmaz. Alix bu sürede eğitimini tamamladı, kariyer sahibi bir kadın oldu, çok değerli bir adamla evlendi.

Sokağın aşağı tarafındaki Blossom Sokağı Kitapçısı da güne hazır. Anne Marie Roche'la çalışanları müşterilerini ağırlamak, yoldan geçenleri içeri davet etmek için genelde dış kapıyı açık bırakır. Anne Marie'yle kızı Ellen da bugün akşama doğru Paris'ten dönecek.

Ellen hemen hemen her gün akşamüstü Yorkie cinsi köpeklerini yürüyüşe çıkarır, ikisi vitrinin önünden geçerken Whiskers'la Baxter ters ters birbirlerine bakar. Ellen ikisinin de sadece dışarıya böyle göründüğünü, aslında çok iyi arkadaşlar olduklarını, ama bunu bilmemizi istemediklerini söyler.

Bunları hatırlayınca gülümsedim. Sevincim ve heyecanım kedimle bile paylaşabileceğim kadar büyüktü. Aslında tüm dünyaya güzel haberleri vermeyi istiyordum. Dün evlat edinme isteğimizin onaylandığını öğrendik. Bunu ablam Margaret de dahil henüz hiç kimseye söylemedim. Brad'le görüşmelere gittik, görevlilere evimizi ve aile ortamımızı gösterdik, hatta kayıtlara parmak izlerimizi eklettik. Dün akşam da güzel haberi aldık.

En sonunda bir bebeği evlat edineceğiz.

Geçirdiğim rahatsızlıktan dolayı hamile kalma ihtima-

lim ne yazık ki ortadan kalkmıştı. Kendi evladımı doğuramayacağımı bilmek canıma okusa da, bebek sahibi olma arzum hiç dinmedi, azalsa da hiç bitmeyen bir baş ağrısı gibi beni etkiledi. Bunların hiçbirini Brad'e hissettirmemeye çalıştım. Kanserin benden alıp götürdükleri ne zaman aklıma gelse, hayatım boyunca bana bağışlanan güzellikleri hatırlamaya çalıştım. Yaşadığım her günün, her anın tadını hiç pişmanlık duymadan, üzülmeden çıkarmayı istiyordum.

Hayatımda minnettarlık duyabileceğim birçok şey var. Sağlığım yerinde, kanserden kurtuldum. Her yönüne hayran olduğum bir adamla evliyim. Brad'in dokuz yaşına basan oğluna evladım diyebiliyorum. Ve bana büyük huzur ve mutluluk veren bir dükkânım var. Bir Yumak Mutluluk'u açarak, dünyaya kanserin benden artık başka hiçbir şeyi alıp götüremeyeceğini haykırdım. *Yaşamaya* devam edecek, bunu da sürekli hasta olacağımı, ölümle her an karşılaşabileceğimi düşünmeden yapacaktım. Güneşin tadını çıkarmakta kararlıydım. Aynen böyle yapıyorum.

Dediğim gibi Bir Yumak Mutluluk yeni hayatımın başlangıcı oldu. Dükkânımı açtıktan sonra Brad Goetz'le tanıştım, sonraki baharda da onunla evlendim. Gençlik yıllarımı ve yirmili yaşlarımı karşıma çıkan zorluklarla mücadele etmekle geçirdiğim için erkekler ve ilişkiler konusunda çok deneyimli değildim. İlk başta Brad'in sevgisi beni korkuttu. Ardından böyle güzel bir şeyi sırf bir gün kaybedeceğimden korkarak reddetmemem gerektiğini öğrendim. Bu adama ve nihayetinde kendime güvenebileceğimi anladım.

Brad ve Cody'nin sevgisini kazandığım için kendimi çok şanslı hissediyorum. Hayatımda oldukları için Tanrı'ya her gün şükrediyorum.

Sahip olduğum bunca güzelliğe rağmen kollarım hâlâ bebek hasretiyle yanıyor. *Bebeğimiz* olsun istiyorum. Beni en az benim kadar iyi tanıyan Brad bu isteğimi çok iyi anlıyor. Biz de iki hafta boyunca bu konuyu konuştuktan, artılarını eksilerini saydıktan sonra kararımızı verdik.

Evlat edineceğiz.

Bu ihtimal Anne Marie Roche sekiz yaşındaki Ellen'ı evlat edinince aklıma girdi.

Yeni doğmuş bir bebeği evlat edinmemizin vakit alacağını biliyordum, ama ikimiz de bunun farkındaydık. Erkek veya kız olsun, bu fikirle heyecanlansak da gizliden gizliye küçük bir kızımız olsun istiyorduk.

Arka kapının kapandığını duydum, dönünce ablam Margaret'i gördüm. Ablam dükkânımı açtığım ilk günlerden beri benimle çalışıyor. Birinin ak dediğine diğerinin kara dediği iki kardeş olsak da son zamanlar da birbirimizle yakınlaştık. Margaret her zamanki gibi açıksözlülüğü, mantıklı tavırlarıyla hayatımı dengeliyor, sanırım ben de iyimserliğimle, ara sıra büründüğüm maymun iştahlı kişiliğimle onun hayatını dengeliyorum.

"Günaydın!" diyerek onu neşeyle karşıladım, sevincimi hiç sakınmadan dışa vurdum.

"Yağmur yağacak," diye söylendi yağmurluğunu çıkarıp arkadaki boş odaya asarken.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Ablam genelde her şeye olumsuz yaklaşır. Bardağın hep boş yarısını görür. Hatta bardağın tamamen boş olduğunu veya yere düşüp parçalara ayrıldığını düşünür. Ben de yaşlandıkça bu tavrına alıştım, aksi hallerine aldırış etmemeyi öğrendim.

Margaret yağmurluğunu çıkardıktan sonra ters ters bana baktı, sonra da kaşlarını çattı. "Hayırdır. Çok mutlusun. Yağmur bastıracak diyorum."

"Mutlu mu?" Margaret'in sevincimi anlamayacak tek kişi olduğunu bilsem de güzel haberleri ondan saklamama gerek yoktu. Ablam evlat edinmemize karşı çıkar, bu yüzden de kendini hiç kötü hissetmezdi. Karamsarlık doğasında var sanırım, her ne kadar bu gerçeği kabul etmese de onun için endişeleniyorum.

Margaret bana bakmaya devam etti. "Ağzın kulaklarında."

Onunla göz göze gelmemek için yazarkasanın etrafında oyalandım. Ona her şeyi hemen anlatabilirdim, ama vereceği cevaptan korkuyordum.

Kendimi daha fazla tutamayıp, "Brad'le birlikte evlatlık başvurusunda bulunduk," deyiverdim. "Başvurumuz kabul edildi."

İçeriye ürkütücü bir sessizlik hâkim oldu.

"Hata yaptığımızı düşündüğünü biliyordum," diye ekledim telaşla.

"Öyle bir şey söylemedim," diyen Margaret yavaşça bana doğru yürüdü.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Bir şey demene gerek yok ki," dedim ona. Bir kez olsun ablamın benim adıma şüphe duymadan, sesini çıkarmadan, kaygılanmadan mutlu olmasını istemiştim. "Sessizliğin her şeyi açıkladı."

Margaret tezgâha gelip yanımda durdu. Tepkisinin beni üzdüğünü sezmiş gibiydi. "Evlat edinmenin sizin için mantıklı bir seçim olup olmadığını merak ediyorum."

"Margaret," diye sözlerime başladım iç çekerken. "Brad'le ne yaptığımızı biliyoruz." Ablam açık açık söylememiş olsa da onu en çok neyin kaygılandırdığını tahmin edebiliyordum. Yeniden kansere yakalanabileceğimden korkuyordu. Bu ihtimalin, özellikle de on yıl önce bir kez daha aynı şeyleri yaşadığım için ben de fazlasıyla farkındaydım. Bu işe kalkışmadan önce bunu ciddi ciddi düşünmeliydik, Brad'le de aynen öyle yaptık.

"Brad de senin gibi mi düşünüyor?" Ablam çok şüpheci davranıyordu.

"Elbette! O istemese böyle bir şey yapar mıyım?"

Margaret hâlâ ikna olmamış gibiydi. "Bunu istediğinden emin misin?"

"Evet," dedim inatla. Bazen ablama ancak böyle derdimi anlatabiliyordum. "Brad de en az benim kadar risklerin farkında. Lafı uzatmaya gerek yok, Margaret. Benim için endişelendiğinin farkındayım, ama korku içinde yaşadığım zamanlar geçmişte kaldı."

Margaret'in gözleri kaygısını dışa vuruyordu. Bana baktı, biraz bekledikten sonra, "Kurum size çocuk bul-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

mazsa?" diye sordu.

Brad'le birlikte konuştuğumuz konular arasında bu da vardı, böyle bir şey de olabilirdi. Omuz silktim. "Şansımızı deneyeceğiz."

"Bebek mi istiyorsunuz?"

"Evet." Yumuşacık, pembe bir battaniyeye sarılmış, miniminnacık bir bebeğin kollarıma bırakıldığım hayal ettim. Bu görüntüye sarıldım, beni huzura ulaştırmasına, içimi umutla doldurmasına müsaade ettim. Margaret itiraz etmek için sesini çıkarmayınca şaşırdım. Düşüncelere dalarak geçirdiği birkaç dakikanın ardından kısık bir sesle, "Çok iyi bir anne olacaksın... annesin."

Ağzımın açık kaldığından emindim. Margaret'in güzel sözlerinin şokunu üzerimden zor attım. Margaret ilk kez özel hayatımla ilgili bir şeye destek vermeye bu kadar yaklaşmıştı. Hayır, ona haksızlık ediyordum. Brad'i kendimden uzaklaştırdığım zamanlarda ikimizin bir araya gelmesini de kısmen o sağlamıştı. Birbirimize yeniden kenetlenmemiz de bizi doğrudan evliliğe götürmüştü.

"Teşekkürler," diye fısıldadım ablamın koluna dokunurken. Margaret ne anlama geldiğini çıkaramadığım bir şekilde homurdandı, dükkânın arka tarafındaki masaya gitti. Bir sandalye çekip oturdu, tığ işini çıkardı.

"Yeni kurs için hazırladığın afişi astım," dedim sesimdeki duygu dolu titremeyi saklamaya çalışarak. Margaret ondan beklediğim en son şeyi yapmıştı, sözleri de beni derinden etkilemişti.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Söylediklerimi başını sallayarak onayladı.

Yeni kursun adını ve amacını Margaret seçmişti. "Örgüyle Bırak Alışkanlıkları," demiş, ben de önerisini çok beğenmiştim. Tuhafiyemi açtığımdan bu yana geçen beş yıllık süre boyunca çoğu bayan, birkaç da erkekten oluşan müşterilerimin örgü örmeyi öğrenmek için ne kadar farklı sebepleri olduğunu fark ettim. Kimileri kafa dağıtacak, dertlerden kaçacak, alışkanlıklarını veya kaygılarını bir kenara atmalarını sağlayacak bir şey arıyordu. Kimileri de sırf örgüye olan tutkularını doyurmayı ya da kendi elleriyle ördükleri bir şeyle sevgilerini ve yaratıcılıklarını dışa vurmayı istiyordu.

Dört yıl önce liseye giden Courtney Pulanski adlı bir kız çorap örme kursuma yazılmış, kurs sayesinde kilolarını daha kolay vermişti. Her ne kadar inanması zor olsa da Courtney şimdi üniversite ikiye gidiyor ve örgü örmeye devam ediyor. Daha da önemlisi, yaz aylarındaki formunu koruyor.

Margaret, "Umarım Alix mesajı alır," deyip düşünceleri böldü.

Neyi ima ettiğini anlamadım. "Efendim?"

"Alix sigara içmeye başlamış."

Bunu ben de fark etmiştim. Alix ne zaman dükkânıma gelse sigara kokuyordu. Sigara kokusu elbiselerine, saçına sinmişti. Bunu hiç kimsenin fark etmediğini sanıyordu, ama tam aksine herkes yeniden sigaraya başladığının farkındaydı.

"Bence sigarayı bırakmayı o da ister."

Margaret, "O zaman kursa yazılması iyi olur," dedi samimiyetle. "Faydasını görür."

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Margaret her zamanki gibi herkes için en iyi şeyin ne olduğunu biliyormuş gibi davranıyordu. Bu tavrı genelde canımı sıkardı ama bu kez hoşuma gitmişti.

Günün ilk müşterisi, daha önce hiç görmediğim bir kadın, içeriye girdi ve on beş dakika sonra yüz dolarlık alışveriş yaparak çıktı. Bu sayede güne umut verici bir başlangıç yaptık.

Kapı kapanır kapanmaz Margaret huzurevinde kalan annemiz için ördüğü elindeki Afgan işini kenara koydu. "Ne olacağını biliyorsun, değil mi?"

"Hangi konuda?" diye sordu.

"Evlat edinme konusunda."

Donup kaldım. Margaret'in konuyu unutmayacağını bilmeliydim. En azından aklına kötü kötü ihtimaller gelene kadar bekler diye düşünmüştüm. Bu dürtüsüne tıpkı beni koruma içgüdüsüne olduğu gibi dayanamadığını biliyordum. Ama şu anda söyleyeceklerini duymama gerek yoktu.

"Ne olmuş?" diye sordum sinirimin bozulduğunu gizlemeye çalışarak.

"Sosyal hizmetlerden biriyle görüştün mü?"

"Elbette görüştüm." Anne Marie'yle konuşmuştum, o da bana Ellen'ın evlatlık işlerini yürüten sosyal hizmetler görevlisi Evelyn Boyle'u tavsiye etmişti. Anne Marie'yle Ellen birbirlerine o kadar bağlanmışlardı ki hayat hikâyeleri bana korkularımı unutturmuştu. Biz de böylece Brad'le birlikte Evelyn'e ulaştık. Margaret başını iki yana salladı, sinirlerimi bozamaya devam etti.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Anne Marie bana Ellen'ı evlat edinmesine yardım eden kadının numarasını verdi," dedim.

Margaret kaşlarını çatıp dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

"Ne oldu?" diye sordum sakinliğimi bozmamaya çalışarak.

"Bunu yapmanı önermem."

"Neden? Hem artık çok geç."

"Şu bahsettiğin görevli yetim çocuklara bakıyor, değil mi?"

"Öyle, yanılmıyorsam." Bilakis öyle olduğunu biliyordum, ama bunun konumuzla ne ilgisi olduğunu anlamamıştım.

"Ne önemi var ki?"

Ablam her şey gayet açıkmış gibi bana baktı.

Margaret sabırsızca, "Elindeki dosyalarda birçok çocuk vardır da ondan," dedi. "Hem onları yerleştirecek yer de bulamıyordur. Şuraya yazıyorum; yanına mızmız bir çocuk gönderecek, çocuk diyorum, bebek değil, senden de ona bakmanı isteyecek."

"Margaret," dedim kızgınca. "Brad'le birlikte bebek evlat edineceğiz. Evelyn bize işlemlerde yardımcı oluyor, o kadar."

Margaret birkaç dakika cevap vermedi. Tam konuyu unutacak gibi dururken, "Evlat edinecek bebek bulmak o kadar kolay olmayabilir," dedi.

"Belki de öyledir," dedim onunla tartışmayı istemedi-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

ğimden. "Kurumun bize vereceği cevabı bekleyeceğiz artık."

"Avukatlar, işlemler masraflı olacaktır."

"Vakti geldiğinde Brad'le birlikte onun da çaresine bakarız."

Margaret olumsuz bir şeyler daha bulmaya çalışıyormuşçasına kaşlarını hafifçe çatarak uzaklara baktı. "Evlatlık işlerini yürüten özel kurumlar da var, biliyorsundur belki."

Özel kurumlardan haberim vardı, ama ilk olarak resmi kuruma başvurmak maddi açıdan daha mantıklıcaydı.

"Ülke dışından birini bulmayı düşündünüz mü?"

Margaret'in yardımcı olmaya çalıştığını görebiliyor, yine de gardımı düşürmekten çekiniyordum.

"Onu ikinci seçenek olarak düşünüyoruz," dedim.

"Ama özel kurumlardan daha pahalıymış diye duydum."

"Evet, öyle ama bir başka yol da..."

Margaret derin derin iç çekti, omuzları yukarı kalktı. "Annemize söyleyecek misin?"

Annemizin sağlığı ve hafızası kötüye giderken böyle bir şey yapmayı düşünmüyordum. "Muhtemelen söylemem..."

Margaret dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı.

"Annemiz Cody'nin üvey oğlum olduğunu çoğu zaman hatırlamıyor," dedim. Yanına son gidişimizde yanımdaki "genç adam"la ilgili çeşit çeşit sorular sormuştu.

Ablam sertçe yutkundu. "Annem birkaç gün önce ziyaretine gittiğimizde Julia'yı tanımadı."

İçim sızladı, hem Margeret'e, hem kızı Julia'ya, hem de annemize üzüldüm. Margaret bundan bana bahsediyordu.

Annemizin hafızası son iki yılda gittikçe kötüleşmişti. Öyle ki bir süre sonra beni bile hatırlamayacağından korkmaya başlıyordum. Margaret'le birlikte dönüşümlü olarak ziyaretine gidiyor, durumunu kontrol ediyor, bulunduğu şartlardan memnun olup olmadığına bakıyorduk. Artık annelik görevini bizler üstenmiştik.

Bu değişimin tam olarak ne zaman gerçekleştiğini biliyordum. Her şey annemin komşusu tarafından bahçede baygın halde bulduğunda başlamıştı. Çiçeklerini sularken yere yığılmıştı. O andan sonra her şey değişmişti. Annemiz artık o tanıdığımız kadın değildi. Huzurevine yatırılmak zorunda kalmıştı, kafası karışık, hafızası bulanıktı. Hâlâ öyle. Annemin başına gelen bu rahatsızlıktan duyduğu şaşkınlığı saklamak için çaba sarf ettiğini görmek beni çok üzüyordu.

Margaret, "Annem senin adına çok sevinir," dedi. "Bir gün sağlığına kavuşur, bebeğin olduğunu fark eder."

Gülümsedim, aklımda şüpheler olsa da, Margaret'in de benimle aynı durumda olduğunu bilsem de bunun doğru çıkmasını umdum.

Konuşmamıza devam etmek üzereyken kapının üzerindeki küçük çan çaldı, başımı kaldırınca dükkâna alımlı, genç bir bayanın girdiğini gördüm. Onunla daha önce hiç karşılaşmamıştım.

"Merhaba," dedim, samimi gülümsememle onu karşılayarak. "Buyurun, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kadın başını yukarı aşağı salladı, gerginke elindeki cep telefonuyla oynadı. "Şey... vitrindeki afişi gördüm de..."

"Örgü örmeyi biliyor musunuz?"

Kadın başını iki yana salladı. "Hayır... yani biraz bilirim. Yıllar önce öğrenmiştim ama unuttum. Bu kurs benim gibi birine zor gelir mi?"

"Hayır. Kısa sürede her şeyi öğreneceğinizden eminim. Yeteneklerinizi canlandırmak için size seve seve yardımcı olabilirim." Kursun yedi haftadan oluşacağından bahsettim, ücretini söyledim.

Kadın beni anladığını gösterircesine başını salladı. "Bırakmayı istediğim şey ne olursa olsun kursa yazılabilir miyim?" Konuşurken yere baktı.

"Elbette," dedim.

"İyi," dedi. Çantasını ve cep telefonunu tezgâhın üzerine bıraktı. "Ödemeyi yapayım." Kredi kartını uzattı, adını okudum: Phoebe Rylander.

"Kursa ilk yazılan kişisin," dedim.

"Kurs haftaya mı başlayacak?"

"Evet."

"Afişte çarşamba günleri saat altı ile sekiz arası yazıyordu, doğru mudur?"

"Evet. Dükkânı geç kapatacağım. İlk kez akşam saatlerinde kurs düzenliyorum."

Ona kredi kartı slipini uzattım, imzaladı. "Neyi bırakmayı istiyorsun?" diye sordum dostane bir tavırla.

"Bir şeyi değil, birini," diye fısıldadı.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Hı..." Cevabı beni şaşırttı.

Gözlerine yaşlar dolarken, "Bir adamı unutmayı istiyorum," dedi. "Bir zamanlar... sevdiğim birini."

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

2

PHOEBE RYLANDER

Clark ayrılığı bir türlü kabullenmiyordu. Phoebe, Bir Yumak Mutluluk'tan dışarı adım atar atmaz cep telefonu yine çaldı. Arayanın nişanlısı, daha doğrusu eski nişanlısı olduğunu bildiği için ekrana bile bakmadı. Her şeye rağmen onu hâlâ seviyordu. Ne kadar canı yanarsa yansın nişanı atmaktan başka çaresi kalmamıştı. Clark'ın yaptığı şeyi öğrendikten sonra bir daha onun sözlerine kanmayacağına ant içmişti. Artık her şey bitmişti. Bu kez geri dönüş yoktu. Söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şeyle aklını çelmesine müsaade etmemekte kararlıydı. Ama bir süre sonra boş evine adım ataca-

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

ğından, kendisini çok yalnız hissedip kararlılığının zayıflayacağından korkuyordu. Bugün kendisini daha güçlü hissediyor, duygularına daha çok hâkim olduğunu düşünüyordu. Örgü kursunun da faydasını göreceğine inanıyordu.

Yapması gerekenleri bilmesi, üstesinden gelmesini kolaylaştırmaya yetmiyordu. Clark'ın onu geri kazanma çabaları her şeyi daha da karmaşık hale getirmişti. Clark aileleri işe katacak kadar ileri gitmişti. Ama Phoebe gardını indiremezdi, Clark'ın yaptığı şeyi sineye çekemezdi. Telefonu çalmaya devam ediyordu. Phoebe telefonu açmazsa Clark sesli mesaj bırakacak, ardından tekrar arayacaktı. Phoebe kapaklı telefonunu başparmağıyla açtı. "Beni bir daha arama," dedi. Sesindeki kararlılığa şaşırdı. "Sana daha kaç kez aynı şeyi söylemem gerek?"

"Phoebe, ne olur yapma böyle... izin ver..."

"Sana diyecek başka bir şeyim yok," diyen Phoebe telefonu kapatmaya yeltendi.

"Phoebe, ne olur en azından beni bir dinle."

"Zaten dinledim." Tereddüt etti. "Konuşacak bir şeyimiz yok artık."

"Yalvarırım sana."

"Clark, yüzüğünü verdim. Her şey bitti. Ayrıldık."

"Bana kızgınsın, kızmakta da haklısın. Ama bana beş dakikanı versen, sadece beş dakikanı ayırsan sana her şeyi açıklarım."

Gerçekten de işini biliyordu, daha önce birçok kez kanıtladığı gibi. "Hayır, Clark, bir kez seni affettim. Bu kez

olmaz. Bitti. Bir hafta önce nişanı attım."

"Kızgınlıktan böyle yapıyorsun! Beni böyle bırakamazsın. Beni seviyorsun, ben de sana deliler gibi âşığım... Bunu çok iyi biliyorsun, Phoebe. Bilmelisin de. Bir daha asla canını incitecek bir şey yapmayacağım. Seni üzeceğime ölmeyi yeğlerim."

"Sözlerinde samimi misin bilmiyorum ama ben senin yerinde olsam gider kendime tabut seçerdim, çünkü canımı çok yaktın, Clark." Sesi titredi, az da olsa zayıflığını dışa vurduğu için kendisine kızdı. Konuşmaya devam etmek yerine telefonunu kapattı. Gözleri yaşlarla dolarken hızlı adımlarla Blossom Sokağı'ndan geçti. Kavşağa vardığında elinin tersiyle yanağını sildi, burnunu çekti. Öğle arasında yürüyüşe çıkmış, normalde gittiğinden daha uzaklara gitmişti. Aslında daha önce Blossom Sokağı'na hiç adım atmamıştı. Ama artık geç kalmıştı, işe dönmesi gerekiyordu. Madison Fiziksel Tedavi Kliniği'ndeki patronu anlayışlı biriydi, ama hastalardan birini bekletmesine kızabilirdi.

Phoebe kliniğe vardığında nefes nefese kalmıştı. Yemek yememişti, içi kıyılıyordu. Ama yapacak bir şey yoktu.

Phoebe telaşla ana kapıdan içeri girdiğinde Bayan Dover'in bekleme salonunda oturduğunu gördü. Hastası elindeki dergiyi sehpanın üzerine bırakıp Phoebe'ye gülümsedi. Phoebe de kadının gülümsemesine karşılık vermeye çalıştı. Caroline Dover dizkapağı ameliyatı olmuştu, şimdi de her çarşamba saat birde fizik tedavi görüyordu. Son altı haftadır Phoebe'nin yanına geliyor, yavaş da olsa ilerleme kaydedi-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

yordu.

Phoebe, "Buyurun, içeri geçelim," dedi. Caroline ayağa kalkarken Phoebe derin bir nefes alıp önden yürüdü. Kendini toparladı, akşama kadar dayanmaya çalıştı.

Hastalarına odaklanarak mesaisini bitirdi. Saat beşi on geçe klinikten çabucak ayrılmayı isteyerek ceketini giyindi, çantasını eline aldı. Kendini tutamayıp cep telefonuna baktı. Clark üç sesli mesaj bırakmıştı. Aklı karışmasın diye mesajları dinlemeden sildi.

Onun sesini duymaya cesaret edemiyordu, kararsızlık içindeydi. Asıl sorun ona inanmayı istemesiydi. Her şeyi geride bırakabilmeyi çok *istiyordu*. Bu yüzden ani bir kararla örgü kursuna yazılmıştı. Örgüyle Bırak Alışkanlıkları. Tuhafiyenin vitrinindeki afişe gözleri takılıp kalmıştı. Clark'ı kararında ciddi olduğuna ikna edecekse, birkaç hafta boyunca kafasındaki düşüncelerden uzaklaşabilmek için bir şeylerle uğraşması gerekecekti.

Elindeki cep telefonunu daha sıkıca tuttu. Parmakları Clark'ın mesajlarını silmek için tuşlara basmışsa da onunla konuşmaya can atıyordu. Aşkını duymayı, ona başka kadınlarla görüşme ihtiyacını açıklayacak mantıklı bir sebep sunmasını istiyordu. Ama hiçbir sebep, hiçbir bahane, söyleyeceği hiçbir söz yaptığı şeyi değiştiremezdi.

Phoebe kapıya yönelirken patronu Bill Boyington, "Clark'la yine tartıştınız mı?" diye sordu.

Phoebe'nin düşünceleri dağıldı.

"Neden öyle düşündün?" Phoebe hafta boyunca ciddi-

yetini bozmayıp işine odaklanmak için elinden geleni yapmıştı. İş yerindeki hiç kimseye nişanı attığını söylememişti.

"Sana çiçek gelmiş." Danışma masasına yöneldi.

Masanın köşesindeki kocaman buket göze çarpıyordu. Phoebe onu daha önce görmemesine şaşırdı. Ortanca çiçeklerinin arasında orkideler, zambaklar, güller serpilmişti; belli ki Clark masraftan kaçınmamıştı. Ama ne olursa olsun Phoebe o çiçekleri bir çelenge benzetiyor, yeniden ağlamaya başlayacağını hissediyordu. Kendini koyvermemekte kararlı olduğu için omuzlarını dikleştirdi. "Onları istemiyorum."

Bill şaşkınlıkla ona baktı.

Bill'in eşinin hoşuna gideceğini bildiği için, "Onları Louis'e götür," dedi.

Patronu ona ikna olmamış gibi baktı. "En az iki yüz dolar vermiştir bu çiçeklere."

Phoebe bir an onu affetmeyi düşündü. Clark geri adım atmıyordu, fikrini değiştirmekte kararlıydı. Yine de Phoebe bir an olsun gardını indirmemeliydi. Başını iki yana salladı. "Onları... istemiyorum. Ya Louis'e götür ya da çöpe at gitsin."

Bill, Phoebe'nin şaka yapmadığını anlamışçasına kaşlarını çattı, "Ciddi misin?" diye sordu.

"Clark'la aramdaki her şey bitti," dedi hüzünle.

"Bu kez geri dönüşü yok mu?"

Phoebe gözyaşlarını bastırdı. "Hayır. Gerçekten de bana başka bir seçenek bırakmadı."

Patronu onu teselli etmek için elini omzuna koydu.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"İçini dökmek ister misin? Bana veya bir başkasına..." Başıyla danışma masasını işaret etti. Claudia, Phoebe'nin annesinin yaşlarındaydı.

"Sağ ol, ama... şimdi değil. Hâlâ çok kızgınım."

Bill omzunu hafifçe sıktı. "Çok üzüldüm. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyordum."

Phoebe titreyen elleriyle çantasına uzanıp kâğıt mendil çıkardı ve burnunu sildi. Kızgınlığa ve yaşadığı ihanete ancak bu kadar dayanabilmiş, pişmanlıklar ortaya çıkmaya başlamıştı. Daha önce yaşadıkları ona hazırlıklı olması gerektiğini, yaşayacağı bunalımın üstesinden gelebilmek için bir plana ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

"Bill, rica etsem benim için bir şey yapar mısın?"

"Elbette." Bill'in samimiyeti, ona yardımcı olmak için bunu hemen kabul etmesi Phoebe'nin duygularına hâkim olmasını daha da zorlaştırdı.

"Claudia'ya Clark Snowden'in buraya gönderdiği şeyleri geri göndermesini söylersen sevinirim." Bunları söylerken sesi biraz çatladı. Clark'ı affederse kendine olan saygısını tümden yitirirdi. Clark'ı hayatından uzak tutmak onu çok yoracaktı. Tıpkı dizinin iyileşmesi için canını dişine takan Caroline Dover gibi çabalaması gerekecekti. Ama önünde sonunda Clark'a olan sevgisi bitecekti. En sonunda kalbindeki sızı dinecekti. Phoebe kapıdan çıkmadan Bill ona sarıldı, Phoebe'nin gözlerine yine yaşlar doldu. Otoparka giderken telefonu tekrar çaldı. Arayan kişinin adına bakmaya gerek duymadı. Ardından gelen neşeli ton mesaj geldiğini

haber veriyordu. Yürürken adımları yavaşladı. Clark kolay kolay vazgeçmeyecekti.

Phoebe'nin peşinden koşacak, ona hediyeler gönderecek, inadı kırılana kadar ona yalvaracaktı. Bunu da gerçekten başarabilirdi. Daha önce aynısını yapmıştı. Sevdiği adama sırtını dönmesi, bahanelerini kabul etme isteğine direnmesi kolay değildi. Alışkın olduğu durumlara, bir daha adım atmayacağına yemin ettiği topraklara düşmüştü, yine de işte buradaydı. Hayır, pes edemezdi. Kararından vazgeçemezdi. Haftanın beş günü önünden geçtiği telefoncu ilk kez gözüne takıldı. Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra durup geri döndü. Vitrine bakınca yeni çıkmış cep telefonlarını gördü.

Clark'ın bir şeyler elde edene kadar onu aramaya devam edeceğini adı gibi biliyordu. Planından da haberdardı, bir kez ona kanmıştı. Clark'ı hayatında çıkarma konusunda gerçekten kararlıysa ona doğru mesajı vermeliydi. Dükkâna girip etrafa bakındı.

"Birazdan sizinle ilgileneceğim, Hanımefendi," dedi telaşlı bir kadın satış temsilcisi.

"Bir şey soracaktım."

"Hemen geliyorum."

"Peki." Phoebe sırtını duvara yasladı. Eve gitmek için acelesi yoktu. Onu bekleyen tek şey bomboş bir daireydi, bir de kedisi Prenses. Kedisinin hisleri onunkilerden daha kuvvetliydi. Clark'ı hiç umursamamıştı, Clark da onu hiç sevmemişti. Evlendiklerinde Prenses'i yalnız yaşayan annesine vermesini istediğini söylemişti. Phoebe hiç hoşuna gitmese

de bunu kabul etmişti. Satış görevlisi ona seslendi, Phoebe dalgınlıktan kadını zor fark etti. Cep telefonu numarasını değiştirmek kolay olsa da ailesine ve arkadaşlarına haber vermek zorunda olduğunu düşünmek canını sıkıyordu.

Annesi aklına geldi. Clark'ı seven ve yaptığı ilk... kaçamağın ardından ona destek çıkan annesine henüz haber vermemişti. Bu kez annesinin onun tarafını seçmesi için dua ediyordu.

Eve vardığında kendini daha güçlü hissetti. Prenses onu evinin kapısında karşıladı, ayaklarının etrafında dönerken mırladı.

Yere eğilip Prenses'i kucağına alan Phoebe yüzünü kedisinin yumuşacık, gri tüylerine yasladı. "Sen en başından beri haklıydın," diye fısıldadı. "Senin tavırlarına güvenmeliydim. Öyle yapsam şimdi bu kadar üzülmezdim."

Ev telefonunun ışığı yanıp yanıp sönüyordu. Aramaların çoğunun kimden geldiğini biliyordu. İlk sesli mesajın annesinden geldiğini görünce hiç şaşırmadı.

Leanne Rylander, "Çok önemli bir konu. Konuşmamız lazım. Eve varır varmaz beni ara," diyordu.

Phoebe alnını mutfak dolabına yasladı. Er ya da geç olanları annesine anlatması gerekecekti, gerçi Leanne'nin ses tonuna bakılırsa çoktan haberi almış olabilirdi. Kendisini toplamak için biraz bekledi, telefona uzandı.

"Alo, Phoebe, sen misin kızım?" diye sordu Leanne telaşla.

"Clark sana ulaştı sanırım," dedi Phoebe alınganlıkla.

Debbie Macomber Özel Basımından Örnektir

"Evet. Ah, Phoebe, sesi çok üzgün geliyordu."

"Beter olsun," diye kızdı. "Anne ne olur bana bu kez onun tarafını tutmadığım söyle." Clark'ın ısrarlarına dayanmak çok zordu, ona bir de annesi eşlik ederse iş içinden çıkılmaz bir hal alırdı.

"Şey, hayır... Yaptığı affedilemez."

"Teşekkürler," diye fısıldadı Phoebe.

"Kızmakta haklısın," diye devam etti annesi.

"Hem de sonuna kadar!" Phoebe, bir anlığına Clark'ın da aynı şeyleri söylediğini hatırladı. Leanne'nin hikâyenin tamamını bildiğinden kuşkulanmaya başladı.

"Anne, Clark'ın fuhuş yaparken basıldığının farkındasın değil mi?"

"Evet, anlattı. Bunun bahanesi falan olmaz ama bana hayat kadınıyla birlikte olmanın aldatma anlamına gelmediğini sandığından bahsetti."

Clark'ın annesine gerçeği ya da gerçeğin bir kısmını söylemiş olduğunu anlayınca Phoebe'nin ağzı açık kaldı. "Ama... hayat kadını bulmaya çalışıyormuş!"

"Evet, biliyorum." Annesinin sesinde acımaya benzer bir şey sezdi.

"Bu ilk vukuatı da değil."

Annesi iç çekti. "Ne kadar üzüldüğünü tahmin edebiliyorum."

"Bildiğin gibi değil anne!" diye haykırdı Phoebe. "Ne kadar üzüldüğümü, aşağılandığımı tahmin edemezsin."

"Ama Phoebe, hayatım, bilmediğin şeyler var. Ortada

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

hafifletici sebepler var. Clark'a tuzak kurulmuş. Apaçık oyuna getirilmiş. Bana işin mahkemeye gitmeyeceğinden emin olduğunu söyledi. Hatta onu utanç verici bir duruma soktukları için emniyete karşı dava açmayı düşünüyor."

Phoebe gözlerini kapattı. "Anne. Ne olur ağzından çıkanları bir dinle. Tuzağa gelip gelmemesi önemli değil. Ayarlamaya çalıştığı kadının gizli polis olması da, olayın mahkemeye gidip gitmemesi de önemli değil. Asıl düşünülmesi gereken, evlenmek üzere olduğum adamın böyle bir... zaafının, zayıflığının olması. Başka kadınları arzulaması, ilişki yaşamak için değil, birlikte olmak için bunu yapması. Bunun ne kadar utanç verici olduğunu görmüyor musun? Belki de sokaktan birini ayarlamak ona heyecan verici geliyordur. Ama şu durumda bana böyle ihanet eden bir adamla evlenemeyeceğimi, evlenmeyeceğimi biliyorum, o kadar."

Annesi tekrar iç çekti. "Phoebe, beni dinle. Sen kızımsın ve mutlu olmanı isterim, ama bir daha düşünmelisin."

Konuşmaları gittikçe acı verici hale geliyordu. "Gördüğün gibi Clark seks için hayat kadınının birini ayarlamaya çalışmış. Durumu daha ne kadar açık söyleyebilirim ki?"

"Ah, Phoebe yeter artık böyle konuştuğun. Gaddarlık etme."

"O olanları ballandırıp anlatabilir miyim, sen söyle?" diye haykırdı Phoebe. "Clark başka bir kadınla birlikte olmayı istemiş, ona para vermiş! Böyle daha kibarca mı oldu?"

"Ah, kızım. Kızgınsın, değil mi?"

"Kızgın mı? Kızgın mı?" Evet, kızgındı ve şu durumda

öyle olması da içindekileri boşaltması için daha uygundu. "Öfkeliyim, anne. Canım yanıyor, ihanete uğradığımı, aşağılandığımı, hırpalandığımı, kalbimin parçalandığını hissediyorum. Hem bunlar sadece kelimelere dökebildiklerim..."

Annesi ona hemen cevap vermedi. "Radikal bir karar almadan önce biraz düşünsen iyi olur," dedi sonunda.

"Neyi düşünecekmişim? Sevdiğim adamın sadakatsizin teki olduğunu mu? Anne, bu davranışlarının evlendiğimizde sona ereceğine inanıyor musun gerçekten?"

"Erkekler..."

"Anne," diye feryat etti. "Clark'ın yaptıklarına bahane bulmaya çalışma."

"Ama tatlım, bana her şeyi açıkladı. Kötü bir şey yaptığını biliyorum, ama gerçekten de bir... bilirsin işte telekızla birlikte olmanın aldatma anlamına geleceğini düşünmüyormuş."

"Ne yani, bu yaptıklarını haklı mı çıkarıyor? Sana inanamıyorum, anne!"

Annesi durdu. "Şey... Clark'ın bağlantıları, annesinin durumu, birlikte..."

"Annesi seni kulübe davet etti, sen de gazetelerde gördüğün kişilerle tanıştın." Bu sözleri söylemek bile çok zordu, ama gerçeklerden bahsediyordu. Snowden'lerle aralarında bir bağ olması Leanne'nin hoşuna gidiyordu. Snowden'ler zengin ve tanınmış bir aileydi.

Annesi, "Yeni hastandan bahsettiğinde ne kadar heyecanlandığımı hatırlamıyor musun?" dedi, onun da Phoebe

gibi üzüldüğü sesinden anlaşılıyordu. Phoebe annesinin bahsettiği zamanları çok iyi hatırlıyordu. Annesi gazetede en çok sosyete haberlerinin verildiği sayfaları severdi. Clark kayak yaparken dizini sakatlayınca fizik tedavisini Phoebe yürütmüştü. Clark tedavinin ilk günü Phoebe'ye çıkma teklif etmişti. Phoebe de şirket politikası hastalarla ilişki yaşanmasına izin vermediği için onu reddetmişti.

Clark haftalarca ona çiçekler yollamış, hediyeler getirmiş, etrafında dört dönmüştü. Tüm çabalarına rağmen Phoebe onu reddetmiş, tedavisi bitene kadar onunla dışarıda görüşemeyeceğini söylemişti. O zamanlar bunlardan ders almalıydı. Clark reddedilmeyi kabullenen biri değildi. Phoebe nişanı atmış, bu da Clark'ın gururunu incitmişti. Phoebe'nin çekip gitmesine izin vermeyecekti. Onun bakış açısına göre her şeyin kontrolü onda olmalıydı, dolayısıyla terk eden kişi ancak o olabilirdi.

Annesi Clark'ın adını duyar duymaz heyecanlanmıştı. Konuşurken de onun statüsünde biri için kuralların esnetilebileceğini ima etmişti. Phoebe ile Clark görüşmeye başlar başlamaz, Leanne tüm arkadaşlarına kızının Max ve Marlene Snowden'in oğluyla görüştüğünü söylemişti. Clark babasının prestijli avukatlık şirketinde yöneticiydi ve beş yıl içinde de şirketin ortağı olacaktı. Leanne Rylander'a göre Phoebe turnayı gözünden vurmuştu.

Clark da tıpkı masallardaki romantik kahramanlar gibi Phoebe'nin ayağını yerden kesmişti. Onu partilere, konserlere götürmüştü. Ona hediyeler almış, iltifatlar yağdırmış ve

evlenme teklif etmişti. Başına kötü şeyler geleceğini de ilk kez Clark'ın ofisinde çalışan bir kadın kliniğe uğrayıp onunla özel olarak konuşmayı istediğini söylediğinde anlamıştı. Kellie Kramer, Clark'ın hayat kadınlarıyla birlikte olmak gibi pis bir alışkanlığının olduğu konusunda Phoebe'yi uyarmıştı. Phoebe kadına inanmamıştı. Hem neden inanacaktı ki?

Phoebe ilk olarak kadının Clark'a kin güttüğünü düşündü. Ardından Kellie, Clark'ın tutuklandığını gösteren belgenin fotokopisini uzatarak ona söylediklerinin doğru olduğunu kanıtladı. Phoebe'nin bunu bilmesi gerektiğini düşünerek belgeye ulaşmak için işinden olmayı göze almıştı. Ayrıca buna benzer birçok olayın daha yaşandığını, ama Clark'ın hiç yakalanmadığını iddia etmişti. Dünyası başına yıkılan Phoebe, Clark'ın karşısına çıkmış, Clark ise kızgınlığına anlam veremiyormuş gibi davranmıştı. Nişanlısına göre bunu hemen hemen tüm erkekler yapıyordu. Bir hayat kadınıyla birlikte olmak herhangi bir anlam taşımıyordu.

Phoebe bu saçma bahaneleri dinlemeye katlanamamış, nişanı hemen atmak istemişti. Clark ona ikinci bir şans vermesi için yalvarmıştı. Onu gece gündüz aramıştı. Ona çiçekler yollamış, af dileyen mesajlar atmış, onu kararından vazgeçmeyi düşünür hale getirmeyi başarmıştı. Ama Phoebe'yi ona ikinci bir şans vermeye asıl annesi ikna etmişti.

Leanne, Phoebe'nin Clark'ın kendini ispatlamasına izin vermesi gerektiğini düşünüyordu. Clark'ın böyle bir şeyin tahammül edilemez olduğunu öğrendiği için bir daha aynı

duruma düşmeyeceklerini ileri sürmüştü.

Clark söylenebilecek tüm güzel sözleri söylemişti. Gözlerinde yaşlarla karşısına geçmiş, bir daha böyle bir şeyin yaşanmayacağına yemin etmişti. Ona âşık olduğunu, çekip giderse hayatının bir anlamı kalmayacağını söylemişti. Ayrıca Kellie Kramer'in de işine son verildiğini sözlerine eklemişti. Çalışanı sınırı aşmıştı, yaptığı sineye çekilemezdi. Asıl amacı Clark'a ve babasına zarar vermekti. Phoebe nişanı atarsa Kellie amacına ulaşacaktı. Clark ona bir şans daha vermesi için yalvarmış, Phoebe de annesinin kulaklarında çınlayan sesiyle ona kanmıştı.

"Phoebe? Phoebe, orada mısın?" diye sordu annesi.

"Buradayım anne."

"Bana bunları düşüneceğine söz ver," dedi tekrar. "İşin ucunda geleceğin yatıyor."

"Az önce dediğim gibi, düşünecek bir şey yok. Clark bir başka kadınla birlikte oldu. Bunu da itiraf etti!"

"Evet, ama kadın onu tuzağa düşürmüş."

"Ne fark eder. Sonuçta sözünü tutmadı."

"Hayatın boyunca pişman olacağın bir şey yapmandan korkuyorum, kızım."

Phoebe, *kendini düşünüyor olmayasın?* diye içinden geçirdi ama bir şey söylemedi. Gözlerini kapattı. "Daha... fazla bu konuyu konuşamayacağım, anne. İyi geceler."

Sadece Clark'a değil, mutluluğunu ve onurunu sosyal anlamda faydalı ama duygusal olarak çökmüş bir ilişkiye feda etmesini ondan bekleyen annesine karşı da direnme-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

liydi.

O örgü kursuna bir an önce başlamalıydı. Clark Snowden'i hayatından çıkarmak zorundaydı, bu da kafasını dağıtmak ve kararlılığını korumak için büyük çaba sarf etmesi anlamına geliyordu.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

3

BRYAN "HUTCH" HUTCHINSON

Hutch, Doktor Dave Wellington'un odasında oturmuş, Dave'i bekliyordu. Doktoru ve eski sınıf arkadaşı olan Dave onunla yüz yüze görüşmek istemişti, bu iyiye işaret değildi. Hutch her yıl yaptırdığı fiziksel kontroller için muayeneye gelmiş, bir dizi testin ardından da Dave'in hemşiresi onu doktorun odasına yönlendirmişti. Hutch ile Dave'in arkadaşlıkları eskiye dayanıyordu, aynı liseye, üniversiteye gitmiş, okulun Amerikan futbol takımının yıldız oyuncuları olarak tanınmışlardı. Hutch aile işlerini üstlenmeden önce birlikte her çarşamba öğleden sonra golf oynarlardı. Hutch babasının

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

ani vefatının ardından hayatındaki birçok şey gibi golfu de bırakmıştı. Rainier Dağı Çikolataları'nın başına geçmiş, o günden itibaren de hayatı hiç eskisi gibi olmamıştı.

Artık gün ortasında golf oynayacak vakti yoktu. Zaten açılan davadan dolayı da...

Hutch bunları düşünmek istemiyor çünkü ne zaman böyle şeyler aklına gelse tepesinin tası atıyordu. Hemşirenin de dediği gibi bunun tansiyonunu yükselttiğini biliyordu. Aslında şaşılacak bir şey yoktu. Üniversitedeki kadar sağlıklı bir vücuda sahip değildi. Spor yapacak vakti olmuyordu. Şirket işlerinden vakit kalmıyordu.

Arkadaşı odaya girerken Hutch, "Yaşayacak mıyım, Doktor?" diye espri yaptı. Dave masasının arkasına geçti, sandalyesini çekti.

"Orası sana bağlı."

Hutch'ın yüzündeki gülümseme kayboldu. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Dave ona doğru eğildi. "Tansiyonun çok yüksek."

"Evet, ama..." Kaşlarını çattı. Şu günlerde stresi şirkete karşı açılan asılsız davadan dolayı tavan yapmıştı. Bir kadın Rainier Dağı Çikolataları'ndan yediği için kilo aldığını iddia ediyordu. Dava metinleri "psikolojik bağlılık" ve "istismara yönelik reklam yapma" gibi süslü ifadelerle doluydu, ama davanın temeli davacının kilo alması üzerine kurulmuştu. Hutch gerçekten de aptalca iddialara karşıydı. Yine de jürinin davalıya büyük meblağlar ödettirdiği bu tür davaları sık sık gazetelerde okuyordu. Davalının kazanma ihtimali yoktu,

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

ama kadının Rainier Dağı Çikolataları'nı toplum sağlığını tehlikeye atmakla suçlayan, davayı kazanıp emsal durum yaratmayı ve bu sayede de adını duyurmayı uman, işinin ehli bir avukatı vardı. Bunlar aklına ne zaman gelse daha da sinirleniyordu. Bu kişiler dürüstlüklerini, mantıklarını, vicdanlarını mı yitirmişlerdi?

Hutch ödeyeceği bedeli önemsemiyordu; bu şantajların karşısında pes etmeyecekti. Tansiyonu yüksek çıkmış olabilirdi, ama bunun da çaresine bakacaktı. "Tamam, hangi hapı verirsen ver kullanacağım."

Dave başını iki yana salladı. "İlaçlar yeterli gelmez. Çok çalışıyor, yeterince egzersiz yapmıyorsun, ayrıca beslenmene de dikkat etmediğini biliyorum. Kalp kriziyle karşı karşıya kalabilecek bir hastanın tüm belirtileri var sende."

"Hey, ben daha otuz beş yaşındayım."

"Ve bekârsın. İstatistiklerin evliliğin özellikle de erkekler için ne kadar faydalı olduğunu gösterdiğinden haberdarsındır."

Evlilik konusu annesiyle konuşurken de sık sık açılıyordu. "Birileriyle tanışacak vaktim olmuyor," diye söylendi.

Dave hemen araya girdi. "Ayrıca ailenizde kalp hastalıkları irsi."

"Evet, ama..."

"Baban vefat ettiğinde kaç yaşındaydı?"

Hutch soluk alıp verdi. "Elli sekiz." Babasının vefat ettiği günü hiç unutmuyordu. O zamanlar yirmi beş yaşında hovarda, bencil, biraz da kibirli bir gençti. Golf oynayacak,

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

kızlarla çıkacak, arkadaşlarla eğlenecek bolca vakti vardı. Her şey tam manasıyla bir gecede değişmişti. Aile işlerinde babasının yerini alacağı günün önünde sonunda geleceğinin farkındaydı. Ama babası Bryan'ın emekli olmasına daha çok vakit olduğunu düşünmüş, işleri öğrenmeye çalışmamıştı. Hutch her gün ofise gelmiş, ama işlerin nasıl döndüğüne hiç kafa yormamıştı. Bu kadar kısa sürede patron koltuğuna oturacağını hiç mi hiç düşünmemişti. İşlerle ilgili her şeyi detayına kadar öğrenmesi, CEO'nun rolünü tam anlamıyla kavraması iki yılını almıştı. Hatalar yapmış, şirketi zaman zaman sıkıntıya sokmuştu. Sadece işçilere karşı sorumlulukları yoktu, annesine de bakması gerekiyordu. Rainier Dağı Çikolataları pazar payını yitirmiş, çok zor zamanlar geçirmişti, Hutch da yavaş yavaş işi çözmüştü. Sonraki birkaç yıl boyunca şirketin durumu gitgide iyileşmiş, her şey eskiye dönmüştü. Hutch'ın özgüveni yerine gelmişti. Yeni ürünlerin geliştirilmesini desteklemişti. Dağıtımcılarını değiştirmişti. İşin araştırma kısmından reklamına kadar her şeyiyle ilgilenmişti. Bu yüzden de günde on iki, hatta bazen on dört saat durmadan çalışmıştı. Dolayısıyla şu anda dava edilmelerinin hiç zamanı değildi.

Dave ciddiyet dolu bir sesle, "Sana reçete yazacağım," dedi. "Ama hayatında değişikler yapmalısın."

Hutch homurdanmamak için kendini zor tuttu. Yoğun programına artık daha fazla şey ekleyemezdi. "Ne gibi?"

"Diyet yapmalısın mesela."

Koşuşturmaca arasında öğünleri atladığını, çok fazla

abur cubur yediğini kabul etse de bu teklife kızdı. "Ben kilolu değilim," dedi.

"Doğru ama kan ve potasyum değerlerin çok düşük. Bağışıklık sistemin zayıflamak üzere. Parmağın bu yüzden bu kadar süredir tam iyileşmemiş."

Bundan bir ay kadar önce Hutch mutfakta lastik gibi olmuş iki günlük pizzayı kesmeye çalışırken başparmağının kenarını kesmişti. Kesiğe birkaç dikiş atılmıştı. Ama bu güne kadar yarası tam kapanmamıştı. Onu doktordan sağlık kontrolü için randevu almaya da bu itmişti zaten. Dave'in muayenehanesine uğramayalı neredeyse bir buçuk yıl olmuştu. Noel hariç arkadaşıyla da görüşememişti.

Hutch, "Vitamin alsam yetmez mi?" diye sordu bir umutla.

"Sana vitamin yazacağım, ayrıca reçeteye demir hapıyla tansiyon hapı da ekleyeceğim, ama bunlar yeterli olmaz. Artık sağlığına daha çok dikkat etmelisin." Sözlerinin devamını getirmesine gerek yoktu. Yoksa o da babası gibi genç yaşta kalp krizinden gidebilirdi. Hem bu kez işleri üstlenecek kimse de yoktu.

"Tamam, spor salonuna yazılırım."

Dave bu çok da büyük bir adım değilmiş gibi omuz silkti.

"Yazılmaktan fazlasını yapmalısın. Haftada en az üç kez spor yapmalısın."

"Tamam, tamam. Yaparım."

"Bir-iki kursa da yazılsan iyi olur."

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Daha başka şeyler de mi yapması gerekiyordu? "Ne tür kurslardan bahsediyorsun?"

Dave arkasına yaslandı, Hutch'a bakarken gülümsedi. "Söyleyeceğim, ama gülmek yok," dedi.

"Niye gülecekmişim ki?"

"Çünkü sana örgü kursuna yazılmanı tavsiye edeceğim."

Hutch başını iki yana salladı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır, ciddiyim. Tansiyonu tavan yapan bir erkek hastam vardı. Örgü örmeye karar verdi, sanırım karısı ikna etti onu. İnan geçirdiği değişime hayret ettim. Dalga geçmiyorum. Örgünün etkisini kendi gözlerimle gördüm."

Dave saçma sapan bir fikirden bahsediyordu. "Bir şeyler öğrenmeye ayıracak çok vaktim var da, örgüye mi başlayacağım?"

"Önerim aklında olsun yeter, ayrıca parmağının iyileşmesi için de iyi olur."

Hutch başparmağını ileri geri hareket ettirdi, parmağının kasıldığını hissetti. Özellikle de sabahları kaskatı kesiliyordu. Ama kendisini örgü örerken hayal edemiyordu. Spor salonuna gidebilirdi ama örgü kursu konusunda kararsızdı. Arkadaşlarından veya çalışanlarından biri duysa alay konusu olurdu.

Hutch birden meraklanıp, "Peki ya sen?" diye sordu. "Sen örgü örüyor musun?"

"Evet," diyen Dave tekrar gülümsedi. "Bana da eşim

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

öğretti."

"Hadi canım!"

"İşe yarıyor, Hutch. Bir dene." Dave kalemini aldı, reçeteyi yazdı, arkadaşına uzattı. Hutch reçeteye baktı. Otuzlu yaşlarında tansiyon hapına başlayacağını hiç düşünmezdi. Dave haklıydı, bunlar hayra alamet değildi.

"İki ay sonra kontrole gelmeni istiyorum."

Hutch evet dercesine başını salladı. Ayağa kalktı, ceketinin iç cebinden bir çikolata çıkardı. "Sana bir şey getirdim."

Dave çikolatayı aldı, beklentiyle arkadaşına baktı.

"Bunu tüm ülkeye dağıtacağız. Adı Aziz Helen Dağı Çikolatası."

Dave çikolatanın arkasını çevirip paketin üzerindeki yazıyı okudu. "Üstü hindistancevizi kaplı, içi çikolata sosu dolu bitter çikolata. Lezzet patlaması."

"On sekiz aydır bunun üzerinde çalışıyorum. En sonunda bize bir şans vermeyi kabul eden bir dağıtımcı bulduk." Arkadaşı büyük şekerleme şirketlerine karşıyken geniş pazarlara açılmanın ne kadar zor olduğunu biliyordu. Hutch bu yeni ürüne çok inanıyor, şirketin geleceğini buna bağlamaya hazır olduğunu hissediyordu. Şimdiye kadar her şey olması gerektiği gibi gerçekleşmişti, tabii milyonlarca asılsız davayla karşı karşıya kalırsa işler değişirdi. Dave paketi inceledi, Hutch arkadaşının etkilendiğini anladı. "Şekeri çok yüksek değil," dedi. "Yüzde yetmiş kakao da tam kıvamında."

Hutch gülümseyerek, "Sağlıklı bir ürün," dedi. Kapıya

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

yöneldi.

Dave onu durdurdu. "İki ay boyunca dediklerimi yap, Hutch. Beni hayal kırıklığına uğratma."

"Uğratmam." Hutch odadan çıktı, asansöre binmek yerine merdivenlerden hızlıca indi. Dave'in spor konusundaki sözlerine hak veriyordu. Ama maalesef günlük işlerinden geriye pek vakti kalmıyordu. Şimdiye kadar programından çıkartabileceği şeyleri çıkarmıştı, yine de ilgilenmesi gereken birçok işle karşı karşıya kalıyordu. Ofisine döndüğünde programın on beş dakika gerisinde kaldığını fark etti. Kapıdan içeri adım atar atmaz asistanı Gail Wendell'in endişeli yüz ifadesi biraz olsun kayboldu. Hutch'ın her an bir istekte bulunacağını beklercesine ayağa kalktı.

"Bay Williams ofisinizde sizi bekliyor," dedi.

Hutch saatine baktı. Saat biri geçiyordu, kahvaltı yapmamıştı, başının döndüğünü hissediyordu. Tahliller için onca kan verdikten sonra bu normaldi. "Öğlen yemeği söyler misin?"

Gail, "Tavuk teriyaki ister misiniz?" diye sordu.

Hutch'in en sevdiği yemeklerden biri de oydu ama tuzlu oluyordu. "Bana yanında köy peyniri olan bir salata ister misin?"

Gail kaşlarını kaldırdı. "Köy peynirini sevmediğinizi sanıyordum."

"Sevmiyorum, ama sağlığım için iyiymiş. Doktor dengeli beslenmem gerektiğini söyledi."

"Tamam, salata söylüyorum. Başka bir şey?"

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Hutch başını yukarı aşağı salladı. "Evime yakın bir spor salonu bulup adıma üyelik açtır."

Asistanı not aldı.

"Bir de..." Tereddüt etti, utandığını hissetti. "Örgü kursu bul."

Asistanına baktı, ama Gail hiç tepki vermedi.

"Seattle'ın merkezinde akşam saatlerinde bir kurs bulabilir misin bir bak." Evi merkezdeydi, bu çılgınca deneyim için de uzaklara gitmeyi istemiyordu. Aslında Gail'in böyle bir kurs bulacağını hiç sanmıyordu, bu da işine gelirdi. Dave'e aradığını ama kurs bulamadığını söyler, başka bir şey de yapmazdı.

"Hemen ilgileniyorum."

Dave cebindeki reçeteye uzandı. "Şu reçetedekileri de aldırır mısın?"

"Elbette, efendim."

"Sağ ol, Gail. Bir numarasın."

Gail gülümsedi. "Babanız da hep böyle derdi."

Gail şirket için çok değerliydi. Hutch, uzun süren bu geçiş döneminde onları yalnız bırakmadığı için ona minnettardı. Ama emekliliğinin yaklaştığının da farkındaydı.

O zaman ne yapacağına henüz kafa yormamıştı. Çok şükür ki şimdilik bu konuya acilen bir çözüm bulmasına gerek yoktu. Günün geri kalanı ardı ardına toplantılarla sıradan geçti, ofisten çıktığında saat yedi olmak üzereydi. Evine gitmek yerine, Bellevue'de oturan annesinin yanına gitti. Annesi öğlen onu aramıştı, ama Hutch reklam şirketiyle toplan-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

tıda olduğundan ona dönememişti. Hutch içeri girer girmez Gloria Hutchinson'ın yüzü güldü. "Gelmene çok sevindim."

Hutch annesini sık sık ziyaret etmek, ona haftada en az bir kez şirkette olup bitenleri anlatmak için çaba sarf ediyordu.

"Akşam yemeği yedin mi?"

"Hayır, ama öğlen geç yemiştim."

"Fark etmez. Yine de yemeğini aksatmamalısın." Hutch annesinin hâlâ küçük bir çocukmuş gibi üzerine titremesinden hoşlanıyor, annesinin varlığına ihtiyaç duyulduğunu bilmek istediğini hissediyordu. Kocasının yokluğunda hayata alışmakta zorluk çekmişti. Kızı bu sürede onunla bolca vakit geçirmişti. Hutch kız kardeşinin o günlerde annelerini yalnız bırakmamasına çok sevinmişti. Üçü tıpkı eskisi gibi birbirlerine bağlı kalmışlardı.

"Seni öğlen aradım."

Hutch annesinin peşinden mutfağa giderken, "Mesajını aldım," dedi. Annesi buzdolabından yumurtayla peynir çıkardı, elindekileri mutfak tezgâhına bıraktı. "Doktorun ne dediğini merak ettim."

"Bir şeyim yokmuş." Annesini endişelendirmesine gerek yoktu.

"Kolesterolün nasılmış?"

"Gayet normal." En azından bu doğruydu.

"Çok güzel."

Hutch'ın sağlığıyla ilgili diğer bilgiler iç açıcı değildi, ama bunlardan bahsetmeyi düşünmüyordu.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Çok zayıfsın."

Hutch hiç de öyle olduğunu düşünmüyordu, ama sesini çıkarmadı. "Evet, biraz kilo alsam iyi olur," dedi.

Annesi peyniri rendeleyip kırdığı yumurtalarla karıştırdı. Tavada yağı eritti, yumurtayla peyniri tavaya döktü.

Hutch da annesine söylemeden iki dilim buğday ekmeğini ekmek kızartma makinesine koydu.

Annesi, "Babana akşam yemeği olarak kim bilir kaç kez yumurta yaptım," diyerek sözlerine devam etti. "Birbirinize çok benziyorsunuz." Gloria ağzından çıkanı birden fark etmişçesine duraksadı. "Kendine dikkat et, Hutch. Olur mu?"

Dönüp oğlunun gözlerinin içine baktı.

Hutch neşeli bir tonla konuşmaya çalışıp, "Merak etme, anne," dedi. "Turp gibiyim."

Annesinin gözleri hüzünlendi. "Babanın da öyle olduğunu sanıyordum."

"Bugün spor salonuna yazıldım."

"Çok iyi yapmışsın." Annesi yumurtayı tabağa, tabağı da masaya koydu.

Hutch bir sandalye çekti. "Sabah ilk iş egzersiz programına başlayacağım." Alarmını normalde kalktığından bir saat önceye kurmuş, haftada üç günlük spor çalışmasına hazırlanmıştı. Bir saatlik uykudan olma düşüncesi biraz moralini bozuyordu. Ama örgü kursu hakkındaki düşüncelerinin yanında bu hiç sayılırdı.

Ekmekler kızardı, annesi ekmeklerin üzerine yağ sürüp oğluna getirdi. Hutch en çok sevdiği şeylerden biri olan ahu-

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

dudu reçelini almak için buzdolabına gitti.

"Senin asıl bir eşe ihtiyacın var."

Bu konuyu sık sık açıyordu. Aslında Hutch da böyle bir şeyin olmasını isterdi, ama doğru kadını bulmak kolay değildi. Hele bu yoğun programının arasında. İnternet sitelerini denemiş ama aradığını bulamamıştı. İnternetteki siteler hem çok karmaşıktı hem de çok vakit alıyorlardı. Aynı şekilde iletişime geçtiği evlilik ajanslarından da bir şey çıkmamıştı. Profesyonel evlilik uzmanlarının onun için mükemmel eş olduğunu söylediği bir kadınla ne zaman buluşsa, aradığı elektriği hissedemiyordu. Aynı şeyi defalarca yaşamış, en sonunda da vazgeçmişti.

"Aklında bir aday var mı?" diye sordu. Annesinin yüzündeki gülümsemeyi görünce biri olduğunu anladı.

"Jessie'nin okuldan bir arkadaşı."

"Tamam." Kız kardeşi her türlü konuda zevk sahibi biriydi.

"Dul mu?"

Annesi evet dercesine başını salladı.

"Çocuğu var mı?"

"Bir oğlu, bir de kızı. İkisi de çok tatlı."

"Tanıştınız o zaman, doğru mu?"

Annesi kocaman gülümsedi. "Evet, çok sevimli biri. Telefon numarasını vermemi ister misin?"

"Olur." Bu "sevimli" hanımla ne ara tanışmaya fırsat bulacağını bilmiyordu, ama bu da ufak bir detaydı, o kadar. En azından çaba göstermeliydi.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Hiç kimseye söyleme ama örgü kursuna başlayacağım."

Bu şaşırtıcı haberi, annesini memnun edeceğini, evlilik konusunu değiştireceğini düşünerek vermişti.

Annesinin gözleri kocaman açıldı. "Sen?"

"Rahatlamama yardımı dokunurmuş. Dave parmağımın iyileşmesine de iyi gelebileceğini söyledi."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Çarşamba akşamları. İlk ders haftaya."

Annesi gözlerini kırpıştırdı. "Beni kandırmıyorsun, değil mi?"

"Hiç yapar mıyım öyle şey?"

Annesi güldü, ardından elleriyle oğlunun yüzünü tuttu, yanağını öptü. "Oğlumun örgücü olacağı hiç aklıma gelmezdi." Tekrar güldü. "Ne ben, ne kızım, örgüye oğlum başlıyor."

Hutch biraz da kendini zorlayarak güldü. Ancak artık kendini bu işe adamıştı. Hem örgü örmek ne kadar zor olabilirdi ki?"

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

4

ALIX TURNER

Cuma günü öğleden sonra Alix Turner önlüğünü çıkarıp Fransız Kafesi'nin mutfağındaki askıya astı. Sabah saat beşte başladığı mesaisi saat iki buçuk olunca sona ermişti. Kocası Jordan gençlerle ilgilenen bir rahipti. Kilise saat altıda kapanana kadar işte olacaktı. Bu da Alix'e birkaç kişisel meseleyle ilgilenecek kadar vakit bırakıyordu.

Alix kafenin arkasındaki sokağa çıkıp bir sigara yaktı, dumanı derin derin içine çekti. Sigarayı günde beş taneye düşürmüştü, tamamen bırakmak için de yavaş yavaş azaltıyordu. Beş sigaranın tamamını da mola verdiğinde içiyordu.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

En çok da akşamları zorlanıyordu. Jordan'ın evde sigara içmesinden hoşlanmadığını biliyordu. Jordan sigara içmesini hiç istemiyordu. Sigaranın eşinin sağlığı üzerindeki olumsuz etkilerinden endişeleniyordu, endişelenmekte de sonuna kadar haklıydı. Kendisi de kaygılanıyordu. Ama sigaraya dair bildiği tüm olumsuzluklara rağmen hiçbir şey onu nikotin bağımlılığını yenmesine yetecek kadar motive etmiyordu. Jordan'ın çocuklardan ve gençlerden oluşan grubunun önünde sigara içmemeye özen gösteriyordu, rahibin eşinin kötü örnek olması yakışık almazdı.

Jordan onunla evlendiğinde bir melekle hayatını birleştirmediğinin farkındaydı. Ama Alix'in geçmişi aralarında herhangi bir soruna sebep olmamıştı, Alix sigaranın böyle bir şeye yol açmasını da istemiyordu. Daha önce defalarca sigarayı bırakmıştı, yine bırakabilirdi.

Alix yeniden sigara içmeye başlamasına sebep olarak düğün zamanı geçirdiği sıkıntıları gösteriyordu. O günlerde arkadaşı Jacqueline ve Jordan'ın annesinin arasında kalmış, her şey başını alıp gitmişti. Onca baskının altında Alix sinirlerini yatıştırmanın bir yolunu bulmak zorunda kalmıştı. Dayanamayıp bir paket sigara almıştı, o kadar. Sonunda Alix ile Jordan, Jordan'ın babaannesinin evinde çok hoş bir düğünle evlenmişlerdi. Ancak o günlerin ardından sigara alışkanlığı yeniden ortaya çıkmıştı ve üzerinden bir yıl geçmiş olmasına rağmen Alix hâlâ bunun üstesinden gelmeye çalışıyordu.

Kocasına ya da arkadaşlarına sigara içtiğini hiç söyle-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

memiş olsa da hepsi anlamıştı. Kıyafetlerine, saçına, ellerine sinen kokuyu saklayamazdı. Kimse ona bir şey söylemedi. Jordan ne ona kızdı ne de sigarayı bırakmasını söyledi, ama özellikle de çocuk sahibi olmayı konuştukları için bırakmasını çok isterdi.

Alix de bunu istiyordu. Hamile kalmadan önce bu bağımlılıktan kurtulması önemliydi. Jordan yeni bir göreve geçecek, maaşına zam alacaktı, bu yüzden ikisi de artık anne baba olma vaktinin geldiğine karar vermişlerdi. Bebek sahibi olmayı arzulasa da Alix'in korkuları gün yüzüne çıkıyordu. Kaygıları, şüpheleri vardı. Örnek gösterilecek bir ailede büyümemişti. Annesi Purdy'de hapisteydi. Hem bu, hapse ilk girişi de değildi. Çocuk doğurma düşüncesi tek başına bile onu heyecanlandırıyor, ama bir yandan da korkutuyordu. Nasıl bir anne olacağını bilmiyordu. Öz annesiyle babası çoğu zaman içer, kafayı bulduklarında da kavga ederlerdi.

Alix çocukken çoğu zaman hayali ailesiyle birlikte yaşadığı elbise dolabına saklanıyordu. Yarattığı dünyada hem birbirini hem de onu seven bir anne ve babası vardı. Gerçek hayat şiddet barındırmaya başladıkça hayali dünyasına kaçmış, bu hayale senelerce tutunmuştu. Devlet onunla ağabeyini evlerinden aldığında Alix hâlâ ilkokula gidiyordu. O günlerden sonra on altı yaşına kadar kimisi çok da kötü olmayan, kimisi ise insana hayatı zindan eden sayısız koruyucu ailenin evinde kalmıştı. Hayatındaki tek tutunacak dalı ağabeyiydi. O da Alix daha genç bir kızken aşırı dozda uyuşturucudan ölmüştü. Alix bu korkunç yılları elinden geldiğince

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

geride bırakmaya çalışmıştı.

Tüm kuşkularına rağmen Jordan'ın bebeğini dünyaya getirme düşüncesiyle heyecanlanıyordu. Çocukları için özel bir battaniye örmeyi düşünüyordu. Bu sayede sigarayı bırakma konusunda ne kadar ciddi olduğunu Jordan'a gösterebilirdi.

Fransız Kafesi'nin karşı tarafındaki Bir Yumak Mutluluk'a geçerken vitrinde yeni bir kurs ilanı gördü. Örgüyle Bırak Alışkanlıkları. Daha önce Lydia'nın açtığı iki kursa katılmış, ikisinden de keyif almıştı. Ayrıca Lydia'yı en değerli arkadaşlarından biri olarak görüyordu. Jordan'ın ve akıl hocası Jacqueline Donovan'ın haricinde içini döktüğü tek kişi Lydia'ydı.

"Alix." Alix içeri girer girmez Lydia'nın yüzü güldü. Vitrindeki yerinde uyuyan Whiskers ön patilerini uzattı, sırtını esnetti, pembe diş etlerini ve sipsivri dişlerini Alix'e gösterdi.

"Hey, epey oldu görüşmeyeli, değil mi?" Alix, Whiskers'ın yanına gidip kulaklarını okşadı. Whiskers'ı seviyordu.

Lydia hemen gelip Alix'e sarıldı. Alix uzunca bir süre başka insanların ona dokunmasından rahatsız olmuştu. Hâlâ böyle durumlarda biraz kasılıyordu. Ancak Lydia farklıydı, o da arkadaşına sarıldı.

Margaret dükkânın ön tarafına gelip, "Umarım o kruvasanlardan getirmemişsindir," dedi. "Kiloma dikkat etmeye çalışıyorum ama onlara dayanamıyorum. Özellikle de ba-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

demli olanlarına."

"Sorun değil. Hiç kalmadı."

Margaret içi rahatlamışçasına nefesini verdi, "İyi," dedi. "Onları bu kadar lezzetli yapan şey ne ki?"

Alix ona tek kelimeyle cevap verdi. "Tereyağı."

Margaret gözlerini kıstı. "Tahmin etmeliydim."

Alix, "Aslında ip almaya geldim," dedi. Hemen açık pastel renkli, ince yün iplere yöneldi. Lydia onları yazarkasanın yanındaki tezgâha dizmişti.

Alix'in baktığı yere göz gezdiren Lydia, "Aklında bir model var mı?" diye sordu.

Bebek konusunu başkalarına açmak Alix'in tuhafına gidiyordu. Ama karşısındaki kişi Lydia'ydı, bu yüzden çekinmesine gerek yoktu. "Bir bakıma sır," dedi. "Ama sana söyleyeyim. Jordan'la ciddi ciddi bebek sahibi olmayı düşünüyoruz, ben de bebek için bir şeyler örmek istiyorum."

Margaret, Lydia'ya baktı. "Galiba vitrindeki afişi görmedi."

Lydia'nın ablasına olan siniri yüzündeki ifadeye yansıdı. "Margaret!"

"Alix sigara içiyor, değil mi? Herkes sigaranın hamilelik için iyi olmadığını bilir."

Alix biraz da aşırı bir tavırla, "Onu ben de biliyorum," dedi. "Doğrudan benimle konuşabilirsin, Margaret. Bak, buradayım. Ayrıca daha hamile değilim, hem günde sadece beş sigara içiyorum."

Margaret, "O kadarını da hemen bırakırsın," dedi. Alış-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

kanlıklardan kurtulmayı kolay bir şey gibi görüyordu.

Alix, "Sigarayı bırakmak kolay değil," dedi. "Sadece iradeye de bakmıyor, belki biliyorsundur."

Lydia her zamanki gibi ortamı sakinleştirici tavrıyla, "Ben hiç sigara içmedim," dedi. "Ama sigaranın da eroin kadar bağımlılık yarattığını duydum. Katılmayı istersen seni de sınıfta görmekten mutluluk duyarız, Alix."

Kursa katılmayı istiyordu, yine de tereddüt etti. "Dersler ne zaman?"

Lydia ona ders saatlerini söyledi.

Alix düşünmeye devam etti. "Model ne olacak?"

Lydia'nın dersleri de tıpkı kursa yazılan kişiler kadar ilgi çekici oluyordu. Alix katıldığı ilk kurs sayesinde hem akıl hocası hem de arkadaşı olan Jacqueline ile tanışmıştı.

Lydia, "Herkese çeşitli desenlerle devam edilebilecek ortak bir atkı deseni öğretmeyi düşünüyorum," diye açıkladı. "Şu ana kadar gözlemlediğim kadarıyla herkes yetenek olarak aynı sevide olamayabiliyor. Atkı örmek örgüye yeni başlayanlar için çok zor olmaz, aynı zamanda da deneyimli örgücüler için bir kısım zorlukları barındırabilir. Bence çok eğlenceli olacak."

Şal örmek Alix'in ilgisini çekmişti. "Kaç kişi yazıldı?"

"Şu ana kadar iki, yani yerimiz çok."

"Diğerleri neyi bırakmak istiyormuş? Benim gibi sigarayı bırakmak isteyen başkaları da var mı?"

Lydia omuz silkti. "İkisinden de henüz böyle bir şey duymadım. Kursa yazılanlardan biri erkek. Asistanı gazete-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

deki ilanımı görmüş."

"Erkek mi?" İşte bu ilginçti. Bildiği kadarıyla örgü ören birçok erkek vardı, ama genelde kurslara yazılmazlardı. Gerçi yanılıyor da olabilirdi. Daha önce örgü ören bir erkekle tanışmamıştı, onlar da illa ki bir şekilde öğreniyorlardı. Dolayısıyla kursa gelmeleri gayet mantıklıydı.

"Asistanının söylediğine göre örgü örmeyi bilmiyormuş."

"O neyi bırakmak istiyormuş?"

Lydia dalgın dalgın düşündü. "Asistanı söylemedi, ben de henüz adamla bizzat görüşmedim."

Margaret, "Çarşamba günü gelen kadının morali çok bozuktu," diyerek araya girdi. "Bir adamdan bahsetti. Tahminime göre ya birinden ayrıldı ya da ayrılmak üzere."

Kursiyerler çok farklı kişilerden oluşacaktı, bu da farklı fikirlerin ve kişiliklerin karışımıyla dersleri daha keyifli kılacaktı. "Aslında bu kursa katılmam fena olmaz. Nasıl olsa kışın atkıya ihtiyacım olacak, o bitince de bebek battaniyesine başlarım."

Lydia gülümsedi. "Bir kez daha aramızda olman beni çok mutlu eder."

Margaret, "Sigarayı bırakma konusunda ciddiysen kursun faydasını daha fazla görürsün," diyerek araya girdi.

Alix, Margaret'in tavrına aldırış etmedi, sözlerinden dolayı da alınmadı. Lydia'nın ablası, insanlarla Lydia gibi kolay anlaşamıyor, bağ kuramıyordu, ama iyi kalpli biriydi. Eleştiride bulunmayı seviyordu, bu kez de sözlerinde haksız sa-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

yılmazdı. Alix ne pahasına olursa olsun sigarayı tamamen bırakacaktı. Bir süre daha dükkânda oyalandı, kurs için gereken malzemeleri aldı, evin yolunu tuttu. Kaldıkları küçücük apartman dairesi Blossom Sokağı'nın bir sokak altındaki kiliseye yakındı. Evleri ikisine bile dar geldiği için bebek dünyaya gelmeden önce başka bir yere bakmaları gerekecekti. Akşam yemeğine kızartılmış tavuk dilimleri, rokfor peyniri, rafadan yumurta ve en çok sevdiği sebzelerden pancar turşusu dilimleri eklediği Cobb salatası yaptı. Jordan salatada tavuktan çok hindi pastırmasını severdi, ama evde pastırma kalmamıştı, Alix alışveriş listesine onu da ekledi. O yemeğe son dokunuşlarını yaparken Jordan içeri girdi.

Jordan, "Selam, hayatım," dedi, yanağına bir öpücük kondurdu. "Günün nasıl geçti?"

"İyiydi."

"Benim ki de," diyen Jordan yemek masasına oturdu. "Vaktin varsa otur konuşalım?"

Jordan genelde böyle resmi konuşmazdı, demek ki önemli bir şey vardı. Alix, "Elbette," dedi.

Alix tezgâhın yanından ayrılıp iki sandalyeli küçük masaya geçerken Jordan onu izledi.

Gerildiğini hisseden Alix, "Kötü bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Hayır. Öğlen babam aradı. En az bir saat konuştuk."

Jordan'la babası sık sık görüşür, telefonlaşırlardı, dolayısıyla tuhaf bir şey yoktu. "Evet?" dedi.

"Bizimkiler babaannemin göldeki evini satmaya çalışı-

yorlar."

Alix'in bundan haberi vardı. Cenazenin ardından ev satılığa çıkarılmıştı. Emlak piyasası durgundu, göl kenarındaki evler bile satılmıyordu. Ayrıca Sarah Babaanne'nin evi de eskiydi. Alix, Jordan'ın ailesinin büyük bir hata yaptığını düşünüyor, ileriki yıllarda Sarah Babaanne'nin evlilik yıllarının tamamını geçirdiği o harika evi elden çıkarttıkları için pişman olmalarından korkuyordu. Kocaman bahçesi, çiçeklerle süslü toprakları olan eski evi seviyordu. Babaanne Sarah ömrünün son günlerine kadar bahçesine emek vermişti. Alix'le aralarında çok özel bir arkadaşlık kurmuşlardı. Birlikte oldukları vakitlerin çoğunu bahçede geçirmişlerdi; güneşle ısınan toprağın kokusu, sıcaklığı, her zaman Alix'e Sarah Turner'ı anımsatır olmuştu. Alix günün birinde tıpkı onun gibi cömert, cana yakın, hoşgörülü ve sevecen biri olmayı umuyordu. Jordan'ın babaannesi, Alix'i ailelerine almakla yetinmemiş, evlilik konusunda kararsız kaldığı günlerde ona evini açmış, bakmıştı.

Alix, "Ev satıldı mı?" diye sordu.

"Hayır."

Birden içinin rahatladığını hissetti. Evin fiyatı iki kez düşürülmüş, yine de alıcı çıkmamıştı. Bir sene önce olsa anında satılacak ev bir türlü satılamıyordu.

"Babam evi bunca süre boş bırakmanın iyi olmadığını söyledi."

Alix de ona hak veriyordu, ama evin kiralanmasının olumsuz sonuçları olacağından endişeleniyordu. Çekinerek,

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Kiraya mı verecek?" diye sordu.

"Tam olarak öyle değil. Bir alıcı bulunana kadar bizim orada kalmamızı teklif etti."

Alix neredeyse sevinçten çığlık atacaktı. Bunu hiç akıl edememişti, ama en mükemmel çözümü Jordan'ın babası bulmuştu. "Jordan, harika olur!" Kaldıkları ev üç-beş eşyadan fazlasını alamayacak kadar küçüktü. Düğün hediyelerini koyacak yerleri olmadığı için Jordan'ın annesiyle babasının evine bırakmışlardı. Ancak kocasının gözlerinden bu konuda onun kadar hevesli olmadığı anlaşılıyordu. "Bunu dikkatlice düşünmeliyiz, Alix. Şimdilik çok iyi bir fikir gibi geliyor olabilir. Orayı sevdiğini de biliyorum, ama bazı sıkıntılar ortaya çıkabilir."

Alix farkındaydı ama bunlar hiç umurunda değildi. Evin getireceği güzelliklerin yanında bu tür şeyler önemsiz kalırdı. "Elbette bazı değişiklikler olacaktır," dedi. "Mesela her gün şehre gelip gitmemiz gerekecek."

"Dahası da var," diyen Jordan başını iki yana salladı. "Ne zaman birisinin evi beğenip alacağı belli değil. Ev satılırsa taşınmak zorunda kalırız."

Alix hevesle, "Sorun değil," dedi. Çok fazla mobilyaları yoktu; dolayısıyla taşınmaları çok vakit almazdı. Göl kenarındaki evde birkaç ay kalsalar da yaptıklarına değerdi.

Jordan onu duymuyor gibiydi. "Ayrıca burası kadar uygun bir ev bulabileceğimizin de garantisi yok."

"Detayları kaderimize bıraksak olmaz mı? Sana da olması gereken buymuş gibi gelmiyor mu?"

"Alix, taşınmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Şaka yapıyor olmalıydı! Alix ömrü boyunca neredeyse her altı ayda bir ev değiştirmişti. Anne babası her gün şişe şişe içki alsa da hiçbir zaman kirayı denkleştirecek parayı bulamazdı. Evden atılmaktan hiç korkmazlardı; onlara göre her zaman başka evler, başka mahalleler vardı. Alix ailesinin yanından alındıktan sonra hiçbir ailenin yanında uzun süre kalmamıştı. On altı yaşına geldiğinde artık kendi başının çaresine bakmak zorunda kalmıştı.

"Jordan," dedi kocasının eline uzanırken. "Taşınma işinin çetrefilli olduğunu biliyorum."

Jordan kaşlarını çattı. "Bu konuda ciddi olduğuna inanamıyorum."

"Ama öyleyim! Bence önümüzde harika bir fırsat var."

Jordan, Alix'in parmaklarını tuttu. "Babaannemi sevdiğini biliyorum, o da seni severdi, ama gerçekten de onun evine geçmeyi isteyeceğini düşünmemiştim. Mesafeden ve belirsizlikten çekineceğini sanmıştım."

"Peki... kira?" İleride ev almayı düşündükleri için para biriktiriyorlardı, bu yüzden de bütçeleri kısıtlıydı. Ne yazık ki Sarah Turner'ın etrafı bahçeli evini almaya güçleri yetmezdi. Alix ev için istenilen fiyatı görünce, bunu daha iyi anlamıştı.

Jordan omuz silkti. "Oraya taşınmanın en büyük artısı da bu. Kira ödemeyeceğiz."

Alix sevinçle kollarını açtı. "Harika, Jordan! Harika.

Kendi evimiz için daha çok para biriktirebiliriz, sen maaşına zam alınca da kenara biraz daha para ayırırız."

Evin bir diğer artısı da Sarah Babaanne'nin mobilyalarının çoğunun yerinde durmasıydı. Aile fertleri istedikleri şeyleri almıştı. Geri kalanlar da evi alacak kişiye bırakılmıştı.

"Ama faturaların kabaracağını, bir de yol masraflarını da düşünmelisin." Jordan bunları gözünde çok büyütüyordu.

Alix sevinçle, "Ben otobüse binerim." Ev otobüs yolu üzerindeydi, Alix sabahları çok daha erken kalkmak zorunda kalacak olsa da yol boyunca kitap okuyabilir ya da örgü örebilirdi. Öğlenleri de dönüşü zor olmazdı. Aslında otobüse binmeyi dört gözle bekliyordu.

"Ben de otobüse binerim, ama bazı günler arabaya ihtiyacım olacaktır. Bu benzin fiyatlarıyla da..."

"Az önce detayları kaderimize bırakalım diyen sen değil miydin?"

"Hayır, o sendin."

Alix gülümsedi. "O zaman doğru demişim."

Jordan şaşkınlıkla, "Bunları göze alacağını hiç düşünmemiştim," dedi.

"Jordan, biz orada evlendik. Ailemizdeki romantik sen değil miydin?"

"Evet, ama..."

Alix fısıldayarak, "Evin söylemeyi unuttuğun güzel bir yanı daha var," dedi.

"Neymiş o?"

"Çocuk sahibi olmayı konuşuyorduk, değil mi?"

"Evet... sen ne zaman kendini hazır hissedersen."

Jordan sigarayı bırakması gerektiğini ona kibarca hatırlatıyordu.

"Kısa zaman sonra o da olacak. Jordan, nesiller boyunca aileni barındıran evde çocuğunun doğması harika olmaz mı?"

Jordan, Alix'in gözlerinin içine baktı. "Olur. Harika olur."

Alix gülümsedi. "Böyle diyeceğini tahmin etmiştim."

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

5

ANNE MARIE ROCHE

Anne Marie ile Ellen Roche bavullarını Blossom Sokağı Kitapçısı'nın üst katındaki küçük daireye giden merdivenlerden yukarı çıkardılar. Paris'ten bindikleri uçak ikindi vakti Seattle'a inmişti, ama Anne Marie gece yarısı olmuş gibi hissediyordu.

Dokuz yaşındaki Ellen yolculuk boyunca uyumuş, ama Anne Marie gözlerini bile kırpmamıştı. Koluyla kızını sarmış, iki haftalık tatillerinin kıymetli anılarını tekrar tekrar yaşamıştı. Neredeyse sekiz ay olmasına rağmen hâlâ yasal olarak Ellen'ın annesi olduğuna inanamıyordu. Hâkim kar-

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

şısında söylenen birkaç söz bunun gerçek olmasına yetmişti. Aslında hâkimin açıklaması da formaliteden ibaretti. Anne Marie her şey resmiyete dökülmeden çok çok önce kalbinde ve aklında Ellen'ın annesi olmuştu. Yaklaşık bir buçuk yıl önce Sevgililer Günü'nde üç arkadaşıyla birlikte yirmi dilekten oluşan bir liste hazırlamaya başlamıştı. Dileklerinden biri sevdiği biriyle Paris'e seyahat etmekti. O kişi de Ellen olmuştu. Dileklerinin birçoğu kendiliğinden gerçekleşmiş, bazıları da Paris seyahati gibi beklenmedik şekillerde gelişivermişti.

Ellen bavulunu bıraktığı küçük odasından fırlayıp, "Baxter'ı almaya gidebilir miyiz?" diye sordu.

"Birazdan."

Anne Marie de Yorkie cinsi köpeğini özlemişti. Baxter'a geçen iki hafta boyunca Sevgililer Günü'ndeki partidekilerden biri olan arkadaşı Elise Beaumont bakmıştı. Anne Marie onlar dönene kadar Elise'in evcil hayvan beslemenin faydalarını keşfedeceğini düşünmüştü.

Ellen, "Baxter'a Fransızca öğretmek istiyorum," dedi. Küçük kız Fransızca kalıpları çabucak hatırlıyor, kelimelerin birini bile unutmamaya çalışıyordu.

Ellen, *"J'aime la France,"* dedi.

"Moi, aussi." Anne Marie yorgunluğuna rağmen bu kadarını hatırlıyordu.

Ellen daha sonra, *"S'il vous plaît, donne moi quelques bon-bons?"* diye sordu.

"Hayır, şeker yiyemezsin!"

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Anne ya..."

Anne Marie bavulunu boşaltmak için döndü. "Çamaşırları makineye atayım, sonra Baxter'ı almaya gideriz."

Ellen yatak odasına döndü, bavulunu tamamen boşalttı. Sonra da bavulunu yatağın altına, Paris'ten kendisine ve özel arkadaşlarına aldığı hediyelerin yanına yerleştirdi.

Kızının cömertliği Anne Marie'yi duygulandırıyordu. Ellen biriktirdiği tüm parayı okul arkadaşlarına, Anne Marie'nin üvey kızı Melissa'ya ve Melissa'nın bebeğine ufak tefek hediyeler almak için harcamıştı.

Anne Marie kirlileri makineye atıp çalıştırdıktan sonra Elise'i aradı, müsaitse Baxter'ı almak için yanına uğrayacaklarını söyledi. Elise de istedikleri zaman gelebileceklerini söyledi. Anne Marie hazır telefonu eline almışken sesli mesajlarını kontrol etmeye karar verdi. Eline not defteriyle kalem alıp iki haftalık mesajları dinlemeye hazırlandı. Beklediği emlakçılardan da birkaç mesaj gelmişti.

Ev arama vakti gelmişti. Kitapçının üstündeki daire tek başına kaldığı zamanlarda yeterliydi, ama artık düşünmesi gereken bir kızı vardı. Anne Marie bir süre önce ev aramaya başlamıştı. Taşınmayı şimdiye kadar ertelemiş, Ellen'ın yaşadığı onca değişikliğin ardından yeni hayatında kendini güvende hissetmesini beklemişti.

Anne Marie'nin seçtiği mahalledeki evlerle ilgili dört veya beş telefon gelmişti. Anne Marie, Ellen'm okuduğu okula devam etmesini istiyordu. Ne yazık ki o mahalledeki evler eskiydi, çoğunun elden geçmesi gerekiyordu. Bu işler

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

için de fazladan para harcaması gerekecek, bu da yapacağı masrafları hatırı sayılır oranda artıracaktı. Telefonun birkaç kez telesekretere bağlanıp kapandığını fark edince şaşırdı. Ayda bir ya da iki defadan fazla böyle şeylerle karşılaşmazdı. Üçüncüden sonra saymaya başladı, yedi kez telefonun çalıp kapatıldığını fark etti. Birisi ona ulaşmaya çalışıyordu, ama kim olabileceği aklına gelmiyordu.

Bunu düşünmesine gerek yoktu. Bu kadar çaba sarf eden birisi şansını tekrar denerdi. Ancak bu kişinin mesaj bırakmaması huzursuzlanmasına sebep oluyordu.

Ellen mutfağa girerken, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Hayır, tatlım. Neden sordun?"

Her zamanki gibi Anne Marie'nin ruh değişikliklerini sezen Ellen ona dikkatlice bakıp, "Kaşlarını çatmışsın," dedi.

Anne Marie'nin duygularını dışa vurmamak konusunda dikkatli olması gerekiyordu. "Her şey yolunda. Şimdi gidip Baxter'ı alalım." Ellen'ı belinden yakalayıp gıdıkladı. Küçük kız cıvıl cıvıl güldü.

Çantasına uzanan Anne Marie merdivenlerden aşağı hoplaya zıplaya inen Ellen'ın peşinden gitti.

Ellen dükkâna girince kitapçıda tam zamanlı çalışan Teresa başını kaldırıp ona baktı. "Bu kadar çabuk aşağı ineceğinizi düşünmemiştim," dedi. Yazarkasanın arkasında durmuş, Ingram adlı dağıtımcıdan gelen son siparişleri açıyordu. Arkasında kolilerce kitap vardı, bu da Anne Marie tatildeyken işlerin boşlanmadığına işaretti.

Anne Marie, "Baxter'ı almaya gidiyoruz," dedi. "Bir-

Debbie Macomber Okur Buluşmaları Derneği

iki saate döneriz."

"Yorgun değil misiniz?"

Anne Marie, "Ben acayip bitkinim," dedi.

"Ellen yerinde duramıyor yine."

Ellen her zamanki gibi hareketliydi. Ama Anne Marie yol yorgunluğunun kısa süre sonra üzerine çökeceğini düşünüyordu.

Ellen, "Susannah'ın yanına uğrayabilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette, ama müşterisi varsa işinin bitmesini bekleyeceğiz, tamam mı?"

"Tamam." Ellen dükkânın kapısını onun için açtı, dışarı çıktılar. Susannah'ın iki müşterisi vardı, ama Susannah, Anne Marie'yle Ellen'ı görünce gülümseyip onlara el salladı.

Ellen, Bir Yumak Mutluluk'un vitrininden içeri göz atıp, "Lydia'yla Margaret meşgul değil," dedi. Küçücük ellerini yanağına koyup cama yaslandı, uyuyan kediye baktı. "Whiskers da Baxter'ı özlemiş, değil mi Whiskers?" diye sordu. "İçeri girebilir miyiz, anne?"

Anne Marie, "Sadece birkaç dakikalığına," dedi.

"Elise de Baxter da bizi bekliyor."

"Tamam."

Onlar içeri adım atar atmaz Lydia ayağa fırladı. "Anne Marie! Ellen! Hoş geldiniz. Paris nasıldı?"

Anne Marie kocaman gülümsedi. "Harikaydı! Her şey hayal ettiğim gibiydi, hatta daha güzeldi."

Lydia ellerini birleştirdi, sevimlice gülümsedi. "Öyle

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

olacağını biliyordum."

Anne Marie, "Mahalle yokluğumuza dayanabildi mi?" diye takıldı.

Arka tarafta elindeki tığ işiyle uğraşan Margaret, "Etraf çok sessizdi," diye seslendi. Sonra da gülümsedi. "Ama çok da sıradandı."

Lydia, "Galiba Whiskers da Baxter'ı özledi," dedi.

Ellen, "Hemen gidip onu alacağız," dedi. "En çok da Baxter'ı özledim."

Anne Marie, "Ben de Whiskers'ı bıraksam çok özlerdim," dedi, gözlerinin içi parıldayarak Anne Marie'ye döndü. "Biraz vaktin var mı?" diye sordu.

Anne Marie, "Elbette," dedi. "Ne oldu?"

Lydia'nın sevinci gözlerinden okunuyordu. "Brad'le evlat edineceğiz. Bebek yaşta bir çocuk edinmek için talepte bulunduk."

Anne Marie heyecanla ellerini birleştirdi. "Çok sevindim."

"Bu sabah başvurumuzun onaylandığını haber verdiler."

"Evelyn Boyle'la konuştun mu?" Eveyln adlı sosyal hizmetler görevlisi Ellen'la ilgilenmişti, Anne Marie de evlatlık işlemlerini halleden Evelyn'in çok değerli biri olduğunu anlamıştı. Lydia'ya haftalar önce Evelyn'in telefon numarasını vermişti, bir şeyler olup olmadığını merak ediyordu.

Lydia evet dercesine başını salladı. "Bize çok yardımcı oldu. Onu önerdiğin için çok teşekkür ederim."

"Bebek evlat edinmeniz ne kadar vakit alacakmış, bir

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

şey öğrenebildiniz mi?"

"Henüz öğrenemedik. Ama Brad'le ne kadar gerekiyorsa o kadar beklemeye hazırız."

"Umarım çabucak hallolur işlemler."

"Umarım öyle olur," diyen Lydia sevinçle gülümsedi. "Bu akşam kutlama yapacağız. Brad, Cody'yle beni yemeğe götürecek."

Ellen, "Biz de gelebilir miyiz?" diye sordu.

Anne Marie, "Ellen! Hayır, gidemeyiz," diye kızdı. "Kendi kendini davet ettirmen hiç hoş bir davranış değil."

"Biliyorum, ama Cody'ye Paris'ten hediye getirdim, ona hediyesini vermek istiyorum."

Anne Marie, "Daha sonra Cody'yle görüşecek çok vaktin olacak, hayatım," dedi, kendisini tutmasına rağmen esneyip durdu. "Ellen'ın zaman değişiminin insanı ne kadar çok etkilediğini bilmiyor. Bir-iki saate kadar neden bahsettiğimi anlar." Anne Marie kendisini çok bitkin hissediyordu. Baxter'ı alıp geldikten sonra biraz kestirmeyi düşünüyordu. Ellen da o zamana kadar yorgun düşerdi, en azından öyle olmasını umuyordu.

"Bu hafta yeni bir kurs açıyormuşsun." Gözü vitrindeki ilana takılmıştı, kursun konusu da dikkatini çekmişti. Gerçi bırakmak istediği bir alışkanlığı yoktu. Hayatından son derece memnundu, hatta evliliğinin ilk günlerinden bile daha mutluydu.

"Kurs ilgini çekti mi?" diye soran Lydia, ona seçtiği projeden bahsetti. Duydukları Anne Marie'nin hoşuna gitti, ama

akşam saatlerindeki derslere katılması zordu.

Modeli Lydia'dan alıp evde örebilirdi. Paris'ten çok güzel ipler almıştı, atkı örmek de çok hoşuna giderdi.

Lydia, "Yazılmayı ister misin?" diye sordu. "Bırakmak istediğin bir alışkanlığın olmasa da aramıza katılabilirsin. Alix bir kez daha sigarayı bırakmaya çalıştığı için kursa yazıldı."

"Çok hoş olurdu ama Ellen'ı yalnız bırakamam. Yine de atkıyı örmek isterim."

"Sana modeli verir, takıldığın yer olursa da seve seve yardım ederim."

"Teşekkürler, Lydia, aklımda olsun."

Anne Marie'yle Ellen dükkândan ayrılırken Ellen sokağın karşı tarafındaki Fransız Kafesi'ni işaret etti. "Alix!" diye bağırdı. "Alix'i görmek istiyorum."

"Ellen, Alix'le daha sonra görüşelim. Hem şimdiye çoktan eve gitmiştir."

"Ah, doğru, unutmuşum..."

"Baxter'ı görmeye hazır mısın?"

"Evet!"

Ellen, Anne Marie'nin kitapçının arka tarafındaki sokağa park ettiği arabasına koştu. Anne Marie iki hafta boyunca yatan arabasının sorun çıkartabileceğinden korkuyordu, ama tıkır tıkır çalıştı. Dikkatlice park yerinden geri geri çıkıp Blossom Sokağı'ndan geçti. Elise'in şehrin kuzeyinde kalan küçük evine varmak üzereyken Anne Marie onu arayıp birkaç dakikaya yanma uğrayacaklarını söyledi. Elise

Debbie Macomber Okur Buluşmaları Merkezi

ile Baxter onları bekliyordu, Baxter onları görünce fırıl fırıl etraflarında döndü. Havladı, koşup Ellen'ın kucağına atladı.

Ellen yüzünü yalayan, heyecanla havlayan Baxter'a sıkıca sarıldı.

Anne Marie, "O da bizi özlemiş," dedi.

Elise, "Burada herkesin ilgi odağı oldu," dedi gülümseyerek. "Yanımda olması o kadar hoşuma gitti ki ben de köpek beslemeye karar verdim."

Anne Marie de bunu ummuştu. Elise kocası vefat ettikten sonra acı verici günler geçirmişti. Anne Marie'nin yaşadıklarından farklı şeyler yaşamış, son zamanlarını mutlu mesut geçirdiği kocası Maverick kansere yenik düşmüştü. Maverick birkaç yıl kansere dayanmış, Elise de birlikte geçirdikleri her günün bir lütuf olduğunu söylemişti. Ancak Anne Marie'nin kocası Robert beklenmedik bir anda kalp krizinden gitmişti.

Ellen, "Sen de Baxter gibi bir Yorkie mi istiyorsun?" diye sordu.

Elise durgun bir tonla, "Daha karar vermedim," diye yanıtladı. "Barınağa gider, ellerinde ne cins köpekler olduğuna bakarım. Maverick yaşasaydı arama kurtarma köpeği almamı isterdi. Kendisi hayatta ikinci şanslara inanırdı..."

Bakışları merhum kocasının fotoğrafına takıldı. Başında kovboy şapkası olan Maverick doğrudan objektife gülümsüyordu. Anne Marie adamın farklı bir kişiliği olduğunu düşünüyordu. Risk almak hayatın bir parçasıydı, ama risk alıp sonuçlarını gülümseyerek ve göz kırparak kabullenmek Ma-

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

verick'e özgüydü.

Anne Marie'yle Ellen kısa süre sonra arkadaşlarının yanından ayrıldı. Baxter'a bakan Elise'e teşekkür etmek için üzerinde süsen deseni olan, mavi, ipek bir eşarp almışlardı. Ellen arabaya doğru yürürken kucağındaki Baxter'ı sıkıca tutup ona bir şeyler mırıldandı. Ellen arabanın arka koltuğuna yerleşir yerleşmez uykuya daldı, Baxter da küçük kızın yanına kıvrıldı.

Anne Marie, Blossom Sokağı Kitapçısı'nın arkasına arabasını park ettiğinde hem Ellen hem de Baxter horlaya horlaya uyuyordu. Anne Marie, Ellen'ı uyandırmaya kıyamadı, ama kapıyı açınca Ellen uykulu gözlerle ona baktı.

"Geldik mi?"

Anne Marie evet dercesine başını salladı. "Hadi yukarı çıkalım, seni yatağına yatırayım, olur mu?"

"Tamam."

Anne Marie, Ellen'ı elinden tutup merdivenlerden yukarı çıkardı. Baxter da ağır ağır önden gitti. Ellen birkaç dakika içinde tekrar uykuya daldı. Anne Marie biraz kestirmeden önce birkaç işini daha halletmek istiyordu. Yıkanan çamaşırları kurutma makinesine attıktan sonra telefonunun ışığının yanıp söndüğünü fark etti. Tekrar sesli mesajları kontrol edince bir kez daha birinin arayıp kapattığını duydu. Meraklanıp alt kattaki dükkâna indi. Teresa kutlama kartlarını düzenlediği raftan başını kaldırıp ona baktı.

"Anne Marie, merhaba. Akşama kadar dinlenirsin diye düşünüyordum."

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Anne Marie etrafa bakıp, "İşler nasıl?" diye sordu. Sıra dışı bir şey yoktu.

"Çok iyi. Yazın çıkan kitaplar bu sene çok tutuldu, raflara kitap yetiştiremiyorum."

Haberler iyiydi.

"Ben yokken... hiç tuhaf bir şey oldu mu?" Anne Marie aklındaki soruyu nasıl soracağını tam olarak bilemedi.

Teresa nasıl cevap vereceğini düşünerek dudağını ısırdı. "Olmadı... neden sordun?"

"Biri ev telefonumu birkaç kez aramış ama mesaj bırakmamış. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Dükkânla ilgili olup olmadığını merak ettim."

Teresa omuz silkti. "Maalesef. Hiçbir fikrim yok."

"Sorun değil, merak ettim sadece. Biraz garip geldi o kadar." Anne Marie gelen postaları aldı, merdivenlere döndü.

Teresa, "Bir dakika," deyip onu durdurdu.

Anne Marie ona döndü. "Evet?"

"Hafta başında biri geldi. Bir adam. Seninle özel bir mesele hakkında konuşmak istediğini söyledi."

Özel bir mesele mi? "Adını veya numarasını bıraktı mı?"

"Hayır. Sordum, seninle daha sonra irtibata geçeceğini söyledi."

Bu da çok garipti. "Başka bir şey dedi mi?"

Teresa gözlerini kıstı. "Hayır, hatırladığım kadarıyla demedi."

"Nasıl biriydi?"

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Teresa'nın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Aslında bayağı yakışıklıydı."

Anne Marie gülümsedi. "Tarif et bakalım şu yakışıklıyı."

"Uzun boyluydu, bir seksen beş, bir doksan vardı. Yapılıydı. Şık biriydi. Hem de fazlasıyla."

"Saçları?"

"Siyahtı. Gözleri de kahverengi. Seninle konuşmaktan bahsederken biraz gergindi. Kim olduğunu tahmin edebiliyor musun?"

Anne Marie başını iki yana salladı.

"Peki ya telefon açan kişi? Aynı adam olabilir. Numarasını aldın mı?"

Anne Marie öfledi. "Bilinmeyen numara yazıyordu."

"Bakalım tekrar geri gelecek mi?"

Anne Marie de aynen böyle düşünüyordu. Uzun boylu, siyah saçlı, yakışıklı bir yabancı onunla tanışmak istiyordu. Neyse, daha kötüsü de olabilirdi.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

6

Örgü örmek sıradan bir obsesif kompulsif davranıştan ötedir... Bildiğim en sağlıklı bağımlılıktır!

Antje Gillingham

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

LYDIA GOETZ

Yatmadan önce tüm odaları tek tek kontrol etmeyi alışkanlık edindim. Brad her gece olduğu gibi yatağa girmiş, Michael Connelly'nin son çıkan korku romanını okuyordu. Ben de evde dolanırken kilitleri kontrol ettim, mutfağın ışıklarını kapattım. Ardından çabucak uykuya dalan Cody'ye

baktım.

Üvey oğlumun Golden Retriever cinsi köpeği Chase de Cody'nin yatağının yanındaki örgü kilimin üzerinde yatıyordu. Yatak odasının kapısını biraz aralayınca her zamanki gibi tetikte olan Chase hemen başını kaldırdı. Beni görünce başını yine yere koydu.

Evdeki ve hayatımdaki her şey çok güzeldi. İçimde yeni bir beklenti, heyecan hissi vardı. Evelyn Boyle evlat edinme başvurumuzun onaylandığını haber verdiği günden beri böyleydim.

Yatak odamıza adım attığımda telefon çaldı.

Brad kitabını kenara bırakırken, "Tanrı aşkına, kim bu saat onda arayan?" diye söylendi.

"Ben bakarım." Bir yandan annemle ilgili bir şey olduğunu düşünürken komodindeki telefona uzandım. "Alo," dedim çekinerek.

"Alo, Lydia. Ben Evelyn Boyle. Bu saatte aradığım için kusura bakmayın."

"Evelyn?" Bakışlarımı doğrudan Brad'e çevirdim. Bu kadar kısa sürede bize bebek bulmalarına ihtimal vermiyordum. Yine de kalbim güm güm atıyordu. "Buyur."

"Lydia, başka seçeneğim olsa sizi rahatsız etmezdim."

"Bir şey mi oldu?"

"Yanımda Casey adında bir kız var. Acilen ona iki geceliğine kalacak bir yer bulmam gerekiyor."

Margaret tam da bunun olacağını söylemiş, beni bu konuda uyarmıştı. "İki gece," diye tekrarladım, sesimdeki te-

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

reddütlü havayı saklayamadım.

"Casey yaz okuluna gidiyor, derslerini tamamlayamazsa eylülde sekizinci sınıfa başlayamayacak. Yedinci sınıfı tekrarlaması hiç iyi olmaz. Daha on iki yaşında ve çok zor bir yıl geçiriyor."

"Yaz okulunun yeni başladığını duymuştum." Cody'nin bir arkadaşı matematik derslerinde geri kalmış, bu yüzden de geçenlerde başlayan, temmuzun sonuna kadar devam edecek yaz programına katılmıştı.

"Evet, öyle ama Casey bu akşamı ve muhtemelen de yarın akşamı sizinle geçirirse, uzun süre kalabileceği bir koruyucu aile bulacak vaktim olur."

"Anlıyorum." Dudağımı ısırdım, ne diyeceğimi bilemedim.

"İki gece, Lydia. Sadece iki gece. Casey'ye çok büyük bir iyilik yapmış olursun. Tek dersi bile kaçırmaması gerekiyor."

Brad'e baktım. "Kocamla konuşmalıyım."

"Elbette."

"Beş dakika sonra arayayım mı?"

"Şey... hatta bekleyebilirsin."

"Sadece iki geceliğine olduğundan emin misin?"

"Evet."

"Peki, bir sorayım." Ahizeyi omzuma yasladım. "Arayan Evelyn Boyle... Yanında iki geceliğine kalacak yere ihtiyacı olan on iki yaşında bir kız varmış."

"Onu bize getirmeyi düşünüyor sanırım."

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Başımı salladım, Brad'in vereceği kararı kabul etmeye razıydım. O da benim gibi tereddüte düştü. Kısık bir sesle, "Başka seçeneği olsa bizi aramazdı," dedi.

"Bana kızın adının Casey olduğunu, yaz okuluna gittiğini, tek bir dersi bile kaçırmaması gerektiğini, yoksa sekizinci sınıfa geçemeyeceğini söyledi.

Brad hemen aradaki bağlantıyı kurdu. "Doğal olarak Casey'yi okul bölgesinde tutması gerekiyor."

"Aynen öyle."

Brad gözlerimin içine baktı. "Sen ne diyorsun?"

Yardımseverlik ile korku arasında gidip gelirken omuz silktim. Evelyn'e yardım etmeyi istiyordum, ama on iki yaşında bir çocukla ilgilenmeye hiç mi hiç hazır değildim. Yine de sadece iki geceliğine olacağını biliyordum. "Sorun olmaz sanırım."

Brad bunu onaylarcasına başını salladı. "Evelyn'e Casey'yi getirmesini söyle." Elimi sıktı. "Umarım ne yaptığımızı biliyoruzdur," diye söylendi.

"Umarım öyledir." Ahizeyi kulağıma götürdüm. "Brad, Casey'yi iki geceliğine ağırlayabileceğimizi söylüyor." Evelyn'in ona yardımcı olmayı istediğimizi, ama sadece dediği gibi kısa süreliğine küçük kıza bakmayı kabul ettiğimizi bilmesini istedim.

Sosyal hizmetler görevlisinin rahatlayıp nefesini verdiğini işittim. "Size ne kadar teşekkür etsem az. Yarım saate kadar getiririm."

"Tamam, sizi bekliyorum," dedim. Yarım saatte boş

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

odayı toparlayıp küçük kıza yatak hazırlayabilirdim. Birkaç şeyi de odadan çıkarmam gerekecekti. Dikiş makinesini akşam Cody'nin kot pantolonundaki yırtığı dikmek için açmıştım. Bir de zamanla bazı sebeplerle ilgimi yitirdiğim örgüleri ve ipleri koyduğum plastik saklama kapları vardı. Dolap hayır kuruluşlarına bağışlamayı düşündüğüm elbiselerle ve evlenmeden önce elime geçen, ne yapacağıma henüz karar veremediğim eşyalarla doluydu. Oda hayatımızdaki yeri belli olmayan eşyaları koyduğumuz bir depoya dönüşmüştü.

Ben o odaya doğru yönelirken Brad, "Yardıma geleyim mi?" diye sordu.

"Gerek yok. Birkaç ıvır zıvırı dolaba koyacağım, dikiş makinesini de kaldıracağım," diye açıkladım. "Hem sadece iki gece kalacakmış," dedim tekrar.

"Evet."

Margaret'in bunları duyar duymaz, "Sana demiştim," diye bağırdığını işitir gibi oldum. Ama artık bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Ablamın tahminlerinin hayatımı yönlendirmesine müsaade etmeyecektim. Evelyn benden yardım istemişti, ben de onu kırmamıştım. Yerimde kim olsa aynı şeyi yapardı. Bizler böyle yetiştirilmiştik, Evelyn, Margaret'i arasa o da aynı şeyi yapardı. Yatağı hazırladıktan sonra geceliğimin üzerine bornozumu giydim, oturma odasına geçen Brad'in yanına gittim. Zil çaldı, Brad kapının kilidini açtı. Ben de hemen arkasında duruyordum.

Bizi eve girecek birilerinden korumak için her an hazır

duran Chase hemen Cody'nin odasının kapısını tırmalamaya başladı. Ben Evelyn ile Casey'yi içeri davet ederken, Brad köpekle ilgilendi. İlk başta Casey'nin yaşına göre ne kadar küçük kaldığını fark ettim. Bir omzuna astığı sırt çantası neredeyse ondan daha büyüktü. Brad hırlayan, tırnaklarıyla tahtayı tırmalayan Chase'i tasmasından tutarak yanımıza geldi. Sakince, "Chase, otur," dedi, Chase de sözünü dinledi.

"Lydia, Brad, sizi Casey Marshall'la tanıştırayım."

On iki yaşındaki kız gözlerini bizden kaçırdı. Başını önüne eğip yere baktı.

Brad, "Merhaba, Casey," dedi. "Evimize hoş geldin."

Ben de, "Hoş geldin," dedim. "Yorulmuşsundur. Sana yatak hazırladım."

Casey yere bakmaya devam etti.

Evelyn, "Casey," diye söylendi, kolunu kızın ince omzuna attı.

Casey isteksizce başını kaldırdı. Kızın donuk, kara gözlerinde meydan okuyan bir ifade vardı. Ne beklediğimi bilmiyordum. Minnettarlık? Takdir? Rahatlama? Öyleyse bile Casey'nin bakışlarında da, davranışlarında da üçünden eser yoktu ne yazık ki.

Evelyn, "Casey sabah okula gidecek," dedi. "Carver İlkokulu'na gidiyor. Buraya yakın, yürüyerek gider."

"Ben Casey'yi arabayla bırakırım," dedim. "Yolumun üstünde."

Casey bakışlarını birden Chase'e çevirdi, gözlerindeki donukluk onu izlediğimi fark edene kadar kayboldu. Hemen

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

dikkatini başka tarafa verip girişteki hole, oturma odasına baktı.

Casey, "Beni kimsenin bırakmasına gerek yok, ben yürürüm," dedi.

"Sen nasıl istersen," diye cevap verdim. Konuşma hiç iyi gitmiyordu. Casey'ye misafirperverliğimizi göstermek için elimizden geleni yapsak da, sanki Brad'le birlikte kızın hayatına müdahale ediyormuş gibi duruyorduk.

Evelyn, "Ben artık gideyim," dedi. Brad'e kartvizitini uzattı. "Ofis ve cep numaram burada var. Bir şey olursa çekinmeden arayabilirsiniz."

Evelyn'in bilgileri bizde olsa da Brad kartı alıp üzerindeki yazılara baktı.

Evelyn bizlerle vedalaşırken biraz öne çıktım. Evelyn gözlerinde bir soruyla durdu. *Sıkıntılar yaşayan küçük bir kızla ilgilenmekten ben ne anlarım,* diye düşündüm. Casey'ye bakamayacağımızdan korkuyordum, ama Evelyn yüzünde güven verici bir gülümsemeyle bana baktı, sonra da arkasını dönüp gitti.

Verdiğimiz sözü, sadece iki günlüğüne idare etmememiz gerektiğini hatırladım. Bocalasak da bu iki günü atlatacaktık.

Evelyn gider gitmez, "Sana odanı göstereyim," dedim. Gerginliğimi belli etmemeye çalıştım.

Casey bir omzunu yukarı kaldırarak söylediğimi önemsemediğini gösterdi. Yaşına göre zayıftı; kötü kesimli düz saçları kulaklarının altında duruyordu. Kot pantolonu yırtıktı,

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

öyle moda için yırtılandan değil. Tişörtünün üzerindeki yazılar çoktan silinip gitmişti. Bir zamanlar parlak pembe olan tişört, birkaç yerinde pembemsi benekler kalan, beyazlamış bir beze dönmüştü.

Koridorda önden gittim. "Odan burası," dedim. Işıkları yaktım. Yatak yapılmış, her şey dolaba ve çekmecelere kaldırılmıştı. Temiz havlu ile askı getirmiş, örtülerin üzerine bırakmıştım. Casey etrafa göz gezdirdi, sonra da odaya adım attı.

"Oğlumuz Cody yan taraftaki odada yatıyor. Köpeğinin adı da Chase. Cody'yi hep peşinden koşturuyor yaramaz." Casey gülümsemedi bile. "Köpekleri sever misin?"

Casey bir kez daha tek omzunu yukarı kaldırdı. "Yani."

Brad gelip yanımda durdu ve, "Bir isteğin var mı?" diye sordu. Ellerini omzuma koydu.

Casey sorusunu düşündü, başını iki yana salladı.

"Banyo koridorun sonunda."

Casey anladığını gösterircesine başını salladı.

"Sabah görüşürüz," dedim. Onu bırakmayı istemiyordum, ama başka ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı da bilmiyordum. Casey'nin de muhabbeti sevmediği belli oluyordu. Bizden çabucak kurtulmayı istiyor gibi duruyordu.

Brad, "İyi geceler," dedi.

"Evet, iyi geceler," diye ekledim cesaret verici bir gülümsemeyle.

Casey başını aşağı yukarı salladı, odanın kapısını kapattı. Brad'le birlikte koridorda kalıverdik.

"Umarım doğru şeyi yapmışızdır," diye fısıldadı Brad.

"Umarım."

Geceleyin uyandım, farklı bir şeyler olduğunu sezdim. Birkaç dakika sonra ne olduğunu anladım. Koridorun diğer ucunda tanımadığımız, küçük bir kız yatıyordu. Casey'nin evimizde kalmayı istemediği, misafirperverliğimizi önemsemediği belliydi. Saat yedi olmak üzereyken, daha alarm çalmadan Cody'nin bağırdığını duydum.

"Anne, evde bir kız var!"

Üzerimdeki örtüleri kenara atıp yataktan fırladım. Sabahlığımı kapıp telaşla mutfağa gittim. Casey yemek masasında oturmuş, bir kâse mısır gevreği yiyordu. Üzerinde pijamaları olan Cody şaşkın şaşkın ayakta duruyordu. Kuyruğunu yavaş yavaş sallayan Chase de yanında duruyordu.

"Casey'yle tanış," dedim.

Cody gözlerini kırptı. "Konuşuyor mu?"

"Casey, bu oğlumuz Cody."

Kız kahvaltısını yapmaya devam etti. "Hı-hı."

"Erkek olmasına rağmen iyi çocuktur," dedim, yüzünün hafiften güldüğünü gördüm.

Cody, "Anne," diye yakındı. "Burada kalmayacak, değil mi?"

Casey'nin gözlerindeki neşeye benzer bakış birden kayboldu. "Merak etme. Birkaç güne gideceğim."

Casey'ye istediği kadar evimizde kalabileceğini söylemek istedim ama ağzımı açmadım. Dürüst olmak gerekirse hissettiğimin bu olup olmadığından emin değildim. Ziyare-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

tinin kısa olması konusunda anlaşmıştık, daha fazlasını kaldırabileceğimizi sanmıyordum. Bu küçük kız bana kendimi kendi evimde yabancı gibi hissettiriyordu.

Kahveye uzanırken, "Bu akşam geç geleceğim," dedim. Brad, UPS'de çalışıyordu, ben uyanmadan bir saat önce işe gitmişti. Her zamanki gibi kahve yapıp beni yine sevindirmişti.

Fincanımı doldurup içine kattığım kremayla şekeri karıştırırken Cody, "Parka gidebilir miyiz?" diye sordu. "Söz vermiştin."

Kahvemden bir yudum aldıktan sonra, "Chase'yi de alır gideriz," dedim. Dükkân akşam sekize kadar açık kalacaktı, ben de saat on ikide işe gidecektim. Margaret dükkânı açacak, Elise de öğleden sonra gelecekti.

Casey tam olarak anlamadığım bir şeyler söylendi.

Cody öfkelendi. "Ben bebek değilim."

"Parka anneleriyle bebekler gider."

"Casey, söylediğin hiç hoş değil," dedim. "Evimizde misafirsin, ama saygısızlığa tahammül etmem, etmeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Casey cevap vermedi. Onun yerine ayağa kalktı, kâsesini lavaboya koydu. "Okula gidiyorum."

"Çok erken değil mi?"

Casey çok net bir tavırla, "Hayır," dedi. Ben de daha fazla soru sormadım.

Odasına gitti, bir dakika sonra elinde bir kitapla döndü.

"Okul ne zaman dağılıyor?" diye sordum.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Öğlen."

"Hı." İşin bu tarafını hiç konuşmamıştık. "Brad saat üçe kadar eve dönmez."

Casey söylediklerimi hiç umursamıyor gibiydi. "Arkadaşlarımla takılırım," dedi.

Doğrusu bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyordum. "Otobüse binip tuhafiyeme gelmek ister misin? İstersen Bayan Boyle'la konuşur, seni gündüz kurslarından birine alırım. Belki yarın başlarsın."

"Tuhafiye mi?" Casey dünyada gitmeyi istediği son yerden bahsediyormuş gibi davranıyordu.

"Sana örgü örmeyi öğretebilirim."

Casey umursamadı.

Casey'ye hangi otobüse bineceğini, hangi durakta ineceğini yazdım, yol parasını verdim. Bozuk paraları kot pantolonunun cebine koydu, sonra da gitti. Kapı kapanır kapanmaz Cody etrafımda dönüp yakınmaya başladı.

"Burada kalmayacak, değil mi?"

"Sadece iki gün," dedim.

"Onu sevmedim."

"Daha onu tanıyacak fırsatımız olmadı," dedim. Olsa da tanımamız zor gibiydi.

Sözlerim biter bitmez telefon çaldı. Ekrana bir bakış atınca arayan kişinin Evelyn Boyle olduğunu gördüm.

Neşeli bir tonla konuşmaya çalışarak, "Günaydın," dedim.

"Dün akşam nasıl geçti?"

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Mutfak dolabına bakarken ne diyeceğimi düşündüm.

"Fena değildi," dedim sonunda. "Casey hemen odasına girdi." İç çekmeden edemedim. "Ne yazık ki sabah o kadar iyi geçmedi. Maalesef Casey'yle Cody'nin hiç ortak noktası yok."

Evelyn, "Zamanla birbirlerine alışırlar," dedi.

"Zamanla..." diye tekrarladım. "Casey yarın dönüyor, değil mi?"

Evelyn duraksadı, kısa süren sessizliği de bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Evelyn isteksizce, "Şöyle bir... sorun var," dedi. "Casey'ye bakacak aile şu an tatilde. Başka bir aile bulmaya çalışabilirim, ama bir-iki gün alır. Hem yazları ev bulmakta sıkıntı çekiyoruz." Duraksadı. "Sormak istemezdim ama ne olur olmaz diye sorayım. Casey bir haftalığına yanınızda kalabilir mi? Bu sürede ona uygun bir aile bulabilirim."

"Bir hafta mı?" diye tekrarladım şaşkınlık içinde. "Brad'le konuşmalıyım."

Cody yanıma geldi, tam önümde durdu. Bana ters ters bakarken ellerini beline koydu, ince kollarını dışarı çıkardı. Bu konudaki düşünceleri gayet netti.

"Elbette Cody'yle de konuşmalıyım."

Böyle giderse Chase'den de izin istemem gerekebilirdi.

Evelyn, "En kısa sürede bana geri dönersen sevinirim," dedi.

"Tabii." Yavaşça ahizeyi yerine bıraktım.

Cody, "Anne!" diye sızlandı.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Başımı eğip ona baktım. "Casey'nin bir hafta bizimle kalması gerekiyormuş. Ne dersin?"

Oğlum başını iki yana salladı. "Hayatta olmaz!"

"Tamam, o zaman Bayan Boyle'u hemen arayıp ona isteğini yerine getirmemizin imkânsız olduğunu söyleyeyim. Casey de gelince eşyalarını toplayıp gitsin."

Cody çıplak ayaklarına baktı, yana eğildi. "Sadece bir hafta, tamam mı?"

"Evelyn öyle dedi." Sosyal hizmetler görevlisinin daha dün akşam en fazla iki gece olacağına söz verdiğinden bahsetmedim.

Cody dudağını ısırdı. "Sen ne diyorsun?"

Tereddütteydim, ama vicdanımın sesi dinmiyordu. Hiçbirimiz hayatımızdaki bu değişime kolay alışamayacaktık. Casey ile sorunlar yaşayacaktık. Ancak küçük kızın gözlerindeki o gülümsemeyi görmüştüm. Cody'nin fena bir çocuk olmadığını söylediğimde birkaç saniyeliğine aramızda bir bağ oluşmuştu.

"Anne?"

"Baban kabul ederse ben de bir şey demem."

Cody, "Peki," diye fısıldadı. "Ama sadece bir hafta kalacak ve bana bir daha bebek demeyecek." Son noktayı koymuşçasına başını salladı, ardından odasına gitti.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

7

PHOEBE RYLANDER

Phoebe saat 5.20'de ilk örgü dersine kırk dakika kala işten çıktı. Clark'ın kurstan haberi yoktu, aynı şekilde annesinin de. Phoebe neden böyle yaptığına bir açıklama getiremiyordu, sadece öyle yaptığını biliyordu o kadar.

Sürekli çalan telefonlara, gelen mesajlara cevap vermemek zor olsa da, en mantıklı yaklaşımın hepsini görmezden gelmek olduğunu fark etmişti. Ev numarasını da değiştirebilirdi, ama o iş biraz çetrefilliydi, en azından kendisine öyle olduğunu söylüyordu. Belki az da olsa kalbinin onun sesini

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

duymayı *arzuladığını* kabul etmeyi istemiyordu. Yine de Clark'ın onunla yeniden birlikte olmayı istediğinden mi, yoksa reddedilmeyi gururuna yediremediğinden mi onu aradığından emin olamıyordu. Onun için kazanmak her şeyden önemliydi. Nişanları bozulacaksa da bozan kişi *o* olmalıydı. Phoebe nişan yüzüğünü ona geri verdiğinden beri peşinden ayrılmamıştı.

Phoebe'nin kafasını dağıtacak bir şeyle uğraşması gerekiyordu. Örgü kursu da tam olarak bunu yapacaktı.

Leanne kabul etmemiş olsa da Phoebe annesinin Clark'ın ailesinin yanında olduğundan, ikisinin arasını yapmak için elinden gelen çabayı göstereceğinden emindi. Annesi ve özellikle de Clark, her şeyin daha farklı olmasını dilese de, Phoebe'nin ayrılmakta kararlı olduğunu anlamıyorlardı.

Clark'ın yaptıklarını bilmesine rağmen bir yanı Clark'ın bu halini veya neden üzgün olduğunu anlayamadığına inanmayı istiyordu. Ama böyle bir şeyi ilk yaşadıklarında onunla çok ama çok net bir dille konuşmuştu, bu kez geri adım atmayacaktı. *Atamazdı.* Phoebe, Clark'ın başka kadınlara zaafının evlenseler bile devam edeceğini biliyordu. Bu bir bağımlılıktı, öyle olmalıydı. Yoksa Clark gidip de saçma sapan durumlara bulaşmazdı. Bu yüzden iki kez yakalanmıştı, Tanrı bilir daha kaç kez benzer şeyler yapmış, yakalanmadan kurtulmuştu. Hem de sokaktan bulduğu hayat kadınlarıyla. Phoebe, Clark'ın parayla seks yapacaksa da pahalı bir telekızla birlikte olacağını düşünürdü. Belki de bu işin tehlikesini

yaşamayı seviyordu? İç çekti. Olanlara akıl sır erdiremiyordu.

Clark bir daha böyle bir şeyin olmayacağına söz vermiş, Phoebe de gönülsüzce de olsa onu affetmişti. Clark'ın samimi olduğuna inanmıştı, ancak Clark sözünü tutamamıştı. Phoebe'nin ona ve ilişkilerine sonuna kadar sadık kalabilecek bir adama ihtiyacı vardı. Clark bağımlılığı, tehlikeye düşkünlüğü ya da adı her neyse onu bırakamıyor veya kontrol edemiyordu. Phoebe onun zaaflarından dolayı duygusal ve fiziksel sağlığından olmayı istemiyordu. Şimdiye kadar kararlığını sürdürmüştü. Ne zaman çelişkiye düşse Clark durumunu sezmiş, onu notlar, çiçekler ve hediyelere boğmuş, Phoebe ise hepsini geri göndermişti. Clark bundan hiç rahatsız olmamış, aksine daha çok üstelemişti.

Phoebe iş yerindeki arabasını otoparktan almak yerine, aşağı yukarı bir kilometre uzakta olan Blossom Sokağı'na yürümeye karar verdi. İçinde hâlâ üzerinde naylon kabı duran şişlerinin, öreceği modelin ve adaçayının huzur verici yeşil rengini taşıyan çilelerin bulunduğu yepyeni örgü çantasını yanına aldı. Akşam saatleri olmasına rağmen hava güzeldi ama çok da sıcak değildi. Derse daha vakit olduğu için Fransız Kafesi'ne uğradı, çavdar ekmeği içinde sığır pastırmalı, hardallı bir sandviçle bir bardak kahve aldı.

Clark'tan ayrıldığından beri iştahı kesilmiş, kilo kaybetmişti. İki haftadır ilk kez acıktığını hissetmişti, bu iyiye işaretti. Clark'la birlikteliği yıllar öncesinde kalmış gibiydi. Bu da iyiye işaretti, yine de...

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Beklenmedik anda gözlerine dolan yaşları tutmaya çalıştı. Nişanın bozulması, Clark'ın hayatındaki varlığının ortadan kalkması her ne kadar gerekli bir adım da olsa onu hüzünlü zamanlara sürüklemişti. Kimselerin anlayamayacağı, tahmin edemeyeceği kadar zorlu günler geçiriyordu. Arkadaşlarının, annesinin karşısına gayet kararlı ve kendinden emin bir halde çıkıyor olabilirdi, ama Clark sürekli aklındaydı. Her şey zamanla düzelecekti. Kendisine bunu o kadar sık söylemişti ki artık gerçekleşeceğine inanıyordu.

Gerçekleşmek zorundaydı.

Önünde sonunda kalbindeki bu ağrı dinecekti. Ne yazık ki bu güzel yaz akşamında bir kafenin önünde tek başına oturup önünden geçen el ele tutuşmuş çiftleri izlemek acısını daha da artırıyor, kendini on kat daha yalnız hissetmesine sebep oluyordu.

Saat tam altıda sokağın karşısındaki Bir Yumak Mutluluk'a geçti. Sandviçini yerken tuhafiyeye iki kişinin girdiğini görmüş, onların da kursa gelip gelmediğini merak etmişti. Öyle olacağını pek sanmıyordu. Çünkü biri erkek, diğeri de tuhaf giyimli bir genç kızdı. İçeri adım attığında kapının üzerindeki küçük çan çaldı, örgü çantasını tuttu.

Lydia, "Hoş geldin, Phoebe," dedi, onu karşılamak için öne çıktı. "Herkes burada. Gel arkaya geçelim."

Phoebe, Lydia'yı takip etti. Genç kızla adam büyük masada oturmuşlardı. Onu görünce başlarını kaldırdılar. Phoebe yanılmıştı, ikisi de onun gibi kursiyerdi. Ortaya ilginç bir grup çıkmıştı.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Lydia kolunu Phoebe'nin beline koyup, "Sizi Phoebe Rylander'la tanıştırayım," dedi.

Phoebe elini kaldırıp gergince parmaklarını sallarken, "Merhaba," dedi.

Masadaki adam ayağa kalktı, elini uzattı. "Bryan Hutchinson. Herkes bana Hutch der."

Phoebe, "Memnun oldum," dedi. Normalde çekingen biri değildi, ama nedense kendini garip hissediyor, ne yapacağını bilmiyordu. Belki de yepyeni bir maceraya, yeteneği olmadığını düşündüğü bir işe atıldığı için ona böyle geliyordu. Genç kızken örgüyle biraz ilgilenmiş olsa da benzer işlere hiç ilgi duymamıştı. Belki bu da değişmek üzereydi.

Genç kız, "Ben Alix, *i* ile," dedi. Saçı siyah, kısa ve dik dikti, muhtemelen boyalıydı ve tarzına da uygundu. Üzerinde deri ceketle kot pantolon vardı. Phoebe ilk gördüğünde onu küçük biri sanmıştı, ama yakından bakınca yirmili yaşlarının başlarında olduğunu anladı. Deri ceketinin fermuarı açıktı, altında üzerindekilerle çelişen, boyun kısmı dantelli beyaz bir gömlek vardı. Sıra dışı biri olduğu ortadaydı, ama bu özelliği Phoebe'nin hoşuna gitmişti. Alix'e gülümsedi, Alix de ona gülümseyerek karşılık verirken Phoebe onun yanındaki sandalyeye geçti.

Lydia masaya yaklaştı. "Örgüyle Bırak Alışkanlıkları kursumuza hoş geldiniz. Öncelikle kursa katılma sebebinizi ve örgüyle neyi başarmayı istediğinizi konuşarak kursa güzel bir giriş yapacağımızı düşündüm." Alix'e baktı. "Sen başlamak ister misin, Alix?"

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Genç kız omuz silkti. "Olur. Bildiğiniz gibi adım Alix."

"*I* ile," diye araya girdi Hutch gülümseyerek.

Alix, "Evet öyle," dedi, başparmağını kaldırıp ona yanıt verdi. "Sanırım Lydia daha önceki kurslara katıldığım için benim başlamamı istedi. Yaklaşık beş yıl önce Lydia burayı açtığında örgü örmeyi öğrendim."

Lydia, "Alix ilk kursumda vardı," dedi. "En yakın arkadaşlarımdan biridir."

Alix, "O kurstan sonra çok değiştim," diyerek sözlerine devam etti. "O zamanlar dünyaya çok öfkeliydim. Benim olmamasına rağmen uyuşturucu bulundurmaktan yakalandım. Hâkim de bunu anlamış olacak ki beni hapse atmayıp yerine toplum hizmeti cezası verdi."

Hutch masaya doğru eğildi. "Sen de örgü örmeyi mi seçtin? Faydasını gördün mü?"

"Hayır kuruluşları için bir şeyler ördüm. Linus Projesi'ne katılıp bebek battaniyesi örmek istediğimi mahkemeye bildirdim, başvurum kabul edildi. Ömrümde bir kez olsun faydalı bir şey öğrenmemin bir zararı olmaz diye düşündüm."

Phoebe başını sallayarak, "İyi düşünmüşsün," dedi. Alix'in yaşıtlarına benzemediği belli oluyordu. Yine de farklı biri çıkabilirdi.

"Kursa Jordan'la evlenmeden önce sigaraya başladığım için yazıldım. Düğün hazırlıklarının stresi bana ağır geldi, ben de bir sigara yakayım dedim. Tek bir paket içeceğim dedim kendi kendime. Tahmin edebileceğiniz gibi bu son, bu

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

son demeye başladım, şimdi de tamamen bırakmaya çalışıyorum."

Phoebe, "Evli misin sen?" dedi, kendisini aptal gibi hissetti. "Yani çok genç görünüyorsun da..."

Alix, "Genç gösteriyorum o kadar," dedi. Güldü. "Umarım davranışlarımdan değil, dış görünüşümden dolayı böyle düşünmüşsündür."

"Elbette!"

Hutch da, "Aynen," diye fikrini söyledi.

"Her neyse, Jordan'la çocuk sahibi olmak istiyoruz. Hamile kalmadan önce sigarayı bırakmam lazım. Örgü örerek başka şeylerin üstesinden gelmiştim ve... işte buradayım."

Lydia, "Aramızda olman çok güzel," dedi. Daha sonra Hutch'a döndü. "Peki, sen Hutch?"

Phoebe onu dikkatlice inceleyince yakışıklı bir adam olduğunu düşündü. Yaşını kestirmek zordu. Otuzlu yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ediyordu, ama bu konuda becerikli olmadığını az önce görmüştü. Yüz hatları hoştu, saçları açık kahverengiydi. Phoebe kabul etmek istemese de Hutch, Clark'ın kaslı yapısına sahip değildi. Sıradan bir adama benziyordu, bu da kötü bir şey değildi. Konuşan herkesi saygıyla dinlemesi Phoebe'nin çok hoşuna gitti. Şu ana kadar patronunun dışında karşısındakini dinleyen erkeklerle pek karşılaşmamıştı.

Hutch sırtını sandalyesine yasladı. "Aslında örgü örmeyi bana doktorum tavsiye etti," dedi. "Kendisi üniversiteden sınıf arkadaşımdır. Geçenlerde yıllık sağlık kontrolüne git-

tim, Dave de bana çok fazla çalıştığımı, yeterince egzersiz yapmadığımı söyledi. Tansiyon hapı yazdı, kalp rahatsızlıkları ailemde irsi olduğu için rahatlamam için bir yol bulmam gerektiğini söyledi. Bana kendisinin de örgü ördüğünden bahsetti. Sanırım beni de bu sözleri ikna etti."

Lydia, "Doktorun çok doğru söylemiş," diyerek konuşmayı devraldı. "Çeşitli çalışmalar örgü örmenin rahatlamayı sağladığını, sağlık açısından faydalı olduğunu göstermiştir. Tecrübelerime dayanarak elimizdeki örgüyle uğraşırken, kafamızı dinlendirebildiğimizi söyleyebilirim."

Hutch yavaşça başını yukarı aşağı salladı. "Doğrudur."

Lydia gülümseyerek, "Bence harika bir seçim yaptın," diye ekledi.

"Dave ayrıca örgü örmenin başparmağımın iyileşmesine de yardımcı olacağını söyledi." Sağ elini kaldırdı, parmağındaki kesiği gösterdi. Yarası kıpkırmızıydı ve kötü görünüyordu.

Lydia, "Yine doğru söylemiş," dedi.

"Ben de bu sebeplerle buraya geldim, ama ömrü hayatım boyunca elime bir çift şiş almadığımı bilin isterim."

Lydia, "Sorun değil," dedi. "Ben gençliğimden beri örgü örmeyi öğretiyorum. Senin de kolayca öğreneceğinden eminim."

Hutch hafifçe gülümsedi. "Özgüvenin cesaret verici."

Lydia, Phoebe'ye döndü, eliyle onu işaret etti. "Phoebe bizimle kursa katılma amacını paylaşabilir misin?"

Tereddüt etti. Yaşadığı üzüntüleri başkalarına anlatmaya

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

hazır değildi. Lydia'ya baktı. "Nişanlıydım ve..." Ardından ağzından çıkan sözlere kendisi bile inanamadı. Gerçekler onu utandırıp üzse de yalan söylemeyi daha önce hiç düşünmemişti. "Nişanlım öldü."

Lydia'nın anlayış dolu gözlerinin içi titredi. "Ah, Phoebe, bilmiyordum. Ben de... ben de..." Birden sustu. "Neyse, ne düşündüğümün önemi yok. Başın sağ olsun."

Phoebe, "Bunu aşmam gerekiyor," dedi, sertçe yutkundu. Boğazı düğümlendi, ağlamak üzere olduğunu gizlemeye çalıştı.

Neyse ki hiç kimse Clark'ın sözde vefatıyla ilgili sorular sormadı.

"Başın sağ olsun," dedi Alix de. Masanın karşı tarafına uzanıp nazikçe Phoebe'nin elini sıktı. "Jordan'ı kaybetsem kim bilir ne hale düşerdim."

Phoebe gözlerini ondan kaçırdı. Yalan söylemesi yeterince kötüydü, şimdide devamını getirmek zorunda kalacaktı. Herkesin anlayışlı tavrı suçluluk duygusunu daha da şiddetlendiriyordu. Hutch bir şey söylememiş olsa da gözlerindeki kaygılı, şefkatli bakışlar her şeyi anlatıyordu.

Phoebe gözünü açmadan çantasına uzandı, şişlerini plastik kabından çıkarıp derse hazır olduğunu gösterdi.

Lydia da atkı tarifiyle derse başladı. "Herkesin hangi seviyede olursa olsun örebileceğini düşündüğüm için Bev Galeskas'ın bu modelini seçtim. Düz örgüyle başlayacağız."

Arkasındaki çantaya elini attı, açık gri, yün bir atkı çıkardı. "Herkesin bitmiş halini görmesi için modeli ördüm."

Hutch şaşkınlık içinde, "Şimdi ben bunu örebilecek miyim?" diye sordu.

"Hepiniz örebileceksiniz."

"Benim de yapabileceğimden emin misin?"

Alix güldü. "İlk dersimde Lydia bebek battaniyesini gösterince ben de aynen böyle düşünmüştüm. Yapabileceklerini gördükten sonra çok şaşıracaksınız."

"Çok kötü de olsa kız kardeşimi etkileyecektir zaten," diyen Hutch, Lydia'ya bakıp gülümsedi. "Seninkinin yarısı kadar güzel olursa ona doğum gününde hediye ederim."

Kız kardeşi mi? Eşinden değil de kız kardeşinden bahsettiğine göre muhtemelen bekârdı. Phoebe bir ilişki yaşayacak durumda değildi, yine de dakikalar geçtikçe onun hakkında bir şeyler öğrenme isteği artıyordu. Kişiliği Clark'ın tam tersini yansıtıyor gibiydi. Sürekli ilgi odağı olmaya çalışmıyor, aksine herkesi dikkatle dinliyordu. Phoebe'ye göre bu bulunması zor bir özellikti. Hutch sıradan biri gibi görünüyor olabilirdi ama kısa süreli tanışıklıkları Phoebe'ye hiç de öyle olmadığını göstermişti.

Lydia ilmek atmayı göstermeden önce onlara modelden bahsetti, başta örgü tarifini okumanın muhtemel hataların önüne geçeceğini söyledi. Ayrıca hepsine örgü tarifinin bir fotokopisini almalarını ve çalışma sırasında kullanmalarını tavsiye etti.

"Bu sayede kâğıdı işaretleyip yanınızda taşıyabilirsiniz. Hem kaybederseniz de elinizde orijinali olur."

Ardından Lydia onlara nasıl ilmek atılacağını gösterdi.

Phoebe elinin bu işe yatkın olduğunu kısa sürede anladı. Lydia, Hutch'ın yanına oturup ona ilmek atmayı tekrar tekrar gösterdi. Hutch, Lydia'nın sözlerini dikkatlice dinledi, şişleri, ipi tutmakta ve aynı anda da ilmek atmakta zorlansa da sabrını hiç yitirmedi. Phoebe, Clark'ın şimdiye kadar çoktan şişi ve ipi sinirle yere atacağını düşünmüştü.

Clark.

Tüm kararlılığına rağmen ne kadar da çabuk aklına giriyordu. Kendisini odaklanmaya zorlayıp sırayı sonuna kadar ördü. Sonra da diğerine geçti, ilmeklere devam etti.

Dersin başlamasından bir saat kadar sonra telefon çaldı. Lydia müsaade isteyip dükkânın ön tarafına geçti.

Phoebe'nin duyabildiği kadarıyla telefon işle ilgili değildi.

Lydia bir ara boşta kalan eliyle gözlerini kapatıp iç çekti, "Ne, birbirlerine su mu attılar?" dedi.

Geri döndüğünde Lydia'nın suratı asıktı.

İlk tepkiyi Alix verdi. "Cody ile Brad iyi mi?"

"E... emin değilim. Bir misafirimiz var ve anladığım kadarıyla biraz sorun çıkarmış."

Hutch, "Misafiriniz yanınızda ne kadar kalacak?" diye sordu.

"Bir hafta." Lydia kaşlarını çattı, ama daha fazla bir şey söylemedi.

Ders bittiğinde hava henüz kararmamıştı. Phoebe örgü çantasını ve eşyalarını toplarken dükkânın kapısı açıldı, yakışıklı, genç bir adam içeri girdi.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Alix neşeyle, "Jordan," dedi.

"Merhaba!"

Adam, Alix'in yanına gidip kolunu beline attı. "Uğrayıp seni alayım dedim."

Alix, Hutch ile Phoebe'ye gülümsedi. "Sizi kocam Jordan Turner'la tanıştırayım."

Jordan ikisiyle de tokalaştı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Alix ile kocasının birbirine olan sevgisini görmek, Phoebe'nin içinde umulmadık bir sızı duymasına sebep oldu. Phoebe gözlerini başka tarafa çevirdi. Clark'ın ona... Düşüncelerini hemen bir kenara attı.

Hayır, onu düşünmeyecekti. Clark'ın öldüğünü söylemek koca bir yalandı. Ancak onun gözünde öldüğü de bir o kadar gerçekti. Bu mesaj ne kadar çabuk aklından kalbine geçerse, onu o kadar çabuk unuturdu. O kadar çabuk bu acılar dinerdi.

Phoebe herkese iyi akşamlar deyip çabucak kapıya yöneldi. Hutch tam arkasındaydı. Geçen iki saat boyunca Phoebe onu da konuşmalarına çekmeye çalışmıştı. Ama Hutch düz ve ters örgü örmeyi öğrenmeye kendisini öyle bir kaptırmıştı ki bir kez olsun başını kaldırmamıştı. Phoebe adamın azmine hayran kalmıştı.

Bir elinde içine yününü ve şişlerini koyduğu evrak çantası olan Hutch, "Tanıştığımıza sevindim, Phoebe," dedi.

Kaldırımda birbirlerine dönük duruyorlardı. "Ben de," dedi Phoebe.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Nişanlının vefatına üzüldüm."

"Biliyorum... ben de üzgünüm." Yalanını devam ettirmenin verdiği huzursuzlukla uzaklara baktı.

Hutch, "Araban yakınlarda mı?" diye sordu.

"Çok uzakta sayılmaz. İşyerindeki otoparka bıraktım."

"Seni bırakmamı ister misin?"

Gayet kibarca bir teklifte bulunmuştu, ama Phoebe onu reddetti. "Teşekkürler. Canım biraz yürümek istiyor."

"Pekâlâ, o zaman haftaya görüşürüz."

"Görüşürüz."

Yürümek Phoebe'ye iyi geldi. Kurs çok ilginç geçmişti. Alix, Hutch ve Lydia'yla haftaya görüşmek için sabırsızlanıyordu. Uzun zamandır peşini bırakmayan, onu tüketen yalnızlığa ilk kez bu akşam dur diyebilmişti. Tek pişmanlığı o yalandı. Yine de bu yalan sayesinde kimselerle paylaşmayı istemediği zor açıklamaları yapmaktan kurtulmuştu.

Phoebe apartmanına girip asansöre yönelirken Lydia'yı ve evinde olanları merak etti. Gelen telefonun canını sıktığı ve...

"Neredeydin sen?"

Phoebe birden arkasına dönünce Clark'ın hemen dibinde durduğunu fark etti.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu. Onun sorularına asla cevap vermeyecekti.

"Burada ne mi arıyorum? İki saattir seni bekliyorum, Phoebe. Böyle olmuyor. Sensiz perişanım. Sana ihtiyacım var."

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Clark..."

"Beni bir dinle. Ne olur!"

Phoebe, Clark'ın yüzündeki ifadeden, sesindeki yalvaran tondan etkilenmekten korktuğu için gözlerini kapattı. "Yapma."

Asansör gelince içi rahatladı, çabucak kendini içeri attı. "Rica ederim git!"

Clark asansörün otomatik kapısına elini koyup kapanmasına engel oldu. "Bana tek bir şey söyle, ben de gideyim." Yalvarırcasına gözlerinin içine baktı. "Ben burada iki saattir beklerken, dışarıda bir başka adamla olduğunu söyle. Buna katlanamam, Phoebe. Her şeyi kaldırırım ama bunu kaldıramam."

Kaldıramadığı asıl şey yenilmekti. Phoebe bir anlığına tereddüt ettikten sonra ona gerçeği söylemeye karar verdi.

"Ben... biriyle görüşmüyorum."

Clark başını yukarı aşağı salladı, "Teşekkürler," diye fısıldadı. Sonra geri çekildi ve asansörün otomatik kapısı kapandı.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

8

ANNE MARIE ROCHE

Eve geleli bir hafta olmuş, ama Anne Marie rutin hayatına henüz tam olarak geri dönenememişti. Dükkânındaki küçük ofisinde oturmuş, yokluğunda biriken faturaları ödüyordu, ama sık sık aklı başka yerlere gidiyordu. Paris'in hatıraları hâlâ aklımdaydı. Sainte Chapelle Katedrali nefesini kesmişti. Büyüleyici Nôtre Dame Katedrali'ne hayran kalmış, Eyfel Kulesi'ne çıkarken hayatının en heyecanlı anlarını yaşamıştı. Seine Nehri gezileri, Louvre Müzesi ziyaretleri, sevimli, küçük bistrolardaki öğlen yemekleri... Seyahatleri tıpkı hayal ettiği gibi geçmişti.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Ellen etrafındaki güzelliklere bakmaya doyamamış, Anne Marie de aynen onun gibi hoş duygular hissetmişti. Artık tecrübe sahibi olduğu için de oralara geri dönmekten başka bir şey düşünemez olmuştu.

Ellen'ın Fransızca öğrenmeye yatkınlığı hoşuna gitmişti. Ellen söylenen sözcükleri bir veya iki kez duyduktan sonra kolayca kapmıştı. Anne Marie kızının öğrendiklerini unutmamasını diliyor, Ellen da ne zaman fırsatını bulsa alıştırma yapıyordu. Özellikle de aralarında özel bir bağ olan Baxter'la konuşuyordu. Köpekleri Ellen hangi dili konuşursa konuşsun onu anlıyor gibiydi. Küçük kızın sesindeki tını köpeğe yeterli işareti veriyordu, en azından Anne Marie öyle olduğunu düşünüyordu. Baxter çabucak *"assis"*in "otur", *"parle"nin* de "konuş" anlamına geldiğini öğrenmişti.

Ellen yazın geri kalanında köşedeki Methodist Kilisesi'nin yardımıyla düzenlenen gündüz kampına katılacaktı. Program için cüzi bir ücret talep edilmişti ve Ellen kampta vakit geçirmekten keyif alıyor gibiydi. Cody Goetz de oraya gidiyordu. Lydia'yla Brad'in üvey kızları Casey de birkaç günlüğüne de olsa onlara katılmıştı. Kilisenin kampında sık sık geziler düzenleniyor, elişi dersleriyle spor etkinlikleri yapılıyordu. Programı Alix'in kocası Jordan Turner ona yardımcı olan birkaç gençle birlikte yürütüyordu.

Anne Marie'yle Ellen evlat edinme işlemleri bittikten kısa bir süre sonra Pazar okuluna ve sabah ayinlerine katılmaya başlamışlardı. Çocuğu dokuz yaşında da olsa Anne Marie bir anne olarak bunun yapılması gerektiğini hisset-

mişti.

Robert'ten ayrıldıktan sonra kiliseye gitme alışkanlığını yitirmişti. Ardından sevdiği kocası tam da yeniden bir araya gelmek üzerelerken vefat edince Tanrı'ya çok kızmıştı. Çok öfkelenmişti.

Ancak Ellen'ın dinine bağlı bir şekilde yetiştirilmesinin anneannesinin istediği bir şey olduğunu biliyordu. Dolores Falk torununu çok seviyordu, Anne Marie de yaşlı kadının isteklerini yerine getirmeyi sorumluluklarından biri olarak görüyordu. Dolores'in sevgisinin küçük kızı koruduğunu çok iyi anlıyordu. Dolores'in kızı ve Ellen'ın öz annesi uyuşturucu bağımlısı olmuş, suça bulaşmış ve tüm annelik haklarından feragat etmişti. Bu da Anne Marie'nin Ellen'ı evlat edinmesini kolaylaştırmıştı.

Teresa başını ofise uzatıp, "O adam geldi," dedi.

Düşüncelere dalan Anne Marie başını kaldırdı. "Kim?"

"O adam işte."

Teresa sabırsızlığını yansıtan bir tonla, "Siz Paris'teyken gelen," dedi.

"Hı." Anne Marie aslında onu unutmamıştı, ama aklındaki listenin en altlarına atmıştı. "Benimle konuşmak istediğini mi söyledi?"

"Hayır, söylemedi ama buraya onun için geldiğinden eminim."

"Peki." Anne Marie sandalyesini geriye itip ayağa kalktı.

Teresa kapının önünde beklemeye devam etti. Anne Ma-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

rie'ye göz kırptı, sonra da başını önüne eğdi. "Adam yakışıklığını hiç yitirmemiş."

"Teresa! Sen evli bir kadınsın."

Arkadaşı kocaman gülümsedi. "Olabilir ama kör değilim."

Anne Marie masasının yanından geçip sessizce ofisten çıktı. Tezgâhın önünde duran adamın gözleri doğrudan ona döndü. Erkeklerin bakışlarına alışıktı. Alımlı biri olduğunu biliyordu ama bu adamın bakışlarında hayranlıktan çok merak vardı. Gözlerinde kararlı, anlamlı, hatta beklentili bir ifade vardı. Bu da Anne Marie'nin kafasını karıştırdı.

Anne Marie yazarkasanın arkasına yöneldi. Havalı ve kibar bir sesle, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Anne Marie Roche siz misiniz?"

"Evet, benim." Bir kez daha bu yakışıklı adamın onu neden aradığını merak etti. Büyük ihtimalle sigortacıydı veya ona yeni bir ürün tanıtacaktı. Onu daha önce görmemişti, dolayısıyla özel bir konu olamazdı. Bundan hiç rahatsızlık duymadı çünkü her ne kadar karşısındaki adam yakışıklı da olsa, onunla bir şey yaşayacak durumda olduğunu hissetmiyordu. Robert'in vefatından sonra hiç kimseyle çıkmamıştı. Ellen da hayatına girince tüm dünyası onun etrafında döner olmuştu.

Adamın tavırları değişti. Gözleri hafifçe kısıldı.

"Ben Tim Carlsen."

Anne Marie neler olduğunu anlamadı. Adam satıcı olsa bu kadar samimi davranmazdı. "Merhaba, Bay Carlsen,"

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

dedi, ondan çekindiğini belli etmemeye çalıştı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Adam, yeni gelen çocuk kitaplarını düzenlenmekle meşgul olan Teresa'ya baktı. Teresa onları dinlemiyormuş gibi davranmak için elinden geleni yapıyor, ama bir yandan da kulak kabartmaktan kendini alamıyordu.

Anne Marie, "Bunların neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim?" dedi.

Tim, "Özel olarak konuşmamız daha uygun olur," dedi.

"Ne hakkında?"

Tim omuzlarını dikleştirdi. "Ellen," dedi kısık bir sesle. "Evlat edindiğiniz çocuk hakkında."

Anne Marie ciğerlerindeki tüm oksijenin tükendiğini hissetti. Ama sakinliğini koruyarak eliyle ofisini işaret etti. Felç geçiriyormuş gibi kaskatı kesildiğini hissederken bu adamın kızıyla ne tür bir bağı olduğunu anlamaya çalıştı. Ellen'ın doğum belgesinde babasının adı yazmıyordu, yine de...

Ofise girince Anne Marie masasının arkasındaki sandalyesine geçti. Tim de beklemeden karşısındaki sandalyeyi çekip oturdu.

Anne Marie çocuğunun yasal haklarına ondan başka kimsenin sahip olmadığını anlaması için, "*Kızımı* tanıyor musunuz?" diye sordu

Tim başını iki yana salladı. "Maalesef tanımıyorum."

Nedenini bilmese de bu cevap Anne Marie'nin içini rahatlattı.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"O zaman adını nereden öğrendiniz?"

"Duymuşluğum var, o kadar," diyen Tim gözlerini yere çevirdi. "Ben sekiz yıldır ağzına içki sürmeyen, iyileşme sürecinde bir alkoliğim."

Adını şimdi mi duymuştu? Anne Marie'nin ilk olarak sormak istediği şey buydu. Aynı şekilde adamın itiraf gibi sözlerine nasıl karşılık vereceğini de bilmiyor, neden böylesi kişisel bir şeyi onunla paylaşma gereği duyduğunu anlamıyordu.

"Tebrikler," dedi çekinerek. "Peki bunun Ellen veya benimle ne ilgisi var?"

Tim, Anne Marie'nin sorusunu duymazdan gelip, "Candy Falk'la belki de hayatımın en berbat günlerinde tanıştım," diyerek sözlerine devam etti.

Anne Marie, Candy Falk'ın Ellen'ın öz annesi ve uyuşturucu bağımlısı olduğunu çok iyi biliyordu.

"O zamanlar ikimiz de... kullanıyorduk."

"Uyuşturucu mu?"

Tim evet dercesine başını salladı. "Her türlüsünü. İçki de içiyordu. Hiç iyi zamanlar değildi. Dediğim gibi dibe vurduğum günlerdi."

Anne Marie'nin boynu karıncalandı. Şüphelerinde haklı çıkmıştı. Noktaları birleştirmeye başlamıştı ve aklında beliren fotoğraf hiç hoşuna gitmiyordu.

Sert bir sesle, "Bana hâlâ bunların kızımla ne ilgisi olduğunu söylemediniz," dedi. Ellen artık Anne Marie'nin hayatının bir parçasıydı. Hem de kalbinde çok çok değerli bir

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

yere oturmuştu ve yabancı bir adamın ortaya çıkıp bir şeyler iddia etmesine izin vermeyecekti.

Tim sorusuna yine aldırış etmedi. "Candy'yle ayrıldık, ailem beni rehabilitasyon programına yazdırdı. O zamandan beri de ne içkiye ne de uyuşturucuya elimi sürdüm."

"Yani?"

"Adsız Alkolikler'in on iki basamağını ve kurallarını takip ediyorum. Destekçimin yardımıyla fırsatını yakaladıkça hatalarımı telafi etmeye çalışıyorum."

"Sizin adınıza çok sevindim, ama bunların Ellen'la veya benimle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamadım." Anne Marie'ye kalırsa konuşmaları burada bitmişti. Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

"Lütfen oturun, Bayan Roche."

Adamın bakışlarıyla kararından vazgeçti, yavaşça sandalyesine oturdu.

"Telafi çabalarımın bir parçası olarak Candy'ye ulaşmaya çalıştım. Onu bulamadım ama annesinin eskiden kaldığı yeri hatırladım." Uzaklara baktı. "Ondan da af dilemek istiyordum."

"Dolores'ten?"

Tim çok net ve sakin bir sesle, "Candy'yle birlikte annesinden para çalmıştık," dedi. "Ona borcumu ödemek istedim."

Anne Marie yutkundu. Bu, Candy Falk'un annesine yaşattığı acıların içinde küçük, küçücük bir şey olarak kalırdı.

"Candy'nin beni götürdüğü evi hatırladım, ama ev

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

boştu."

"Evet, biliyorum."

Tim onu duymuyor gibiydi. "Komşusu çiçeklerini suluyordu, onunla biraz konuştum. Bana Dolores'in bir süre önce vefat ettiğini, torununu da birinin evlat edindiğini söyledi."

Anne Marie herhangi bir şey söylemedi.

"Ona Candy'nin nerede olduğunu sordum ama bilmiyormuş."

Anne Marie bu konuda bildiklerini söylemekten kaçınmadı. "Ben de bilmiyorum. Kaliforniya'da bir yerlerde sanırım. Hâlâ uyuşturucu bağımlısı diye biliyorum."

Tim yüzünü ekşiterek, "Ben de bundan şüpheleniyordum," dedi.

"Çok üzücü..." Tim duymamış olabilir diye, "Ellen'ın teyzesi Clarisse de hapiste," dedi.

Tim başını iki yana salladı, kısa süreli bir sessizlik oldu. "Dolores'in komşusuna birkaç soru daha sordum, Dolores'in Candy'nin kızına baktığını öğrendim. Çocuğu sorunca da kadın bana anneannesi vefat ettiğinde Ellen'ın sekiz yaşında olduğunu söyledi."

"Şu an dokuz yaşında."

Tim doğrudan gözlerinin içine baktı. "Candy'yle yaklaşık on yıl önce birlikte yaşıyorduk. Korunmuyorduk. Dolores'in komşusuyla konuşurken birden Ellen'ın benim kızım olabileceğini düşündüm."

Anne Marie adamın tam da bunu demesinden korkuyordu. Konuşmayı burada bitirecekti.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Israrcı bir tavırla, "Yanılıyorsunuz, Bay Carlsen, Ellen sizin kızınız olamaz," dedi. "Ellen *benim* çocuğum ve bunu kanıtlayacak evraklarım var." Birden ayağa kalkıp ellerini masanın kenarlarına koydu. "Şimdi gitseniz iyi olur."

"Hayır." Tim kımıldamadı, siyah gözleriyle sertçe Anne Marie'nin gözlerinin içine baktı. "Söylediklerimin sizi şaşırttığını biliyorum ve bunun için özür dilerim. Sizden sadece gerçeği duymak istiyorum. Ellen'm babası olup olmadığımı öğrenmek istiyorum. Bunun gayet makul bir istek olduğunu düşünüyorum."

"Ne yazık ki *olmaz*. Ellen'ı evlat edindim. Az önce de dediğim gibi o benim çocuğum."

"Onu evlat edinirken anne babasının rızasını aldınız mı?"

Anne Marie bu adama bilindik gerçeklerden başka bir şey söylemesine gerek olmadığını düşündü. "Ellen'ın biyolojik babası olduğunuz ortaya çıksa bile doğum belgesinde adınız yoktu, dolayısıyla resmi kurumlar size ulaşamazdı."

Tim'in yüzü gerildi. "Candy'nin bebeği olduğunu duyduğum andan itibaren onu düşündüm." Elini saçlarına götürdü. "Candy birlikteliğimiz bitip ben rehabilitasyona girdikten sonra iki kez bana ulaşmaya çalıştı. Bunu biliyor muydunuz?"

"Olabilir, ama..."

Tim, Anne Marie'nin sözünü kesip, "Ne mektubunu okudum ne de onu aradım," dedi. "Onun artık parçası olmayı istemediğim bir hayat yaşadığını, görüşmemizin de bana

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

zarar vereceğini düşünüyordum. Galiba aptallık etmişim. Hamile olabileceği hiç aklıma gelmemişti."

Anne Marie söylediği her şeyin iyice anlaşılabilmesi için yavaşça konuştu. "Candy Falk tüm annelik haklarından feragat etti. Yapılacak hiçbir şey bunu değiştiremez. Her şeye nokta konuldu."

"Bunun farkındayım."

"İyi. O zaman Ellen'ın üzerinde hiçbir hakkınızın olmadığının da farkındasınızdır."

"Hayır, var." Geri adım atacak değildi, gözlerini kırpmadan Anne Marie'ye bakıyordu. "Ellen benim kızımsa, ki inanın böyle düşünmek için haklı sebeplerim var, onu tanımak isterim. Onun da beni tanımaya hakkı var."

Anne Marie başını iki yana salladı. "Ellen'ın biyolojik kızınız olup olmadığı değil mesele. Artık onun başka bir ailesi var."

"Babası da var mı?"

Anne Marie tereddüt etti.

"Evli misiniz?"

"Bu sizi hiç ilgilendirmez."

"Yanılıyorsunuz. Fazlasıyla ilgilendirir. Belki de kocanızla konuşmam daha doğru olur."

Anne Marie'nin blöf yaptığını sanıyor, daha da kötüsü başka bir adamla anlaşabileceğini düşünüyor gibiydi. Ne olursa olsun Anne Marie adamın söylediklerine kızmıştı.

Dul olduğunu itiraf etmek istemeyen Anne Marie duraksadı. Tim'in sessizliğini fark ettiğini gördü, telaşla, "Üz-

günüm ama şu anda böyle bir şey mümkün değil."

"Ellen'ı sizden almak gibi bir niyetim yok."

Anne Marie neredeyse kahkaha atacaktı. "Deneyin de görelim. Deminden beri söyleyip durduğum gibi Ellen artık benim çocuğum, benim kızım. Sizinle kan bağı olup olmaması ayrı bir şey."

"Sizin için öyle olabilir. Ancak bu benim için önemli. Ellen'ın öz babasıysam, en azından kızımla tanışma hakkım olmalı."

Kararlılığından vazgeçmeyen Anne Marie, "Bunun için artık çok geç," dedi.

Tim tekrar, "Candy'nin hamile olduğundan haberim yoktu," dedi. "Geçmişimde çok kötü şeyler yapmış, çok kötü durumlara düşmüş olabilirim ama ne olursa olsun kendi kanımdan canımdan evladımı terk etmezdim."

"Bu gurur verici bir şey Bay Carlsen, ama dediğim gibi artık çok geç. Adsız Alkolik kurallarının arasında bununla başa çıkmanıza yardımcı olacak bir şeyler vardır umarım.. Size bu işin peşini bırakmanızı tavsiye ederim. Ellen şu an çok mutlu. Benimle çok iyi bir hayatı var."

"Kocanız?" Tim bastırmaya devam ediyordu.

"Kocam..."

Tim gözlerini kıstı, Anne Marie dul olduğunu adamın çoktan anladığını sezdi. Söylediği sözlerle bunu ortaya çıkarmaya çalışmıştı. Anne Marie'nin de şu durumda rol yapmaya devam etmesi gereksizdi.

Anne Marie konuyu değiştirmek için, "Ellen artık benim

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

ailemin bir ferdi," dedi. Konuşması bitmişti. "Bence gitme vaktiniz geldi Bay Carlsen, yoksa gerekli yerleri arayacağım."

Tim yavaşça ayağa kalktı. "İşe avukatları karıştırmayı istemiyordum ama gerekirse onu da yaparım."

"Yapınız."

Tim şimdi ne yapacağını bilmiyormuşçasına bir süre bekledi. Birkaç saniye sonra, "Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim," dedi.

Kollarını birbirine kenetleyen Anne Marie hızlıca başını yukarı aşağı salladı.

Tim ofisten çıktı, Anne Marie yaşadıklarının şokuyla titreyerek yerine çöktü.

Birkaç dakika sonra Teresa ofise geldi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Anne Marie bir yandan üzülürken gülümsedi. "Hayır..."

Teresa ona dikkatlice baktı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Anne Marie dirseklerini masaya koydu, gözlerini kapattı. "Bilmiyorum... biraz düşünmeye ihtiyacım var."

"Yardımcı olabileceğim bir şey olursa söylemen yeterli."

Anne Marie kısık sesle ona teşekkür etti. Az önceki yorucu konuşma konusunda ne yapacağına karar vermesi vaktini alacaktı. Buna Tim'in yasal yollara başvurma tehdidi de dahildi. Ona karşı bildiği her yolla mücadele edecekti. Ancak önce kendi haklarının ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Masasının köşesindeki telefon rehberinin sayfalarını karışıp Evelyn Boyle'un numarasını ararken eli titriyordu. Sosyal hizmetler görevlisi Evelyn evlat edinme kanununu bilirdi. Ona haklarının neler olduğunu söyleyebilirdi.

Kalbinin patlamak üzere olduğunu hissediyordu. Zaten kocasını kaybetmiş, otuz sekiz yaşında dul kalmıştı. Hayat ona beklenmediği harika bir armağan vermiş, Ellen'ı karşısına çıkarmıştı. Ondan kopmayacak ve onu kimselere vermeyecekti.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

9

Bizler ortaya sıradan bir şey çıkarmak için örgü örmeyiz. Örgü örmek yerine daha ucuz, daha hızlı, daha kısa yollardan kazak sahibi olunabilir. Bizler mutlu olmak için örgü öreriz. Yumaklarımızdan, ilmeklerimizden sonuna kadar keyif almaya bakarız.

Annie Modesitt

LYDIA GOETZ

Salı akşamı işten eve dönerken karnıma sancılar giriyordu. Casey bir haftaya yakın süredir bizimleydi. Dükkândan çıkmadan önce Cody üç kez beni aramış, ardından da telefonu Brad almıştı. Konuşmaların hepsinde Casey'nin adı geçmişti. Casey huzurlu aile hayatımızı altüst etmişti. Evelyn

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

ona kalacak yer bulmada birkaç sorunla karşılaştığını söylemişti. Ayrıca çocukların bir-iki güne kadar birbirlerine alışacaklarından da bahsetmişti, ama şu ana kadar öyle bir şey olmamıştı. Brad, Cody ile Casey arasındaki anlaşmazlıkların üstesinden tek başına gelebileceğine inanmıyordu. Benim konuyla ilgilenmemin daha uygun olacağını düşünüyor gibiydi, ama ben de ne yapılabileceğini bilmiyordum.

Garajdan içeri açılan kapıdan mutfağa girerken, "Ben geldim," diye seslendim. Çok geçmeden geldiğimi haber vermeme gerek olmadığını anladım. Brad ile Cody beni bekliyordu. Beni görünce yüzlerindeki gerginliğin kaybolması, aynı anda iç çekmeleri komikti.

Kocamı yanağından öptüm. Brad her zamanki gibi akşam yemeğini hazırlamaya başlamıştı; tavuk ve İspanyol pilavı pişiriyordu. Casey mutfak masasında oturmuş, gözlerini hamur işleri bölümünü açtığı yemek tarifi kitabına çevirmişti. Bu bana ilginç geldi ama herhangi bir yorumda bulunmadım.

Cody kaşlarını çatmış, mutfağın diğer ucundan ona bakıyordu. Bana, "Seninle konuşmak istiyorum," dedi. Sonra da fısıldayarak, "Özel olarak," diye ekledi.

"Olur," dedim. Eğilip ona sarıldım ama Cody kızgın kızgın durmaya devam etti.

Çantamı vestiyere bıraktım, ayakkabılarımı çıkardım. Mutfağa dönünce Casey'ye, "Okul nasıldı?" diye sordum.

Omuz silkti.

"Sana bir şey getireyim mi?" Cevap alabileceğim bir

Debbie Macomber Yeni Başlar Ailesi Serisi

soru sormaya karar verdim.

"Bir şeye ihtiyacım yok." Sözlerinde de vücut dilinde de asi bir hava vardı.

"Pekâlâ, bir şey istersen söyle."

Cody, "Şimdi seninle ve babamla konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Brad, "Bana uyar," dedi. Pilavın altını kıstı. Tavuk fırındaydı, akşam yemeğinin hazır olması yarım saati bulurdu.

Casey'ye, "Bize birkaç dakika müsaade eder misin?" diye sordum.

Bir kez daha cevap vermeye tenezzül etmedi. Brad'le birlikte mutfaktan çıktık. Cody bizi yatak odasına götürdü, birkaç adım arkasından da Chase geldi. Cody biz içeri girene kadar bekledi, sonra da sıkıca kapıyı kapattı. Brad ile Cody'nin üstünkörü toparladığı yatağına yan yana oturduk, kocam elime uzandı.

Brad neler olduğunu sormaya fırsat bulamadan, kaşlarını çatıp bize bakan Cody etrafta dönüp durmaya başlarken, "Ondan hoşlanmıyorum," dedi.

"Cody..."

"Kaba, acımazsız biri. Bana şımarık olduğumu söyledi, yüzüme bakıp bana bebek dedi!"

Brad bir kez daha, "Cody..." dedi, ama oğlumuz laf dinleyecek durumda değildi.

Cody, "Üçümüz birlikte evlat edinmeyi konuşmuştuk, hatırlıyor musunuz?" diye sordu. "Ben de tamam demiştim ve siz *benim* fikirlerimi dinleyeceğinizi söylemiştiniz."

"Elbette dinleyeceğiz!" dedim. "Casey bizimle en fazla iki gün daha kalacak." Casey ailemizin bir parçası olmayacaktı.

"Sadece iki gün kalacaktı ama bir haftadır burada." Cody'nin gözleri kızgınlıkla parlıyordu.

"Söylediğinden daha fazla kalmasına izin verdiğiniz için isteklerimin bir listesini yaptım."

"*Liste* mi?" diye tekrarladım.

Brad, "İsteklerin mi?" deyip kaşlarından birini kaldırdı.

"O zaman devam et, bize listeni oku," dedim. Cody'ye en azından bu kadarını borçlu olduğumuzu hissediyordum. Haklıydı; durum hiç konuşulmadan, hiç uyarılmadan değişmişti. Cody dokuz yaşındaydı, dolayısıyla aileyle ilgili kararlar alamazdı. Ama bu yaşananlar onu etkiliyordu ve onu dinlemek, elimizden geleni yapmak da bizim görevimizdi.

Cody'nin evlat edinme işini düşünüyor olması beni mutlu etti. Her şeyi açık açık konuşabilmemizi, özellikle de ailemize yeni birini getirmek gibi bir konuda bunu başarabilmemizi çok istiyordum.

"Tamam, okuyacağım." Cody yatağının diğer ucuna gitti, elini yatağının altına attı, katlanmış bir kâğıt çıkardı. Chase kapının önünde dolanıyor, onu izliyordu.

Şaşkınlık içinde Brad'le birbirimize baktık, gülmemek için kendimizi tuttuk. Cody'nin eşyalarını sakladığı gizli yeri farkına varmadan ifşa edecek kadar üzgün olduğu belli oluyordu.

Chase siyah gözleriyle Cody'yi izlerken yatağın yanın-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

daki halıya kuruldu, çenesini patilerinin üzerine dayadı. Huzursuz görünüyordu, oğlumuzun ruh haline karşı duyarlı olduğu için böyleydi.

Cody tam karşımıza geçip elindeki kâğıdı açtı, sonra da boğazını temizledi. "Bir: Evlat edinecekseniz, kız değil, erkek olmasını istiyorum."

Brad iç çekti. "Bu konuda seçim yapma şansımız olmayabilir, Cody. Lydia'nın hamile kalması gibi düşün. Erkek mi kız mı olduğunu sonradan öğreneceğiz."

Cody ısrarla, "*Erkek* kardeş istiyorum," dedi.

"Erkek kardeşin olması için elimizden geleni yaparız," dedim.

Brad ciddi bir sesle, "Listende başka ne var?" diye sordu.

"Ailedeki en büyük çocuk ben olacağım." Doğrudan bize bakıyordu, dudaklarını kızgınlıkla birbirine bastırmıştı. "Önce ben geldim, değil mi? Başka bir çocuk getirirseniz bana büyüklük taslayamaz."

Brad, "Haklısın," dedi. Başımı salladım.

İsteklerini kabul etmemize şaşırmış gibiydi. "Söz mü?"

Brad, "Ailemize gelecek çocuğa karar verene kadar yaşını bilemeyeceğimiz için kesin söz veremem," dedi. "Ama bebek olmasını istiyoruz, dolayısıyla sorun olmayacaktır."

Cody'nin içi rahatlamış gibiydi.

"Başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Var." Cody tekrar bize baktı, yüzü kararlılıkla ciddileşti. Bir tür üst düzey diplomatik anlaşma yapıyormuşça-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

sına, "Bu söyleyeceğimden hayatta vazgeçmeyeceğim," dedi. "Söyleyeceğimi kabul etmezseniz, ailemize çocuk getirip getirmemenizi hiç umursamayacağım."

Brad, "Söyle bakalım," dedi.

"Karar vermeden önce bana sormanızı istiyorum." Öyle hararetli konuşuyordu ki sesi titriyordu. "Hangi çocuğu evlat edineceğimizi söylemeye hakkım olacak. Onu sevmezsem buraya gelmeyecek."

"Babanın dediği gibi bebek evlat edinmek istiyoruz, dolayısıyla bu da senin isteklerine uyar. Erkek çocuk isteriz ama... epey vakit alabilir." Evlat sahibi olmayı bekleyen çok sayıda ebeveyn olması hevesimi kırıyordu.

Kısmen keyfi yerine gelen Cody, köpeğine baktı. "Chase'in de söz hakkı olacak."

Neredeyse kıkır kıkır gülecektim ama Brad kaşlarını çattı. "Cody, Casey'den dolayı üzgün olduğunu biliyorum ama..."

Cody, "Onu evlat edinmenizi istemiyorum, tamam mı?" diye haykırdı.

Brad sakince, "Tamam," dedi. "Lydia'nın da söylediği gibi Casey geçici olarak yanımızda kalıyor."

Kapının dışında bir ses duydum ve Casey'nin bizi dinliyor olabileceğinden şüphelendim. Ama mutfağa dönünce onu aynen bıraktığımız gibi mutfak masasında buldum.

Salatayı hazırladım, Casey'den masayı toplamasını rica ettim. Casey sessizce yemek tarifi kitabını alıp raftaki yerine koydu. Matematik dersinin nasıl gittiğini merak ettim, ama

bizimle çok fazla şey paylaşmadığı için sorularımı kendime sakladım. Bizden yardım istememişti, dolayısla her şey yolunda gidiyor olmalıydı. Casey mutfak dolabından tabakları aldı, bardaklarla çatal kaşıkları masaya taşıdı. Onunla muhabbet etmeye çalışsam da sessiz durmaya, donuk tavırlar sergilemeye devam etti.

Kibarca, "Casey," dedim. Elimi bana güvenmesini umarak omzuna koydum. Dokunuşumu itici bulmuşçasına omzunu geriye attı. Cody'yle yaptığımız konuşmamızın bir kısmını duymuş olabileceğini düşünerek konuşmaya devam ettim. "Burada çok rahat olmadığını biliyorum, bu yüzden de çok üzgünüm. Sana karşı kaba davranmış olabilir. Ama başımızın üstünde yerin olduğunu bilmeni isterim."

Alay edercesine burnunu çekti. "Tabii, tabii."

Bana baktı ve bir anlığına gözlerindeki acıyı gördüm. Acısı hemen kayboldu, yerini öfke ve asi bir bakış aldı.

Yemek çok tatsız geçti. Casey ne tek kelime etti ne de birkaç lokmadan başka bir şey yedi. Cody de onun gibiydi. İspanyol pilavı en çok sevdiği yemeklerden olsa da tabağına neredeyse hiç elini sürmemişti. Cody ile Casey arasındaki anlaşmazlık şiddetleniyor gibiydi ve ikisi masada birbirlerine ters ters bakıyorlardı.

Brad'le birlikte kavgaya yol açmayacak bir konu bulmak için birkaç denemede bulunduk ama başarılı olamadık. İki çocuk da filmler hakkındaki yorumlarımıza, kedimin maskaralıklarına ya da bahsi geçen diğer konulara tepki vermedi. Onlar masadan kalkınca tükendiğimi hissettim. İkisi

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

de müsaade istedikten sonra odalarına çekildi. Brad iç çekti, ben de ne diyeceğimi bilemediğim için başımı iki yana salladım.

Brad kısık bir sesle, "Tam bir felaket," dedi.

Ona hak veriyordum.

"Evelyn'in Casey'ye başka bir yer bulması mümkün mü?"

"Bil... mem. Arar sorarım." Bunu yapmak hiç hoşuma gitmiyordu ama bir kez daha böyle bir yemek yersek çocuklar birbirlerini boğazlardı.

Brad de en az benim kadar hayal kırıklığına uğramıştı. "Hafta sonuna kadar yanımızda kalması uygun olur."

Dersler bitene kadar Casey'ye bakmayı konuştuk, ama artık bunun mümkün olmadığına karar verdik. Bu durum devam edemezdi. İki çocuğun bu kadar kısa sürede birbirinden nefret edeceğini hiç düşünmemiştim.

Cody'yi anlayabiliyordum. Hiç hazırlıklı olmadığı anda Casey hayatına girdi. Daha önceden onunla konuşma şansımız olsa Casey'yi kucaklayabilir ya da en azından aramıza kabul edebilirdi. Casey'nin savunmacı tavrının da geçmişte yaşadıklarından kaynaklandığını tahmin ediyordum.

Cody saat dokuzda yatıyordu. Brad'le birlikte ona iyi geceler dilemeye ve dua etmeye gittikten sonra Casey'ye bakmaya karar verdim. Odasına girip kapıyı kapattığından beri hiç sesi çıkmamıştı.

Yavaşça kapıyı tıklattım, biraz bekledim, cevap gelmeyince içeri girdim. "Casey?" diye fısıldadım.

Debbie Macomber'dan Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Yatağa girdiğini, yüzünü duvara çevirdiğini gördüm. Ya uyuyordu ya da uyuyor numarası yapıyordu; numara yaptığını anladım. Yanına gittim, eğilip elimi beline koydum.

Benden uzaklaştı. Ne diyebileceğimi düşünerek birkaç dakika orada durdum. Aklımdan çeşit çeşit düşünce geçiyordu. Onu teselli edemediğim için kendimi çok kötü hissediyor, yine de şansımı denemek zorunda olduğumu biliyordum.

"Kaç koruyucu ailen oldu?" diye sordum.

Cevap vermedi.

"Beşten fazla mı?"

Casey başını yukarı aşağı sallayarak cevap verdi.

"Arkadaşım Alix'le tanışmanı istiyorum. O da küçükken koruyucu ailelerin yanında kalmış."

"Kim?"

Soru sormasına şaşırdım. Ondan herhangi bir tepki beklemiyordum. "Alix," diye tekrarladım. "Dükkânımı açtıktan kısa süre sonra örgü kursuma katıldı. Mahkemenin verdiği kamu cezasını tamamlamak için bebek battaniyesi ördü." Casey'ye de örgü öğretmeyi teklif etmiş, ama ilgisini çekmediğini söyleyip teklifimi reddetmişti.

Bir cevap veya başka bir soru bekledim ama Casey'den ses çıkmayınca, "Alix dükkânımın karşısındaki Fransız Kafesi'nde çalışıyor," dedim.

Sessizlik oldu.

Birkaç dakika önce duyduğum sorunun Casey'den gelecek tek tepki olduğunu anladım. "Kısa süre sonra yeni bir

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

ailen olacak, onların yanına yerleşeceksin."

Yine çıt çıkmadı.

"Örgü örmeyi istersen sana seve seve öğreteceğimi unutma."

Casey herhangi bir şey öğrenme fikrinden tiksinti duyuyormuşçasına duvara yaklaştı. Birkaç dakika sonra parmaklarımın ucuna basarak odasından hayal kırıklığı ve üzüntüyle çıktım.

Brad koridorda beni bekliyordu. "Nasıl geçti?" diye sordu.

"Kötüydü. Peki Cody?"

"Kızın gitmesini istiyor."

Başımı salladım. "Kızın durumuna çok üzülüyorum," dedim. "Keşke derdine çare olabilecek bir şeyler diyebilsem, bir şeyler yapabilsem. Son kaldığı yerden alınması, bizimle yaşamak zorunda kalması canını sıkmış." En son kaldığı ev bazı kuralları ihlal ettiği için devlet tarafından kapatılmıştı. Evelyn bana çok detaylı bir açıklama yapmamıştı. Neler olduğunu bilmiyordum, Casey'ye de soramazdım.

Yatak odamıza giderken Brad, "Kötü bir çocuk değil bence," dedi. "Ne yazık ki bize uyum sağlayacak biri değil."

Brad'e bir kez daha, "İki gün daha kalacak o kadar," diye hatırlattım.

Brad duş alırken geceliğimi giyip, yatağa girdim. Casey'ye örmeyi çok istiyordum. Örgü sayesinde aramızda bir tür bağ oluşmaya başlayacağını düşünmekle hata etmiştim. Örgünün başka insanların üzerindeki güzel etkilerini

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

görmüş, Casey'nin de olumsuz tavrına rağmen umut beslemiştim.

Okumaya devam ettiğim C. S. Lewis'in hayat hikayesini anlatan kitabı elime aldım. Genelde geceleri yatmadan önce kitap okuyordum, Brad de bana eşlik ediyordu. Kocamla yan yana elimizde kitaplarla uzanmak bana huzur veriyordu. Bunu sükûnet ve bağlılık içeren anlar olarak görüyor, birlikte geçen ama içinde bireysellikleri de barındıran evliliğimizi tarif eden güzel bir benzetme olarak algılıyordum.

Çok geçmeden Brad yanıma geldi. Ona gülümsedim, konuşmaya başladım, bir ses duyunca duraksadım.

"Duydun mu?" diye sordum fısıldayarak.

Başını kitabından kaldırdı. "Neyi duydum mu?"

Pür dikkat dinledim, ardından başımı iki yana salladım.

Bir süre sonra yine bir ses duydum. "Brad?"

"Yok bir şey."

Ben onun gibi düşünmüyordum, tam yataktan çıkıp neler olduğuna bakmaya gidecekken Chase havlamaya başladı.

Boğuk bir fısıltıyla, "Evde biri var," dedim, yaşadığım paniği gizlemeye çalıştım. Son zamanlarda gazetede evlere hırsız dadandığını bildiren haberler okumuştum, ilk olarak da aklıma bu geldi.

Brad, "Tüm kapıları kilitledim," dedi.

"Biliyorum," dedim, ama Brad çoktan yataktan çıkmış pantolonuna uzanıyordu. Bana, "Sen burada kal," dedi.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"911'i arayayım mı?" diye sordum, dilimin kurumasına şaşırdım.

"Acele etme." Yatak odamızın kapısını araladı, koridorun ışını açtı.

Arkada hiçbir şey yapmadan duramadım, peşinden gittim, onunla aynı anda neler olduğunu anladım. Casey'nin yatak odasının kapısı açıktı.

"Casey!"

Brad dar koridorda telaşla ilerlerken ona seslendi. Köşeyi dönüp dış kapıya yöneldim ve öfkeden yüzü kızaran kocamın küçük kızı kolundan tuttuğunu gördüm. Brad kızgınlıkla, "Onu kapıdan çıkarken yakaladım," dedi.

"Casey?" dedim. "Evden mi kaçıyordun?"

Bakışlarını oturma odasındaki halıya çevirdi. "Siz beni burada istemiyorsunuz, ben de burada kalmayı istemiyorum."

"Nereye gidecektin?"

Bunu söyleyince öfke dolu gözleriyle bana baktı. "Umurunuzda mı?"

"Elbette," deyip elimi uzattım ama ona dokunmadım. "Kaçıp gitmek hiçbir sorunu çözmez. Birlikte daha çok çaba sarf edeceğiz. Sen de bize bir şans versen çok daha iyi olur."

Cody de uyanmış, uykulu gözlerle bizi izliyordu. Chase yanında duruyordu. Casey, Cody'ye dik dik baktı, Cody de ona aynı şekilde cevap verdi.

Brad, "Sadece cuma gününe kadar bizimle kalacaksın," dedi. Ortada iki tarafı da bağlayan bir söz vardı. "O zamana

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

kadar idare edebilir misin, Casey?"

Onun karşısında da bana yaptığı gibi sessizce duruyordu.

Cody, "Kal," dedi.

Cömertliğinden dolayı oğluma sarılmayı istedim. Bunu söylemesinin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum. Olgunluğu ona olan sevgimi bir kat daha artırdı.

Brad, "İki gün daha," dedi. "Sen idare edersen, biz de ederiz. Ne diyorsun?"

Casey gönülsüzce omuz silkti.

"Tamam, o zaman," diyen Brad'in içi rahatlamıştı. Ben de aynı duyguları hissediyorum.

"Bir daha böyle yapmak yok, tamam mı?" dedim.

Casey önce benim, sonra da Cody'nin gözlerine baktı. "Hoşuma gitmese de kalacağım."

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

Bu sözlerin ardından Casey koridorda ilerledi, Cody ile Chase'in yanından geçip yatak odasına girdi, kapıyı sıkıca ardından kapattı. O gittikten sonra Cody, Chase'i tasmasından tutup kendi odasına döndü. Brad kolunu belime attı, az önce yaşananlara anlam vermeye çalışırken başımı omzuna yasladım. Casey'nin kaçış planından haberdar olmamıza yetecek kadar ses çıkardığını fark ettim. Bu da bana aslında gitmeyi istemediğini söylüyordu. Onu durdurmamızı istemişti. Geldiğinden bu yana ilk kez bu reddedilmiş çocuğu gerçekten anlamaya başlıyordum. Ona onu önemsediğimizi gösterebilmeyi umuyordum.

Aslında hepimiz ona değer veriyorduk, Cody bile.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

10

"HUTCH" HUTCHINSON

Dişlerini gıcırdatan Hutch avukatı John Custer'la konuştuktan sonra telefonu kapattı. Tansiyonunun yükseldiğini hissediyordu. Babasının eski dostu ve dert ortağı John, açılan davayı ortadan kaldırmak için Hutch'a davacıyla anlaşmaya varmasını önermişti. Davayı açan kadın kırklı yaşlarındaydı. Rainier Dağı Çikolataları yüzünden kilo aldığını, hatta kilolu biri olduğu için bazı iş arkadaşlarının önyargılı davranışlarına maruz kaldığını iddia ediyordu.

Ama Hutch ona ürünlerini *zorla* yedirmemişti. Aşırı çikolata yemeyi kendisi tercih etmişti.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

İradesine ne olmuştu? Hutch son zamanlarda bu soruyu kendine defalarca sormuştu. Çikolatasına bağımlılık yapacak bir madde koymuş, bir de çikolataları kadının ağzına tıkıştırmış değildi ya. Bu davayı bu şekilde çözerse hem kendisini hem de diğer şekerleme üreticilerini bunun gibi binlerce davayla karşı karşıya bırakmış olacağına inanıyordu. Bu dava birkaç yıl önce sigara üreticilerine yapılanları taklit etmeye yönelik bir çabadan ibaretti ve fırsatçı bir kadın tarafından açılmıştı.

Hutch sandalyesine sırtını yaslarken asıl isteğinin bu kadının davayı çekmesi olduğuna karar verdi. Ama avukatından destek alan davacı bu davayı para koparmak için müthiş bir fırsat olarak gördüğünden böyle bir şeye hayatta yanaşmazdı.

Hutch isteyerek olmasa da aksi bir tavırla, "Ne var?" diye sordu. Asistanı ofisine girdi.

"Annenizin az önce binaya girdiğini bilmek istersiniz diye düşündüm."

"Haber verdiğin için teşekkürler," diyen Hutch başını salladı ve özür dilemekten hiç çekinmedi. "Sana bağırmayı istememiştim."

"Biliyorum," diyen Gail hafifçe gülümseyip onu affettiğini gösterdi. "Az önce arayan John Custer'dı, değil mi?"

"Evet."

"Her şey yolunda mı?"

Hutch başını iki yana salladı. "Görünen o ki şu davacıyla mahkemelik olacağız." Zarar davasıyla karşılaşan tek şirket onlar değillerdi. John konuşmalarının başında diğerle-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

rinin çoğunun mahkemeye gitmemek için anlaşmaya vardığını söylemişti. Anlaşmazlığın taraflar arasında halledilmesi konuyu jüri karşısında sonuçlandırmak gibi zorlu bir süreçten geçmekten daha kolaydı. John'a göre jürilerin kararları değişken olabiliyordu ve lehlerine karar çıkacağının garantisi yoktu. Hutch bu durumda babasının ne yapacağını bilmeyi çok isterdi. Belki de avukatının tavsiyesini dinlemeyerek aptallık ediyordu.

O dalmış bunları düşünürken Gail, "Ah çok üzüldüm," diyordu.

"Ben de."

Dava mahkemeye giderse basının da işin içine karışması kaçınılmaz olacaktı. Onlar da şirkete karşı olumlu bir tutum sergilemeyebilirlerdi. Babası bir zamanlar Hutch'a reklamın kötüsü olmaz, demişti ama Hutch buna inanmıyordu. Bu trajikomik durumun stresini yaşamaya değmezdi.

Gail dışarı çıkarken, "Annenizi içeri alayım mı?" diye sordu.

Hutch evet dercesine başını salladı. Annesini korumayı kendisine görev edinmişti, elinden geldiğince de onu endişelendirmekten kaçınıyordu. Annesi de buna karşılık ona bakmaya çalışıyor, düzenli beslenip beslenmediğini, uykusunu yeterince alıp almadığını ve sosyal bir hayat sürdürüp sürdürmediğini kontrol ediyordu. Hutch çoğu konuda annesinin hayatına karışmasından rahatsızlık duymuyordu. Ama annesi son zamanlarda evlenmesi konusunda çok üstüne düşmüştü. Babasının hatalarını tekrarlamasını, onun gibi işe

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

gömülmesini istemiyordu.

Deyim yerindeyse babasının başına *tam da* bu gelmişti. Şirket ölümünü hazırlamıştı ve Hutch da son sağlık kontrolünde babasıyla aynı yolun yolcusu olmaya başladığını fark etmişti.

Uzun saatler boyunca dur durak bilmeden çalışma isteğine hâkim olamadığını bildiği için durumu kötüleşmeden bazı önlemler almaya başlamıştı. Örgü kursuna ve spor salonuna yazılması bunun en güzel örneğiydi. Spor salonuna sadece üyelik ücretini ödemek için gittiğini hatırlayınca yüzünü ekşitti. Öğleden sonra hiçbir bahane bulmadan, planını sonraya bırakmadan egzersiz yapmaya başlayacaktı.

Birkaç dakika sonra Gail kapıyı açtı, Hutch'ın annesi her zamanki duru yüzüyle içeri girdi. Kaşları hafif çatıktı. Eflatun rengi pantolonlu bir takım seçmiş, takımına uygun bir çift ayakkabı giymiş, çantasını koluna takmıştı; şehirde dolaşmaya çıkmış gibiydi. "Bir haftadır sesin soluğun çıkmıyor," dedi.

O kadar olmuş muydu? "Kusura bakma, anne, zaman akıp gitmiş."

"Hasta değildin, değil mi?"

"Yok, yok." Asistanına baktı. "Bize birer yeşil çay getirir misin?" diye sordu.

Gail gülümseyerek, "Tabii," dedi. Hutch konuyu değiştirmek için çay istemişti, Gail de bunun farkındaydı.

Annesi Gail gidene kadar bekledi. Şaşkınlıkla, "Demek yeşil çay," dedi.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Hutch, "Hayatıma yeni bir sayfa açıyorum," dedi.

Annesi gülümsedi. Gözlerinde oğlunun kararını takdir eden bir bakış vardı.

"Spor salonuna yazıldığımdan bahsetmiştim, değil mi?" Sadece bir kez spora gittiğini söylemesine gerek yoktu.

"Evet, bir de örgü kursuna yazılmıştın."

Hutch doktorunun tavsiyelerini ciddiye aldığını göstermek istercesine masasının arkasında ilk dersten getirdiği halde duran örgüsüne uzandı. Üzerinde yamuk yumuk ilmeklerin olduğu şişleri göstererek, "Geçen hafta düz örgüyü öğrendim," dedi gururla. Her bir ilmeği atmak için iki tanesini sökmüş olsa da üç dört sıra örmeyi başarmıştı. Ama işin temelini anlamıştı, öğrenmeye devam ediyordu.

Oğlu evrak çantasından çıkardığı şişi ve ipi yerine koyarken Gloria sevinçle gülümsedi. Oğluna her şeyin üstesinden gelebileceğini hissettirmişti. Hutch annesinin çok değerli biri olduğunu biliyor, bu yüzden de kendini şanslı sayıyordu.

Gloria deri koltuğa otururken beklenti içinde oğluna bakıp, "Sana verdiğim numarayı aradın mı?" diye sordu.

Numara mı? Birini mi araması gerekiyordu? Düşündü ama aklına hiçbir şey gelmedi.

"Bryan, *söz* vermiştin."

Annesini üzdüğünde ona Bryan olarak sesleniyordu. Donuk yüz ifadesi onu ele vermiş olmalıydı. "Kimi arayacağımı hatırlatsan nasıl olur?"

Gail'in zamanlaması harikaydı, elindeki küçük tepsiyle en doğru zamanda içeriye girmeyi başarmıştı. Çaydanlığın

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

üzerinde beyaz bir örtü, yanında da iki büyük fincan, içi süt dolu mini bir sürahi ve şeker vardı. Gail tepsiyi Hutch'ın masasının kenarına bıraktı, sessizce işine döndü.

"Ben doldururum," diyen annesi ayağa kalkıp masaya yaklaştı.

Hutch, "Benimki açık olsun," deyip gülümsedi.

Gloria oğluna fincanı uzatırken, "Jessie'nin arkadaşı," dedi.

Kız kardeşinin arkadaş çevresi genişti. Bunu düşünürken neler olduğunu hatırladı. "Ha, şu arkadaşı." Annesi geçen hafta başında bir kadından bahsetmişti, ama Hutch'ın aklından tamamen çıkmıştı.

"Adı Mia Northfield." Gloria çayını eline alıp koltuğa döndü, kibarca çayını yudumladı.

Doğrusu Hutch o günkü konuşmalarının çoğunu anımsamıyordu. Aynı şekilde Mia'yı arayacağına söz verdiğini de hatırlamıyordu.

"Mia evlenip boşanmış."

Hutch başını yukarı aşağı salladı. Bunu duymuş gibiydi.

Annesinin gözleri canlandı. "Seni sıkmak istemem, gerçekten de. Tek isteğim hoş bir bayan bulup aileni kurman, iki, üç veya... on kadar çocuk sahibi olman."

Hutch neredeyse nefessiz kalacaktı. "On mu?"

"Hepsiyle de teker teker ilgilenirim."

"Biliyorum." Annesini etrafında torunlarıyla görme hayali tuhaf ama bir o kadar da hoştu. Ancak uzun süredir herhangi bir kadınla ilişki yaşamamıştı. En son birlikteliğinin

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

üzerinden ne kadar vakit geçtiğini itiraf etmekten utanıyordu. Babasının vefatından önceki gibi hareketli bir sosyal hayat sürdürmeye ayıracak vakti yoktu.

Birden gözlerinin önüne Phoebe Rylander'ın yüzü geldi. Onun narin gülümsemesini, capcanlı, siyah gözlerini hayal ederken içini sıcak duygular kapladı. Fincanını iki elinin arasında tutarak, "Tesadüfe bak ki biriyle tanıştım."

Annesi doğruldu. "Ne zaman?" diye sordu merakla, kulaklarına inanamıyor gibiydi.

"Geçen hafta, örgü kursunda," diyen Hutch'ın yüzü güldü, annesi de bunu hemen fark etti.

"Bana ondan bahset."

Söylenecek çok şey yoktu. "Kursun adı, 'Örgüyle Bırak Alışkanlıkları.'"

Gloria endişeli görünüyordu. "Sigara tiryakisi değildir umarım." Hutch ona cevap veremeden annesi, "Yoksa kilo sorunu mu var?" diye sordu. Bunu sorduğuna pişman olmuş gibiydi. "Bu konuda bir şey demeye hakkım yok ama sigara konusu önemli."

"Hayır, sigara içmiyor." Öyle olmasını umuyordu. "Kesinlikle kilolu da değil."

"Bana ondan bahset o zaman. Neden kursa yazılmış?"

Hutch, Lydia'nın isteği üzerine kursa katılım amaçlarını anlattıkları zamanı hatırlamaya çalıştı. "Phoebe'nin neyi bırakmayı istediğini hatırlayamadım." Sadece Phoebe'nin üzücü hikâyesini hatırlıyordu. "Söylediğine göre nişanlıymış, evlendikten kısa süre sonra da kocası vefat etmiş." Daha faz-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

lasını anımsayamadığını gösterircesine omuzlarından birini kaldırıp indirdi. "Herhalde onu unutmaya çalışıyor."

"Phoebe. Ne kadar da güzel bir isim!" Annesinin gözleri hüzünle doldu. "Genç yaşta böyle bir şey yaşamasına çok üzüldüm."

"Adı gibi güzel biri." Hutch annesinin yüzündeki tepkiyi görünce düşüncelerini sesli dile getirdiğini fark etti.

Gloria çayını yudumladı, fincanının üzerinden oğluna düşünceli bir bakış attı. "Zamanla kendini toparlayacaktır. Kocasını ne zaman kaybettiğini söyledi mi?"

Phoebe onlarla çok şey paylaşmamıştı. Aslında kocasının vefatı hakkında konuşmayı istemiyor gibi görünüyordu, bu da acısının taze olduğunun bir işaretiydi.

Hutch bu durumu çok iyi anlıyordu. Babasının kalp krizini öğrendiğinden hissettiklerini ömrü boyunca unutmayacaktı. Böyle bir travmanın ardından çabucak toparlanmak mümkün değildi.

Annesi, "Aceleci olma," diyerek ona tavsiyede bulundu.

Hutch da bu görüşteydi. Gloria'nın Phoebe hakkında duyacaklarından hoşlanmasını istiyordu, ama annesinin buna takılacağını sanmıyordu.

Annesi, "Nasıl biri?" diye sordu, sonra da güldü. "Dış görünüş elbette ilk kriter olmamalı ama senin ilgini çektiği için merak ettim. Çok güzel olduğundan eminim."

"Öyle." Onun gözünde Phoebe çok alımlı bir kadındı. "İri, siyah gözlü." O gözlerde acısını, bu dertleri ve hayatın önüne çıkardığı zorlukları aşma konusundaki kararlılığını

görmüştü. Cesur biriydi, bu da Hutch'ı güzelliğinden daha çok etkiliyordu. Dış görünüşünü tanımlarken aklına *güzel* olduğundan başka bir şey gelmedi.

Annesine dönüp, "Senin boylarında," dedi. Phoebe'nin bu kadar kolayca aklına girmesi şaşırtıcıydı. Geçen haftaki dersten bu yana onu hiç düşünmemişti.

"Kısa boylu demek."

"Hayır." Hutch ona bu açıdan bakmamıştı. "Minyon biri." Bu kelimeyi normalde kullanmasa da Phoebe'yi en iyi bu şekilde tarif edebileceğini düşünmüştü.

"Saçı nasıl?"

"Saçı... şey..." Eliyle saçının görünüşünü tarif etmeye çalıştı, beceremeyince vazgeçti. "Uzundu. Omuzlarına kadar uzanıyordu galiba. Dalgalıydı." Yapabileceği en iyi tarif buydu.

Annesi, oğlunun bocalamasını komik bulmuştu. Hutch sonunda başını iki yana salladı. "Onunla yakında tanışır, tüm sorularının cevabını da almış olursun."

Annesinin yüzü heyecanla canlandı. "Ona buluşma teklif ettin mi?"

"Şey..."

"Ağırdan al, Hutch. Çok acı bir kayıp yaşamış, şu an ihtiyacı olan en son şey çabucak yeni bir ilişkiye atlamaktır."

"Tamam, anne."

Bunu söyleyiş şekli annesini gülümsetti. "Biliyorum, biliyorum benden tavsiye almana gerek yok."

Annesi haklıydı ama Hutch bunu söylemeyi düşünmü-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

yordu.

Gloria çayını bitirdi, biraz daha oturduktan sonra kalktı. Hutch onu arabasına kadar geçirdi, bu sırada annesi de ona kızıyla buluşup öğlen yemeği yiyeceklerinden, birlikte alışverişe çıkacaklarından bahsetti.

Ofisine dönerken Hutch'ın aklına yine Phoebe Rylander'ın yüzü geldi. Kendisi örgü örmeyi öğrenmek için çaba sarf ederken, Phoebe'nin masada karşısına oturmuş, sessizce elindeki işe odaklandığı gözlerinin önüne geldi. Ona ne kadar dikkatlice baktığını hatırlayınca birden utandı. Annesi ziyaretine gelene kadar bunu fark etmemişti. Bu birçok şeyi açıklıyordu. Kadın erkek ilişkilerinden uzaklaşalı o kadar uzun zaman olmuştu ki biriyle bir şeyler yaşamanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

Dersten sonra centilmence davranıp onu arabasına kadar bırakmayı teklif etmişti. Phoebe'nin olumsuz cevabıyla yaşadığı hayal kırıklığının boyutunu daha yeni yeni anlıyordu. Bunun sonucunda şu günlerde kadınlar konusunda eskisi gibi rahat davranamadığı ortaya çıkıyordu ama Phoebe'yi ikna edecekti. Tabii mümkün olan en kibar yolla başaracaktı bunu. Annesinin tavsiyesine uyacak, sabırlı davranacaktı. Kim bilir belki de Phoebe çoktan başka biriyle görüşmeye başlamıştı. Hutch nedense böyle olduğunu sanmıyordu.

Hutch odasına adım atarken Gail'in masasındaki telefon çaldı. Hutch, Gail'in telefonu cevaplayıp ardından, "Bir saniye, Bay Custer, kendisi müsait mi bir sorayım," dediğini duydu.

Debbie Macomber Yeni Başlar Kulüp Mevsimi

Hutch durdu.

Eliyle telefonun alt kısmını kapatan Gail, "Arayan John, onunla tekrar konuşmak istiyor musunuz?"

Hutch avukatının tekrar arayacağını tahmin etmişti. "Masama aktar." Hızlı adımlarla ofisine girip kapıyı kapattı.

John heyecanla, "Hutch," dedi. "Karşı taraf anlaşma yapmaya hazır. Onlar da en az bizim kadar mahkemeye çıkmayı istemiyorlar."

"İyi." Doğal olarak davacının davayı burada tamamen bırakmasını umuyordu. Ancak böyle bir şey mümkün değildi.

"Avukatı yarım milyon dolara her şeyin hallolacağını söyledi."

Hutch neredeyse kahkahayı basacaktı. "Hayatta olmaz!"

John ikna edici bir sesle, "Hutch makul davran," dedi. "Ağırlaştırıcı nedenlerden kurtulmak bile yarım milyona değer. Bu işi tek seferde halledebiliriz."

Hutch tereddüt etti, ardından içgüdülerini dinlemeye karar verdi. "Düpedüz şantaj yapıyorlar."

"Doğru ama şimdi anlaşmayı kabul etmezsen ileride başımız daha çok ağrıyabilir. Teklif tek seferlik. Öğlene kadar bir cevap bekliyorlar."

Hutch teklifin aklını çeldiğini kabul ediyordu. Bu sinir bozucu duruma bir sonra vermeyi her şeyden çok istiyordu. "Onlara ödeme yaptık diyelim, iki ay sonra bir başka kişinin ortaya çıkmayacağı ne malum?"

John cevap vermeden önce bir süre bekledi. "Pek san-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

mam. Öncelikle önümüzdeki sorunla ilgilenelim. Ödemeyi yaparsak tüm sorunlarımız ortadan kalkar. Buna değeceğini düşünmüyor musun?"

Hutch davanın çekilmesini çok istiyordu. Yarım milyon dolarlık bir çek yazarak *huzura* kavuşabilirdi, bu gerçekten de aklını çeliyordu. Ancak bu teklife evet derse benzer davalar için açık bir kapı bırakacağını biliyordu, bunun da olmasını hiç istemezdi.

"Yapamam, John."

Babasının eski dostu seslice iç çekti. "Kabul etmeyeceğini tahmin etmiştim."

"Sence kabul etmemekte haksız mıyım?"

"Bir şey diyemem. Karar senindi ve sen de önsezilerine kulak verdin. Baban da aynısını yapardı."

Hutch telefonu diğer kulağına götürdü. John'un yaptığı karşılaştırma hoşuna gitmişti, ta ki babasının elli sekiz yaşında öldüğünü hatırlayana kadar.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

11

PHOEBE RYLANDER

Phoebe annesiyle öğle yemeği yemek için sözleştikleri sahildeki restorana yağmurun altında hızlı adımlarla gitti. Annesinin sadece yemek yemek için onu davet ettiğine inanacak kadar saf değildi. Clark'ın konuşmalarının ana konusu olacağı gün gibi ortadaydı.

İlk başta annesini başından savmayı istemişti, aklına hemen birkaç uygun bahane gelmişti. Sadece bir saatlik öğlen molası vardı ve işine de vaktinde dönemeyebilirdi. Ayrıca annesiyle geçenlerde görüşmüşlerdi ve Phoebe, Leanne'nin ısrarla Clark hakkında konuşmaya devam

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

etmesinden dolayı ziyaretini kısa kesmişti.

Yine de annesi ona Clark'ı affetmesi, yaşanan tatsızlığı unutması için baskı yapacak olsa da Phoebe bu öğlen yemeğine gelmeyi kabul etmişti. Bunun nedenini bilmiyordu.

Aslında biliyordu.

Clark'ı deli gibi özleyen, öpücüklerini, hayat enerjisini özleyen yanı ondan bir haber almaya can atıyordu. Clark'la birlikte olamıyorsa –ki olması *mümkün değildi*– en azından ondan haber alabilmeliydi. Gizliden gizliye merak ettiklerini annesi ona seve seve anlatacaktı.

Öfkesi artık dinmiş, yerini iç parçalayıcı hüzne bırakmıştı. Clark'ı seviyordu. Yaklaşık iki yıl boyunca hayatının en önemli unsuru olmuştu. Hayatında her geçen günle büyüyen devasa bir boşluk oluşmuştu sanki. Clark'ı anılarından silmek ile onun hakkında bir şeyler öğrenme isteği arasında çaresizce gidip geliyordu.

Duygularını kenara itebilse ya da onları yok sayabilse ayrılıklarını sürdürebilmesi daha kolay olurdu. Ama her şeye rağmen hâlâ Clark'ı istiyordu. Çok değer verdiği bir işi olsa da ona gün bomboş geçiyor gibi geliyordu. Akşamları, eskiden Clark'la birlikte geçirdiği vakti doldurmanın yollarını aramakla, hayata küskünlükle geçiyordu.

Pike Place Alışveriş Merkezi'ne yakın olan restoran turistlerin uğrak yerlerinden biriydi. Phoebe restorana vardığında garson kız bir grup müşteriyi masasına geçiriyordu. Phoebe saçını rüzgardan korumak için taktığı eşarbı çıkardı, Puget Sound'un koyu yeşil sularına bakan masalara göz attı.

Annesinin çoktan gelip oturduğunu görünce şaşırdı. Leanne ona el salladı, Phoebe de aynı şekilde karşılık verip masaların arasından geçerek yanına gitti.

Phoebe, "Erkencisin," dedi. Buna daha önce nadiren tanık olmuştu. Yağmurluğunu çıkarıp koltuklu oval masanın arkasındaki askıya astı, sonra da annesinin karşısına geçti.

Leanne mönüyü kenara bıraktı. "İyi bir yere oturalım istedim. Her zamanki gibi tam vaktinde geldin."

Phoebe bir şey söylemedi. Annesi dakik olmak bir tür kusurmuş gibi konuşuyordu.

"Günün spesiyali balkabaklı risotto ile fesleğenli domates çorbası."

Phoebe çok iştahı olmasa da, "Kulağa hoş geliyor," dedi.

"Ben karides ızgara sipariş edeceğim. Çok lezzetli yapıyorlarmış diye duydum. En son burada yemek yerken Marlene Snowden söylemişti." Durdu, Clark'ın annesinden bahsetmekle iyi yapıp yapmadığını merak etti.

Phoebe annesinin sözlerine cevap vermedi. "Ben sadece çorba alacağım."

Leanne temkinli bir şekilde sözlerine devam etti. "Hazır Clark'ın annesinin lafı açılmışken..."

Phoebe annesine bakıp, "Şu konuyu açmasak olmaz mı?" dedi.

"Ah, Phoebe, bence herkesin ne kadar üzgün olduğundan haberin yok. Marlene telefonda ağlıyordu. Böyle bir şey yaptığına inanamadığını söyledi."

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Phoebe, "Ben mi bir şey yapmışım?" diye haykırdı, etrafta oturanlar meraklı bakışlarla onlara baktı. Sesini alçaltıp, "Suçlu ben miyim şimdi?" dedi. "Uçkurunu tutamayan Clark."

Annesinin beti benzi attı. "Phoebe, lütfen..."

Phoebe tam doğru olmasa da, "Buraya Clark'ı, ailesini ya da onlarla ilgili herhangi bir şeyi konuşmaya gelmedim," dedi. "Ondan bahsetmek istiyorsan ben en iyisi hemen kalkayım."

"Ah, hayatım, sakın yapma öyle bir şey. Özür dilerim. Ama bunlar benim için de acı verici. Marlene'le çok iyi arkadaş olmuştuk."

Phoebe, "Artık Clark'la nişanlı olmamamız onun annesiyle arkadaşlık yapmana mani değil," diye fısıldadı, ama arkadaşlıklarının er geç sona ereceğini biliyordu. Annesiyle Marlene'in hiç ortak noktası yoktu. Leanne, Snowden'lerin sosyal ortamında bulunmayı seviyordu, ama nişan atıldığı için Marlene'nin, Phoebe'nin annesini o çok sevdiği davetlere çağırması artık mümkün değildi.

Garson içecek siparişlerini almaya geldi. Phoebe, Leanne'nin bir kadeh beyaz şarap istemesine şaşırdı, kendisi de kahve istedi. Hava serinken sıcak bir şeyler içmeyi tercih ederdi, ayrıca öğleden sonra da işte olacaktı. Garson birkaç dakika sonra içecekleriyle geldi, yemek siparişlerini aldı.

Konuyu değiştirmeyi isteyen Phoebe, "Örgü kursunun ilk günü iyi geçti," dedi.

Annesinin gözleri kocaman açıldı. "Örgü öğrendiğini

bilmiyordum."

"Doğrusu yeniden öğreniyorum..." Phoebe kurs konusunu sır olarak saklamak istediğini unutmuştu. "Bir şeyler yapmalıydım, ki şu olanları..." Devamını getirmedi. Clark olmayınca kendisini ne kadar yalnız ve boşlukta hissettiğini annesi anlıyor olmalıydı.

Leanne şarabını yudumladı. "Bu Sauvignon Blanc'ı Max tavsiye etti. Yeni Zelanda'dan geliyormuş, çok hoş ve portakalımsı bir tadı var. Bir ara dene."

Phoebe iç çekti. Clark'ın babasını gerçekten de çok severdi. Adam çok akıllı ve kibar biriydi. Clark'ın ilk "kaçamağının" ardından Phoebe'yle konuşmaya, oğlunun durumunu anlatmaya Max gelmişti. Kendisi de en az Phoebe kadar üzülse de, oğlunun yaptığından tiksinse de Phoebe'den Clark'a son bir şans vermesini istemişti. Max sözünün arkasında durmuş, Phoebe'yi nişanı attıktan sonra aramamıştı. Phoebe'nin tahminine göre aramayacaktı da.

Phoebe sesini yükseltmemek için gayret göstererek, "Laf dönüp dolaşıp hep Clark'ın ailesine mi gelecek?" diye sordu.

"Tüh, yine yaptım, değil mi?" Annesi en azından utanmış gibi görünüyordu.

Özrünün ne kadar samimi olduğunu Phoebe anlayamadı. "Anne, bunların sana zor geldiğini söylemene gerek yok. Biliyorum çünkü ben çok daha zor bir zamandan geçiyorum." Annesi bunu gözden kaçırıyordu.

"Elbette öyle. Düşüncesizliğim için beni affet kızım."

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Phoebe pencereden dışarı baktı, Clark'la ilgili düşünceleri aklından atmaya çalıştı. Leanne'nin akla gelen her konuda Clark'ın ailesinin adını anması da bunu imkânsız kılıyordu. Böyle olacağını biliyordu ama yine de onunla yemeğe çıkmıştı. Duygusal zayıflığından rahatsız olsa da Clark'tan haber almaya can atıyordu. Her şeye rağmen bunlara bir dur diyebilmeli, her şeyi sonlandırabilmeliydi.

"Leanne, Phoebe sizi görmek ne güzel."

Eski nişanlısı düşüncelerini duymuşçasına çıkıp geldi. Phoebe itiraz edemeden Clark yanına geçti. Phoebe kaskatı kesildi, onun bulunduğu tarafa bakmaktan kaçındı.

"Clark!" Annesi şaşırmış numarası yaptı, açıkçası bu çok da inandırıcı olmadı. "Burada ne arıyorsun?"

"Öğle yemeğinde bir müşterimle buluşacaktım ama son dakikada randevuyu iptal etti. Tam gitmek üzereyken burada oturduğunuzu gördüm. Umarım size eşlik etmemden rahatsız olmazsınız."

Ne kadar da kolay yalan söylüyor, sözler dudaklarından öylece dökülüyordu ama Phoebe aptal değildi. Bu görüşmenin ayarlandığını biliyordu.

Duygusuzca, "Aslında rahatsız olurum," dedi.

Clark, "Phoebe, ne olur, benimle yemek yemek canını mı yakar?" diye sordu. O kadar sakin ve mantıklı konuşuyordu ki Phoebe bir an onu aralarına kabul etmeyi düşündü.

"Hem de çok yakar. Lütfen şimdi git."

Annesi, "Phoebe, sakin ol," dedi.

Phoebe yüzünü annesine çevirdi, ihanete uğradığını gös-

termekten çekinmedi. "Bunu sen ayarladın. Öz annem bana bunu yaptı! Sana inanamıyorum."

Clark sakince, "Annene kızma," dedi. "Benim suçum. Ondan ricada eden bendim. Seninle konuşmam gerekiyordu, tek yol olarak da bunu buldum."

Annesi, "Senden sadece Clark'ın söyleyeceklerini dinlemeni istiyorum," dedi. "Dinlersen her şeyin polis kurmacasından ibaret olduğunu anlarsın."

Phoebe'ye göre bunların nasıl olduğunun bir önemi yoktu. Bir kere *olan* olmuştu. Yine de onlara karşı çıkmanın bir işe yaramayacağını biliyordu. Clark dilbazın tekiydi. Her şeyi lehine çevirip Phoebe'nin aklını çelebilirdi. Onunla tartışmaya çalışmak kaybetmeyi en baştan kabullenmek demekti.

Clark eline uzandı, Phoebe ona direnmeyi istese de başarılı olamadı.

Clark kısık ve etkileyici bir sesle, "Seni özledim hayatım," dedi.

Phoebe ördüğü duvarların yıkıldığını hissedebiliyordu. Kendi iyiliği için ona bakmaktan, onunla göz göze gelmekten kaçındı. Böyle bir şey yaptığı anda, kendini kaybederdi.

Garson elinde mönüyle yanlarına geldi, mönüyü Clark'a uzattı. Clark da mönüye üstünkörü bakıp az pişmiş sığır bifteği sipariş etti. Deniz mahsulleriyle meşhur bir restoranda biftek sipariş etmek tam Clark'a göreydi. Her zaman karşıt görüşü seçiyor, insanlardan ayrı duruyordu.

Garson gidene kadar bekledi, sonra tekrar Phoebe'ye

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

döndü. Başparmağıyla Phoebe'nin elini içinde cinsel arzular uyandıracak kadar narince ovdu. Phoebe, Puget Sound'un karanlık sularına bakarken elini çekti.

Clark, "Yaşananları çok düşündüm," dedi. Leanne hevesle onları dinliyordu. "Kızmakta sonuna kadar haklısın. Benim başıma gelse ben de kendimi kötü hissederdim."

Phoebe dayanamayıp, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Parayla seks yapsam canın mı sıkılırdı?"

Clark, bu düşünce çok ama çok uçukmuşçasına gözlerini kırptı.

Phoebe sözlerine devam etti. "Ama neden sıkılsın ki? Böyle ilişkilerin senin gözünde bir anlamı yok. Bu bazı insanların... yaptığı bir şey ve ilişkimizi etkilemez, öyle değil mi? Sen böyle demiştin, değil mi?"

"Evet, ama hatalıydım."

"İki kez aynı hataya düştün. O da benim bildiğim kadarıyla..."

Clark yavaşça nefesini verdi. "Kimilerimiz bazen yaşadıklarımızdan ders almakta gecikiriz. Ama böyle bir şey bir daha hayatta olmayacak. Sevdiğim her şey üzerine yemin ederim."

"O kadınlarla yaşadıkların duygusal bir şey değil, sadece fiziksel bir birliktelikti. Böyle demiştin değil mi?" İleriye sürdüğü sebeplerden biri de buydu. Bir şekilde bunun Phoebe'yi yatıştırmasını bekliyordu.

Clark gözlerini kapattı. "Hatalıydım," dedi.

"Böyle bir şeyin ikinci kez yaşanmasına nasıl bir bahane

bulacaksın?"

Phoebe ilk başta Clark'ın buna cevap vermeyeceğini düşündü ama konuşmaya başlayınca sesindeki boğukluğu hissetti. Sesi acıyla şekillenmiş gibiydi, bunun gerçek mi rol mü olduğundan emin olamadı.

"Sarhoştum. Körkütük sarhoştum. Ne yaptığımın farkında değildim. Bilmem fark eder mi ama kadını çekici bile bulmadığımı bilmeni isterim."

"Elbette bu hiçbir şey değiştirmiyor. Bunun bana yaşattıklarınla hiçbir ilgisi yok."

Clark başını önüne eğdi. "Özür dilerim."

Phoebe ona inanmayı çok ama çok istiyordu, ancak bunu yapamayacağını biliyordu. "Sarhoş olmak böyle bir davranışa bahane olamaz."

"Haklısın, olamaz, ama belki de bunun neden ortaya çıktığını anlamana yarar. Zayıf durumdaydım ve..."

"Bir kez daha zayıf duruma düşmeyeceğinin garantisi var mı?

"Canını böyle yaktığımı görmek beni öyle mahvediyor ki, bir daha aynı şeyleri sana yaşatmayacağım. Söz veriyorum."

Annesi rica edercesine, "Clark sözlerinde samimi kızım," dedi. "Onu dinle. Söylediği her şeyin arkasında duracaktır. Ne kadar pişman olduğunu görüyorsun. Ona bir şans daha ver. O da biz de senden sadece bunu istiyoruz."

Phoebe, Clark'a döndü, onunla ilk kez göz göze geldi. Yüzünde Phoebe'nin taşlaşan yüreğini yumuşatacak kederli

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

bir ifade vardı. Phoebe her şeye rağmen kendisini ona teslim olmanın ucunda bulmuştu. Tam direnci kırılmak üzereyken garson yemekleriyle masalarına geldi. Her şeyin yarıda kesilmesi ve Clark'a bir şans daha vermeyi kabul etme durumuna düşmemesi içini rahatlatmıştı. Clark'a göre kazanmak her şeydi. Phoebe, Clark'ın sözlerinde samimi mi olduğunu, yoksa ona geri dönmesini sağlayarak hayatlarının dizginini eline almayı mı istediğini ayırt edememişti.

Clark eline uzanıp parmaklarını birbirlerine kenetlediğine göre Phoebe'nin kararlılığının kırıldığını sezmiş olmalıydı. Garson yemeklerini masaya dizerken Clark elini Phoebe'nin elinden hiç çekmedi.

Phoebe'ye "Şampanya alalım mı?" diye sordu. "Bana kutlayacak bir şeylerimiz olduğunu söyle."

Phoebe, "Daha değil," diye fısıldadı.

Annesi öne eğildi. "Phoebe, lütfen. Clark'la barışmanız beni ve Marlene'i çok sevindirir."

Clark bu anı bekliyormuşçasına ceketinin cebinden tek taş yüzüğü çıkardı, Phoebe'nin önüne bıraktı. Hüzünle, "Sen çıkardığından beri hiç yanımdan ayırmadım," dedi. "Kaç kez şu yüzüğe bakıp seni kaybedemeyeceğimi düşündüm bilemezsin. Sensiz olamam ben. Sen benim her şeyimsin."

"İçki içmediğin sürece," diye ekledi Phoebe. Çok acımasızca ve kızgınca konuştuğunu biliyordu, ama bu hiç umurunda değildi.

"Bir araya gelmemizi sağlayacaksa içkiyi bırakırım. Söyle, bir daha ağzıma bir damla içki sürmem."

Phoebe elini çekti. "Neden böyle bir şey yapasın ki?"

Clark içmeyi seviyordu. Phoebe'nin bildiği kadarıyla Clark içkiye düşkündü.

"Seninle ancak böyle beraber olabileceksem içkiyi tamamen bırakırım."

Phoebe, "Neden kendini bu kadar zorluyorsun?" diye sordu. Sadece gururdan, ilişkilerinin kontrolünü ele geçirme istediğinden dolayı böyle konuşup konuşmadığının kanıtını arıyordu.

Clark soruyu anlamamışçasına gözlerini kırptı. "Bilmiyor musun?" diye sordu hoş bir sesle. "Gerçekten de bilmiyor musun?"

Leanne, "Ona söyle," dedi. "Bana söylediğini ona da söyle."

Clark üzerine bastırarak, "Seni seviyorum," dedi. "Bu kadar basit. Ömrümün geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Birlikte çocuklarımızı büyütelim, yaşlanıp saçlarımız ağarınca da yan yana olalım istiyorum."

Phoebe'nin boğazı düğümlendi. Bu sözleri duyup da duygulanmayacak kadın yoktu. "Düşün... düşünmem gerek."

Clark ördüğü duvarlardaki ilk çatlağı görüp zaferle alevlenen gözleriyle gözlerinin içine baktı. Phoebe, Clark'ın başarmayı umduğu, ihtiyaç duyduğu şeyin ne olduğunu hemen anladı.

"Lavaboya gideceğim," dedi.

Annesi, "Hemen döneceksin, değil mi?" diye sordu.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Seninle geleyim mi?"

"Gerek yok."

Clark isteksizce kenara çekildi. Phoebe yağmurluğunu geride bıraktı, çantasını alıp hızlıca restoranın tuvaletine gitti. Kabinlerden birine girip kapıyı kapattı, kapıya yaslanıp gözlerini kapattı.

Clark'ın az önce yüzündeki o anlık ifadeyi hatırladı. Ona istediğini yaptıracağını bilmenin tatmin edici duygusunu bir anda gözlerinde görmüştü. Clark onu geri kazandığını farz etmişti. Bunu gerçekten de başarmasına ramak kalmıştı. Bunu başarmasına saniyeler kalmıştı, ama şimdi onun etkisinden, annesinden uzakta kalınca Phoebe'nin mantığı kalbine sus demişti.

Phoebe bir kez bile düşünmeden tuvaletten çıktı, çabucak restoranı terk etti. Şansına dışarıda boş bir taksi vardı. Yağmur şiddetini artırırken taksinin arka koltuğuna geçti, taksiciye iş adresini söyledi.

Ancak birkaç sokak gittikten sonra nefes alabildi. Kendisini yanlış adım atmış, ayağı kayıp sendelemiş gibi hissetmişti. Ancak şimdi Clark'tan uzaktayken kendini güvende hissediyordu.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

12

ALIX TURNER

Alix on beş dakikalık molasında kafenin arkasındaki sokağa çıkıp bir sigara yaktı. Gözlerini kapatıp sigaradan bir fırt aldı. Dumanı uzunca bir süre içinde tuttu, nefes vermeden önce bir anlık rahatlık duygusunun tadını çıkardı. Gözlerini tekrar açınca kocasının bu yaptığını onaylamayan acı verici bakışlarını çok net bir şekilde gördü. İyi çocuk Jordan Turner hiç sigara içmemişti. Bu yüzden de sigarayı bırakmanın ne kadar zor olduğunu anlayamazdı. Daha da önemlisi dört yıl sigarasız yaşadıktan sonra Alix'in neden tekrar içmeye başladığını anlayamazdı.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Sigarayı bırakmayı *istiyordu.* Ancak hamile kalmadan önce sigaradan yüzde yüz arınmış olması gerektiğine kocasıyla birlikte karar vermiş olsalar da, bir türlü istediğini yapamıyordu.

Bebek sahibi olmayı hayal ediyordu.

Birden gerildi. Kısa süre içinde hamile kalmayı istiyordu, Jordan da ona destek veriyordu. Star Gölü'nün kenarında Jordan'ın babaannesine ait olan eve taşınmışlardı. Burası tam Alix'e, hatta Jordan'a göreydi. Jordan'ın bu evde birçok çocukluk anısı vardı. Jordan geçen gece buranın yuvalarını genişletmek için en ideal yer olduğunu kabul etmişti. Bu da Alix'in en başından beri söylediği şeydi.

Alix hayatlarının daha da güzelleşeceğini düşünüyordu, ta ki gözü elindeki sigaraya takılana kadar. Sigarayı hayal kırıklığı ve öfkeyle yere attı, işte giyindiği ayakkabının ucuyla ezdi. Sonra da sigarayı ziyan ettiğine üzüldü.

Sigara hem saçının kokmasına, parmaklarında sarımsı bir iz oluşmasına sebep olan pis bir alışkanlıktı hem de pahalıydı. Alix en azından sigarayı günde beş taneye indirmiş, haftada iki paketten fazla almaz olmuştu. İçtiği sigara sayısı gününün nasıl geçtiğine bağlı olmakla birlikte değişiyor, ama beş taneyi hiç aşmıyordu. Burada sınırı çekmişti ve disiplinini koruduğu, son birkaç aya göre sigarayı yarıya indirdiği için kendisiyle gurur duyuyordu. Bunun yeterli olmadığını biliyordu. Yine de elinden geleni yapıyordu.

Jordan anlayışlı davranmış, sigaranın bütçelerine etkisiyle ilgili hiçbir şey söylememişti, ama aklından geçmiş ol-

malıydı. Bu, Alix'in de canını sıkıyordu. Ama sigarayı bırakamamasının yalnızca alışkanlığa bağlı olmadığının farkındaydı. Jordan'ın bebeğini dünyaya getirmeyi istese de korkuyordu.

Kendini gözüpek biri olarak görüyordu. Birkaç yıl önce gözünü bile kırpmadan eli silahlı uyuşturucu satıcılarının karşısına çıkabilirdi. O zamanlar hayatı önemsemiyordu.

Doğrusu anne olma düşüncesi onu korkutuyordu. Korkularını Jordan'a anlatmaya çalışmıştı. Jordan onu her zaman dinlerdi, ama Alix birkaç söz ettikten sonra Jordan'ın hayat tecrübeleri aynı olmadığı için bunları anlayamayacağını fark etmişti.

Ailelerinin hiç ama hiçbir ortak noktası yoktu.

Jordan'ın babası papazdı, Jordan onun yolundan yürüyordu ve bir gün kendi kilisesine önderlik yapacaktı.

Jordan'ın anne babası sevgi dolu, merhametli, iyi insanlardı. Annesi kurabiyeler pişiren, ütü yapan sıcakkanlı biriydi.

Ama Alix'in anne babası Jordan'ın tahmin edemeyeceği türden insanlardı. İnsanın sarhoş anne babasının bağrışmalarını duymamak için elbise dolabına girip saklanması nasıl bir şeydir anlayamazdı. Geçmişte kilisede sorunlu çocuklarla ilgilendiği için bu tür şeylerin yaşandığının farkındaydı. Ama hepsini dolaylı yollarla duymuştu, o kadar. Bunlar onun her zaman aklında olan, peşini bırakmayan anılara dönüşmemişti.

Tamam, anne olmak ürkütücü olabilirdi. Alix bunu

kabul ediyor, sigaranın bir tür kaçış taktiği olduğundan şüpheleniyordu. Sigara içtiği müddetçe şüpheleriyle yüzleşmeyi erteleyebilirdi. Anneliğin kumaşında olup olmadığını anlayabilirdi. Bebek ağlaması sinirlerini bozuyor, alt değiştirmenin iğrenç olduğunu düşünüyordu. Jordan'ın kadınların doğasında olduğunu düşündüğü emzirme konusu ise içini ürpertiyordu. Başka kadınların güçlü annelik hisleri olabilirdi ama Alix onlardan farklıydı. Annesi gibi kötü bir örnekle yetiştiği için onu kimse suçlayamazdı.

"Alix."

Orta yaşlı kalfa Becky Major başını kapıdan çıkardı.

"Winter seni arıyor." Winter Adams, Fransız Kafesi'nin sahibiydi.

"Hey, daha on dakikam var." Alix vaktini sonuna kadar kullanmakta kararlıydı. Bir hafta boyunca dinmeyen yağmurların ardından güneş parlıyor, o da bu anların tadını sonuna kadar çıkarmayı istiyordu.

"Lydia da geldi. Seninle konuşmak istiyormuş."

Alix hiç tereddüt etmedi. Annelik korkularına daha sonra geri dönerdi. Lydia'nın ziyaretine gelmesinden hep mutluluk duyardı. Mutfaktan geçerken kendine bir fincan kahve aldı. Nikotin alamıyorsa kafeinle idare edecekti.

Lydia elinde bir fincan kahveyle onu tezgâhın başında bekliyordu.

"Biraz vaktin var mı?"

Alix arkadaşının yüzündeki gergin ifadeyi fark etti. "Elbette. Ne oldu? Dışarı çıkalım mı?"

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Lydia tamam anlamında başını salladı. Dışarıda daha rahat konuşabilirlerdi. Kafenin önüne dizilen masaların üstünde büyük şemsiyeler vardı. Alix de kafeye daha yakın olanlardan birini seçti. Lydia karşısına geçti.

"Umarım seni işinden alıkoymuyorumdur."

Alix, "Lafı mı olur," dedi. Aslında kafasında dolanan düşüncelerden uzaklaştığına seviniyordu.

"Sorun Casey."

"Kim?" Alix soruyu sorar sormaz çocuğu hatırladı. "Ah, şu yetim çocuk."

"Evet." Lydia elindeki fincanı iki eliyle tuttu, dirseklerini masaya dayadı.

"Casey'nin seninle bir hafta kadar kalması gerekmiyor muydu?" Bunu Margaret geçen günkü derste bahsedince öğrenmişti.

Lydia, "Öyleydi," deyip iç çekti. "Daha fazla kalacak gibi."

Alix ona bunun sebebini sormadı. Lydia isterse kendisi açıklardı. Ama Alix sosyal hizmetler görevlisinin Casey'ye kalacak ev bulamadığını tahmin edebiliyordu. Buna hiç şaşırmamıştı; kendisi de bu şekilde bir oraya bir buraya dolanıp durmuştu.

"Ee, Casey'yle birlikte yaşamak nasıl?" diye sordu, sorusunun cevabını çok iyi biliyordu gerçi.

"Birbirimizi idare etmeye çalışıyoruz diyeyim. Casey eve gelince doğrudan odasına gidip kapıyı kapatıyor." Lydia duraksadı. "Çok tuhaf ama..."

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Ama ne?"

"Eşya topluyor."

"Ne gibi?"

Lydia utanmış gibi duruyordu. "Tuvalet kâğıdı. Yatak odasında altı rulo gördüm. Geçen pazartesi alışverişe çıktım, kraker almıştım ama bir süre sonra paketleri koyduğum yerde bulamadım. Casey'nin odasında yatağın altına sakladığını gördüm. Paketin ucu görünüyordu, onu almak için yere eğildim, yatağın altında bir kutu kahvaltılık gevrek, birkaç tane kurabiyeyle beraber tuvalet kâğıtlarını gördüm. Sorunca da ihtiyacı olabileceğini söyledi."

Alix, "Ondan eşyaları geri aldın mı?" diye sordu.

Lydia başını iki yana salladı. "Onları odasında tuttukça kendini daha güvende hissettiğini düşünerek karışmadım."

Alix, Casey'nin kraker, kahvaltılık gevrek ve tuvalet kâğıdı gibi şeylere ihtiyaç duyacağı yerlerde bulunabileceğini tahmin edebiliyordu. Koruyucu aile sisteminde geçirdiği yıllarda kendisi de tuhaf huylar edinmişti.

Lydia, "Özellik akşam yemekleri işkence gibi geçiyor," diyerek sözlerine devam etti.

"Nasıl yani?"

Lydia'nın yüzünde buruk bir ifade vardı. "Yanımızda oturuyor ama hiç konuşmuyor. Onu konuşturabilmek için aklıma gelen her şeyi denedim. Söylediklerim de, yaptıklarım da bir işe yaramadı. Ona ilgi göstermeme kızıyormuş gibi bakıyor bana. Cody son zamanlarda ona çok iyi davranıyor, Brad de öyle. Ama onunla bir türlü bağ kuramıyoruz."

Debbie Macomber'dan Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Alix bu davranışı çok iyi biliyordu. "Bir süre sonra sizlerden ayrılacağını biliyor, bu yüzden de hiçbirinizi umursamamaya çalışıyor."

"Peki neden? Brad de ben de kendi evindeymiş gibi hissetmesi için elimizden gelemi yaptık."

Bunu başkalarının anlaması zordu. Alix arkadaşına doğru eğilerek, "Daha açık anlatayım," dedi. "Diyelim ki elinde bir parça bant var ve bunu bir şeye tutturuyorsun, bant da yapıştırıldığı yerde duruyor."

Lydia göz kırptı. "Evet."

"Bandı söküp başka bir yere yapıştırırsan ne olur?"

"Yine yapışır."

"Öyle. Ama ya üçüncü, dördüncü kez aynı şeyi yaparsan?"

Lydia omuz silkti. "Yapışkanlığını kaybeder."

"İşte bu çocuklarda da aynı. Casey bağlanmaya dair umudunu ona bakacak, onu koruyacak, sevecek aileye saklıyor. Sadece iki haftalığına hayatının bir parçası olacak bir aileye kalbini açma riskini göze alamaz."

Lydia buna karşı çıkmak istercesine başını salladı. "İkimiz de ona *değer* veriyoruz."

"Elbette öyledir." Alix alaycı veya aksi bir şekilde konuşmak istememişti ama ağzından sözler öyle çıkmıştı. "Ona şu an değer veriyorsunuz. Casey ise altı ay sonra özellikle de acil durumlarda yanına başka çocuklar getirirseniz adını bile hatırlamakta zorlanacağınızı biliyor."

"Hıı." Lydia dikkatlice dinliyordu. "Ne yani, onu umur-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

samasak daha mı iyi olur?"

"Hayır. Ona elinizden geldiğince ilgi ve sevgi gösterin. Buna ihtiyacı var. Ev değiştirmek üzereyken çok da iyi olur."

Lydia yere bakıp ellerini bir açıp bir kapattı. "Dokuz gündür bizimle."

"Daha uzun gelmiştir size."

"Öyle," diyen Lydia gülümsedi. "Bir kez kaçmaya bile çalıştı."

"Kaçtığını belli etmeye çalıştı mı?"

Sorusu Lydia'yı şaşırttı. Başını yukarı aşağı salladı.

"Tipik bir davranış." Alix kaldığı evlerden defalarca kaçmaya çalışmıştı. Casey fark edilmeden evden gitmeyi istese bunu kolayca başarırdı. Bu sadece Lydia'yla Brad'in onu durdurup durdurmayacağını öğrenmek istediği bir oyundu.

"Ailesiyle ilgili ne biliyorsun?"

"Neredeyse hiçbir şey. Evelyn, Casey'nin bizimle sadece kısa süreliğine kalacağını tahmin ettiği için daha fazla bilgi verme gereği duymuyor gibiydi."

"Peki şimdi?"

"Evelyn dün öğleden sonra telefon açtı, Casey'yi sonra dersleri bitene kadar iki hafta evimizde misafir edip edemeyeceğimizi sordu. Kurum onu başka bir okul bölgesinde olan bir eve yerleştirecekmiş. Evelyn bu yaz koruyucu aile bulmakta sıkıntı çektiklerini söyledi."

Alix duygusuzca, "Ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Brad ve Cody'yle konuştum, Casey'nin bizimle biraz daha kalmasına karar verdik. Ancak... onun bizimle kalmayı

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

istediğinden emin değiliz."

Alix kendinden emin bir tavırla, "Bence istiyor," dedi. "O kadar çok oradan oraya gönderilmiş ki istediği şeyi başkaları elinden alır diye söylemekten korkuyor."

Lydia'nın kaşları buna inanmadığını gösteriyordu. "Sevgiyi... güven duygusunu mu... kastediyorsun?"

"Evet... bir de tuvalet kâğıdını. Alix hafifçe güldü. Arkadaşı bu dünyaya çok yabancıydı. Casey gibi bir çocuğun dünyaya bakış açısını Alix kadar iyi anlayamazdı. Alix de bir zamanlar adı bir dosyanın üzerinde yazan, adına bir numara verilen bir çocuktu. Evelyn Boyd elinden geleni yapmıştı; kocaman kalpli iyi bir kadındı ama omuzlarında çok büyük bir yük vardı.

Lydia, "Banttan ve yapışkanlığından bahsetmiştin," diye hatırlattı.

"Evet."

"Casey'ye birilerine bağlanma umudunu nasıl geri kazandırabilirim?"

Güzel bir soru sormuştu. Alix öne eğildi, dirseğini masaya dayadı, hayatındaki o dönemleri hatırlamaya çalışırken düşündü. Sekizinci sınıftayken üç ev, üç de okul değiştirmişti. Çok kötü bir sene geçirmişti ve Casey'nin de Lydia ile Brad'in yanından ayrıldıktan sonra aynı şeyleri yaşayacağından korkuyordu.

"Casey'nin ailesinden hayatta olan kimse var mı? Büyükannesi? Teyzesi? Kuzeni? Belki..." Lydia başını sallayınca sustu.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Lydia hevesle, "Ağabeyi olduğundan bahsetmişti," dedi, sonra da duraksadı. "Aslında yanılmıyorsam Casey'nin ağabeyinin olduğunu Evelyn söylemişti. Kent Islahevi'ndeymiş."

Alix de birkaç kez oraya gönderilmişti. Kent, Seattle'ın güneyinde kalan bölgedeki, muhtemelen de eyaletteki en büyük ıslaheviydi.

"Casey'nin ağabeyiyle görüşmesini sağlayabilirsen iyi olur."

"Peki nasıl?" Lydia'nın kafasında sorular belirdi.

"Evelyn'den yardım iste. Casey'nin ağabeyiyle az da olsa vakit geçirdikten sonra kendini çok daha iyi hissedeceğinden eminim."

Alix de ağabeyini severdi. Tom'dan Lydia'ya bahsetmemişti, ağabeyinden haberi olan çok fazla kişi yoktu. Tom'un vefatı Alix'in hayatında dönüm noktası olmuştu. Onu kaybettiği güne kadar uyuşturucu kullanmış, hayatı bitik insanlarla takılmış, çoğu zaman da başına bela açmıştı.

Tom ölü bulunmuştu. Koluna şırıngayla eroin enjekte ettikten sonra kendi kusmuğunda boğulmuştu. Alix onu gerçek manada seven tek kişinin öldüğünü öğrendiği günü ömrünün sonuna kadar unutmayacaktı. Unutamazdı. Kendisi de ölmeyi dilemişti. Alix başını sallayıp dikkatini Lydia'ya verdi.

Lydia, "Dükkâna döner dönmez Evelyn'i ararım," dedi. "Tavsiyen için teşekkürler."

"Yardımcı olabildiğime sevindim."

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Başka tavsiyen var mı?"

"Bir de, bildiğin gibi bu tür şeyler çok ama çok sabırlı olmayı gerektirir."

Lydia, "Yani Brad'le şu an gösterdiğimizden de fazlasını mı?" diye sordu.

Gençliğini hatırlayan Alix başını yukarı aşağı salladı. "Evet."

"Ben de bundan korkuyordum," diyen Lydia gülümsedi.

Alix de ona aynı şekilde tepki verdi. Lydia'nın ablasının bu son gelişmeler hakkında bir fikri olup olmadığını merak etti, söz konusu Margaret olunca elbette bir şey demiş olabileceğine karar verdi. "Margaret, Casey konusunda ne diyor?"

"Duymak istemezsin." Yüzündeki gülümsemesi kaybolan Lydia başını yana çevirdi. "Margaret iyi niyetli biridir. Beni korumaya alışkın olduğundan böyle davranıyor. Bu konuda bile en iyisini kendisinin bildiğini düşünüyor."

Alix saatine baktı, molasının beş dakika önce bittiğini fark etti. Winter'ın onu neden aradığını öğrense iyi olurdu.

"Artık işe dönmem gerek," dedi ve ayağa kalkıp boş fincanları aldı.

Lydia, "Tekrar teşekkürler," dedi.

Alix, "Yapabileceğim başka bir şey varsa ya da tekrar konuşmak istersen bana haber ver," dedi, sözlerinde gayet samimiydi.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

13

"HUTCH" HUTCHINSON

Hutch, Bir Yumak Mutluluk'un arka tarafındaki masaya oturup örgüsüne odaklanmaya çalıştı. Ona göre en azından atkının birinci ve ikinci kısmı güzel olmuştu. Düz ve ters örgüyü öğrenmiş, bu da annesinden asistanı Gail'e kadar herkesi etkilemişti. Üçüncü derstelerdi ve Lydia onlara bu kez Gloria ile Gail'in ağzını açık bırakacak burguyu öğretiyordu.

Lydia onlara her şeyi adım adım öğretiyor, Hutch da bu yüzden ilmeklerin her hafta daha zorlu hale geleceğinden şüpheleniyordu. Örgü örmeye eli çok yatkın olmadığı için konuya biraz tereddütle yaklaşıyordu. Bu yeni uğraşın sağ-

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

ladığı böbürlenme hakkına rağmen bir başka zorlu görevi daha üstlenmeyi değil, rahatlamayı istiyordu. Önünde biraz daha zorlu bir mücadele durmasa kursu bırakmayı düşünebilirdi.

Phoebe Rylander.

Kursa vardığında Phoebe çoktan gelmişti. Masanın başına oturduğundan beri Hutch'ın aklı ona kayıyordu. Ona olan ilgisini çok belli etmediğini umuyor, kendisini utanç verici bir duruma düşürmekten ve onu korkutmaktan çekiniyordu.

İşin içinde durumunu haklı çıkaran bazı sebepler olsa da romantiklik anlamında bu kadar beceriksiz olduğuna inanamıyordu. Phoebe hâlâ rahmetli nişanlısının yasını tutuyordu, Hutch onun acısına duyarsız davranmayı istemezdi. Ama aynı zamanda onu yakında tanımak istediğinin de farkındaydı.

Annesinin tavsiyesine uymaya çalışıyordu, ama biraz daha yavaş hareket ederse Phoebe'ye çıkma teklif edemeden dünya bir sonraki buzul çağına girerdi.

Kursun üçüncü haftasındalardı, üç haftadır da onun tam karşısına oturuyordu. Kendini lisedeymiş gibi hissediyor, bundan hoşlanmıyordu. Onu ilk dersten sonra arabasına kadar geçirmeyi teklif etmiş, Phoebe teklifini reddetmişti, bu yüzden de ikinci derste Hutch bundan hiç bahsetmemişti. Birkaç kez havadan sudan konuşmuşlardı. Phoebe şakalarına gülmüştü. Bu iyiye işaretti ama Alix ile Lydia da gülmüştü.

Phoebe dersin sonunda çantasını toparlarken, "Dersler-

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

den zevk almaya başladım," dedi.

Hutch örgü malzemelerini evrak çantasında taşımaya devam ediyor, örgü ördüğünün bilinmesini istemiyordu. Elinde şişik bir çantayla, özellikle de çocuk bezine benzer pamuklu olanlarla etrafta dolaşmamayı tercih ediyordu. İkinci dersin sonunda dükkândan ayrılmak için ilk Phoebe ayağa kalkmış, Hutch da hemen arkasından gidip ona kapıyı açmış, Phoebe'nin teşekkür manasındaki gülümsemesiyle karşılaşmıştı.

O da ona gülümsemiş, Phoebe kaldırımda ilerlerken olduğu yerde kalmıştı.

Phoebe sokağın yarısına vardığında Hutch dayanamayıp peşinden gitmişti. Yolun ortasında aniden durup kalmış, ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilememişti. Phoebe ilk dersteki sözlerinden sonra nişanlısından hiç bahsetmemişti. Hutch adamın kısa süre önce vefat ettiğini düşünüyor, ama emin olamıyordu.

Phoebe'yi tanımaya can attığı belli oluyordu ancak daha kapanmamış bir yarayı deşerek konuşmaya başlamayı istemiyordu. Phoebe'nin nişanlısının lafını nerede açacağını bilmiyordu, ama sevdiği o adamı tamamen görmezden gelmenin de kalpsizlik olduğunu düşünüyordu.

Ona göre ya kısa bir zaman içinde harekete geçecek ya da bu işi tamamen unutacaktı. Phoebe'yi unutmayı da kesinlikle istemiyordu. Ancak çok bekleyip niyetini belli etmezse olay ikisi için de çok tuhaf bir hal alabilirdi. Hutch onunla yakınlaşmak için en uygun yolu bulmaya çalıştı.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Ne yazık ki aklına hiçbir şey gelmedi. Üniversitede ve yirmili yaşlardayken kadınlarla konuşmaya başlamak onun için hiç sorun olmazdı. Elbette daha önce buna benzer bir durumla karşılaşmamıştı. Uzun zaman boyunca biriyle ilişki yaşamamış olması ve yeteneklerinin körelmesi da her şeyi kötüleştiriyordu.

Lydia, Hutch'ın düşüncelerini bölüp, "İlmeklerini kontrol etmemi ister misin?" diye sordu. Phoebe'ye söylediği ve söylemediği şeyleri defalarca gözden geçirmişti. Nihayetinde onunla konuşamamış, bundan da hafta boyunca pişmanlık duymuştu. Bu kez aklındakini kesinlikle yapacaktı. Şimdi harekete geçmezse bir daha geçemeyeceğinden korkuyordu.

Hutch, Lydia'ya baktı, bakışlarındaki beklentiyi gördü. Lydia'nın söylediklerinin bazılarını duymadığını düşünürken örgüsünü ona uzattı.

Lydia şişleri ve örgüyü eline aldı, kaşlarını çattı.

Hutch, "Yanlış bir şey mi yapmışım?" diye sordu. Phoebe'ye odaklanmış olsa da Lydia'nın talimatlarını dikkatlice takip etmişti.

Lydia ona yüzündeki güven verici gülümsemeyle baktı. "Örgün harika olmuş."

Hutch da böyle düşünüyordu, ama Lydia'nın bunu dile getirmesi hoşuna gitmişti.

"Tek bir sorun var, Hutch. İlmeklerin ne kadar sık olduğunu görüyor musun?"

İpi şişlerin üzerinde hareket ettirmekte zorlandığı doğruydu, ama ilk ilmeğini attığından beri bu böyleydi.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Lydia, "Yoksa zırh mı örüyorsun?" diyerek ona takıldı.

"Başından beri böyle yaptım."

Lydia, "Rahatla," dedi. "Kursa yazılma amacın da buydu, değil mi?"

Hutch evet dercesine başını salladı.

Hızlıca Phoebe'ye baktı. Lydia haklıydı; kursa tansiyonunu düşürmek, stresle başa çıkmanın yeni yollarını bulmak için yazılmıştı. Ancak... Phoebe'yle tanışmış, o da farkında bile olmasa stresini *artırmıştı.* En azından başparmağı iyileşiyordu. Örgünün bu konuda çok faydasını görmüştü.

Lydia masadan ayrıldıktan sonra Phoebe, "Benim de sorunum tam tersi," dedi. "İlmeklerim çok gevşek. Böyle giderse atkım on metre olacak."

"Benimki de on santim."

Phoebe, Hutch'ın soğuk esprisine güldü, bu da Hutch'a cesaret verdi.

Hutch, "Derslerden zevk alıyor musun?" diye sordu, ardından yüzünü iki eliyle kapatmayı istedi. Esprisi neyse de, bu çok kötü olmuştu.

Phoebe gülümsedi. "Evet. Ya sen?"

"Fazlasıyla." Hutch kurstan aldığı keyfin asıl sebebinin onun varlığı olduğundan bahsetmedi. Bu akşamın gelmesini dört gözle beklemiş, aynı anda da içini korku kaplamıştı. Hafta boyunca Phoebe aklından çıkmamıştı. Şimdi karşısında duruyordu, yine de Hutch tereddütler içindeydi. Onu yaşadığı büyük kaybın ardından gücendireceği korkusuyla risk almayı istemiyor, kabul etmek hiç hoşuna gitmese de,

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

belki de reddedilmekten korkuyordu. Durdu ve cesaret alacağı birkaç işaretin ortaya çıkmasını umdu. Öyle bir şey olmadı ama kararlıydı. "Belki... dersten sonra... yani başka planın varsa sorun değil..." O kadar *saçmalamıştı* ki kalkıp gitmemek için kendini zor tutuyordu. Tek kelime daha etmemeye karar verip ağzını kapattı. Neyi vardı böyle? Aile şirketini yöneten, yüzden fazla çalışanın saygısını kazanmış, yetenekli bir işadamıydı. Ama Phoebe'nin etrafında liseli bir çocuk gibi davranıyordu.

Phoebe merakla, "Ne için sordun?" dedi.

Hutch sakince konuşmaya çalışmasına rağmen her şeyi eline yüzüne bulaştırmıştı. Boğuk, hatta kızgın bir hale bürünen sesiyle, "Kahve içmek ister misin?" diye sordu. Durum felakete dönüşüyordu.

Phoebe, "Evet," diyerek onu şaşırttı.

Hutch onu fikrinden vazgeçirmemek için ağzını açmadı.

Alix örgüsünden başını kaldırıp, "Sokağın karşısında Fransız Kafesi var," dedi. "Bu akşam saat ona kadar açık."

Phoebe, "Çok güzel," dedi. "Sen orada çalışıyordun, değil mi?"

"Evet. Ben sabahçılardanım. Hamur işlerini ben yapıyorum."

Phoebe, "Demek o harika pastalar senin elinden çıkıyor," dedi. "Geçen gün uğrayıp kliniktekilere bir paket götürdüm. Herkes çok beğendi."

Alix, "Tüm övgüyü ben üstlenemem," dedi.

Lydia, "Üstelenebilirsin," diyerek araya girdi. "Alix'in

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

yaptıklarını gören ve tadan biri olarak buna iyi diyorum."

Margaret, "Ben de onlardan biriyim," dedi. "Şu belimi görüyor musunuz? Suçlusu Alix."

Alix, "Hey o pastaları, kruvasanları alıp yiyen sensin," dedi.

Hutch başındaki davayı hatırlayıp, "Haklısın," dedi. Bu dava sadece şekerleme işiyle ilgilenenleri etkilemekle kalmayacaktı. Davayı kaybederse fırınlar ve restoranlar da yeni davalara taraf olacaktı. Bu çılgınlık kim bilir daha nerelere uzanacaktı?

Margaret, "Pekâlâ, pekâlâ," deyip iç çekti. "Aldığım tüm kilolar benim suçum."

Hutch gülümsedi, sonra Phoebe'nin onu izlediğini fark etti. Ona gülümsüyordu. Onda bir sıcaklık hissetti. Mutluluk ve huzur dolu duygulara kapıldı. Belki de düşündüğü kadar saçmalamamıştı.

Phoebe, "Dersten sonra Fransız Kafesi'ne gidelim mi?" diye sordu.

"Olur." Kosta Rika'da kahve içmelerini teklif etse, Hutch oraya bile gitmenin bir yolunu bulurdu. Sokağın karşısına geçmek sorun değildi, tabii kendisini yoldan geçen bir otobüsün önüne atmadığı sürece.

Kurs sekize birkaç dakika kala bitti. Alix akşam boyunca çok sessizdi. Hutch onu ve onu almaya gelen kocasını sevmişti. Jordan, Alix'in Bir Yumak Mutluluk'ta olduğu akşamlar eve birlikte dönebilmek için geç saate kadar çalışıyor olmalıydı.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Phoebe ayağa kalktı, eşyalarını topladı. Hutch da aynısını yaptı.

Onlar kapıya yönelirken Lydia, "Sizlere iyi akşamlar," dedi.

Hutch, "İyi akşamlar," diye yanıt verdi.

Phoebe omzunun üzerinden arkasına bakıp, "Haftaya görüşürüz," dedi.

Lydia onlara el salladı. Onlar kapıyı kapatırken Hutch, Margaret'in ikisi arasında bir şeyler olabileceğini konuştuğunu duydu. Bir anlığına aklından onların gözünde Phoebe'yle birlikte olma şansının bulunup bulunmadığını öğrenmek için durup onları dinleme düşüncesi geçti.

Dışarı çıkınca Hutch çantasını arabasına bıraktı. Bir Yumak Mutluluk'un tam karşısında arabasını park edecek boş bir yer bulduğu için şanslıydı, belki de bu bir işaretti. Phoebe onu bekledi, sonra da birlikte hızlı adımlarla karşıya geçtiler.

Fransız Kafesi'nin içi aydınlıktı, içeride birkaç masada çiftler oturmuş yemek yiyor veya kahvelerini yudumluyorlardı.

Tezgâhın önüne vardıklarında Hutch, "Ne alırsın?" diye sordu.

"Sade kahve."

"Sen istersen geç otur, ben kahveleri alır gelirim."

Phoebe tamam manasında başını salladı, o arka taraflarda sakin bir yer seçerken Hutch onu izledi. Siparişleri verip parasını ödedikten sonra kahveleri masaya götürdü.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Phoebe'yle baş başa kaldığı için bocalamaya başladı. Üniversite yıllarını hatırlamaya çalıştı, ama o zamanlar her şey çok daha kolaydı. Çok doğaldı, çaba sarf etmesine gerek kalmıyordu. Kendisini esprili ve girişken biri olarak görürdü, ancak şimdi buna inanmakta güçlük çekiyordu.

"Ee, bana kendinden bahset," diyerek sözlerine başladı.

Phoebe saçını yüzünden alıp arkaya attı. Hutch bunu alışkanlık edindiğini fark etti. Birkaç kez uzanıp onun yerine saçını geriye atmayı istemişti, ama bu en basit ifadeyle uygunsuz kaçardı. Hutch da bu yüzden ellerini önünde birleştirdi.

"Sanırım fizik tedavi uzmanı olduğumu söylemiştim."

Hutch bunu hatırladığını gösterircesine başını salladı. "İlk derste söylemiştin."

Phoebe, "Peki sen?" diye sordu.

Kendi hakkında söylediği şey demek ki akılda kalıcı değildi. "Aile şirketimizde çalışıyorum."

"Ah, evet, şimdi hatırladım."

Hutch bilerek Rainier Dağı Çikolataları'nın adından bahsetmedi. Şirket bu bölgede tanınıyordu, insanlar onunla bağlantısını öğrenir öğrenmez ona o hiç eskimeyen soruları yöneltirdi. Onlara cevaplar vermekten, aptalca şakalardan, sıkıcı sözlerden sıkılmıştı. Ayrıca onu sadece işi tanımlamıyordu.

"Kursa rahatlamak için yazılmışsın, böyle söylemiştin, değil mi? Bir de parmağının iyileşmesi için."

"Evet." Elini kaldırdı, başparmağını oynattı, hafif bir

sızı hissetti.

"Fizik tedavi gördün mü?"

Hutch başını iki yana salladı. Fizik tedaviye ayıracak vakti yoktu, ayrıca yavaşça iyileşse de yarası o kadar ciddi değildi.

"Parmağının eski haline gelmesi için yapabileceğin çeşitli egzersizler var."

"Zırh örmenin haricinde mi?"

Phoebe tekrar gülümseyince sanki tüm kafe daha parlak bir hal aldı.

O noktadan sonra konuşma akıp gitti. Phoebe hoşsohbet biriydi, yorumları ilginç ve neşe doluydu. Muhabbet durağanlaşırsa kaldığı yerden alıp devam ediyordu. Yine de Hutch ona nişanlısı hakkında bir şeyler söylemesi gerekiyormuş gibi hissediyordu. Bunu hemen halledebilirdi.

Yeni çıkan filmlerle ilgili konuşmaları sona ererken ağırbaşlı bir tavırla, "Zor bir zamandan geçtiğini biliyorum," dedi.

Phoebe birden gözlerinin içine baktı. "Öyle mi?"

"Nişanlı kaybetmen..."

"Evet, şey... hayat."

Hutch sevdiği adam hakkında konuşmanın Phoebe'yi hüzünlendirdiğini görebiliyordu. Böyle acı verici bir konuyu açtığı için kendini kötü hissediyor, ama durumunu anladığını Phoebe'nin bildiğinden emin olmak istiyordu.

Konunun üzerine gitmeyip konuşmaya devam etmeye karar verdi. Aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Kursta seninle bir-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

likte olmaktan mutluluk duyuyorum."

Phoebe bakışlarını yere çevirirken gözlerindeki ifade yumuşadı. "Duygularımız karşılıklı."

"Seninle... tekrar görüşmek isterim, kursun dışında." Hutch ona cevap verme fırsatı tanımadı. "Tabii buna hazırsan. Eğer daha erkense durumunu anlayışla karşılarım. Kendini bir birlikteliğe hazır hissettiğinde bana söylemeni isterim."

"Ben... ben..." Phoebe tereddüt etti.

Hutch kalbinde bir sızı hissetti.

Phoebe, Hutch'ın gözlerinin içine bakıp, "Hazır olduğuma inanıyorum," dedi.

Hutch'm içini heyecan kapladı. "Harika." Ardından ne söylediğini açıklığa kavuşturmak için hemen, "Benimle tekrar görüşmeyi istemen harika," diye ekledi. "Nişanlının vefatını kastetmemiştim." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Hutch sözlerini geri alabilmeyi diledi. Daha aptalca, daha kabaca bir şey söyleyemezdi. "Kendimi anlatamadım."

"Sorun değil, ne demek istediğini anladım."

Hutch rahatlayıp nefes verdi. "Bu hafta sonu 4 Temmuz," dedi.

"Biliyorum."

"Pikniğe gitmek ister misin?" Piknik 4 Temmuz Bağımsızlık Günü'nün geleneksel etkinliklerinden biriydi, Hutch da bu yüzden teklif etmişti. Birden, "İki bisikletim var, onlarla gezeriz," deyiverdi.

"Kulağa eğlenceli geliyor. Gitmek istediğin özel bir yer

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

var mı?"

Hutch bisiklete binmeyeli yıllar olmuştu. "Bir zamanlar Skagit Vadisi'nde bisiklet sürmüştüm, hoşuma gitmişti." Orada arazi düzdü. Bir tepeye nefes nefese çıkmaktansa orayı tercih ederdi.

Phoebe'nin gözlerinin içi güldü. "Skagit Vadisi'ni severim."

Hutch sevinçten ayağa fırlayacaktı. "Anlaştık o zaman."

"Anlaştık."

Kafenin önünde ayrıldılar. Hutch muhabbetten, onunla birlikte olmaktan ve hatta kendi yaptıklarından büyük keyif almıştı.

Ertesi sabah ofise son derece hayat dolu bir havayla girdi.

Gail, "*Islık* çalıyordunuz," dedi.

"Ben mi? Ne zaman?"

"Az önce." Gail buna sevinmiş gibiydi, Hutch'a hoşça gülümsedi.

Biraz kafası karışan Hutch, "Fark etmedim," dedi. "Senden bir-iki şey isteyeceğim."

"Buyurun."

"İki dağ bisikleti siparişi verin. Biri mavi, biri kırmızı olsun. Evime gönderilsinler."

"Hemen hallediyorum."

Hutch sabahleyin garajdaki bisikletlere bakmış, ama iki-

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

sinin de eskiyip kullanılamaz hale geldiğini görmüştü. Onları tamir ettirmek yerine yenilerini almanın daha kolay olacağına karar vermişti.

"Başka bir şey ister misiniz?"

"Evet." Bu konuda biraz sıkılganlık gösterdi. "İnternete girip bana bir kitap sipariş et."

"Elbette. Aklınızda bir yazar veya kitap var mı?"

"Yazarını bilmem ama üzerinde 'Yeni Başlayanlar İçin Aşk' gibi bir şey yazsın."

Gail gülümsemesini gizleyemedi. Hutch bunu görmezden geldi. Onu suçlayamazdı. Ancak Phoebe Rylander'la birlikte olduğu sürece ilişkiler konusunda bir şeyler öğrenmeye en baştan başlayabilirdi.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

14

ANNE MARIE ROCHE

"Blossom Sokağı Kitapçısı." Anne Marie arayanın ya çalışma saatlerini ya da istediği kitabın gelip gelmediğini soracağını düşünerek her zamanki hoş ses tonuyla telefonu açtı.

"Anne Marie, ben Tim Carlsen."

Anne Marie donup kaldı, derin bir nefes aldı. Ondan bir daha haber alamayacağını düşünmekle aşırı hayalperestlik yaptığını biliyordu. Neyse ki kitapçıda yalnızdı. Donuk bir sesle, "Ne istiyorsunuz, Bay Carlsen?" diye sordu.

Tim, Anne Marie'nin ses tonunu umursamadı. "Geçen haftaki konuşmamızı düşünebildiniz mi?" diye sordu.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Adamla görüşmelerinin üzerinden on gün geçmişti. Konuştukları andan beri Anne Marie, Tim Carlsen'in konuyu araştırıp yasal yollara başvurup vurmayacağını merak etmeye başlamıştı.

Anne Marie, "Bir sonraki adımı siz atarsınız diye düşünmüştüm," dedi, kaba tavrının ona kızının hayatına girmesine müsaade etmeyeceğini göstermesini umdu. Çok geç kalmıştı, ayrıca kanunlar Anne Marie'den yanaydı.

Tim, "Avukat tutmayacağım," dedi. "Haklısın. Ellen artık senin ailenin bir parçası. Biyolojik babası olup olmamam bunu değiştirmez."

Anne Marie, ona karşı sonuna kadar mücadele etmeye, gerekirse en üst mahkemeye gitmeye hazırdı. Adamın bu kadar çabuk teslim olmasına şaşırdı. "Teşekkürler," diye fısıldadı, başka ne diyeceğini bilmiyordu.

"Ellen'a test yaptırmayı isterseniz..."

"İstemem."

Tim yılmadan sözlerine devam etti. "Bir gün Ellen babasını sorarsa umarım benimle irtibata geçersiniz."

Anne Marie bunun bir oyun olup olmadığından emin değildi. "Buna gerek olacağını sanmam."

"İleride tıbbi bir sorun çıkabilir."

Anne Marie endişeyle, "Neyi kastediyorsunuz?" diye sordu. "Bana söylemediğiniz bir şey mi var?"

"Hayır, hayır. Sadece bir şey olursa beni arayabileceğinizi söylemek istiyorum."

"Hıı!"

"Endişelenmeyin, bir daha sizi aramayacağım. Ama telefon numaralarımı bırakmak isterim. Bir gün herhangi bir sebeple fikriniz değişirse ve beni ararsanız size minnettar olurum."

Tim yavaşça ev, ofis ve cep telefonu numaralarını söyledi, Anne Marie de numaraları çok acil bir durum olmadıkça kullanmayı düşünmese de yazıp tekrarladı.

Kısa süreli sessizliğin ardından Tim, "Sanırım söyleyecek başka bir şey yok," dedi. Sesinin hüznünü kimse inkâr edemezdi.

Anne Marie, "Öyle," dedi. Ona göre konuşmaları bitmişti.

"Eğer Ellen..." Tim başladığı cümleyi tamamlamadı.

"Ellen ne?"

"Eğer bir şeye ihtiyacı olursa ya da olur da hayatına girmemi düşünürseniz..."

"Bu konuyu daha önce konuşmuştuk, Bay Carlsen. Cevabımı biliyorsunuz."

Tim, "Evet," dedi, sesi son derece boğuk çıkıyordu. "Teşekkürler, Bayan Roche."

Anne Marie telefonu yerine bıraktı ama eli ahizenin üzerinde kaldı. Tim Carlsen'in konunun peşini bırakmasına sevinmişti, sıkışan göğsü biraz rahatlamıştı. Ellen'ın iyiliği için doğru kararı verdiğine inanmak istiyordu.

Ama akşam olunca yaşadıkları, kararından şüphe duymasına sebep oldu.

Ellen gündüz kampından gülerek döndü, heyecanla oy-

nadığı oyunları, öğrendiği şarkıları anlattı. Baxter'ı alıp Blossom Sokağı'nda yürümeye götürdü, bitmez tükenmez enerjisiyle zıplaya zıplaya sokakta ilerledi, yol boyunca arkadaşlarına selam verdi.

Kitapçının kapısının önünde duran Anne Marie kızını izledi. Ellen artık mutlu bir çocuktu. İlk tanıştıklarında Ellen'ın ne kadar sessiz, ne kadar içe kapanık olduğunu hatırladı. Tim Carlsen *o zaman* neredeydi? Babası Ellen'ın ona en çok ihtiyaç duyduğu zamanlarda neredeydi?

Anne Marie birden Tim'e ne kadar haksızlık ettiğini anladı. Adam Candy Falk'ın hamile olduğunu bilmiyordu. Anne Marie, Candy hakkında çok az şey duymuş olsa da Ellen'ın babasının Candy'nin hayatına giren erkeklerden herhangi biri olabileceğini çok iyi biliyordu.

Anne Marie gece kızını kontrol etmeye gittiğinde Ellen'ın yatağının üzerinde bağdaş kurmuş, elinde bir kurşunkalem, bir de not defteriyle oturduğunu gördü. Baxter da yanına kıvrılmıştı. Ellen ise derin düşüncelere dalmış gibiydi.

Anne Marie kızının yanına geçip, "Ne var orada bakıyım?" dedi.

"Dilek listem."

"Yeni dileklerini mi yazıyorsun?"

Ellen kurşunkalemin başını ısırdı. "Hayır. Yazdıklarıma bakıyorum."

Anne Marie, "Çoğu gerçekleşti, değil mi?" diye sordu. Kızı örgü örmeyi öğrenmek istemiş ve öğrenmişti. Odasındaki tüm eşyalar yenilenmişti, hatta geçenlerde okuldan bir

arkadaşı yatıya kalmıştı.

Ellen, "Ama hepsi gerçekleşmedi," dedi. "Bu kaldı."

"O hangisiymiş?"

"Babamı bulmakla ilgili olan."

Çok tuhaftı. Ellen, Anne Marie'nin Tim Carlsen'la öğlen yaptığı görüşmeyi duymuş gibi davranıyordu.

Ellen, "Sence babam nasıl biridir?" diye sordu.

Bu sorudan rahatsız olduğunu belli etmeyen Anne Marie yüzünü ekşitti. "Bahse girerim siğilleri vardır."

"Siğilleri mi?"

"Evet, hem de kocaman. Tüm yüzünde."

Not defteriyle kalemi kenara bırakan Ellen kıkır kıkır güldü, dizlerinin üzerinde durdu.

Anne Marie, "Kocaman ayakları vardır," diye ekledi. "Doksan numara. Palyaçolarınki kadar büyük."

Ellen tekrar kıkırdadı.

"Eminim kolları da çok uzundur, yere değiyordur." Anne Marie ayağa kalkıp yatağın etrafında dolandı, omuzlarını eğip kollarını maymunlar gibi yere sarkıttı, ileri geri salladı.

Muzip tavırları Baxter'ın dikkatini çekti. Baxter, Anne Marie oturup başım okşayana kadar havladı. Sonra da sakinleşip kestirmeye devam etti.

Ellen da onu sevdi. "Hayır, öyle değildir," dedi. "Benim babam öyle değildir."

Anne Marie, "O zaman sen anlat da bilelim," dedi.

Ellen'ın gözleri heyecanla parladı. "Kesin çok yakışık-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

lıdır."

Kızı bu konuda hedefi on ikiden vurmuştu. Tim Carlsen çekici bir erkekti. Elbette Ellen'm babası olmaması ihtimali hâlâ vardı. Anne Marie sadece gerçek olmasını istediği için böyle düşünüyor da olabilirdi.

"Acaba saçı benimki gibi midir?"

Evet, saçları benziyordu. Anne Marie, Ellen'ın Tim'e ne kadar benzediğini fark etti. Tim'in ten rengini; siyah, düz saçlarını ve koyu kahverengi gözlerini almıştı. Bu konuşma her geçen dakika daha zor bir hal alıyordu.

"Kesin o da benim gibi hayvanları seviyordur."

Anne Marie bu konuda bir tahminde bulunmadı.

"İlk annem sevmezdi. Bana köpek alacağını söylemişti ama almadı."

Anne Marie, "Sen gerçekten de hayvanları çok seviyorsun," dedi.

Ellen yanında uzanan köpeğinin başını okşadı. "Özellikle de Baxter'ı."

Anne Marie, "Evet, özellikle de Baxter'ı," dedi. Saate baktı. "Yatma vaktin geldi de geçiyor Küçükhanım."

Ellen sesini çıkarmadı. "Uyumadan önce kitap okuyabilir miyim?"

Anne Marie izin verdiğini gösterircesine başını salladı. Her zamanki gibi Ellen'm yanında diz çöktü, dualarını dinledi. Küçük kız her akşam yanında oldukları için şükrettiği arkadaşlarının adını sayarken yarıda seslice esnedi, duasını Tanrı'dan tüm sevimliliği ve tatlılığıyla anneannesi Dolo-

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

res'e selam söylemesini isteyerek bitirdi.

Anne Marie eğilip Ellen'ı alnından öperken, "Bu gece kitap okumak istediğinden emin misin?" diye sordu.

Kızının gözkapakları uykudan ağırlaşmıştı. "Okumayabilirim..." diye fısıldadı.

Anne Marie gülümsedi, sonra da ışıkları kapatıp parmak uçlarına basarak odadan çıktı.

Uzunca bir süre evde dolandıktan sonra oturma odasına geçti, Tim Carlsen'ı düşündü. İlk başta Ellen adına en doğru kararı aldığını sanmıştı. Sonuçta Carlsen'ın hiçbir yasal hakkı yoktu. Anne Marie aptal değildi. Carlsen'ın olayı mahkemeye götürmemesinin çok geçerli bir sebebi vardı. Adam Evelyn Boyle'un bir süre önce söylediği şeyi öğrenmişti; doğum belgesinde adı geçmediği için hiçbir yetkili kurum evlat edinme işlemleri onaylanmadan önce ona ulaşamamıştı. Bu da Tim'in resmin dışında kaldığını, dolayısıyla da Ellen'ın hayatında bir yerinin olmadığını gösteriyordu. Ellen'ın biyolojik babası olduğunu kanıtlasa bile artık çok geçti.

Tim, Ellen'ı ancak Anne Marie'nin izniyle görebilirdi. Anne Marie bunu yapacak değildi. Bir zamanlar alkol ve uyuşturucu bağımlısı olduğunu adamın kendisi söylüyordu. Şimdi uyuşturucudan ve içkiden arınmış olması ya da bunu iddia etmesi hiçbir şeyi değiştirmezdi. Böyle bir hayat yaşadığı için yaptıklarının bazı sonuçları da olacaktı. Ayrıca eski zamanlarına dönmeyeceğinin de garantisi yoktu. Anne Marie bu riski göze alamazdı. Ellen'ın bunları hiç öğrenmemesi hayrına olurdu.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Bu konuda haklı olduğunu bir kez daha anlayan Anne Marie geri adım atmamakta kararlıydı. Yatağa girmek için üzerini değiştirdi, kızının aksine biraz daha uyanık kalıp yarım saat kadar kitap okumayı başardı. Ancak ne kadar çabalarsa çabalasın aklına sürekli Tim'le yaptığı telefon görüşmesi geldi.

Aynı paragrafı üç kez okuyup anlamayınca kitabı kapattı, komodinin üzerine bıraktı.

"Saçmalama," diye söylendi ışığı kapatırken. Yatağa tamamen yerleşti, yastıklarını ayarladı, gözlerini yumdu.

O anda Tim Carlsen'ın görüntüsü gözlerinin önüne geldi. "Git," diye homurdandı. "Beni rahat bırak."

Öteki tarafa döndü, uyumaya çalıştı. Bir saat boyunca yatakta dönüp durmasına rağmen uyuyamadı.

Robert'ın vefatından sonra uyku düzeni altüst olmuştu. Bir süre midesini rahatsız etmeyecek ama uyumasına yardımcı olacak aspirinlerden içmişti.Az da olsa faydasını gördü.

Banyodaki dolaptan bir tane hap alıp yuttu, sonra da yarım saat kadar daha oturma odasında geçip örgü ördü, uykusunun gelmesini bekledi. Örgü bile düşüncelerinin sesini dindiremedi. Kafa karışıklığı yaşayıp suçluluk duygusu hissederken iç çekti. Ellen babasından bahsetmemiş olsa, Anne Marie konuyu tamamen unutur, böylece huzurlu hayatlarına devam edebilirlerdi.

Çocuklar neden böyle yapıyordu? Ellen'ın Anne Marie'nin kaçındığı her konuyu bulmak gibi bir yeteneği var-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

dı sanki.

Anne Marie sonunda esnedi, yatağa döndü. Yatağa girip Tim Carlsen'la ve adamın akıl almaz isteğiyle ilgili düşüncelerine karşı kararlılığını tazeleyip gözlerini kapattı.

Yine de uyuyamadı.

Aklına gelen binlerce konuyla başı döndü. Gündüz iki emlakçıyla görüşmüş, onlardan biriyle 4 Temmuz Bağımsızlık Günü'ne denk gelen hafta sonundan sonra bir eve bakmak için sözleşmişti. Ama aklına ne gelirse gelsin düşünceleri hep aynı konuya dönüyordu.

Tim Carlsen.

Daha fazla dayamayacaktı. Üzerine bornozunu çekip merdivenlerden kitapçıya indi. Alarmı kapattı, Tim'in verdiği numaralarının bulunduğu ofisine giderken ışıkları yaktı. Tim'in ev numarasını dişlerini sıkıp tuşlara basa basa aradı.

Telefon dört kez çaldı. Anne Marie bir yandan da telefonun telesekretere düşmesini umut etmeye başladı.

Umduğu gibi olmadı.

Uyku sersemi Tim telefonu açtı. Boğuk bir sesle, "Kim bu saatte arayan?" dedi.

"Tim?"

Bir süre sessizlik oldu. "Anne Marie?"

"Evet, benim."

"Saat kaç?"

Anne Marie saate bakmamıştı bile. Dükkânın saatine bakıp, "Epey geçmiş," dedi. Bu kadar geç saatte aradığı için özür dileyecek değildi. Uykusuz kalmasına sebep olan *oydu.*

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Ellen iyi mi?"

"Evet."

"Peki, neden aradın beni..."

"DNA testi yaptırmana izin vermeye karar verdim. Ama bir şartım var."

Tim hiç tereddüt etmedi. "Nedir?"

"Ellen'ın bunlardan haberi olmayacak." Anne Marie'nin şartı buydu ve Tim bunu kabul etmezse her şeyi burada sonlandıracaktı.

"Tamam."

Anne Marie, Tim'in şartını bu kadar çabuk kabul etmesini beklemiyordu.

Tim, "Ne zaman?" diye sordu.

"Ben..." Anne Marie sonrasını düşünmemişti.

"Hafta sonu buluşalım mı?"

"Hafta sonu 4 Temmuz'a denk geliyor. Planlarımız var." Doğruyu söylüyordu; Melissa ve ailesiyle barbekü yapacaklardı.

Tim, "Peki," dedi. "Bana her zaman uyar. Ne zaman, nereye geleceğimi söylersen gelirim."

Anne Marie çok fazla düşünmeden yakınlardaki bir parktan bahsetti, çarşamba günü öğleden sonra orada buluşmayı teklif etti.

Tim, "Geleceğim," dedi.

Anne Marie, Tim'i kızına nasıl tanıtacağını düşünüp, "Ellen'a ne diyeyim?" dedi.

Tim bir süre sonra, "Ona birlikte olduğumuzu söyle,"

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

dedi.

"Nasıl yani?" Demek dul olduğunu biliyordu. Ellen'a babalık yapan kişiyi sorup Anne Marie'den cevap alamayınca da bunu ima etmişti.

"Aklına daha iyi bir şey geliyor mu?"

"Hayır... gelmiyor."

"Anlaştık o zaman."

"Evet." Anne Marie beklediği kadar iyi hissetmemişti kendini, ama artık sonucu ne olursa olsun bir seçim yapmıştı. "Aranızda bir bağ olabileceğiyle ilgili tek kelime etmeyeceksin," diyerek Tim'i uyardı.

"Tamam, tek kelime etmem. Söz veriyorum."

Sözünü tutup tutmayacağını zaman gösterecekti.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

15

Dokuz yaşındayken annem bana bir çift alüminyum örgü şişi ile bir yumak açık mor ip verdi ve bana bir çift eldiven örmek için nasıl ilmek atacağımı gösterdi. İp parmaklarımın arasında canlanıp ince bir şeritten büyülü bir şekilde eldivene dönüşürken yaşadığım heyecanı dün gibi hatırlıyorum. O zamanlar örgünün en iyi dostum, sığınağım, psikoloğum ve bazen düşmanım olacağını, en sonunda da kariyerimi belirleyeceğini bilemezdim.

Jean Leinhauser

LYDIA GOETZ

Tuhafiye dükkânım pazartesileri kapalı oluyor, ben de randevularımı, toplantılarımı ve ev işlerimi o güne sığdırı-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

yorum. Margaret, annemizi genelde pazartesileri ziyaret ediyor, ben de çarşambaları yanına uğramaya çalışıyorum. Fırsatını buldukça hafta sonu gezilerimize, buluşmalarımıza onu da götürüyoruz.

Bu pazartesi sabahı üçümüzün –Cody, Casey ve benim– kahvaltı için masaya oturmamızla başladı. Çocukların daha iyi anlaştığını, genelde Chase'yle ilgili olmak üzere birbirleriyle konuştuklarını fark ettim. Hayvanların insanların ördükleri duvarları aşıp onları birbirine bağlamak gibi bir özellikleri vardı. Bunu Whiskers'da da görmüştüm.

Cody gündüz kampı için giyinmiş, Casey de matematik dersi için kitaplarını hazırlamıştı. Brad'le birlikte ona yardım teklifinde bulunsak da ödevleriyle ilgili bize hiçbir soru sormamıştı. Kendi ayakları üzerinde durma hırsı takdir edilesiydi. Çoğu zaman bizlere uyum sağlamak için çaba sarf ediyordu. Ben de bu arada onunla aramızda ortak bir şeyler bulmaya çalışıyordum.

Fakat değişken ruh hali ve aksi tavırları işimi zorlaştırıyordu. Bugün ağabeyini ziyaret etmesinin bir şekilde fark yaratmasını umut ediyordum. Bu arada henüz ağabeyinin yanına gideceğinden haberi yoktu.

Sıradan bir tavırla, "Dersten sonra seni almaya geleceğim," dedim.

Önündeki kâseden kahvaltılık gevrek yiyen Casey başını kaldırıp bana baktı. "Neden ki?"

"Birlikte öğlen yemeği yeriz diye düşündüm," dedim. Ona sürpriz yapmayı istiyor, ama işler ters giderse de üzül-

mesine sebep olmamayı diliyordum.

Casey benimle yemek yeme fikri hoşuna gitmemiş gibi kaşlarını çattı.

Abisinin geçenlerde on sekizine bastığını ve adının Lee Marshall olduğunu öğrenmiştim.

Bir anlığına Casey'nin bir şey söyleyeceğini sandım. Ona iyilik yapmama ihtiyacı olmadığını söylemesini bekledim ama sesini çıkarmadı. Dolayısıyla içim rahatladı; onunla tartışmayı istemiyordum.

Cody, "Casey çantamı yaptı," dedi. "Fermuarı sıkışmıştı, düzeltti."

Casey omuz silkti. "Önemli değil."

"Teşekkürler, Casey."

Casey, "Sen de kolayca yapardın," dedi.

Geçenlerde de aynı şey olmuştu, fermuarı düzeltmek için epey uğraşmıştım. "Bilmem, belki de yapamazdım. Ama sen hallettiğine göre bana bir şey kalmamış. Sağ ol."

Cody hemen, "Annem çok güçlü değil," dedi. "Kanserdi biliyor musun? Bazı şeyleri yapmak ona zor geliyor."

Cody'nin söylediklerine yorumda bulunmamak için kendimi tuttum. Bir zamanlar kanser olmamın çantanın fermuarını açıp kapatamamamla bir ilişki yoktu.

"Kanser miydin?" diye soran Casey, bana bakıp kaşlarını çattı.

Cody çok büyük bir şeyden bahsediyormuşçasına, "Hem de iki kez," dedi. "Hastalığı başındaydı."

Konuyu değiştirme amacıyla elimi havaya kaldırdım.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Hayatımın o kadar büyük bir kısmı hastalıklarla geçmişti ki, son zamanlarda bu konulardan bahsetmeyi hiç istemiyordum. Ama Casey'nin meraklandığını görünce bir açıklama yapmam gerektiğini hissettim. "Bir kez gençken, bir kez de yetişkinken kansere yakalandım."

"Ölecek misin?"

Birçok kişi cevabını merak etse de bu soruyu sormazdı. Soranlar da hastalığımın durumunu veya tedaviye cevap verip vermediğimi daha dolaylı bir yolla öğrenmeye çalışırlardı.

"Herkes bir gün ölür, Casey. İnsanın doğasında var bu." Bunun biraz ağır kaçtığını hissettim, gülümseyerek durumu kurtarmaya çalıştım. "Ama uzun, güzel bir yaşam sürmeyi umuyor, çocuklarımla ilgilenmek istiyorum." Evlat edinme beklentimizden dolayı *çocuklarım* demiştim. Casey'nin benim için kaygılanmasından etkilenmiştim.

Casey başını yukarı aşağı salladı, kahvaltısına döndü.

Casey ile Cody evden birlikte ayrıldılar, ben de haftalık ev temizliği ve çamaşır işini halletmeye başladım. Seattle'ın güneyindeki ıslahevine öğleden sonra yapacağımız ziyaretin dışında dışarıda işim yoktu.

Sabah saatleri geçti ve Casey'yi alma vakti çabucak geldi. Okulun önüne vardığımda Casey gelip sessizce yolcu koltuğuna oturdu, kapıyı çekip birkaç dakika boyunca tek kelime etmeden durdu. Sonra da birden, "Önce eşyalarımı almaya gidelim mi?" diye sordu.

"Ne eşyası?" dedim arabayı sürerken göz ucuyla ona

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

baktım.

"Elbiselerimi falan."

Sorusu kafamı karıştırdı. "Neden? Öğle yemeğine gidecektik."

Gözlerini kısıp doğrudan bana baktı. "Peki ya yemekten sonra? Beni Bayan Boyle'un yanına bırakmayacak mısın?"

"Hayır." Başımı iki yana sallayıp ışıklarda durdum. Küçük kızın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu, hatta gülümsemesi o kadar belirsizdi ki yanıldığımı sandım.

Yaptığı çıkarımla hayrete düşüp, "Öyle mi olacak sandın?" dedim. Belki de planımdan bahsetmem daha iyi olurdu, öyle yapmadığıma üzüldüm.

Bana cevap vermedi.

"Aslında sana sürpriz yapmak istiyordum, ama artık öğrensen de olur."

Bir tür kötü sürprizle, kaçınmak istediği bir durumla karşılaşacakmışçasına kasıldı.

"Seni ağabeyini görmen için Kent Islahevi'ne götürüyorum."

"Lee'yi mi?" Başını öyle bir hızla çevirdi ki neredeyse boynu kırılacaktı. "*Lee*'yi mi göreceğim?"

"Öyle umuyorum. Evelyn Boyle'u aradım, o da görüşmeyi ayarladı." Evelyn muhtemelen araya birkaç kişi sokmak zorunda kalmıştı.

O andan itibaren Casey yerinde duramadı. Arabamı ıslahevinin dışındaki otoparka park edip durdurduğum anda dışarı fırladı.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Casey'yle içeri girdikten sonra her şey pürüzsüz geçti. Danışmadaki görevli Casey'yi ağabeyinin yanına götürürken ben de bekleme salonuna geçip oturdum, örgümü çıkardım. Blossom Sokağı'ndaki küçük dükkânımda günler artık çok yoğun geçtiği için elimdeki örgülere ayıracak vakit bulamıyordum. Bir saatlik boşluğu fırsat bilip Cody'ye ördüğüm kazağı elime aldım. Renkleri Cody seçmişti, tercih ettiği koyu yeşil ve kahverengi ipler bir araya geldikçe kamuflaja benziyordu. Okullar başlamadan kazağı bitirmeyi planlıyordum.

Casey'ye ona panço örmek istediğimi söylemiştim, ama teklifimi reddetmişti. Buna canım sıkılsa da ona hiçbir şey belli etmedim. Elimde birkaç genç kızın ördüğü bir model vardı, Casey'nin çok beğeneceğini düşünmüştüm.

Hızlıca geçen bir saatlik boş vaktimi örgü örüp büyük ilerleme kaydederek, dükkânla ilgili planlarımı gözden geçirerek ve bebeğim olacağını hayal ederek geçirdim. Casey içeriden çıkıp koşturarak yanıma geldi, gözlerinin içi gülüyordu.

Örgümü çantama koyup ayağa kalktım. "Nasıl geçti?" diye sordum.

"Harikaydı! Harika."

"Yemeğe gidelim mi şimdi?"

"Gidelim." Yemeği hatırlamam hoşuna gitmişti. "Açlıktan ölüyorum."

Keyfi fazlasıyla yerinde olduğu için şansımı deneyip elimi hafifçe omuzlarına attım. Bu kez benden kaçmamasına

sevindim.

Kent'in merkezinde küçük bir Meksika restoranı seçtik, restoranın önündeki masalardan birine oturmaya karar verdik. İkimiz de öğle yemeği spesiyali olan pirinçli, fasulyeli, peynirli enchilada sipariş ettik.

Casey önündeki cipsi salsa sosuna batırırken, "Lee'nin durumu çok iyi," dedi.

"Ne zaman çıkacak?" Neden ıslahevinde olduğunu merak etmiştim ama Evelyn bana hiçbir şey söylememişti. Sezgilerim bana Lee'nin etrafa zarar verme suçundan içeri alındığını ve bunun ilk suçu olmadığını söylüyordu.

Casey salsa sosundan biraz daha aldı. "Sonbaharda. Yetim çocukların üniversite masraflarını karşılayan bir program varmış. Ağabeyim ıslahevindeyken sınavlara girmiş, eylülde Highlane Üniversitesi'nde derslere girmek için başvuruda bulunmuş. Bana da derslerime iyi çalışmamı söyledi. Ona söz verdim, sözümü de tutacağım."

"Çok güzel," deyip hızlıca başımı salladım. Söylediklerini onayladığımı bilmesini istiyordum. "Lee'nin dışarı çıktığında kalacak yeri, devam edeceği bir işi var mı?"

"En güzel yanı da bu. Gençlerin ortaklaşa kaldığı bir eve gönderilecekmiş, ona iş de bulacaklarmış. Lee gerçekten de her şeyin düzelmesini istiyor biliyor musun? Ben de öyle olsun istiyorum, çünkü kalacak bir yeri ve işi olursa onunla birlikte yaşayabilirim."

"Senin adına çok sevindim."

"Ancak... bunların olması biraz vakit alabilir." Başını

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

önüne eğdi.

"Lee'nin küçük kardeşiyle birlikte kalmak için sabırsızlandığından eminim."

Casey gözlerini hafifçe kıstı. "Umarım her şey düşündüğüm gibi olur."

"Umarım olur," dedim. Lee'nin yolundan sapmadan hayatına devam edebilmesini, bu sayede de Casey'le birlikte kendi evlerinde kalabilmelerini çok isterdim.

"Abim askere de gidebilir. Bana asker olmayı düşündüğünü söyledi, ama bu iyi bir fikir midir bilmiyorum."

Bu durumda Casey onunla birlikte kalamazdı.

"Abini en son ne zaman görmüştün?" diye sordum.

Casey elindeki cipsi sosa batırırken durup düşündü. "Hatırlamıyorum. İki yıl önceydi sanırım. Beni neredeyse tanımıyordu."

"İki yıl mı?"

"Telefonda konuşuyorduk ama görüşmek zordu."

"Devlet sizi bir arada tutmak için bir şey yapamadı mı?"

Casey homurdandı. "Tek bir çocuğa bile ev bulmakta zorlanıyorlar, ikisini nasıl bir arada tutsunlar?"

Oysaki koruyucu aile programı hakkındaki düşüncelerim çok olumluydu. Evine çocukları almayı isteyen ailelerin kısıtlı olduğunu biliyordum o kadar.

Yemeklerimiz geldi, hevesle tabaklarımıza döndük. Casey'nin durmadan konuşmasına şaşırdım. Alix haklı çıkmıştı; ağabeyini onunla görüştürmek aramızdaki bariyeri ortadan kaldırmıştı. Birden gözlerinde çok değerli bir yere çıkmış gi-

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

biydim. Yanımızda kalmaya geldiğinden bu yana ilk kez ailesinden bahsetmeye başlamıştı.

"Annemle babam ben çok küçükken boşandı. Babamı hayal meyal hatırlıyorum."

Sözlerine hemen devam etmeyince, "Annene ne oldu?" diye sordum. Cody'yi yanımda tutmak için ne gerekirse yapacağımı biliyordum. Oğlumu onu dünyaya ben getirmişim gibi seviyordum. Brad'in eski eşi ve Cody'nin öz annesi Janice canı istediğinde hayatlarına giriyor, canı istediğinde çekip gidiyordu. Bazı zamanlar vicdan azabı çekiyor, Cody'yle her hafta vakit geçirmeye çalışıyor, sonra da bir, bazen de iki ay oğlunu hiç arayıp sormuyordu. Cody, Janice'in onunla geçirdiği zamanlardan hoşlanıyor, ne Brad'e ne de bana annesini bir daha ne zaman göreceğini soruyordu.

Casey soruma cevap vermediği için, "Annen rahmetli mi oldu, Casey?" dedim. "Böyle acı verici bir konuyu açtığım için özür dilerim."

"Önemli değil," dedi yavaşça. "Annem öldü ama daha öncesinde..." Çatalını masaya bıraktı. "Eve bir adam getirdi ama adam onu dövmeye başladı. Lee ona engel olmaya çalıştıysa da adam onu da dövdü." Konuşurken gözlerini tabağına çevirdi. "Sonra Martin beni de dövmeye başladı. Öğretmenim vücudumdaki morlukları görünce Çocuk Koruma Servisi'ni aradı."

"Onlar da seni ve ağabeyini evinizden aldı, öyle mi?"

Casey evet dercesine başını salladı. "Anneme çocuklarının yanında kalmasını istiyorsa, Martin'den ayrılmak zo-

runda olduğunu söylediler. Ama annem Martin'i, Martin'in ona aldıklarını seviyordu."

Duyduklarıma inanamıyordum. "Yani annen onu ve çocuklarını döven bir adamı mı seçti?" Bir annenin öz çocuklarını terk etmesini aklım almıyordu.

"Annem gidip babamızla yaşamamızı söyledi ama babamın nerede yaşadığını kimse bilmiyordu. Kurum ona ulaşamayınca, Lee'yle beni koruyucu ailelerin yanına verdi."

"Ah, Casey, çok üzüldüm." Masanın karşısına uzanıp elini tuttum.

"Dert değil."

Tekrar yemeğine döndü, ama bunu açlıktan değil de, elimi elinden çekmem için yaptığını sezdim.

"Siz evden ayrıldıktan sonra annenize ne oldu?"

Casey elinde çatalla kaskatı kesildi. "Bilmiyorum. Üç sene sonra öldüğünü duyduk. Galiba uyuşturucudan öldü. Ona uyuşturucuyu Martin getiriyordu."

"Ah, Casey."

Bunlar onu etkilememiş gibi omuz silkti, ama hiçbir çocuk böyle bir ihanetin ardından eskisi gibi olamazdı.

Yemekten sonra eve döndük. Casey beni şaşırtıp kurabiye yapmak istediğini söyledi, bu isteğiyle mutlu oldum. Malzemeleri topladıktan sonra onu tek başına bırakıp çamaşırları katlamaya geçtim. Fırından tepsiyi çıkarırken elbezlerinden birinin kenarını yakması dışında mutfakta hiçbir aksilik çıkmadı. O bulaşıklarla ilgilenirken ben Evelyn Boyle'u aramak için diğer odaya geçtim.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Evelyn'e Brad ve Cody'yle konuştuğumu, Casey'nin yaz okulu bitene kadar bizimle kalmasına karar verdiğimizi söyledim. Evelyn'in sesindeki rahatlamayı işittim.

Nefes verip, "Ah, çok teşekkürler," dedi. "Casey sizin yanınızda hayatından memnun," dedi. Evelyn haftada en az bir kez Casey'yi arıyordu. Konuşmalarını duymuyordum ama Casey'nin ailemize uyum sağlama sürecini Evelyn'in benden daha iyi bildiğini varsayıyordum. Ağabeyini ziyaretinden sonra Casey'nin tavırları düzelmişti. Hayatında güzel bir etki yarattığımız ortadaydı ve bu da beni heyecanlandırıyordu.

Hazır Evelyn'le konuşurken ona Casey'nin anne babasını sordum. Casey'nin bana söylediklerine inanmıyor değildim ama hikâyenin bazı kısımlarını abarttığından şüpheleniyordum. Ancak söylediklerinin hepsinin doğru olduğunu öğrenince hayatımın şokunu yaşadım.

Evelyn, "Casey ile ağabeyinin görüşmesi nasıl geçti?" diye sordu.

"Çok iyiydi. Eski aksi Casey gitti, yerine sevimli bir kız geldi."

"Harika." Evelyn'in sesi neşeyle yankılandı. "Bana bugünün, hatta haftanın en güzel haberini verdin."

Evelyn'in işlerin yolunda gitmediği birçok günle başa çıkmak zorunda kaldığını tahmin ediyor, bu yüzden de onu biraz olsun sevindirmekten mutluluk duyuyordum.

"Casey yaz okulu bitene kadar sizinle kalacağını biliyor mu?"

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Henüz değil." Brad'le birlikte ona akşam yemeğinde söylemeyi düşünüyorduk.

Evelyn samimiyetle, "Sizlere ne kadar teşekkür etsem az," dedi. Çok stresli bir zamandan geçtiğini, ona işlerinde yardımcı olarak Brad'le birlikte omuzlarındaki yükü hafiflettiğimizi biliyordum. Casey ile Cody'nin artık iyi anlaşıyor olması da kararımızı kolaylaştırmıştı.

Akşam yemek masasına oturduktan sonra Brad'e manalı bir bakış attım. O da Casey'ye güzel haberleri verme vaktinin geldiğini anladığını göstermek için bana göz kırptı.

Makarnalı salatayı Cody'ye uzatırken, "Casey, öğleden sonra biraz gezintiye çıktığınızı duydum," dedi.

Casey başını yukarı aşağı salladı. "Abimi gördüm."

Cody ağzı kulaklarına varırcasına güldü. "Söyle ona baba."

Casey bir ona, bir Brad'e baktı. "Neyi söyleyecek?"

"Bayan Boyle yaz okulun bitene kadar bizimle kalmanı rica etti. Yeni koruyucu ailen Seattle'ın güneyindeymiş, biz de okulundan o kadar uzakta bir yere gitmektense burada kalmanın senin için daha iyi olacağını düşündük."

Hepimiz Casey'nin tepkisini bekledik.

"Peki."

Peki. Hepsi bu kadar mıydı?

Brad, "Bizimle kalmak ister misin?" diye sordu. O da benim gibi Casey'den, daha canlı bir tepki beklemişti.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Casey, "Olabilir," dedi. Sözlerimize kayıtsız gibi konuştuğunu sezmiştim, açıkçası bu da canımı sıktı.

Brad'le birlikte moralimizin bozulduğunu gece yatağa girene kadar bir şekilde gizledik. İkimiz de yatakta oturup sırtımızı yastıklarımıza dayadık, elimize kitaplarımızı aldık.

Brad, "Habere sevinir diye düşünmüştüm," dedi. Kimden ya da neden bahsettiğini söylemesine gerek yoktu.

"Biliyorum, ama ilerleme kaydediyoruz." Yavaş yavaş da olsa Casey bize alışıyordu. Birkaç gün önce tuvalet kâğıtlarını koridorda duran dolaptaki yerlerine bıraktığını fark etmiştim. Krakerler ile diğer yiyecekler hâlâ yerinde miydi bilmiyordum. Yine de Casey bizlere güvenmeye başlıyordu.

"Ben bir ilerleme göremiyorum."

Brad'in onunla benim kadar vakit geçirmediği malumdu. "Bugün öğleden sonra kurabiye yaptı." Yatağının altında eşya biriktirdiğinden Brad'e hiç bahsetmemiştim.

"Ve neredeyse evi yakıyordu."

"Brad, kıza haksızlık etme. Kazara oldu."

Brad gülümsedi. "Doğru diyorsun."

"Kötü bir çocuk değil."

"Bence de. Arada sırada şartlar elverse nasıl bir çocuğa dönüşebileceğini görebiliyorum."

Kitabımı komodinin üzerine bıraktım, yan taraftaki lambaya uzandım. Işığı kapatırken, "Çok sabırlı biri olduğunu gösterdin kocacım," diye fısıldadım.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

O da, "Peki, bir ödülü hak ettim mi?" diye fısıldadı.

"Yani," deyip kaşlarımı kaldırdım.

Brad kitabını bıraktı, başucundaki ışığı kapattı. Saniyeler sonra kendimi kocamın kollarında, sevildiğimi ve değer gördüğümü hissederken buldum.

Gerçekten de güzel bir gün geçiriyordum.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

16

PHOEBE RYLANDER

Phoebe öğle yemeğinden sonra çıktığı yürüyüşten dönünce Claudia, "Sana yine çiçek var," dedi. Kısa süreli yürüyüşler gününün bir parçası haline gelmiş, canlanmasına, toparlanmasına yardımcı olmuştu.

Claudia tamamı güllerden oluşan büyük çiçek aranjmanını gösterdi. Güller çok hoş, çok güzel duruyordu. Kırmızı ve beyaz güller kristal bir vazoya yerleştirilmiş, etrafları eğreltiotları ve yeşil yapraklarla süslenmişti. Phoebe, Clark'a hakkını vermeliydi; Clark vazgeçmeyecek gibiydi.

"Onları istersen evine götür, istersen çöpe at." Clark

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Snowden'in hayatına yeniden girmesine izin vermeyecekti. Clark elli sene boyunca ona her gün bir düzine gül gönderse de Phoebe'yi kararından döndüremeyecekti. Özellikle de hafta sonu Hutch'la hoşça vakit geçirdikten sonra hiç şansı kalmamıştı.

Phoebe Skagit Vadisi'nde yaptıkları bisiklet gezisini düşünüp gülümsedi. Lale tarlalarında çiçek açma vakti geçmişti, yine de manzara çok güzeldi. Phoebe daha önce hiç kimseyle o gün eğlendiği kadar eğlenmemişti. Hutch'ın komik yorumlarına gülmüş, dışarıdan nasıl göründüğünü önemsemediğini fark etmişti. Politikadan ev yaşantısına kadar birçok konuda konuşmuşlardı. Hutch yapmacık davranışlardan uzak, mütevazı bir adamdı. En önemlisi de dürüsttü.

Claudia, "Gülleri atmadan önce üzerindeki kartı okusan iyi olur," diyordu.

Phoebe başını iki yana salladı. "Clark'ın söyleyeceği hiçbir şey fikrimi değiştiremez."

Claudia işaretparmağını Phoebe'ye salladı. "Belki de Clark'tan gelmemiştir."

Phoebe merakla ona baktı. "Clark'tan değiller miymiş?"

Claudia gülümsedi, kartı eline alıp iç çekti. "Ben daha bir tane bulamamışken sen sana çiçekler gönderen iki yakışıklıyı nasıl buldun anlamıyorum."

"Kartı ver!" Phoebe ona sinir olmuş gibi davrandı. "Hutch mı göndermiş?"

Claudia gülümsedi, kartı ona uzattı. Clark'ın her zaman

gönderdiği romantik sözler yazılı kartların aksine Hutch'ın kartında sadece TEŞEKKÜRLER, HUTCH yazıyordu. Sözleri sade ama anlamlıydı. Hutch, Clark'ın aksine onu etkilemeye çalışmamış, onu ünlü bir şefin çalıştığı süslü restoranlardan birine götürmemişti. Onu pikniğe götürmüş, bir şişe şarap açmış, bir kadeh ona uzatmış, bir kadeh de kendine almıştı. Ayrıca Hutch onu öpmeye çalışmayarak da onu şaşırtmıştı. Fakat öyle bir şey yaşasalar da Phoebe mutluluk duyardı.

Phoebe saat üçe kadar bekledi, mola verdiğinde Hutch'ı ofisinden aradı. Asistanı doğrudan onu Hutch'a bağladı.

"Buyurun, ben Bryan Hutchinson."

Phoebe, "Lance Armstrong olmadığından emin misin?" diyerek ona takıldı.

"Pardon, Lance'le konuşuyorsunuz."

Phoebe kahkaha attı. "Güller için teşekkürler."

"Pazartesi göndermek istedim, ama Susannah eline taze çiçekler geçene kadar beklemek istediğini söyledi."

"Susannah'ın Bahçesi'nin sahibi Susannah mı?" Çiçekçi tuhafiyenin bitişiğindeydi, önünde çok güzel çiçekler, saksılar vardı. Phoebe çarşamba günleri kursa katılmadan önce çiçekçiye göz atıp mest oluyordu.

Hutch, "Kursa yazıldığımda Susannah'ın Bahçesi'ni gördüm," dedi. "Çiçekleri çok güzel."

"Bence de. Tekrar teşekkür ederim."

Hutch tereddüt etti. "Seninle birlikte vakit geçirmekten çok keyif aldığımı bilmeni isterim."

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Ben de harika vakit geçirdim."

Bir süre sessizlik oldu. Hutch çok konuşkan biri değildi ve Phoebe'yle konuşurken kendini rahat hissetmesi de biraz vakit alacak gibiydi. Phoebe bunu dert etmiyordu. Aksine Hutch'ın eski nişanlısın tam tersi özelliklere sahip olmasından hoşlanıyordu. Hutch her muhabbete bir şekilde dahil olabilen Clark kadar girişken değildi.

Phoebe, "Yarın akşam dersimiz var," dedi. Onu göreceği için içinde hoş duygular canlanıyordu.

"Ah, evet, kurs. Ödevini yaptın mı?" Haftalık ödevleri başladıkları bölümü tamamlamaları, böylece bir sonraki derse hazır gelmeleriydi.

"Evet. Ya sen?"

"Şu an deli gibi örgü örüyorum."

Phoebe kahkaha attı. Hutch'la konuşurken bunu sık sık yapıyordu.

"Benimle acaba bir akşam... yani daha erken olduğunu biliyorum, istesen bekleyebiliriz. Ama o zaman da çok mu geç olur?" Hutch bir cevap bekliyormuşçasına sustu.

"Beni akşam yemeğine mi davet etmek istiyorsun? Eğer öyleyse cevabım evet."

Bir kez daha kısa süreli bir sessizlik oldu. Hutch, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Harika!"

Hutch'ın sesindeki neşeyi sezince Phoebe gülümsedi.

"Seninle yemeğe çıkmamı kabul etmeme neden bu kadar şaşırdın ki?"

"Öyle mi yaptım? Söyle bakalım, aklı başında hangi

kadın Lance Armstrong'un davetini geri çevirir?"

"Ben geri çevirmezdim, özellikle de bana gül göndermişse."

"Ben de öyle düşünüyordum. Yarın görüşürüz o zaman."

"Saat kaçta?"

"Sana bağlı. Kurstan önce mi, sonra mı yemek yiyelim?"

"Önce olsun."

"Ben de öyle demeni umuyordum."

Phoebe, "Yemeği erken yemek istemenin özel bir sebebi var mı?" diye sordu.

"Bu sayede seni daha önce görebilirim."

Bir başkası söylese bu sözler Phoebe'ye çok yapmacık gelebilirdi. Ama Hutch söyleyince her bir sözcüğün ardındaki samimiyeti sezebiliyordu.

Phoebe, "Çok romantiksin," diye fısıldadı. Hutch'm telefonun karşı tarafında olmasına rağmen yüzünün kızardığını hayal edebiliyordu.

"Peki ya..." Hutch sorusunun devamını getiremedi. "Bu akşam işin var mı?"

Phoebe bunu neden kendisinin akıl etmediğini merak etti. "Yok aslında."

"Öyleyse bugün buluşmak ister misin? Tabii kursta da görüşelim, seni görmezsem üzülürüm."

"Kursa geleceğim."

"Bunu duyduğuma sevindim. O zaman akşam yemeğe çıkıyoruz, öyle mi?"

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Evet."

"Gerçekten mi? Harika!" Sesi beklemediği bir anda hediye alan bir çocuk gibi neşeliydi.

Phoebe şakacıktan, "Hayır, takılıyorum," dedi. "Hutch, seninle buluşmayı çok isterim. Yemeği telaşla yiyip kursa yetişmeye çalışma fikri aklıma yatmamıştı. Ertesi gün de sabahtan işe gitmek var bir de."

"Haklısın. Böylesi daha iyi oldu." Saati belirlediler, Phoebe onunla vedalaştı, saat üçü çeyrek geçe bir hastasıyla görüşecekti. "Hoşça kal, Hutch," dedi çabucak. "Saat altıda görüşürüz."

"Görüşürüz, Phoebe, teşekkürler."

Hutch, Phoebe'nin ona neden teşekkür ettiğini anlamamıştı. Güzel geçen hafta sonu ve güller için, bir de onu hep güldürdüğü için asıl Phoebe'nin ona teşekkür borcu vardı.

Phoebe telefonu kapatırken Hutch'ın işinin ne olduğunu bilmediğini fark etti. Şimdiye kadarki konuşmaları çok ilginç geçse de birbirleriyle özel hayatlarıyla ilgili çok şey paylaşmamışlardı. Phoebe kendi işinden de, eski nişanlısından, Hutch'ın öldüğünü sandığı adamdan da bahsetmemişti.

Hutch'ın yasadışı veya etik olmayan bir işle uğraşmadığı sürece ne yaptığının önemli olmadığını düşünüyordu. Zaten Hutch'ı tanıdığı için böyle bir şeye ihtimal vermiyordu. İşini tahmin etmeye çalışıp gülümsedi. Ayakkabı bağcığı mı, traktör parçaları mı, yoksa tuvalet mi üretiyordu? Bu konular açılmamıştı, ama Hutch ondan bile bile bir şeyler saklayacak değildi. Ona ofisinin numarasını vermiş, telefonu

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

da asistanı açmış, "Bryan Hutchinson'ın ofisi," demişti. Yine de gizemli bir şeyler seziyordu. Bunu Hutch'a yemekte soracaktı.

Phoebe, Hutch'ı dolabındaki güzel elbiselerle veya moda anlayışıyla etkilemeye çalıştığı için değil, alımlı görünmeyi istediği için her şeyi özenle seçti. Hutch başkalarının ihtiyaçlarının farkında olan, rahat bir adamdı. Bisiklet sürerken durmuş, yolunu kaybetmiş bir çifte yardım etmişti. Daha sonra evsiz bir adama sandviçle su almıştı. Bunları gösteriş olsun diye değil, insanlara gerçekten değer verdiği için yapmıştı.

Phoebe saçlarını tararken dışarıdan bir ses duydu. Kapıya gidip gözetleme deliğinden bakınca Hutch'ın birkaç dakika erken gelip kapının önünde oyalandığını, saatine baktığını gördü.

Phoebe kapıyı açıp, "Hutch," dedi. "Neden zili çalmadın?"

Hutch omuz silkti, içeriye adım atarken utanmış görünüyordu. "Kitap çok hevesli görünmememi söylüyordu."

"Ne kitabı?"

Hutch oturma odasına geçip kanepeye oturdu, soluk alıp verdi. Phoebe'nin kedisi Prenses hemen Hutch'ın kucağına zıpladı.

Phoebe şaşkınlık içinde kedisine baktı. Prenses, Clark'tan nefret eder, onu ne zaman görse tıslardı. Belli ki kedisi insan sarraflığı konusunda Phoebe'den daha yetenekliydi.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Hutch yavaşça Prenses'i okşadı, kedi de keyifle mırladı. "Daha fark etmemiş olabilirsin ama ben şu çıkma olaylarından bir süre uzak kaldım." Gülümsedi. "İlişkilerle ilgili bir kitap aldım. Kitapta buluşmaya saatinden önce gitmemem ve aşırı hevesli görünmemem gerektiği, bunun kadınlara itici geldiği yazıyordu."

"Gerçekten mi?" Phoebe neredeyse kahkaha atacaktı. "Bu yüzden mi kapının önünde bekliyordun?"

Hutch kaşlarını çattı. "Bir saniye, o zaman sana bunları söylememem gerekiyordu."

Phoebe, "Öyle," deyip gülümsedi. "Ama söylemen hoşuma gitti."

Sözleri Hutch'ı şaşırtmış gibiydi.

Phoebe, Hutch'ın yanına oturdu, Prenses de süzülerek Hutch'ın kucağından onun kucağına geçti. "Kitapta başka ne yazıyordu?"

"Oo, çok şey. Son altı günde kitabı üç kez baştan sona okudum."

Phoebe kahkaha attı. "Hutch çok tatlı, çok komiksin."

Hutch ona baktı. "Beni komik bulmana sevindim."

"Hayat dolusun. Kısacası harikasın."

Bu, Hutch'ın aklına bir soru getirdi. "Bana tatlı olduğumu söylediğinde sevimli ve çekici olduğumu mu, yoksa genç insanların kullandığı gibi havalı, ilgi çekici ve hoş biri olduğumu mu söylemek istedin?"

Hutch, Bogart'ın taklidini çok güzel yapmıştı. Phoebe gözlerini kocaman açtı. "Bogart benim kahramanımdır. *Af-*

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

rika Kraliçesi benim gözümde tüm zamanların en güzel filmidir."

Hutch bir süre sessizce durdu. Sonra, "Bence de," dedi.

Phoebe, Hutch'ın sırf ona iltifat etmek için böyle bir tepki vermediğini biliyordu, Hutch böyle şeyler yapacak biri değildi.

Phoebe, Prenses'e mama vermek için ayağa kalktı, sonra da çantasını aldı. Hutch Tayland yemekleri yapan bir restoranda saat altı buçuğa rezervasyon yaptırmıştı. Phoebe, Hutch'ın restoran teklifini hemen kabul etmişti. Tayland yemekleri yemeyeli yıllar olmuştu. Clark, Asya restoranlarının birlikte görünmeyi tercih ettiği "sosyetik" müşterilerin ilgisini çekmediğini söylerdi. Hutch'ın seçtiği Basil gibi yerlere hayatta adım atmazdı.

Hutch'ın onlar adına yemekleri seçen restoran sahipleri tarafından tanındığını Phoebe hemen fark etti. Hutch'a geçmişiyle ve işiyle ilgili sorular sormayı çok istiyordu. Buz gibi biraları gelene kadar bekledi.

"Bugün telefonu kapattıktan sonra senin hakkında çok şey bilmediğimi fark ettim," diyerek sözlerine başladı.

"Süper ötesi bisiklet sürüş becerilerimin haricinde mi?"

"Evet," deyip gülümsedi Phoebe. "Onun, film zevkin ve siyasi görüşünün haricinde..."

"Ne öğrenmek istersin?"

"Aile şirketinin başında olduğunu biliyorum, ama tam olarak hangi iş alanında çalıştığınızı bilmiyorum."

Hutch tereddüt etti. "Rainier Dağı Çikolataları'nı duy-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

muş muydun?"

Phoebe neredeyse ağzındaki birayı püskürtüyordu. "Ciddi misin? O çikolatalara *bayılıyorum.*"

"Teşekkürler. Şirketi dedem İkinci Dünya Savaşı'ndan kısa bir süre sonra kurdu. Çikolatalarda annesinin tarifini kullanmış."

"En çok da karamelli olanlarını seviyorum."

"Yalnız değilsin."

"Neden şimdiye kadar bundan bahsetmedin?"

Hutch omuz silkerek, "Başka şeyler konuşuyorduk," dedi. "Seninle muhabbet etmek hoşuma gidiyor, işimle ilgili ayrıntılarla canını sıkmak istemedim."

Phoebe, Hutch'ın samimiyetine inanıyordu. "Şirketin başına geçmek için biraz genç değil misin?" diye sordu.

Hutch'ın yüzünde bir anlığına acı dolu bir ifade belirdi. "Babam elli sekiz yaşındayken kalp krizinden vefat etti."

"Başın sağ olsun. Çok üzüldüm."

"Bizler de. Şirket babamın her şeyiydi. Ne yazık ki şirketin başına geçmeye hazır değildim, bu yüzden de kısa süre içinde işi öğrenmek gerekiyordu." Şirketin piyasaya sunacağı yeni çikolatadan bahsederek sözlerine devam etti. O çikolatayı anlattıkça Phoebe'nin ağzının suyu aktı. Hutch, "Kursa getiririm," diyerek ona söz verdi.

Siparişleri sırayla geldi, yemekler çok lezzetliydi. Kahvelerini içip taze meyvelerden yapılmış tatlılarını ve yanında hindistancevizi dondurmasını yedikten sonra saat dokuz gibi dükkân sahiplerine ve çalışanlarına teşekkürlerini ileterek

Debbie Macomber'dan Yeni Başlangıçlar Mevsimi

restorandan ayrıldılar.

Restorana yürüyerek gelmişlerdi, dışarıya adım atınca havanın akşam saatlerinde epey serinlediğini fark ettiler. Phoebe yanına yeleğini almıştı. Hutch centilmence yeleğini tutarak giyinmesine yardımcı oldu.

"Yemekler krallara layıktı."

Hutch, "Bence de," dedi. "Burayı bu yüzden seçtim."

Sessizce yan yana yürüdüler, biraz ilerledikten sonra Hutch eline uzandı. "Kitap ikinci buluşmadan sonra el ele tutuşmanın kabul edilebileceğini söylüyordu."

Phoebe, "Doğrudur," deyip başını yukarı aşağı salladı.

"İçinde uzunca bir kurallar listesi var."

"Öyle mi? Diğer kurallar neymiş?"

"Mesela..." Hutch duraksadı. "Hey, sana *tüm* sırlarımı vermeyeceğim."

Phoebe kahkaha attı.

"Hem neden öğrenmek istiyorsun?"

"Meraklandım o kadar."

Sokak lambalarıyla aydınlanan sokakta el ele tutuşup ellerini hafifçe sallayarak yürüdüler.

"Özel olarak merak ettiğin bir konu var mı?"

"Aslında var."

Hutch durdu, başını çevirip ona baktı. Sakin bir ara sokağa varmışlardı.

"Kitabın öpüşmeyle ilgili ne söylediğini merak ediyorum."

"Öpüşme," diye tekrarladı Hutch. "Kurallara göre o da

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

kabul edilebilir davranışlar içinde ama..."

"Ama ne?"

"Ama üçüncü buluşmada."

"Üçüncü mü? Ne zaman çıkmış bu kitap?"

"1952'de. *Yeni Başlayanlar İçin İlişkiler*'i okuduktan sonra onu bir sahaftan aldım. Eski kitapları severim, hem ondaki tavsiyeleri kendime daha yakın buldum."

Zevkleri birbirine çok benziyordu, vakit geçtikçe Phoebe daha çok ortak noktalarının olduğunu keşfediyordu. "Ben de eski kitapları severim. Senelerdir onları biriktiriyorum."

Hutch, Phoebe'nin söylediği hiçbir şeyin onu şaşırtmaya yetmeyeceğini göstermek için başını iki yana salladı. "Ben de. Eski bilimkurgu kitaplarını severim."

"Ben ise eski biyografileri."

Yürümeye devam ettiler, Hutch, Phoebe'ye evine kadar eşlik etti.

Phoebe dönüp Hutch'a gülümserken, "Çok güzel vakit geçirdim," dedi.

"Ben de."

Hutch tereddüt etti, ilk adımı Phoebe attı. Parmak uçlarına basarak kollarını Hutch'ın boynuna sardı, Hutch'ı öptü. Hutch kollarını Phoebe'nin beline koydu, onu sıkıca tuttu.

Öpüşmeleri büyüleyiciydi. Romantikti. Seksiydi. Clark her zaman kendi isteğine göre hareket ederdi, Hutch ise öpüşmelerinin kendi kendine gelişmesine müsaade etmişti. Bu özel anı aynı ölçüde *paylaşmışlardı.*

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Hutch başını kaldırdıktan sonra birkaç saniye gözlerini açmadı. Ardından boğazını temizledi. "İna... inanılmazdı."

"Evet." Phoebe elini Hutch'ın kalbine koydu, kalbinin güm güm atışını avucunda hissetti. "Öyleydi."

Hutch onu tekrar öptü. Phoebe ikinci öpüşmelerinin ilkinin yaşattığı mükemmel duyguların da ötesine geçebilmesine şaşırdı.

"İyi geceler, Phoebe."

"İyi geceler, Hutch."

Phoebe anahtarını kilide takıp kapıyı açarken özlem dolu duygularla titredi.

Gülümseyerek çantasını yere bıraktı, hemen telefonunun yanıp sönen ışığını fark etti. Arayan numaraya baktı. Tahmin ettiği gibi arayan Clark'tı.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

17

ANNE MARIE ROCHE

Ellen, Baxter'ı tasmasından tutmuş, Anne Marie'nin yanında seke seke yürürken, "Yine nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Parka." Anne Marie ona Tim Carlsen'la bulaşacaklarıyla ilgili bir şey söylememişti. Hâlâ ne diyeceğini ya da durumu nasıl açıklayacağını tam olarak bilmiyordu. Sadece bir "arkadaşı" göreceklerinden bahsetmişti.

Ellen, "Dondurma alabilir miyim?" diye sordu.

Anne Marie gülümsedi. "Olabilir."

"Yuppi!"

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Ellen küçük şeylerle mutlu olabiliyor, Anne Marie'ye sonuna dek güveniyordu. Anne Marie kızını Tim'le tanıştırmanın doğru bir adım olmasını diliyordu. Geçen gece yarısı yaptığı telefon görüşmesinin ardından kararsızlıkla yüzleşmek zorunda kalmıştı. Defalarca telefonu eline alıp buluşmayı iptal etmeye niyetlenmişti. Ama şüphelerini geride bırakıp telefonunu yerine koymuş, her şeyi akışına bırakmıştı.

Bir saat kadar önce çok büyük bir hata yaptığı sonucuna varmıştı. Ama şimdi nihai kararını vermişti; Tim'e Ellen'ı tanıma fırsatını verecekti.

Tim parkın ortasındaki süs havuzunda buluşmayı teklif etmişti. Söylediği gibi vaktinde gelmiş, havuzun karşısındaki oval, taş banka oturmuştu. Çocuklar öğle güneşinin altında parkta koşuşturuyor, etrafa neşe saçıyorlardı.

Anne Marie'yle Ellen yanına yaklaşırken Tim ayağa kalktı, Anne Marie boğazında bir yumrunun belirdiğini hissetti.

Tim, "Merhaba," diyerek onları karşıladı, bakışları hemen Ellen'a döndü.

Neler olduğunu anlamayan kız, Anne Marie'ye baktı.

Anne Marie boğuk bir sesle de olsa, "Merhaba, Tim," diyebildi.

Başka bir şey söylemeyip Tim'le Ellen'ı tanıştırmaya çalışmayınca da Tim eğilip elini uzattı. "Sen Ellen olmalısın. Benim adım Tim."

Ellen, Anne Marie'ye yanaştı. Merakla Tim'e bakan kö-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

peğini gösterip, "Bu da Baxter," dedi. Baxter yeni tanıştığı herkese durmadan havlar, Anne Marie'yi sinir ederdi. Ama Tim'e öyle yapmamış, küçük köpek onu sakince arkadaşı olarak kabul etmişti.

Ellen, "Annem bana dondurma alacak," dedi.

Tim kibarca gülümsedi. "Çok güzel. Ben gidip hepimize alayım. Siz burada oturun, hemen dönerim."

"Tamam."

Tim biraz ilerideki dondurma arabasına gitti, yürürken dönüp onlara güven dolu bir gülümsemeyle baktı. Anne Marie taş banka oturdu, süs havuzundan gelen melodik su seslerini dinledi. Ağzı kupkuru olmuştu, dili dişlerine yapışmış gibiydi. Sıradan bir şekilde muhabbet etmesi mümkün değildi. Ellen'a tuhaf bir şeyler olduğunu sezdirmeden bu işin altından nasıl kalkacağını bilmiyordu.

Ellen, Anne Marie'nin yanına oturup, "Tim kim?" diye sordu. Baxter'ı kucağına almış, Anne Marie'den bir cevap bekliyordu. Keşke her şeyin *kolay* bir cevabı olsaydı!

Anne Marie tekrar, "Bir arkadaşım," dedi, sesinin çıkmasına şaşırmıştı.

Ellen bir süre bir şey demedi. "Senin... erkek arkadaşın mı?"

Anne Marie aklına daha iyi bir şey gelmediği için başını salladı. "Öyle sayılır."

Sözleri Ellen'ın merakını gidermiş gibiydi. "Onu sevdim."

Anne Marie, "Sen sana dondurma alan herkesi sever-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

sin," diyerek ona takıldı, kızının Tim'i bu kadar çabuk hayatına sokmasını kafasına takmamaya çalıştı.

Ellen kıkır kıkır güldü. "Hayır, sevmem." Kucağına kurulmuş olan köpeğini okşadı. "Baxter da onu sevdi."

Seni küçük hain, diye düşündü Anne Marie. "Fark ettim."

Tim söz verdiği gibi birkaç dakika içinde elinde dondurmalarla geri döndü. Onlara dondurmalarını uzatırken Ellen, Baxter'ı yere bıraktı. Her zamanki gibi kibarca, "Teşekkür ederim," dedi. Dondurmanın paketini açarken başını biraz eğip Tim'e baktı. "Annem bana erkek arkadaşın olduğunu söyledi."

Tim, Anne Marie'yle göz göze geldi.

Anne Marie, "Öyle sayılır demiştim," dedi.

Tim, Ellen'a, "Öyle olmamızı ister misin?" diye sordu, sonra da dondurmasını ucundan ısırdı.

Ellen onaylarcasına başını salladı. "Olur. Fena biri değilsin."

Tim alınmış gibi yapıp, "*Fena* biri değil miyim?" dedi. Anne Marie'ye bakıp gülümsedi, Anne Marie de kasılarak gülümsemesine karşılık verdi.

Ellen kahkaha attı. "Baxter da öyle düşünüyor."

"Demek köpeğinin sezgileri kuvvetliymiş." Tim dondurmasını yemeye devam etti, Anne Marie kendi dondurmasının paketini açana kadar o elindekinin yarısını bitirmişti.

Tim, Ellen'a, "Bana sormak istediğin bir şey var mı?" diye sordu. "Annenle birlikte olduğum için merak etmiş ola-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

bilirsin."

Ellen yine başını salladı. "İşin var mı?"

"Var. Babamla birlikte çalıştığımız bir sigorta acentemiz var. Babam seneye emekli olacak, işlerin başına ben geçeceğim."

Ellen duyduklarını biraz daha açıklaması için Anne Marie'ye baktı. Anne Marie, "İşi varmış," dedi. "Ofiste çalışıyormuş."

Ellen, Tim'e döndü. "İçki içiyor musun?"

Anne Marie bu soruya çok şaşırdı. Ellen öz annesinin içki bağımlısı olduğunu hatırlıyor olamazdı, değil mi? Şimdiye kadar hiç böyle bir şeyden bahsetmemişti.

Tim ciddi bir sesle, "Eskiden içerdim, ama artık bıraktım," dedi.

Ellen, Tim'in cevabını düşünürken dondurmasını yaladı. "İyi yapmışsın."

"Bence de iyi oldu."

"İsa'yı seviyor musun?"

Anne Marie bu sorunun fazla özel olduğunu düşünüp fısıldayarak, "Ellen," dedi.

Tim, "Seviyorum," diye yanıt verdi. "Ama kiliseye gerektiği kadar gitmiyorum."

Ellen bunu hoş karşıladı. Biraz duraksayıp, "Hayvanları sever misin?" diye sordu.

Tim evet dercesine başını salladı. "Çocukken köpeğim vardı."

"Baxter gibi mi?"

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Hayır, Baxter'a pek benzemiyordu. Adı Sezar olan iriyarı bir labradordu."

"Şimdi beslediğin bir evcil hayvan var mı?"

Tim, Ellen'ın ardı ardına sorduğu soruları hızlıca cevaplıyordu. "Kedim var. Adı Bozo."

Ellen kıkır kıkır güldü. "Adı komikmiş."

"Kendisi de çok komiktir." Tim ayak bileklerini çaprazlamasına birleştirdi. Rahatlamış, Ellen'ın sorularından hiç sıkılmamış gibi duruyordu.

Ellen, Tim'i dikkatlice incelerken, "Çocukları sever misin?" diye sordu.

"Hem de çok."

"Peki, küçük kızları?"

"Onları da çok severim. Özellikle de senin gibi güzel olanları."

Cevabı Ellen'ı öndeki iki dişinin hâlâ ağzına kıyasla büyük kaldığı görünecek kadar gülümsetti. Anne Marie, Ellen'ın siyah saçlarını ve gözlerini Tim'den aldığını hemen fark etti.

Tim, "Sen hiç hayatında bir babanın olduğunu hayal ettin mi, Ellen?" diye sordu.

Anne Marie ona ters bir bakış attı.

"Listemde var o!" Dondurmasının çubuğunu dikkatlice bankın kenarına bıraktı. "Yirmi dilekten oluşan bir listem var," dedi. "Bunu biliyor muydun?"

Tim başını iki yana salladı. "Bana anlatmak ister misin?"

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Tamam, anlatayım." Ellen dileklerinden hevesle bahseder, karşılaştığı herkesi aynı şeyi yapmaya ikna etmeye çalışırdı. "Annemle arkadaşları yirmişer dilekten oluşan listeler oluşturdu. Ben de kendi listemi yazdım, hatta dileklerimin çoğu gerçek oldu. Örgü örmeyi öğrenmek istiyordum, öğrendim. Annem bana nasıl örgü örüleceğini gösterdi, ben de anneannem Dolores'e şal ördüm. Anneannem öldü, biliyor musun?"

"Biliyorum, çok üzüldüm."

"O şimdi cennette İsa'yla birlikte. Onu çok severdi. Tıpkı bizim gibi."

"Şimdi yukarıdan bir yerden seni izlediğine eminim."

"Annem de öyle diyor."

"Listende başka ne vardı?"

"Oo, çok şey! Paris'e gittik. Geçen Noel'de gidecektik, ama uçağımızda sorun çıktı. Haberlerde gördün mü? Tüm kanallarda verdiler, biz de bu yaza kadar beklemek zorunda kaldık, ama daha güzel oldu. Şimdi yeni bir dileğim var."

Anne Marie kızının daha önce yabancı sayılacak biriyle bu kadar çabuk iletişim kurduğunu görmemişti.

Tim, "Neymiş şu yeni dileğin?" diye sordu.

"Fransızca öğrenmek. Her gün yeni bir kelime öğreniyorum. Baxter *'viens ici'*nin 'buraya gel' demek olduğunu biliyor. Baxter başını kaldırdı, Ellen kahkaha attı. "Gördün mü? *Chien* ne dediğimi anladı."

"Çok güzel. İkiniz adına da sevindim."

Anne Marie, "Ona özel hoca tuttum," dedi. Okul bölge-

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

sindeki hemen hemen tüm öğretmenleri tanıyan Teresa'dan yardım almıştı. "Ben de ders alacağım."

Anne Marie'ye bakarken Tim'in gözlerinde duygusal bir bakış belirdi. Kısık bir sesle, "Çok iyi bir annesin sen," dedi.

"Elimden geleni yapıyorum."

Ellen, "Senin de dilek listen var mı?" diye sordu.

"Henüz yok ama ben çoktan ne dilediğimi biliyorum."

Anne Marie, Tim'e şüphe dolu gözlerle baktı. Bu sırada Ellen durmadan konuşmaya devam ediyordu. "Barbie, Ellen ve Elise'in de listesi var."

Tim, Anne Marie'ye dönüp, "Onlar senin arkadaşın mı?" diye sordu.

Anne Marie evet dercesine başını salladı.

Ellen, "Babie, Mark'la tanıştı," diyerek sözlerine devam etti. "Birbirlerine âşıklar. Mark tekerlekli sandalyede. Lillie de Hector'la tanıştı."

"Onlar da birbirlerine âşık mı?"

Ellen yüksek sesle, "Evet!" dedi. "Gezerken el ele tutuşuyorlar."

Tim gülmemek için kendini zor tuttu. "Bana diğer dileklerini de anlat."

"Olur." Ellen'ın yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Karate kursuna yazıldım. O da dileklerimden biriydi."

"Kurs nasıl gidiyor?"

Ellen burnunu kırıştırdı. "Çok erkek var. Bazen acımadan vuruyorlar, biliyor musun?"

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Tim onu anladığını gösterircesine başını salladı. "Öyle olduklarını duymuştum."

"Senin çocuğun var mı?"

Tim'in gözleri doğrudan Anne Marie'ye döndü. "Henüz yok, ama günün birinde baba olmayı çok isterim."

Ellen dokuz yaşında olmasına rağmen hayatı görüp geçirmiş biri gibi, "Her erkeğin çocuğu olmalı," dedi.

"Ya? Nedenmiş?"

"Çocuklar önemlidir."

Tim bir kez daha Anne Marie'ye baktı. "Doğru söze ne denir."

"Bu arada listemde bir şey daha var. Neredeyse unutuyordum. Bir tek... bu dileğim gerçekleşmedi."

"O neymiş?"

"Babamla tanışmak."

Anne Marie korumacı bir tavırla elini Ellen'ın omzuna koydu.

Tim, "Babanla mı?" dedi yavaşça.

Ellen yere eğilip köpeğini kucağına aldı ve sıkıca tuttu.

"Herkesin bir babası vardır. Bunu biliyor muydun?"

Tim kısık bir sesle, "Bilirim," dedi. "Sana babandan hiç bahsettiler mi?"

Ellen üzgünce başını iki yana salladı. "Bende fotoğrafı bile yok."

Anne Marie'ye göre bu şimdilik iyi bir şeydi.

Tim, "Eminim baban da seni merak ediyordur," dedi. "Senin gibi küçük, tatlı bir kızı olduğunu bilse çok mutlu

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

olurdu."

"Gerçekten öyle midir?"

"Eminim öyledir."

Anne Marie konuşma daha ileri gitmeden, "Ellen, Tim'le ben konuşurken sen gidip salıncağa binmek ister misin?"

"Tamam. Baxter da benimle gelebilir mi?"

"Şimdilik burada kalsa daha iyi olur. Daha sonra onu şu küçük dönme dolaba bindirirsin, olur mu?"

Ellen usluca, "Olur," dedi, sonra da diğer çocuklarla oynamaya gitti.

Anne Marie sinirlerine zar zor hâkim olup, "Şu baba konusunu yeterince konuştunuz," dedi.

Tim teslim olurcasına iki elini havaya kaldırdı. "Konuyu ben açmadım. O açtı."

"Ama lafı oraya sen getirdin."

"Tartışma çıksın istemiyorum, Anne Marie. Ellen'ın babasını merak ettiği ortada. Beni gece yarısı bu yüzden aradın, öyle değil mi? Ellen sana cevap veremeyeceğin sorular sordu herhalde."

Anne Marie ona aldırış etmedi.

Tim sevgiyle Ellen'a bakarken, "Çok zeki bir çocuk," dedi.

Anne Marie bunu zaten biliyordu. Ellen'ın saç tokasından alıp bir beze koyduğu saçları gönülsüzce Tim'e verdi. Tim'in söylediğine göre babalık testi için gereken tek şey buydu.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Tim bezi cebine koydu. "Ona çok iyi bakmışsın."

"Onu bu yaşına kadar anneannesi getirdi. Ellen sadece bir yıldır benim yanımda."

"Yine de çok mutlu görünüyor. Sana çok alışmış."

Tim hayatlarına bu tür övgülerle girebileceğini düşünüyorsa yanılıyordu. Anne Marie donuk bir tavırla, "Teşekkürler," dedi.

"Ellen'la tanışmama müsaade ettiğin için asıl ben sana teşekkür ederim." Tereddüt etti. "İzin verirsen onunla tekrar görüşmek isterim."

Anne Marie ağırbaşlılığını hiç bozmadı. "Ne zaman?"

"Size ne zaman uyarsa."

Anne Marie ona göz ucuyla baktı. "Bu kadar uysal olma. Kafamı karıştırıyorsun."

Tim gülümsedi, gülümsemesi dudaklarının etrafındaki ve gözlerin altındaki kırışıklıkları ortaya çıkardı. Başka şartlar altında olsalar Anne Marie onu çekici bulabilirdi. Ancak ona karşı gardını düşüremezdi. Ne şimdi, ne de sonra.

Tim yüzündeki ciddi ifadeyle, "Anne Marie," dedi. "İkinizi... yemeğe çıkarmak istiyorum. Umarım teklifimi kabul edersin."

"Düşüneceğim." Anne Marie ancak bu kadarını söz verebilirdi.

"Senin *erkek arkadaşınım.* Yoksa unuttun mu?"

Anne Marie kaşlarını çatıp ona baktı.

Ellen salıncakta sıranın kendisine gelmesini beklemiş,

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

diğer çocukların arasına karışmış, bacaklarını yukarı ata ata sallanmıştı. Çocukların kahkaha sesleri parka yayılıyordu, Anne Marie kızının tiz sesli gülümsemesini hepsinin arasında işitebiliyordu. Birkaç dakika sonra Ellen koşa koşa yanlarına geldi. Baxter onu görünce havladı, deli gibi kuyruğunu salladı.

Ellen yanlarına varınca Tim ayağa kalktı. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Ellen. Umarım dileklerin gerçek olur."

"Umarım olur. Özellikle de babamla ilgili olan." Alnını kırıştırdı.

Meraklanan Tim, "Sorun ne?" diye sordu. "Onunla tanışmayı istemiyor musun?"

"İstiyorum, ama anneme babamın nasıl biri olduğunu sordum, bana yüzünde kocaman siğillerin olduğunu söyledi." Yine kıkır kıkır güldü.

Tim, Anne Marie'nin oturduğu tarafa bir bakış attı. "Öyle mi dedi? Başka ne dedi?"

Anne Marie hemen, "Şaka yapmıştım," diye ekledi.

Ellen bacağını kaldırdı. "Kocaman ayaklarının olduğunu söyledi. Palyaçolarınki gibi."

Tim, "Ben buna pek inanmadım," dedi, ona daha iyi bakabilmek için yere eğildi. "Bence baban seni ve anneni sihirli bir krallığa götürmek isteyen yakışıklı bir prens."

Ellen'ın siyah gözleri sevinçle parladı. "Gerçekten öyle mi olduğunu düşünüyorsun?"

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Elbette."

"Ne kadar güzel!"

Tim, "Bence de," dedi ve ayağa kalkıp Anne Marie'ye baktı. "Sen ne diyorsun?" diye sordu. Sonra da ona göz kırptı.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

18

İster zayıf, ister etine dolgun olsun, tüm kadınların vücutları güzeldir. Ben de tüm örgücülere güzelliklerini kendi örüp giyindikleri kıyafetlerle ifade etme fırsatını sunuyorum.

Joan McGowan-Michael

LYDIA GOETZ

Ağabeyi Lee'yi geçen pazartesi ziyaret ettikten sonra Casey'de gözle görülür değişiklikler fark ettim. Bir hafta geçmişti ve odasının kapısını kapatıp saklanmak yerine bizlerle daha fazla vakit geçiriyordu.

Bir akşam kendi isteğiyle akşam yemeği için masayı hazırlamıştı. Bunu yapmasına sevindim, şaşırdım ama ona bir

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

şeyler söylemekten çekindim. Ödevlerini de mutfak masasında yapmaya başlamıştı. Bunların hepsi ağabeyini gördükten sonra gerçekleşmişti. Ağabeyinin cesaret verici sözleri, üniversiteye gidip iş bulacağıyla ve onu yanına almaya çalışacağıyla ilgili sözleri ona umut vermişti. Her şeyin Lee'nin ve nihayetinde Casey'nin gönlündeki gibi olması için dua ediyordum.

Pazartesi akşamı Margaret'in verdiği köfte tarifini kullandım. Margaret tarifi günümüzün bilindik yöntemlerinden faydalanarak edinmemişti. Ne yemek tarifi kitaplarına bakmış ne de televizyon programlarını izlemişti. Ablam yemeği kuaföründen duymuştu. Ben de Margaret gibi en güzel tariflerin bazılarının muhabbetler sırasında edinildiğini öğrenmiştim. Bu kez de tezim doğrulanmıştı. Yaptığım köfteler ailemizin en çok sevilen yemeği olmuştu.

Akşamüstü hava serin ve yağmurluydu. Gün boyunca ev işleriyle uğraştığım için temmuzun ortasına geliyor olsak da elektrikli ısıtıcıyı açtım.

Sabahleyin annemi ziyarete gitmiştim. Casey'nin gündüz kampına katılmak yerine öğleden sonra benimle vakit geçirdiği için yaz okulu bitene kadar Margaret'le ziyaret günlerini değişmiştik. Casey'nin yine kurabiye yapmak isteyeceğini düşündüm, ama kek yapmak istediğini söyledi. Anlaştık, en çok sevdiğim pasta tarifi kitaplarından biri olan *Joy Of Cooking*'den elmalı kek tarifini seçtik. Kekimiz çok güzel oldu.

Casey bir kez daha kendi isteğiyle yemek masasını

kurdu, her şey hazır olunca Brad ve Cody'ye seslendi.

Brad tabağına bezelyeli patates püresi ve birkaç tane de köfte koyarken, "Öğlen Janice aradı," dedi.

Cody'nin annesi okullar yaz tatiline girdiğinden beri onları aramamıştı. Er ya da geç sesinin çıkacağını tahmin etmiştim.

Brad, "Cody'yi yarın öğleden sonra görmek istiyor," dedi, önce bana, sonra da oğlumuza baktı.

Cesaret verici olmasını umduğum bir sesle, "Güzel," dedim.

Brad tabağındaki her şeyin üzerine et suyundan yapılmış sostan gezdirirken, "Annenle görüşmeye ne dersin evlat?" diye sordu.

Cody omuz silkti. "Gece onda kalmak zorunda mıyım?"

"İstemiyorsan kalmazsın."

Cody üzülmüş gibiydi. "Annemin evinde hiç bilgisayar oyunu yok. Hem Chase'yi de sevmiyor. Onunla görüşüp ona sarıldıktan sonra hemen eve dönebilir miyim?"

Gülümsememeye çalıştım. Cody annesiyle olmaktansa, Xbox'ıyla ve köpeğiyle zaman geçirmeyi tercih ediyordu. Bu yüzden onu da hiç suçlamıyordum. Daha on yaşında olmasına rağmen Janice'in nasıl biri olduğunu anlamıştı. Annesinin soğuk davranışlarına aynı soğuklukla karşılık veriyordu.

Casey konuşmalarımızı dinlerken kaşlarını çattı. "Annenin Lydia olduğunu sanıyordum."

Cody çatalıyla bezelyeleri ezip patates püresiyle karış-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

tırırken, "Öyle," dedi. "İki annem var."

Casey'ye durumu, "Brad'le, Cody sekiz yaşındayken evlendim," diye açıkladım.

Casey, "Neden başka çocuğunuz yok?" diye sordu.

Çatalımı tabağımın yanına bıraktım. "Kemoterapi ve radyasyon tedavisinden dolayı çocuk doğuramıyorum."

"Bu yüzden mi evlat edinmek için başvuruda bulundunuz?"

Başımı salladım. Kısırlık konusu artık eskisi kadar acı vermiyordu. Yıllar boyunca iki kez kansere yakalanıp hayata tutunmayı başaran bir kişi olarak yüzleştiğim belirsizlikle yaşamaya razı olacak bir adam bulursam bile, çocuk sahibi olma konusundaki sorunumun tüm evlilik umutlarını yok edeceğine inanmıştım. Ama sonradan Brad Goetz'le tanıştım... Bunun için Tanrı'ya her gün şükrediyorum. Brad'in sonsuz sevgisi ve desteğiyle içimdeki eksiklik duygusu azalmıştı. Evlat edinme planımızı hayata geçirdiğimizden beri de kendimi biraz daha rahat hissediyordum.

Casey üzülmüştü, sesini çıkarmadı.

Yemeğimizi bitirirken, "Cody yarın öğleden sonra annesinin yanına gidecek," dedim. "Okuldan sonra tuhafiyeye gelmek ister misin?"

Casey ilk başta onunla konuştuğumu fark etmedi. Etrafına bakınırken, "Ben mi?" diye sordu.

"Evet, sen," dedim gülerek. "İstersen sana örgü örmeyi öğretirim," dedim, bir kez daha aynı teklifte bulundum.

Her zamanki gibi omuz silkti. "Olabilir."

Debbie Macomber'dan Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Cody tabağını evyeye bıraktıktan sonra, "Zor değil," dedi. "Annem geçen kış bizim sınıftaki herkese örgü örmeyi öğretti. Erkekler de dahil herkes Warm Up America Vakfı için küçük parçalar ördü. Margaret Teyzem parçaları birleştirip battaniye yaptı, daha sonra da Seattle'ın batısında kalan gazilere hediye ettik."

İlk kez, örgü Casey'nin ilgisini çekti.

Cody işin uzmanıymış gibi, "Örgü matematiğe yardımcı olur," dedi.

Brad araya girip, "Hazır matematikten konu açılmışken sorayım, dersler nasıl gidiyor?" dedi.

Casey her zamanki gibi kayıtsızca cevap verdi. "Fena değil sanırım. Matematik çok gereksiz bir şey."

"Ne yazık ki matematik günlük yaşantımızın bir parçası."

Casey biraz savunmacı bir tavırla, "Biliyorum," dedi.

Brad, "İstersen ödevlerini kontrol edebilirim," dedi. Daha önce de aynı teklifte bulunmuş, ama Casey teklifi hiç tereddüt etmeden geri çevirmişti.

Bir süre düşündükten sonra, "İstiyorsan bakabilirsin," dedi.

Brad'le çaktırmadan birbirimize bakıp gülümsedik.

Cody servis tabaklarını boşaltırken Brad ile Casey oturma odasına geçti. Brad, Casey'nin ödevlerine göz attı. Brad'in söylediklerinin çoğunu duymuyordum, ama hoşça sohbet ettikleri belli oluyordu.

Ancak Casey daha sonra mutfak masasına geldi, kendini

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

sandalyeye bırakırken öfledi. "Ödevimi baştan yapmak zorundayım," diye söylendi. Ona destek olduğumu göstermek için elimi omzuna attım, sonra da tabakları bulaşık makinesine dizdim.

Salı günü öğleden sonra, saatler biri gösterirken Casey sırt çantası omzunda Bir Yumak Mutluluk'a geldi. Otobüse tek başına binmişti. Otobüsü karıştıracağından korkmuştum, ama Casey bir sorun olmayacağını söylemişti. Yolu bulma konusunda düşündüğümden daha yetenekli çıkmış, bu da beni sevindirmişti.

Daimi müşterilerimden Bayan Sinclair'in ödemesini aldıktan sonra, "Hoş geldin," dedim. "Sokağın karşısından yemek istedim."

"Teşekkürler." Casey dükkânın arka tarafına, dersleri verdiğim masaya geçti.

Ablam, Casey hakkında hiçbir şey söylememişti, açıkçası bu da beni şaşırtıyordu. İki kez karşılaşmışlardı ancak karşılaşmaları kısa süreli olmuştu. Casey'nin yaz okulu bitene kadar bizimle kalacağını geçen güne kadar ablama söylememiştim. Margaret gözlerini tavana dikmekten başka bir tepki vermemişti.

Casey'nin karşısına geçip otururken, "Reuben sandviçi istedim," dedim. "Gördüğün gibi kocaman. Bölüşürüz diye düşündüm."

Masaya onun için bir çift on numara şişle, rengârenk yün iplik ve örgü tarifi kitaplarından birini bırakmıştım. Tecrübelerim bana kalın şişle, kalın ip kullanarak örgü örmenin

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

daha kolay kavrandığını gösteriyordu.

Casey sandviçe merakla bakarken, "Ne var içinde?" diye sordu.

Onun payını köpük tabağa koyup masanın karşısından ona uzattım.

"Konserve sığır eti, hardal, İsveç peyniri ve lahana turşusu."

Casey sandviçin içine baktı, tadını sevip sevmeyeceğinden emin değilmişçesine burnunu kırıştırdı. "Bifteği neden konserve yapmışlar?"

"Sebebini tam olarak bilmiyorum." Bunu daha önce merak etmediğime şaşırdım.

"Hem Reuben denen adam kim?"

"Onu da bilmiyorum," dedim. "Ama her kimse bu harika sandviçi o bulmuş olmalı." Kendi payıma uzanıp ilk ısırığı aldım. Tadı tıpkı hatırladığım kadar güzeldi. Patates cipsini açtım, masaya koyduğum boş tabağa boşalttım, sonra da iki büyük bardak buzlu çay doldurdum.

Sandviçe öylece bakmaktan başka bir şey yapmayan Casey'ye, "Hadi tadına bir bak," dedim.

Sandviçini eline aldı, ucundan tatma amacıyla bir parça ısırdı. Gözlerinin içi parladı. "Hey, tadı süpermiş."

"Demiştim sana."

Ben elimdeki sandviçin yarısını yemiştim. Ama Casey benden sonra başlamasına rağmen sandviçini benden önce bitirdi.

"Gerçekten çok güzeldi."

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Beğenmene sevindim."

Köpük tabakları toplayıp çöp kutusuna attım. "İlk örgü dersine hazır mısın?"

Casey evet dercesine başını salladı.

Yünle şişleri ona doğru ittim, yanındaki sandalyeye oturdum. Yumağın içinde ipin başını ararken, "Okul nasıldı bugün?" diye sordum.

"Ödevimden A aldım."

"Casey, aferin sana!" dedim. İpin ucunu buldum, ipi biraz açtım.

Casey beklediğim gibi iltifatıma omuz silkerek yanıt verdi, ama sevindiğini biliyordum. Güzel haberi alınca Brad de sevinecekti. İkisiyle gurur duyuyordum. Casey'ye yardım teklifinde bulunduğu, tekrar tekrar reddedilmesine rağmen, yine de geri adım atmadığı için Brad'le; yardıma ihtiyacı olduğunu kabul edebildiği için de Casey'yle gurur duyuyordum.

Casey'ye ilmek atmayı iki-üç kez göstermem gerekti. Tekniği kolayca kavrayamıyordu. En sonunda kolayca ilmek atmayı başardı. Ne yazık ki iş düz örgüyü öğrenmeye gelince her şey bu kadar pürüzsüz ilerlemedi. Casey'ye hakkını teslim etmek gerekirdi, çaba sarf ediyordu. Hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum, bu yüzden ona örgü örmeyi öğrettiğim diğer kişilerden bahsettim.

Casey, "Diğerleri de benim kadar zorlanmışlar mıydı?" diye sordu. Şişleri tutarken dudağını ısırdı. Bir ara şişlerden birini koltuğunun altına koydu, ipi eliyle şişten şişe geçirdi.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Bazıları zorlanmıştı," dedim.

Margaret yanımıza uğradı, bana çocukluğumuzdan hatırladığım bir bakış attı. Aklımı başıma almamı söylüyordu. Haklı olabilirdi ama henüz umudumu yitirmeye niyetli değildim.

Çok geçmeden patlayacak noktaya geldim. Casey'nin durumu da benden farksızdı. Şişi elinden kaçırıp yere düşürünce ayağa fırladı, elinde ne varsa yere attı.

"Yapamıyorum," diye bağırdı.

"Casey."

"Örgüden nefret ediyorum. Öğrenmek istemiyorum."

Onu teselli etmeyi, ona örgüyü bazı kişilerin daha çabuk, bazılarının ise biraz daha geç öğrendiğini söylemeye can atıyordum. Bu kadar çabuk pes etmesini istemezdim. Demek ki mesajı yeterince açık verememiştim.

Sonunda, "İstemiyorsan öğrenmek zorunda değilsin," dedim.

"Öğrenmeyeceğim. Çok aptalca."

İtiraz etmek için ağzımı açtım, ama bir manası olmayacağına karar verdim. İpi ve şişleri alıp masanın üzerine bıraktım. Göstermemeye çalışsam da hayal kırıklığına uğramıştım.

Casey'ye, "Kitap okumak ister misin?" diye sordum, onu Blossom Sokağı Kitapçısı'na göndermeyi ve kendisine istediği romanı almasını söyleyecektim. Onu akşama kadar nasıl oyalayacağımı bilmiyordum.

Kızgınca, "Hayır," dedi.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"O zaman ne yapmak istersin?"

Şimdiden sıkılmış gibi duruyordu. "Televizyon var mı burada?"

"Maalesef yok."

Kapının üstündeki küçük çan çaldı, en iyi arkadaşlarımdan biri olan Jacqueline Donovan içeri girdi. Jacqueline ve mimar kocası Reese, Hawaii'ye seyahate gitmiş, oradan daha yeni dönmüşlerdi. Onu çok özlemiştim, bu yüzden de Casey'yi birkaç dakikalığına kendi başına bıraktım.

Kollarımı açarak arkadaşıma doğru giderken, "Jacqueline!" dedim. "Dönmüşsün. Tatiliniz nasıldı?"

"Olağanüstüydü. Sana Brad'i yanına alıp bir ara gemi yolculuğuna çıkmanı tavsiye ederim."

Çok güzel olurdu ancak yakın gelecekte ailemize bir bebeğin katılmasını istediğimiz için bu pek mümkün görünmüyordu.

Jacqueline yün iplerle dolu raflara yönelirken yolculuk anılarını anlatmaya başladı. Uçakta örgü dergisi okumuş, dergideki son derece karmaşık görünen hırkayı Reese'e örmeye karar vermişti. Pahalı alpaka iplerinden birini inceledi, açık kahverengi olanında karar kıldı. İpin parasını ödedi.

Kısa zamanda görüşmek üzere sözleştikten sonra vedalaştık, ben de arka tarafa döndüm. Margaret'in Casey'nin yanında oturduğunu görünce şaşırdım.

İkisi oturmuş tığ işiyle uğraşıyorlardı.

Örgü değil, *tığ işiyle.*

Casey başını kaldırıp bana baktı, gülümseyerek, "Bu eğ-

lenceliymiş," dedi.

"Eğlenceli," diye tekrarladım, resmen nutkum tutulmuştu.

"Bunu *yapabiliyorum.*"

"Lif örecek." Ablamın sesi gayet samimi olduğunu gösteriyordu. "Bak ona, Lydia. Bu kız doğuştan yetenekli."

Margaret'in yüzündeki gülümsemeyi silip atmak istedim, ama ona haksızlık ediyordum. Benim başarısız olduğum yerde araya girmişti. Casey rahatlamış, güvenini geri kazanmış ve en önemlisi de yaptığından keyif almaya başlamıştı.

Margaret, "Böyle giderse biz dükkânı kapatana kadar lifi bitirir," dedi.

İkisine de, "Çok etkileyici," dedim. Ciddiydim.

Kapının üstündeki küçük çan çaldı, gelen müşteriyi karşılamak için ön tarafa geçtim. Arkamı dönünce içimde beklenmedik bir mutluluk duygusunun belirdiğini hissettim. Casey'ye benim değil de ablamın ulaşabileceğini kim bilebilirdi ki?

İlk başta biraz kıskanır gibi olmuştum, ama bu da çabucak geçmişti. Casey'ye karşı önyargılı olan, ondan uzak duran Margaret ona tığ işini öğretecek kadar sabırlı davranmıştı. Nezaketine gerçekten minnettardım.

Belki de hepimiz –Casey, Margaret ve benim– için hâlâ umut vardı.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

19

"HUTCH" HUTCHINSON

Phoebe geldiğinde Hutch çoktan Alix, Margaret ve Lydia'yla masaya oturmuştu. On dakika erken gelmişti. Onu ofisinden erken çıkmaya yönelten şey ise yeni bir desen öğrenme arzusu değil, Phoebe Rylander'a karşı beslediği duyguların yarattığı heyecandı.

Saat altıyı çeyrek geçene kadar Hutch en az on kez saatine bakmıştı. En sonunda Phoebe nefes nefese ve yüzü kızarmış halde içeri girdi.

Phoebe hızlı adımlarla dükkânın arka tarafına geçerken, "Özür dilerim, geç kaldım," dedi.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Hutch'ın yan tarafındaki sandalye boştu. Hutch bunu bilerek ayarlamış, çantasını o gelene kadar oraya koymuştu. Fakat o gelince hiç kimseye çaktırmadan çantasını yanına almıştı.

Phoebe sandalyeyi çekti, kesik kesik nefes alıp otururken Hutch'a gülümsedi. Hutch bir şey olup olmadığını merak etti, bir şey olduysa Phoebe'nin ona söylemesini diledi. Kurstan sonra kahve içmeye gideceklerdi.

Lydia, "Merak etme, bir şey kaçırmadın," dedi. "Yeni başladık."

"İyi o zaman," diyen Phoebe örgüsünü çantasından çıkardı, nefes alışverişi hâlâ normale dönmemişti.

Phoebe yedi sokak ötedeki klinikten Blossom Sokağı'na koşmuş olmalıydı. Hutch son iki dersten sonra Phoebe'yi arabasını park ettiği otoparka kadar bıraktığı için mesafenin çok da az olmadığını biliyordu.

Lydia, "Bakalım örgüler nasıl gidiyor?" dedi.

Hutch atkısını yukarı kaldırdı. Ona göre, özellikle de başladığı nokta göz önüne alınırsa, muazzam bir gelişme göstermişti.

Lydia, "Pardon," dedi. "Ben bırakmak istediğiniz alışkanlıkları kastetmek istemiştim. Örgülerinizin durumunu görebiliyorum, hepiniz harika bir iş çıkarıyorsunuz."

Hutch, "Ben başlayayım o zaman," dedi. "Artık zırh örmüyorum." Gerginliği geçmiş sayılırdı. Şişleri daha rahat kullanmaya başlamış, bunu da Lydia sayesinde başardığını anlamıştı. Ama hayatındaki diğer birkaç değişikliği de

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Phoebe sayesinde başarmıştı.

Hiç kimse cevap vermeyince Hutch sessizliği bozmaya karar verdi. "Örgünün rahatlamama kesinlikle çok faydası oldu, ayrıca tansiyonum da düştü."

"Çok güzel." Lydia ona bakıp gülümsedi.

Hutch'ın bozuk morali de düzelmişti. Açılan davayı kafaya takmaktan vazgeçmiş, işi avukatının ellerine bırakmıştı. Zaten şu durumda ne yaparsa yapsın bir şey değişmeyecekti.

Gülümseyerek örgü örmenin hayatını değiştirdiğini düşündü. Kurs sayesinde Phoebe'yle tanışmış, her şey gözüne artık daha farklı gelmeye başlamıştı. Phoebe'nin yakın zamanda nişanlısını kaybettiğini düşünerek aceleci davranmamaya çalışmış, bu yüzden de onu iki günde bir kereden fazla aramamaya özen göstermiş, telefonlarının ve görüşmelerinin arasındaki saatleri saymıştı.

Phoebe'yle birlikteyken kendini esprili, zeki ve son derece etkileyici biri gibi hissediyordu. Onu görme düşüncesi bile heyecanlanmasına yetiyordu.

İlgi alanlarının çoğu ortaktı. Phoebe'nin eski kitaplara düşkünlüğü bunun örneklerinden sadece biriydi. Phoebe hafta sonu ona bir sokak satıcısından beş dolara aldığı, Mark Twain'in 1869'da yayınlanan *Saflar Yabancı Ülkede* adlı kitabını içeren koleksiyonunu göstermişti.

Hutch cumartesi günü öğleden sonra Phoebe'nin evindeyken DVD'leri biraz karıştırmış, onunla Bogey'den kara filmlere, kara filmlerden de *Indiana Jones*'a kadar film zevklerinin benzerlik gösterdiğini görmüş, buna sevinmişti. Evde

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

biraz vakit geçirdikten sonra sinemaya gitmişler, bir paket patlamış mısırı ortaklaşa yerken en az yüz kadar küçük çocuğun eşliğinde yeni çıkmış bir animasyon filmi izlemişlerdi.

Hutch daha önce hiç bu kadar çok eğlendiğini hatırlamıyordu. Eve dönerken alışkanlıktan ofise uğramıştı. Şirketin başına geçtiğinden bu yana tüm cumartesi günlerini ofisinde geçirmişti. Ancak aklını işin haricinde başka şeyler de meşgul ettiğinden ofisten bir saat bile kalmadan ayrılmıştı.

Lydia onu daldığı düşüncelerden uyandırıp, "Parmağın nasıl?" diye sordu.

Hutch parmağını hareket ettirebildiğini göstermek için oynattı. "Sağ ol, fena değil," dedi.

Lydia başını salladı. Sonra da, "Sen Phoebe," dedi. "Sen nasılsın?"

Phoebe göz ucuyla Hutch'a baktı. "İyiyim. Daha iyiyim."

"Çok acı verici bir zamandan geçtiğini biliyorum..."

Phoebe gözlerini aşağı çevirdi, konuştuğunda sesi duyulamayacak kadar kısık çıktı. "Nişanlımın... eski bir arkadaşına rastladığım için geç kaldım. Ona... artık başka biriyle görüştüğümü söyledim, o da çok üzüldü."

Hutch masanın altından Phoebe'nin elini tuttu. "Kiminle görüştüğün onu ilgilendirmez ki," dedi.

"Biliyorum, ama beni dinlemedi."

Lydia, "Bu tür durumlar özellikle de hâlâ yas tutan, geçmişe tutunmaya çalışan bazı insanlar için çok zor gelebilir," dedi. "Umarım karşılaşmanızın akşamını mahvetmesine mü-

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

saade etmezsin."

Phoebe, "Etmem," diyerek ona söz verdi, Hutch'ın parmaklarını hafifçe sıkıp desteği için ona sessizce teşekkür etti. Yavaşça nefes verdi. "Bir mahsuru yoksa bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum. Hâlâ üzüntüm dinmedi. Her şeyi geride bırakmaya çalışıyorum."

Alix onlara ilk kez karşılaşıyorlarmış gibi baktı. Bakışları bir süre Hutch'a takıldı, sonra ona göz kırptı.

Hutch, Alix'in ilişkilerini onaylama şeklinin bu olduğunu tahmin etti. O da göz kırptı.

Alix, "Bir ara yirmi dört saat boyunca hiç sigara içmedim," dedi.

Lydia alkışladı, diğerleri de ona eşlik etti.

"Çok güzel, Alix!"

Hutch, "Tebrikler," diye ekledi.

Margaret gururla başını salladı.

Alix, "Kolay olmadı," dedi. "Akşam vakti olduğunda hiç kimsenin yanında duramayacak kadar huysuzlaştım. Gidip bahçemde çalıştım. Tüm zararlı otları söküp attım. Vücudum sigarasızlıktan titriyordu."

Lydia, "Ama açlığına yenik düşmedin," dedi.

Alix omuz silkti. "Maalesef, Jordan'ın yeniden sigara içmem için bana yalvarmaya hazır olduğunu hissettim."

"Olur mu hiç," diyen Margaret başını iki yana salladı. "Jordan sigarayı bırakmanı en az senin kadar, hatta belki de senden bile fazla istiyor."

Lydia, "Nikotin sakızlarını ya da bantlarını denedin

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

mi?" diye sordu.

"Sakızı denedim. İşe yaramadı."

Hutch, "Peki ya çikolata?" diye sordu.

Alix homurdandı. "Denerim ama bağımlılığa meyilli kişiliğim yüzünden üç hafta olmadan yüz elli kilo olurum."

Hutch hafifçe gülümsedi, çantasına uzanıp şirketinin yeni üretmeye başladığı Aziz Helen Dağı Çikolatası'ndan bir avuç kadar çıkardı. Phoebe'nin haklı olduğuna, işinden arkadaşlarına bahsetmesi gerektiğine karar vermişti.

"Hey, bu da ne?" İlk yorum Margaret'ten geldi. Ablam doğrudan uzanıp paketlerden birini aldı. "Bunları daha önce görmemiştim."

Hutch, "Bu yeni ürünümüz," diye açıkladı.

Phoebe gülümsedi. "Rainier Dağı Çikolataları Hutch ve ailesininmiş."

Alix gözleri kocaman açılırken, "Hadi canım!" dedi.

"Gerçekten mi?" Bunu Margaret söyledi.

Lydia da, "Çok güzel," diye ekledi. "Hem işin hem de çikolatalarınız."

"Şirket üç nesildir ailemin. Bu ürünün tüm ülkeye dağıtımını başlatmak üzereyiz. Lütfen birer tane alın. Yorumlarınızı merak ediyorum."

"Yani bunları *bize* mi veriyorsun?" diyen Margaret çikolatalardan bir tane daha aldı.

Alix şaşkınlık içinde, "Bizimle oyun oynuyorsun, değil mi?" diye sordu.

Arkadaşlarının tepkileri Hutch'ın hoşuna gitmişti. Çi-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

kolatalarının meşhur olduğunu biliyordu, ama örgü kursundakiler ona yüzer dolarlık banknotlar dağıtıyormuş gibi bakıyorlardı. "İstediğiniz kadar alın. Bana iyilik edersiniz."

Margaret, "Kursun beşinci haftası ve sen bize bundan yeni mi bahsediyorsun?" diye sordu.

Hutch, "Çok mu önemli?" diyerek ona soruyla yanıt verdi.

Lydia ağzı açık ablasına bakarken, "Hiç de bile," dedi.

Margaret çikolatalardan birini açtı, ilk ısırığını alır almaz, "Kabul etmek istemesem de bu muhtemelen hayatım boyunca yediğim en güzel çikolata," dedi.

Hutch kaşlarını kaldırdı. "Neden kabul etmek istemiyormuşsun?"

"Çünkü çikolatayı çok severim ve bunlardan da ömrümün sonuna kadar günde bir, hayır iki, hatta üç tane yiyebilirim. Kilolarımla başım biraz dertte." Elini bacağına attı. "Bu vücut Seattle'ı bile tek oturuşta yer."

Margaret genelde esprili konuşmazdı. Hutch ablamın sıra dışı yorumunu gülerek karşıladı. Hedef kitlesi, arkadaşlarına açıklamamış olsa da, kadınlardı. Araştırmalar kadınların erkeklerden daha çok çikolata yediğini, bunun ev alışverişini kadınların yapmasına bağlı olmadığını gösteriyordu.

Herkes birer çikolata yiyip çok lezzetli olduğunu tatlı homurtularla anlattıktan sonra hep birlikte örgülerine döndüler.

Zaman su gibi geçti. Hiç farkına varmadan saat sekiz

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

oldu, eşyalarını topladılar. Hutch ile Phoebe sokağın karşısındaki Fransız Kafesi'ne geçti.

Ders boyunca Phoebe'nin neredeyse hiç sesi çıkmamıştı. Hutch yerlerine oturup kahvelerinden birer yudum alana kadar bekledi.

"Bugün akşamüstü olanları konuşmak ister misin?" diye sordu. Kendisini rahat hissetmiyorsa onu konuşturmaya çalışmayı ya da meraklı gibi görünmeyi istemiyordu. Ancak içini dökmesi ona iyi gelecekse onu seve seve dinlerdi.

Phoebe'nin omuzları çöktü. "Ah, Hutch, berbat bir karşılaşmaydı."

Hutch, "Çok üzüldüm," deyip masanın karşısına uzandı, Phoebe'nin elini teselli edercesine tuttu.

"Nişanlımın... arkadaşının adı... neyse adı önemli değil. Ona hayatıma devam ettiğimi gösterebilirsem... belki o da aynısını yapar diye düşündüm."

Hutch bir süre bekledi sonra, "Demek ki bunu duymaya henüz hazır değilmiş," dedi.

Phoebe başını iki yana sallayıp kaşlarını çattı. "Çılgına döndü."

Hutch bu tepkinin biraz aşırı olduğunu hissediyordu. Adamın arkadaşı vefat etmişti. Phoebe'den kendisini ömrünün sonuna kadar sevdiği adamın anılarına adamasını beklemek haksızlıktı.

"Nişanlına çok yakın biri miydi?" diye sordu.

Phoebe gözlerinin içine bakmadan başını yukarı aşağı salladı. "O kadar üzgünüm ki konuşmak istemiyorum."

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Hutch bunu anlayışla karşıladı. "O zaman konuşmayız. Onun yerine hoş şeylerden bahsedelim."

Phoebe buruk bir şekilde de olsa gülümsedi. "Aklında herhangi bir şey var mı?"

Hutch bunu daha önce düşünmüştü. "Hafta sonu sahile gitmeye ne dersin?" diye sordu. "Westport'ta ailemin bir dairesi var."

Hutch oraya senelerdir gitmemişti. Orada çoğunlukla kardeşi ve kardeşinin ailesi vakit geçiriyordu. Annesi birkaç arkadaşıyla senede bir kez oraya uğrardı, o kadar. Hutch sırayı devralmaya karar verdi.

Phoebe'nin yüzü hemen güldü. "Çok güzel olur."

Hutch bir konuya açıklık getirmek istedi. "Evde üç yatak odası var, endişelenmene gerek yok."

"Endişelenmiyorum."

"Hey, canımı incittin. Ben de vahşi cazibeme kapılıp ellerini üzerimden çekemeyeceğini hayal ediyordum."

Phoebe kahkaha attı.

"Şaka yapmıyordum ama."

"Hayır, yapıyordun."

Hutch da kahkaha attı. "Şakayla karışık konuştum diyelim." Hutch onunla arkadaştan öte olmayı diliyordu. Aklına sürekli ilişkilerinin cinsel boyutu gelse de onu hiçbir şeye zorlamayı istemiyordu.

"Hafta sonunu uzakta geçirmek tam da ihtiyaç duyduğum şey gibi duruyor," diyen Phoebe ona minnettarlıkla gülümsedi. "İki günlüğüne uzaklara gitmek harika olacak."

"O zaman ben hazırlıkları yapayım. Cumartesi sabahı senin için çok erken olmayacaksa sekizde alırım, pazar günü akşamüstü de döneriz."

"Harika olur. Ben de yemekleri yaparım."

"Hiç gerek yok. Kasabada harika restoranlar var."

"Lütfen, ısrar ediyorum. Çok güzel deniz mahsullü makarna yaparım."

"Yemek yapmak istiyorsan yapabilirsin, ama gerçekten gerek yok."

"Hayır, var. Pazar günü sana branç hazırlarım. Peynirli omletim ağzında erir."

Hutch gözlerini ondan alamıyordu. "Belki de hafta sonunu beklemez, yarından kaçarız."

Phoebe görüştüklerinden bu yana ilk kez rahatlamış, dertlerinden arınmış gibi duruyordu. "Çok isterdim ama randevularım var."

"Benim de toplantılarım var."

"Cumartesi diyoruz o zaman."

"Evet. Cumartesi olsa da gitsek."

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

20

ANNE MARIE ROCHE

Ellen üvey anneannesinde bir gece kalacaktı ama bir ay kalacakmış gibi çantasını ağzına kadar doldurmuştu.

Fransa'dan aldığı pelüş ayıcığı tutup, "Thierry'yi de alsam mı?" diye Anne Marie'ye sordu.

Anne Marie kızının odasının kapısında dururken, "Çantana sığmaz bence," dedi. "Hem o olmadan da bir gece geçirebilirsin, değil mi?"

Ellen iki tarafından elbiseler sarkan çantasının fermuarını kapatmaya çalışırken, "Olur," dedi. Baxter yatağa kıvrılmış, cuma gününü uyuklayarak geçiriyordu.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Anne Marie odaya girdi. "Dur sana yardım edeyim."

Ellen ısrarla, "Kendim yapabilirim," dedi, dediği gibi biraz zorlansa da fermuarı tamamen kapatabildi. Dönüp büyük bir şey başarmış gibi sevinçle Anne Marie'ye gülümsedi. "Gördün mü?"

Anne Marie'nin annesi Ellen'a bir geceliğine bakmayı kabul etmişti. Ellen daha önce de Laura'nın yanında kalmıştı. Anne Marie annesinin evlat edinme konusundaki candan desteğinin kıymetini biliyor, bunun bir süre boyunca bozuk giden ilişkilerinin düzelmesi adına çok iyi olduğunu düşünüyordu.

"Birlikte sinemaya gidip patlamış mısır yiyeceğiz, yarın da anneannem beni Pasifik Bilim Merkezi'ne götürecek. Trene binebileceğimizi söyledi."

"Anlaşılan cumartesi günü çok keyifli geçecek."

Ellen, "Sen ne yapacaksın?" diye sordu. Bunun daha yeni aklına geldiği belli oluyordu.

"Şey... ben..." Anne Marie'nin dopdolu bir programı vardı. "İlk olarak, Tim'le görüşeceğim." Sevgilisiyle buluşmaya gidiyor gibi konuşmuştu. Ancak restoranda buluşacaklardı ve bu öyle sıradan görüşmelerden biri olmayacaktı. Tim test sonuçlarını almış, sonucu ona yüz yüze söylemek istediğini belirtmişti. "Sonra..."

Ellen, Anne Marie'nin lafını kesip, "Onu sevdim," dedi. "Çok komik biri."

Anne Marie yüzü titreyerek güldü. İsteksizce, "İyi biri gibi gözüküyor," dedi. Konuyu değiştirmeye niyetlenip ça-

bucak sözlerine devam etti. "Cumartesi günü öğleden sonra dükkânda işim bitince birkaç eve bakmak için emlakçıyla buluşacağım."

Ellen'ın suratı asıldı. "Ben taşınmak istemiyorum. Burayı seviyorum."

Anne Marie kızının mahalleden ayrılmamakla ilgili duygularından haberdardı. Ellen küçük evlerini, Blossom Sokağı'nda edindiği arkadaşlarını çok seviyordu. Kısacık hayatının büyük bir kısmı koruyucu ailenin birinden alınıp diğerine verilmekle geçmiş, en sonunda da anneannesi Dolores'in yanına yerleşmişti.

Ellen'ın düzenli ve tutarlı bir hayat araması gayet normaldi, Anne Marie de bunu sağlamak istiyordu. Ne zaman evden taşınma konusu açılsa Ellen endişeli davranışlar sergilemiş, Anne Marie de her şeyi askıya almıştı. Durumu Ellen'da yeniden güven sorunu yaratmaktan kaçınıp hassasiyetle halletmeye çalışıyordu. Bu yaz bir ev bulmayı ve okul açılana kadar taşınmayı planlamıştı. Ancak bu gidişle böyle bir şey mümkün olmayacaktı.

Anne Marie, "Yeni evimize geçtikten sonra bir daha taşınmayacağız," diyerek ona söz verdi.

Ellen'ın bu konuyu daha fazla konuşmak istemediğini görebiliyordu.

Kızı, "Başka ne yapacaksın?" diye sordu.

"Cumartesi akşamüstü seni almaya geleceğim, birlikte Melissa'nın, Michael'ın ve bebeklerinin yanına gideceğiz. Brandon da gelecek."

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Ellen gülümsedi, ellerini birleştirdi. "Çok güzel!"

Geçen bir sene süresince Anne Marie'nin üvey kızı Melissa'yla ilişkisi adeta evrim geçirmişti. Kızının ona karşı takındığı kindar tavır gitmiş, aralarında sevgi ve güven dolu yepyeni bir ilişki başlamıştı. Robert hayatta olsa ve sevdiği iki kadının artık sıkı birer arkadaş olduklarını görse çok mutlu olurdu. Oğlu Brandon, Anne Marie'yi ilk günden beri sevmiş, desteklemiş ve bu şimdiye kadar hiç değişmemişti.

Anne Marie, "Çıkmaya hazır mısın?" diye sordu.

Başını sallayan Ellen yatağının üzerindeki ağır çantayı sürükleyerek yere indirdi.

Anne Marie arabasını annesinin evine doğru sürerken Ellen'a uslu durmasını söyledi. Gerçi kızının aklı başında bir çocuk olduğunu biliyordu. Eve varınca Ellen'ı içeri geçirdi, sonra da onunla kucaklaşıp vedalaştı. Ellen pencere durup arkasında Laura'yla birlikte ona el salladı.

Gideceği yere varmak üzereyken gerginlikten karnına sancılar girdi. Tim Carlsen'la sigorta acentesinin yakınlarındaki restoranda, Blossom Sokağı'ndan epey uzakta buluşacaktı. Kırk dakika sonra arabasını Tim'in bahsettiği sokağa park etti. Tim'in eski Amerikan tarzındaki restoranın önünde dönüp dolandığını gördü. Saatine bakınca tam vaktinde geldiğini fark etti.

Anne Marie sokağın karşısına geçerken Tim'le göz göze geldi.

Tim hemen, "Hadi içeri geçelim," dedi.

"Peki." Anne Marie, DNA sonucunun iyi mi kötü mü

çıktığını, hatta şu durumda iyinin ne anlama geldiğini bile bilmiyordu. Bildiği tek bir şey vardı, o da Tim'in huzursuz olduğuydu. Bu, Ellen'ın biyolojik babası olduğu anlamına gelebilirdi de, gelmeyebilirdi de.

Boş bir masa bulup karşılıklı oturdular. Garson kız elinde kahve demliğiyle yanlarına geldi, Anne Marie, Tim gibi önünde ters duran fincanı düz çevirdi. Garson kızla Tim selamlaştı. Tim'in düzenli müşterilerinden biri olduğu ve oldukça sevildiği anlaşılıyordu ve bu da Anne Marie'yi hiç şaşırtmadı.

Anne Marie gergince, "Ee?" dedi. "Ne öğrendin?"

Tim ona cevap veremeden garson kız mönülerini getirdi, "Günün spesiyali soslu ızgara tavuk," dedi. "Aşçımız Teksaslı anneannesinden aldığı tarifi kullandı. Çorba olarak da bezelye çorbamız var."

O gittikten sonra Tim, "Aç mısın?" diye sordu.

Anne Marie başını iki yana salladı, ardından karnı onu yalancı çıkarmak istercesine guruldadı.

Tim sesi duyup gülümsedi. "Çorbaları ev yapımıdır. Öğlen yedim, çok güzeldi."

Gülümsemesi Anne Marie'nin merakını artırdı. "Tamam, bir kâse içerim, tabii sen de bir şeyler yersen."

Tim evet dercesine başını salladı, garson kız gelince siparişlerini verdiler. Anne Marie telefon görüşmesinden bu yana kafasında yankılanan soruyu tekrarladı. "Test sonuçları ne diyor?"

Tim cebinden bir zarf çıkardı, zarfı Anne Marie'ye

uzattı. Doğrudan konuya girip, "Ellen benim kızım," dedi.

Anne Marie vücudunun uyuştuğunu hissetti. Ne hissetmesi gerektiğini, nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. İlk hissettiği duygu korku oldu.

"Sana Ellen'ın artık yasal olarak benim kızım olduğunu hatırlatmak isterim," dedi en sonunda. "Mahkeme önünde hiçbir hakkın yok. Sen..."

Tim onu daha fazla şey söylemeden durdurmak için elini kaldırdı. "Endişelenme. Ellen'ı senden almak veya herhangi bir yasal yola başvurmak gibi bir niyetim yok."

Rahatlayan Anne Marie iç çekti. "Teşekkürler."

Bakışlarını masaya çeviren Tim çatal bıçağını kâğıt keseden çıkardı, masaya koyup yanına peçete iliştirdi. Kısık bir sesle, "Sonucun beni de şaşırttığını bilmeni isterim," dedi.

"Çıkacak sonucu zaten bildiğini sanıyordum."

Tim, Anne Marie'ye baktı. "Şüphelerim vardı ama gerçek olduklarını öğrenmem beni sarstı. Hissettiğim tüm duygular... kısacası şaşkınlık içindeyim."

"Nasıl yani?"

Tim parmağını çatalın üzerinde gezdirdi. "Öncelikle Candy'yi terk ettiğim için kendimi çok ama çok suçlu hissettim."

"Hatırladığım kadarıyla hamile olduğunu bile bilmiyordun." Bu yüzden, en azından kendi bakış açısına göre, kendimi suçlu hissetmemesi gerekirdi.

"Doğru. Ama Candy bana ulaşmaya çalışmıştı. Bu yüzden kendime kızıyorum."

Anne Marie gözlerini ondan hiç ayırmadı ama bir şey de söylemedi.

"Destekçimle uzun uzadıya konuştum."

"Destekçin?"

"Adsız Alkolikler'den. Programın bir bölümü de bağlılığından uzak kalmanı sağlayan ve sana destek olan bir kişiyle yapılacak görüşmelerden oluşuyor. Destekçin seni dinliyor, ihtiyaç duyduğunda sana akıl veriyor."

"Anladım." Tim'in neyi kastettiğini anlamalıydı. Tim çatalını bıraktı, kaşığına uzandı. "Rehabilitasyon sürecine girdiğimden bu yana bir çocuğum olduğunu öğrenmek beni her şeyden çok etkiledi."

"Suçluluk ve pişmanlık duyman gayet normal."

"Kendimi Ellen'a bir şekilde affettirmek istiyorum, ancak bunu başaramayacağımı biliyorum. Çok güzel, zeki ve sevimli bir çocuğum var ve ben daha ona kim olduğumu bile söyleyemiyorum, bu da beni mahvediyor." Elini saçında gezdirdi. Bu bile Anne Marie'nin adamın çektiği acının boyutunu anlamasına yetti.

Tim ne söylediğini birden fark etmişçesine bakışlarını ona çevirdi. "Beni yanlış anlama. Seni hiç ama hiç suçlamıyorum. Ellen'ın hayatında olmasan bu kadar mutlu ve sağlıklı olamazdı. Dolores'in vefatından sonra kim bilir nerelere gönderilirdi. Sen olmasan ve bana Ellen'ın çocuğum olup olmadığını öğrenme fırsatını tanımasan kızımı belki de hiç bulamazdım."

Anne Marie her şeye rağmen Tim'in haline üzülmeye

başlıyordu. "Destekçin duygularını anlamana yardımcı oldu mu?"

Tim başını sallayarak ona yanıt verdi. "Duygularımı anlamama yardımcı oldu. Bu sırada Ellen'ın benim kanımdan canımdan olduğunu yavaş yavaş idrak etmeye başladım."

"Evet..."

"Ellen'ı sadece bir kez gördüm ama çok sevdim. Gerçekten de o küçük kızı seviyorum. Hayatım boyunca hayal gibi geçen çok zamanlar oldu. Uzun süre hayatımı mahveden aptalca şeyler yaptım. Yine de o karmaşadan geriye Ellen gibi saf, temiz ve değerli bir çocuk doğdu."

"Galiba bu yüzden Tanrı'nın işine akıl sır ermez diyorlar."

Tim güldü. "Hem de nasıl!"

Garson kız yemekleriyle geldi. Anne Marie çorba, Tim de tavuk ızgara istemişti. Yemeklerinin tadına baktılar.

Tim birkaç lokma aldıktan sonra çatalını bıraktı. "Onu yeniden görmeme izin verir misin?"

Anne Marie tereddüt etti, zıt duyguların arasında kaldı. Bir yandan Tim'e karşı anlayışlı davranmak istiyor, bir yandan da korkuyordu.

"Tek başıma değil. Sen her zaman yanımızda olabilirsin."

Anne Marie bu kapının bir kez açıldı mı kapanmayacağını biliyordu. Bir süre sonra, "Görüşebilirsiniz," dedi, bunu söylemek zorunda olduğunu hissetmişti.

Bir anlığına Tim'in gözlerinin dolduğunu gördü.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Tim, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Bana hiç hak etmememe rağmen çok anlayışlı ve kibar davrandın."

Anne Marie, "Hiçbir şeyi aceleye getirmeyeceğiz," diyerek onu uyardı.

"Nasıl istersen."

"Ellen seni erkek arkadaşım olarak biliyor, böyle düşünmeye devam etmesi iyi olur."

"Bence de. Sizle bir daha ne zaman görüşebilirim?"

"Ne zaman vaktin var?"

"Bu pazar olur mu?"

Anne Marie gülümsedi. "Tabii, olur."

Tim hevesle, "Yelkenlim var," dedi. "Sizi biraz gezdirmemi ister misiniz?"

Anne Marie kızının adına konuşmak istemezdi, ama geziye çıkmayı isteyeceğini biliyordu. "Kulağa çok hoş geliyor."

"Teknem Washington Gölü'nde. Sizinle kitapçıda buluşurum. Saat bir buçuk diyelim mi?"

"Tamam, o zamana hazır oluruz."

Tim yemeğinin geri kalanını iştahla yedi. Yemeğini bitirmek üzereyken durdu, doğrudan Anne Marie'ye baktı. Tekrar, "Teşekkür ederim," dedi. "Her şey için."

"Ellen'a teşekkür et. Listesi olan o."

"Şu yirmi dileği."

"Evet. Babasıyla tanışmak istediğini de yazmıştı."

"Tanıştı da." Tim kahvesini aldı. "Senin için bunların kolay olmadığını biliyorum," dedi. "Sana güvenini suistimal

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

etmeyeceğime, kurallarını çiğnemeyeceğime dair söz veriyorum."

"Ben de sana inanıyorum. Ayrıca çocukların babalarına ihtiyaçları olduğunu bana sen hatırlattın."

Tim anlayışla gülümsedi.

Anne Marie çorbasından biraz içti, sonra Tim'in Ellen'la yaşadıklarıyla ilgili sorularını cevapladı. Nedenini bilmese de ona Robert'ten bahsetti; utangaç, suskun Ellen'la nasıl tanıştığını anlattı. Ellen'ın babasını bulması gibi, Anne Marie'nin kızına ulaşması da yirmi dilekten oluşan liste sayesinde gerçekleşmişti.

Tim, "Ellen sessiz miydi?" diye sordu. "Şaka yapıyorsun herhalde."

"Yavaş yavaş açıldı."

"Bana biraz daha ondan bahset. Aklına gelen her şeyi duymak istiyorum."

Anne Marie onu kırmadı, farkına bile varmadan iki saat konuştu. "Aman Tanrım, iyice çenem düştü." Güldü.

Tim, "Seve seve dinledim," dedi. Çok samimiydi, henüz tanımadığı kızına olan sevgisi Anne Marie'yi duygulandırıyordu. "Biraz yürümek ister misin?" diye sordu.

Tim de Anne Marie gibi görüşmelerini bitirme konusunda isteksizdi.

"Evet."

"Acentemizin önünden geçeriz."

Kızının babasıyla ilgili her şeyi merak eden Anne Marie evet anlamında başını salladı.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Tim hesabı ödedi, birlikte sokağa çıktılar. Acentenin önüne vardıklarında Tim'e kapının üzerindeki tabelayı işaret etti. "Umarım bir gün Ellen bizimkilerle tanışır," dedi. Sonra söylememesi gereken bir şey söylediğinden korkup, "Elbette sen izin verirsen," diye ekledi.

Bu ihtimali düşünen Anne Marie, "Bir gün neden olmasın," dedi.

"Benden umutlarını hiç kesmediler. Uyuşturucu kullandığımda bana acımadılar. Yaptığım seçimleri onaylamıyorlardı yine de dibe vurduğumda yanımda babamı buldum. Annem de bana hep destek oldu. Rehabilitasyona girmemi onlar sağladı." Tim, Anne Marie'ye yitip giden yıllarıyla ilgili çok fazla şey anlatmamıştı.

"O zamanlar tek başıma hiçbir işimi göremeyecek haldeydim. Birilerinin yardımına ihtiyacım vardı ve dediğim gibi o kişiler de annemle babam oldu."

"Çok iyi insanlar oldukları belli."

"Öyleler gerçekten. Bu konuda çok şanslıyım. Birçok uyuşturucu bağımlısı ve alkolik ailesinden yardım görmez. Ben onların sayesinde hayatımı değiştirebildim."

"Sekiz yıldır uyuşturucudan ve alkolden uzak olduğunu söylemiştin."

"Tanrı'ya şükürler olsun neredeyse dokuz yıl olmak üzere. Hep bir sonraki günü görmeyi diledim ve dileyeceğim de. Her perşembe akşamı rehabilitasyon merkezindeki AA toplantılarına katılıyorum. İnsanlar onlarla aynı yoldan geçip programı tamamlayan, seneler boyunca bağımlılıklarına geri

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

dönmeyen kişileri görmekten cesaret alıyorlar."

Anne Marie'nin arabasını park ettiği yere döndüler. Anne Marie, "Bu güzel gün için teşekkür ederim," dedi. Tim onu ne kadar mutlu ettiğini muhtemelen fark etmemişti.

Tim, Anne Marie'ye arabasının kapısını açtı. "Rica ederim. Ben de teşekkür ederim."

Anne Marie yola çıkarken Tim kaldırımda durdu, elini hafifçe kaldırıp salladı.

Anne Marie eve dönerken birkaç dakika önce ona sıkıntılar yaşatan endişelerinden ve korkularından arındığını hissetti. Tim Carlsen gibi birinden hoşlanacağını hiç düşünmezdi, ama hoşlanmıştı.

Hem de çok.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

21

Bir çocuğa örgü örmeyi öğretmek, örgü sevdalısı birinin yaşabileceği en harika deneyimlerden biridir.

Karen Thalacker

LYDIA GOETZ

İzin günümü nadiren cumartesileri kullanırdım, bu kez de öyle yaptım ama ne yazık ki hava kasvetli ve kapalıydı. Brad'le çocuklara hava güzel olursa onlara Green Gölü'nün etrafında bisiklet kiralayacağımızı söylemiştik. Planımızdan bahsedince Casey gözlerini kocaman açtı, daha önce böyle bir şey yapmadığını öğrendim. Brad'le genelde yürüyüş yapardık, gölün etrafında uzanan beş kilometrelik yürüyüş yolu

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

bize iyi geliyordu, ayrıca huzur ve sükûnet barındıran manzaranın keyfini sürüyorduk.

Sabahleyin bulutlu güne uyanınca herkes, özellikle de Cody hayal kırıklığına uğradı. Casey pek bir şey söylemedi, ama onun da bu macerayı dört gözle beklediğini biliyordum.

Cody burnunu oturma odasının camına dayarken, "Yağmur yağmayabilir," dedi.

O, iyimser hava tahminini dile getirdikten hemen sonra yağmur bastırdı. Pasifik'in kuzeybatısında görmeye alışık olduğumuz çiseleme gibi değil, bardaktan boşanırcasına yağıyor, damlalar sertçe kaldırıma çarpıp sekiyordu.

"Film izleyelim," dedim.

Brad garajda çalışmaya karar vermişti, ben de bu fırsatı Betty Halama mektup yazarak değerlendirmek istedim. Betty Halam benim vaftiz annemdi, aramızda her zaman özel bir bağ olmuştu. Bilgisayarı yoktu, dolayısıyla e-postayla haberleşemezdik. Ama bana Noel'de aldığı zarfları ve kâğıtları kullanarak ona mektup yazmaktan hoşlanıyordum.

Cody kayıtsız bir tavırla, "Hangi filmi izleyeceğiz ki?" diye sordu. Televizyonun yanında dizili DVD'lere baktı.

Film konusunda Casey'yle konuştuklarını duydum, Cody'nin tercihi Casey'ye bıraktığını fark ettim. Casey, Jack Black'in oynadığı *Rock Okulu*'nu seçti. Cody o filmi defalarca izlemişti, başka bir şey izlemek istediğini tahmin edebiliyordum. Ama başkalarının isteklerini kendi isteklerinin önüne koyabildiği için onunla gurur duyuyordum. Oğlumuz büyüyordu!

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Film devam ederken arada sırada onlara baktım. Bir ara Cody'nin Brad'in geçen kış tamamlayıp kutusuna geri koyduğu yapbozu çıkardığını fark ettim. Amerikan Sivil Savaşı'nı tasvir eden, bin parçalı yapboz oğlumuzun yapamayacağı kadar zordu. Ama hevesini kırmak istemediğim için bir şey demedim.

Cody tıpkı Brad'in aylar önce yaptığı gibi oturma odasındaki masanın üzerini boşaltmış, yapbozu dökmüştü. Ben ona bakarken üzerinde Gettysburg'daki Pickett'in askerlerinin resmi olan kutuyu kenara koydu, yapbozun parçalarının hepsini babasından gördüğü gibi yüzüstü çevirdi.

Casey kanepeye yayılmış, televizyona bakıyordu. Chase onun yanma yere oturmuş, Casey de çıplak ayaklarından birini köpeğin yumuşacık sırtına koymuştu. Casey'nin elinde neden tığ işinin olmadığını merak ettim. Margaret'in ona tığı öğrettiği günden beri ne zaman boş vakit bulsa tığını eline almıştı. Beş lif örmüştü, ben de ona örgülerimden artan ipleri vermiştim. Onlarla kilim örüyor, bundan da çok keyif alıyor gibi görünüyordu.

Bir süre sonra neden televizyona boş boş baktığını fark ettim. Gezimizin iptal olmasına üzülmüştü. Ona başka bir gün göle gideceğimizi söylemek istedim ama sesimi çıkarmadım. Biz gidebilirdik fakat o zamana kadar o yanımızdan ayrılabilirdi. Bunu kimseye hatırlatmak istemiyordum.

Mektubumu tamamladıktan sonra zarfı kapattım, pul aramaya başladım. Oturma odasındaki dolapta bir tane olabileceğini düşündüm. Odaya girdim, Casey'nin filmi bırakıp

masadaki Cody'nin yanına geçtiğini gördüm.

Cody'ye, "İlk önce kenardakileri birleştirmelisin," diyordu. "Dur sana yardım edeyim."

"Olur."

Açıkçası ikisinin tartışmadan, birbirlerinden şikâyetçi olmadan birlikte bir şeyler yaptıklarını göreceğimi hiç düşünmezdim.

Cody birkaç saniye sonra köşedeki parçalardan birini sevinçle havaya kaldırdı. "Bak!"

Casey, "Bravo," dedi. "Oradan başlayıp ilerleyebiliriz." Parçayı masanın en uzak köşesine koydu.

Bir tane pul buldum, sonra göz ucuyla ikisine baktım. Casey'nin Cody'nin birkaç parçayı yerine yerleştirmesine izin verdiğini gördüm.

Casey birleştirdiği küçük bir bölümü yapboza eklerken Cody yüksek sesle, "Ben yapmak istiyorum," dedi.

Casey, "Dur bir saniye," diye söylendi.

Belki de biraz fazla iyimser davranmıştım. Ancak birkaç dakika sonra uyum içinde çalışmaya başlamışlardı. Arada sırada konuştuklarını, neşe dolu sesler çıkardıklarını duyuyordum.

Öğlen olurken Brad yemeğe geldi. Domates çorbasını ısıttım, peynirli sandviç hazırladım. Brad oturma odasını gösterip, "Ne yapıyorlar?" diye sordu.

"Cody ile Casey geçen kış aldığın yapbozu yapmaya çalışıyorlar."

Brad kaşlarını çattı ama bir yorumda bulunmadı.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Başımı içeri sokup, "Yemek hazır çocuklar," dedim.

Yapbozun kenarlarının tamamını bitirdiklerini görünce etkilendim. "Nasıl bu kadar çabuk yaptınız?"

Elinde bir parça tutan Cody başını kaldırdı. "Casey bu işte çok iyi."

Casey, "Hey, sen de iyisin," dedi.

Cody sırıtıp durdu, halinden çok memnundu. "Yemeği sonra yesem olur mu?" diye sordu.

"Acıkmadın mı?"

"Yapboz yapmak istiyorum."

Casey'ye döndüm.

"Ben de bekleyeceğim. Çorbayı daha sonra yine ısıtırız, olur mu?"

"Pekâlâ," dedim. Film çoktan bitmiş, ekran kararmıştı. Gidip televizyonu kapattım, sonra da mutfağa döndüm.

Brad'le baş başa yemek yedik, bunu çok sık yapamıyorduk.

Brad, "O yapboz öyle kolay değil," dedi.

Haklıydı. "Ama eğleniyor gibiler."

Brad sandviçinin geri kalanını yedi, boş çorba kâsesini evyeye bıraktı. Sonra da çocukların yanına gidip aralarındaki sandalyeye oturdu.

Bulaşıkları makineye yerleştirdikten sonra ben de onlara katıldım. Hep birlikte yapbozu yapmaya çalıştık, arada çocuklara hızlıca bir şeyler yedirdim, iki saat kadar sonra güneşin oturma odasının camına vurduğunu fark ettim.

"Göl kenarında bisiklet sürmek isteyen var mı?" diye

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

sordum. Söylediğimi anlayana kadar boş boş bana baktılar.

Cody, "Hey!" diye haykırdı pencereyi gösterirken. "Güneş açmış!"

Casey'nin hemen yüzü güldü.

Brad, "Göle gitmeyi isteyen var mı?" diye sordu.

Sorusunu tekrarlamasına gerek yoktu. Cody ile Casey neşe dolu sesler çıkararak onu yanıtladı .

Biraz konuştuktan sonra Chase'i evde bırakmaya karar verdik. Cody itiraz etti. Chase'nin kaçıp gideceğinden korkuyordum. Normalde iyi bir köpekti ama etrafta koşuşturmak, bizi de peşinde koşmak zorunda bırakmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı.

Green Gölü'ne vardığımızda etrafın her zamanki gibi kalabalık olmamasına sevindim. Birçok aile bizim gibi kötü hava yüzünden hafta sonu planlarını iptal etmiş olmalıydı.

Birkaç saat önce şarıl şarıl yağmur yağsa da gökyüzünde şimdi tek bulut yoktu. Bisiklet kiralama yerine gittik, Brad'le birlikte ücreti ödeyip belgeleri imzaladık. Cody ile Casey'nin bisikletlerini seçmelerine ve kasklarını takmalarına yardımcı olduk. Sonra biz de yürüyüş yapmak yerine bisiklete binemeye karar verdik.

Gölün etrafındaki bisiklet yolu çok güzeldi. Önden Cody gitti, Casey de onun peşine takıldı. İki tur attıktan sonra dondurma yemek için durduk. Yol boyunca dizili banklardan birine oturup çikolata sosuna batırılmış külah dondurmaları yaladık, dondurmalar sıcak temmuz güneşinde erimesin diye aceleyle yedik..

Brad çocuklara, "Kalbi çok hızlı atan adamın hikâyesini duydunuz mu?" diye sordu.

Haberlerde duyduğu bir şeyden bahsediyormuş gibi ciddi bir tavır takındı.

Cody başını iki yana salladı. "Ben duymadım."

"Ben de," dedi Casey.

"Adam kalbim çok hızlı atıyor diye doktora gitmiş. Doktor 'Atmaması lazım' demiş."

Lafın nereye gideceğini biliyordum.

"Adam da bunun üzerine eczaneye gitmiş, 'Sizde atmaması var mı?' diye sormuş. Eczacı 'Atmaması bizde olmaz, karşıdaki veterinere soracaksınız' demiş."

Cody kahkaha attı.

Casey, "Güzel espri," deyip gülümsedi. Kahkaha atıp, "At maması" diye tekrarladı.

İkisinin neşe dolu sesleri birbirine karışırken gözlerimi devirdim, dondurmamı yedim. Brad'in halinden fazlasıyla memnun olduğunu görebiliyordum.

Casey gözlerinin içi parlayarak bana baktı. Birkaç hafta önce kapımızın önünde duran öfkeli, asi kızın o olduğuna inanmak zordu.

Cody, "Bisikletleri ne zaman bırakmamız gerekiyor?" diye sordu.

Brad saatine baktı. "On beş dakikaya."

Cody ayağa fırladı. "O zaman bir tur daha atabiliriz." Kaskını eline alıp kafasına geçirdi. "Sona kalan dona kalır."

Benim sona kalmak gibi bir düşüncem yoktu, külahımı

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

hemen yedim, bisikletime atladım. Cody ile Chase çoktan ilerlemişlerdi. Brad aceleci davranmadı ama sonra gelip beni geçti.

Bisiklet kiralama dükkânına en son ben vardım. Cody saatlerdir bekliyormuş gibi ayak bileklerini çaprazlama atmış, sırtını binanın duvarına yaslamıştı. Onun yanında duran Brad saatini gösteriyordu.

Kocam, "İşte dona kalan da geldi," dedi.

Casey bu hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi kahkahadan iki büklüm oldu. Neyse ki ben şaka kaldırabilen biriydim.

"Kendinize dikkat etseniz iyi olur. Yoksa kim bilir akşam yahninizin içinden ne çıkar?" Brad'den barbeküde hamburger yapmasını isteyecektim ama bunu şimdilik çocuklara söylemeyi düşünmüyordum. "Ee çocuklar?" deyip gülümsedim.

Cody, Casey'ye döndü, fısıldayarak, "Geçen Cadılar Bayramı'nda annem canavar gözlerinden yemek yaptı."

"Hıı!" Casey korkmuş gibi yaptı.

Cody, "Aslında sadece ortasında yeşil zeytin olan yuvarlak köftelerdi," diye açıkladı.

"Yarasa kanatlarını da unutma," dedim.

Brad, "Bana tavuk kanadı gibi gelmişlerdi ama ben ne bilirim ki?" dedi.

Cody, "Hayaletler de vardı," diye ekledi. "Onlar da patates püresindenmiş."

Casey bana baktı. "Çok yaratıcıymışsın."

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Yapıyoruz işte bir şeyler," dedim, arabaya doğru giderken kolumu Casey'nin omuzlarına attım.

Eve dönerken süpermarkete uğradık, hamburger ekmeğiyle, Cody ve Brad çok sevmese de biraz domates aldık.

Casey burgerde domates ve peynir seviyordu ve ben de küçük tattan mahrum kalmak istemiyordum. Ben en güzel domatesleri seçerken Brad ve Cody patates salatasına katmak için meze ve konserve fasulye almaya gitti. Kendimize güzel bir yaz ziyafeti çekecektik.

Brad barbeküyü hazırlarken Casey'yle birlikte her şeyi servis tabaklarına koyduk, arka bahçedeki masayı açtık. Chase ile Cody çimlerin üzerinde koşuşturuyordu. Cody havaya frizbi atıyor, köpeği de her defasında frizbiyi yakalıyordu.

Casey bana yardım ettikten sonra Cody ona, "Sen de atmak ister misin?" diye sordu.

Casey omuz silkti. "Olabilir."

Cody'nin ona ilgi göstermesinden hoşlandığını görebiliyordum. Bir kez daha düşünceli davranışlarından dolayı Cody'ye sarılmayı istedim. Oğlumuz çok duyarlı biriydi, bunun annesiyle yaşadığı zorlu zamanların bir sonucu olduğundan emindim. Geçenlerde Janice'in yanına gidip gelmiş, bize de çok bir şey anlatmamıştı. Ben de bir şey sormamıştım. Cody annesiyle görüşürken Brad arabada radyo dinleyip onu beklemişti.

Cody tüm çocuklar gibi annesini seviyordu. Beni de seviyordu. Janice'e olan duyguları için kendini suçlu hissetme-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

sini istemiyordum. Bilakis, Janice'in onun hayatına bu kadar az ilgi göstermesine üzülüyordum.

Yemeğimizi yerken Brad bize o çocuksu şakalarını yaptı. Çocukken babamın bana yaptığı o hiç eskimeyen "Tık tık, kim o?" gibi şakaları hatırladım. Hepimiz çok komikmiş gibi katıla katıla güler, ailecek keyifli vakit geçirirdik.

Dışarıdaki masayı toparladıktan sonra yapboza devam etmeye karar verdik. Dört bir elden parçaları bulunca hızlıca ilerledik. En sonunda yorulduk, televizyonun karşısına geçip Brad'in biz süpermarketteyken kiraladığı filmi açtık. Filmin sonunda oyuncuların adı yazınca Cody esnedi. Dolu dolu bir gün geçirmiştik.

Brad iki çocuğa da, "Sabah kiliseye gideceğiz," dedi.

Cody, "Gitmek zorunda mıyız?" diye sızlandı.

Yaz ayları boyunca pazar okulu dersleri yapılmıyor, dolayısıyla Cody de kilisede bizimle oturuyordu. Bunu hiç sevmese de babası kiliseye gitmenin önemli olduğunu düşünüyordu. Casey her hafta hiç sesini çıkarmadan bize eşlik ediyordu.

Brad, Cody'ye, "Hep birlikte gideceğiz," dedi.

"Hoşuna gidecek," dedim.

Cody dudağını büküp, "Hayır, gitmeyecek," dedi.

Gülmekten kendimi alamadım. Çocuk gibi çocuktu.

"Gel, Chase gidelim," diye söylendi, odasına gitmek için koridorda ilerledi. Koridorun ortasında durdu, geri döndü. Kilise konusunda biraz daha sızlanacağını düşündüm. Ama onun yerine babasına sarıldı, sonra da yanıma gelip kol-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

larını belime sardı.

"Bugün çok eğlendim," dedi.

"Ben de çok eğlendim," deyip ona sarıldım.

Cody odasına dönerken Casey'nin gözlerindeki acı bakışı gördüm.

"Hey, Casey," dedim. "Sana da sarılabilir miyim?"

Ne diyeceğini bilemedi.

Ama onun cevap vermesini beklemedim, yanına gidip ona sıkıca sarıldım. "Bugün bizimle olman beni çok mutlu etti."

Bir süre boyunca kollarını hiç hareket ettirmeyeceğini sandım, ama o da bana sarıldı. "Ben de çok güzel vakit geçirdim."

"Ne mutlu bize!"

Fısıldayarak, "Aslında hayatımın en güzel gününü yaşadım," dedi.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

22

PHOEBE RYLANDER

Phoebe, Westport'ta Hutch'la heyecan verici, çok harika bir hafta sonu geçirdi. Birlikte yaşadıkları anları tarif etmeye kelimeler yetmezdi. Kaldıkları evin bir tarafı Pasifik Okyanusu'na, bir tarafı da Grays Limanı'na bakıyordu. Etrafta çeşitli mağazalar, hoş deniz mahsulü restoranları ve hiç bozulmamış gibi duran antika dükkânlar vardı.

Cumartesi günü öğleden sonra el ele tutuşarak yalınayak sahilde yürümüşler, Hutch kocaman uçurtmalar yapmış, onları uçurmuşlardı. Phoebe kıyıda durmuş, Hutch'ın uçurtmaların ipleri birbirine dolanmaması için koşuşturmasına

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

kahkahalarla gülmüştü. Akşam Phoebe'nin pişirdiği deniz mahsullü makarnayı yedikten sonra sahilde çıtırdayan, havaya kıvılcımlar saçan ateşin karşısındaki banka oturmuşlardı. Hutch kolunu Phoebe'nin omzuna atmış, onu kendine doğru çekmişti. Konuşmamışlar, konuşmaya gerek duymamışlardı. Çalılardan yükselen mest edici alevleri izlemişler, birlikte olmanın tadını çıkarmışlardı.

Pazar sabahı Phoebe peynirli omlet yapma konusunda ısrarcı oldu. Hutch önceki akşam makarnayı yerken yaptığı gibi omleti de yerken ona övgüler yağdırdı. Öğleden sonra şehirdeki hayatlarına dönmek için hazırlanırken ikisi de sessizleşti. Phoebe bu cennet yerden ayrılmayı hiç istemiyordu.

Hutch onu birkaç kez öpmüş, Phoebe de onun kollarının arasında olmayı sevmişti. Hutch ona birlikte yatma konusunda baskı yapmamıştı, bu da Phoebe'ye önceki sevgililerinden, özellikle de Clark'tan sonra çok hoş bir davranış olarak gelmişti.

Sahilde ateşe bakarken iki adam arasındaki en büyük farkı, Clark'la evlenmemek için neden hep bir bahane aradığını bulmuştu.

Hutch samimi, dürüst, kibardı, oysa Clark bu özelliklerin hiçbirini taşımıyordu. Onun tüm dünyası kendi etrafında, kariyerinin, amaçlarının, ihtiyaçlarının etrafında dönüyordu. Phoebe ondan ayrı kaldıkça bir zamanlar ne kadar kör olduğunu fark ediyordu. Clark'ın onu aldatması ona acı verici ihanet duygularını yaşatsa da bir bakıma hayırlı olmuştu. Phoebe onunla evlenmediği için hiç üzülmüyordu.

Debbie Macomber Okur Buluşmaları Resmi

Ateşin başında oturmuş Clark'ı düşünürken gözlerinden yaşlar akmıştı. Gerçeği çok geç olmadan görebildiği için şükrediyordu.

Hutch, Phoebe'nin gözyaşlarının nişanlısının vefatına bağlı olduğunu düşünmüş olmalıydı. Phoebe ona gerçeği anlatmak istiyor, bunu da en kısa sürede yapması gerektiğini biliyordu. Yalan söylediğine çok pişmandı. Kendini tanıtırken yalan söylemek gözüne karmakarışık bir açıklama yapmaktan kolay gelmişti. Bu hafta Hutch'a Clark'tan bahsetmeyi planlamış ama korkmuştu. Birlikte geçirdikleri güzel zamanları mahvetmek istememiş, açıklamalarını yine başka bir zamana ertelemişti.

Hutch, Phoebe'yi pazar akşamı saat sekiz gibi evine bıraktı. Phoebe birkaç dakika Prenses'le ilgilenip mama ve su kabını doldurduktan sonra ev telefonuna baktı. Telefonun ışığı deli gibi yanıp sönüyordu. Çağrılarının çoğunun Clark'tan geldiği görünüyordu.

Phoebe, Clark'ın bıraktığı mesajların hepsini dinlemeden sildi, en sonunda annesinin bıraktığı mesaja geldi.

"Phoebe neredesin? Neden telefonuna cevap vermiyorsun?" Annesinin sesinde telaşlı bir hava vardı. "Clark'ın babası kalp krizi geçirdi. Hastanede şu an. Ne olacağını kimse bilmiyor. Lütfen mesajımı alır almaz Clark'ı ara. Umarım çok geç kalmazsın."

Phoebe iç çekti. Clark'ın babasını severdi, Max'ı yitirme düşüncesi onu çok etkiledi. Hiç tereddüt etmeden telefonu eline aldı, Clark'ın cep telefonunu aradı.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Phoebe! Tanrı'ya şükürler olsun aradın."

"Babanın durumu nasıl?"

"Cumartesi sabahı acilen baypas ameliyatı yaptılar. Sen neredesin? Nerede olduğunu kimse bilmiyordu."

Phoebe, "Nerede olduğumun önemi yok," dedi. Ona açıklama borçlu değildi, ayrıca Westport'ta Hutch'la birlikte olduğundan bahsetmeyi hiç düşünmüyordu.

Sözleri Clark'm moralini bozdu. "Haklısın. Phoebe, babam seni sordu, seni görmek istediğini söyledi. Gelir misin? Babamın sana ne kadar değer verdiğini biliyorsun."

"Elbette gelirim."

Clark nazikçe, "Hemen gelmen mümkün mü?" diye sordu.

"Hemen mi?"

"Babamı çok mutlu edersin."

"Ola... bilir."

Clark ona Max'm İsveç Hastanesi'ndeki oda numarasını verdi, Phoebe telefonun yanındaki deftere not aldı. "Bir isteğim var."

"Söylemen yeterli."

Clark çok uysal davranıyordu. Phoebe karamsarlık yapıyor olabilirdi ama önceden yaşadığı olaylar ona Clark'a güvenemeyeceğini öğretmişti.

"Babanı ziyarete geldiğimde orada olmanı istemiyorum."

"Ama..." Clark tereddüt etti.

"Kabul mü?"

"Phoebe ben..."

"Tek şartım bu, ya kabul edersin ya da hastaneye başka bir zaman gelirim." Max'ı mesai saatinde ziyaret edecekti, çünkü Clark'm ancak o zamanlar hastanede olmayacağını düşünüyordu.

Clark duraksadı. "Sen değişmişsin, Phoebe."

Phoebe bunu inkâr etmeyecekti. "Senin yüzünden artık eskisi kadar saf biri değilim. Artık senin oyunlarınla işim yok."

Clark'm ses tonu hüzünlüydü. "Babam ölmek üzere Phoebe. Oyun oynamıyorum."

"Hastaneye gideceğim Clark, ama seni orada görürsem yemin ederim kapıdan dönerim."

Clark güldü.

Sinir olan Phoebe, "Bunlar sana komik mi geldi?" diye sordu. Clark'm geçmişte olduğu gibi onu yönlendirmesine izin vermeyecekti.

Clark, "Bu yeni halini sevdim," dedi. "Daha önce de inadının tuttuğunu görmüştüm ama bu yeni kararlılığın ilgimi çekti. Nasıl olmasını istiyorsan öyle olsun."

"Ciddiyim Clark."

"Zaten bir an olsun şüphe duymadım. Hastanede olmam. Söz veriyorum sana."

Phoebe ona güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi. Clark birden çıkıp gelirse Phoebe dediğini yapacak, çekip gidecekti.

Phoebe telefonu yerine bırakırken gözlerini kapattı.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Max neden onu hemen görmek istemişti, bilmiyordu. Durumu derhal hastaneye gitmesini gerektirecek kadar ciddi miydi?

Yeleğine ve çantasına uzandı, hızlı adımlarla otoparka gitti. Hastaneye giderken Hutch'ı arayıp ona bu beklenmedik olaylardan bahsetme dürtüsünü bastırdı.

Hutch nişanlısını öldü diye bildiği için ona Clark'la ilgili bu durumu anlatamazdı. Yalan söylemenin en kötü yanı da başka yalanlara yol açıp bir yalanlar silsilesi oluşturmasıydı. Bu yüzden de iş gerçeği açıklamaya geldiğinde de her şey çok zor oluyordu. Phoebe, Hutch'a bunları anlatmak istemişti. Hutch, Clark'tan haberdar olmayı hak ediyordu. Ancak bunu yapamamıştı. Yalanının ilişkilerine gölge düşüreceğinden korkmuştu. Bu konuşmayı erteledikçe gerçek daha utanç verici, daha tuhaf bir hal almıştı.

Phoebe güneş battıktan sonra sokak lambalarıyla aydınlanacak olan bir sokakta yer bulup arabasını park etti. Blossom Sokağı'ndan çok uzakta değildi.

Orayı düşünürken Clark'a teşekkür etmesi gerektiğini fark etti. O olmasa belki de şimdi Alix'le, Lydia'yla, Margaret'le ve dolayısıyla Hutch'la tanışıyor olamazdı. Onu düşünmek bile içinde hoş duygular yaratmaya yetiyordu.

Phoebe, Max Snowden'in oda numarasını hatırlıyordu, doğrudan asansöre binip odanın bulunduğu kata çıktı, cerrahi koğuşuna girdi. Odaya girince Marlene Snowden'in kocasının başında oturmuş, elini tuttuğunu gördü. Clark'ın ortalıkla olmamasına sevindi.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Marlene, Phoebe'yi görünce Max'ın elini bıraktı, ayağa kalktı. "Phoebe! Gelmene çok sevindim."

Max gözlerini açıp gülümsedi, kollarından birini Phoebe'ye uzattı. "Sevgili kızım."

"Max!" Rengi solmuş, zayıflamış gibi duruyordu, Phoebe'nin hatırladığı dinç adama hiç benzemiyordu. "Geçmiş olsun."

"Yakında iyileşecek. Golf oynaması, kulüpte dans etmemiz an meselesi. Öyle değil mi, Max?" Marlene, kocasına baktı. "Elbette hayatımızda birkaç değişiklik yapacağız ve..."

Kocası, "Evet, Marlene," deyip lafını kesti.

Marlene Snowden iç çekti. "Max'ın seninle özel olarak konuşmak istediğini biliyorum," deyip kocasının elini tuttu. "Sizi baş başa bırakayım." Eğilip Max'ı alnından öptü. "Gidip kendime kahve alayım."

Phoebe, Marlene'in gidişini izledi, sonra Max'a döndü. Merakla, "Ne konuşacağız?" diye sordu.

Max boğuk bir sesle, "Seni sevdiğimi bilirsin," dedi.

Phoebe bunu onaylarcasına başını salladı, sevgileri karşılıklıydı.

"İlk seferinde Clark'a bir şans daha vermene seni ikna eden bendim."

"Evet." Öz annesi de dahil olmak üzere her yandan Phoebe'ye baskı yapılmıştı, ama ikna olmasını sağlayan Max'tı. "Bir daha aynı şeyin tekrarlanmayacağından çok emindin. Ama tekrarlandı, dürüst olmak gerekirse Clark'ın

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

bundan vazgeçmeyeceğine inanıyorum."

Max tiksintiyle başını iki yana salladı. "Oğlum bazen aptallık ediyor."

Phoebe, Max'ın elini tutup onunla aynı görüşte olduğunu gösterdi.

"Gelinim, kızım olmanı çok isterdim."

Phoebe'nin de Snowden ailesinin bir parçası olmayı severek kabul edeceğinin dile getirilmesine gerek yoktu.

Max'ın gözleri doldu, Phoebe'nin içi burkuldu.

Max, "Clark'ı affetme, onunla evlenme ihtimalin var mı?" diye sordu.

Phoebe buna nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. "Ben..."

"Clark'ın seni hak etmediğini söylemene gerek yok. Bunu daha önce yapmasaydı..." Sözlerinin devamını getirmedi, başını çevirip pencereden dışarı baktı. "Clark'ın seni sevdiğini iyi biliyorum. Onun sana ihtiyacı var, Phoebe. Seninle birlikteyken daha iyi bir adam oluyor."

"Bunun doğru olup olmadığından emin değilim. Ben..."

Max tekrar lafını kesti. "Marlene sağlığıma tamamen kavuşacağımı söyleyip dursa da öyle olmayacağını biliyorum. Artık bir ayağım çukurda."

"Ah, Max." Phoebe dudağını ısırdı. Hayatında çok küçük bir rol oynayan öz babasını hayal meyal hatırlıyordu. Max'la tanıştıktan sonra onu bir baba olarak görmeye başlamıştı.

"Oğlumun evlenip bir yuva kurduğunu görmek istiyo-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

rum. Tanrı'nın izniyle bir gün torunumu kucağıma almayı çok isterim. Ama artık bunun gerçekleşeceğine olan inancımı yitirmiş durumdayım."

"Küçük bir operasyon atlattın. Ne olur bu kadar karamsar konuşma."

"Dahası da var, Phoebe."

Phoebe sertçe yutkundu. "Doktorların ailene söylemediği bir şey mi biliyorsun?"

Max ona cevap vermedi ama uzaklara baktı. Phoebe o anda kötü bir şeyler olduğunu sezdi, Max'ın elini daha sıkı tuttu.

Max kısık bir sesle, "Oğlumu seviyorum," dedi. "Bazı zaafları olduğunu biliyorum. Ayrıca yaptığından pişmanlık duyduğunu, seni çok ama çok özlediğini de biliyorum. Yeniden seninle birlikte olmak için her şeyi yapar."

Phoebe, "Artık yapacağı hiçbir şey bizi bir araya getiremez," dedi.

"Kararını bir kez daha düşünürsen vasiyetime bir madde ekleyebilirim," diyen Max bakışlarını Phoebe'ye çevirdi. "Clark günün birinde bir daha böyle bir ahlaksızlık yaparsa onu vasiyetimden men ederim."

"Max, ben..."

"Beni bir saniye dinle. Mirasımı Clark'a değil sadece sana ve ikinizin çocuklarına bırakırım."

Böyle bir karar aldığına göre canının çok yandığını fark eden Phoebe yanağını Max'ın eline dayadı.

"Max, çok üzgünüm ama bunun çözüm olacağına inan-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

mıyorum."

"Bunu düşün. Senden tek isteğim bu." Max ona bakıp gülümsedi ama bunu yapmak bile tüm enerjisini tüketmiş gibiydi.

"Dinlenmelisin."

"Dinleneceğim ama Clark'la evlenmeyi yeniden düşünürsen çok daha rahat uyurum." Sustu, sözlerine devam etmek için gücünü toplamaya çalıştı. "Clark dile getirmiyor olabilir ama sana ihtiyacı var, Phoebe."

Phoebe'nin bunu inkâr etmesine gerek yoktu. Clark'ı o kadar iyi tanıyordu ki, Clark'ın ona değil, onu manipüle edebildiğini gösteren işaretlere ihtiyacı olduğuna inanıyordu. Clark'ın her şeyden önce elde etmediği şey etrafındaki her şeyi ve herkesi kontrol etme gücüydü.

"Sen iyi birisin."

"Teşekkür ederim, ama..."

Max gözlerini kapattı, dermansız kalmak üzereydi. "Clark dersini aldı."

"Beni neden görmek istediğini biliyor mu?" Max'a herhangi bir söz vermeden önce Clark'ın bu işte parmağı olup olmadığını öğrenmek zorundaydı.

"Evet," diye fısıldadı. "Ne pahasına olursa olsun seninle bir araya gelmek istiyor ve bu yüzden de benden seni kararını yeniden düşünmeye ikna etmemi istedi."

Phoebe, Clark'ın yine kurnazlığını konuşturduğunu düşündü. Avukat olması ve işini de iyi bilmesi babasının isteklerinin ona engel olamayacağı anlamına geliyordu. Babasının

vasiyetinde bir açık bulurdu. Mirası Phoebe'nin almasına hayatta izin vermezdi. Gerçi bunların hiçbir önemi yoktu.

Phoebe başını iki yana salladı. Sakince, "Mirasının elden gitmesinden korktuğu için bana bağlı kalacak bir koca istemem ben," dedi. "Sevgi ve sadakat bağı yeterli gelmiyorsa geriye söylenecek bir şey kalmıyor."

"Haklısın ama..."

"O zaman neden..."

"Senden bunu istemem bile oğlumun bir yuva kurmasını ne kadar çok istediğimi gösteriyor. Sen her alanda onun dengisin. Clark sevilmesi kolay biri değil, zaman bunu hepimize gösterdi."

Phoebe kendini tutamayıp gülümsedi.

"Gerçekten pişman olmasa senden böyle bir ricada bulunmazdım. Bir daha aynı şeyin yaşanmayacağına dair bana yemin etti."

"Bana da yemin etmişti."

Max kaşlarını çattı. "Daha önce de dediğim gibi, ne senin sevgini ne de affını hak ediyor."

Phoebe, Max'a yaşadıklarını söyleyip söylemeyeceğini düşündü, sonunda ona yanlış bir izlenim vermemeye karar verdi. "Başka biriyle tanıştım, Max."

Max'ın gözleri donuklaştı, birkaç dakika boyunca sesi çıkmadı. "Clark bunu bilmiyor, değil mi?"

Phoebe uzaklara baktı. "Ona söyledim ve bana çok kötü tepki verdi. Burada olmamasını bu yüzden ısrarla istedim."

Max iç çekti. "Her şeyi yoluna koymaya çalışan bu yaşlı

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

adamı affet."

"Af gerektirecek bir şey yok. Sen oğlunu seviyorsun."

"Seni de seviyorum, Phoebe. Keşke her şey daha farklı gelişseydi."

"Keşke."

Max, Phoebe'nin elini sıktı. "Dürüstlüğün için sana teşekkür ederim."

"Bu konuşmadan Clark'a bahsetmezsen sevinirim."

"Pekâlâ."

Marlene Snowden odaya elinde kahve bardağıyla girerken, "Phoebe," dedi, onu ürküttü. "Başka biriyle mi görüyorsun? Bu kadar çabuk mu buldun birini?"

Max, "Marlene!" diye kızdı.

"Clark söyledi. Onu görmek istemediğin için kafeteryada oturuyor." Marlene Snowden tiz bir sesle, "Hafta sonu o adamla birlikteydin, değil mi?" diye sordu. "Sana neden ulaşamadığımızı anladık."

Phoebe, Marlene'in ithamlarını umursamadı.

Marlene, "Ne cüretle benim oğlumu seni aldatmakla suçlarsın!" diye devam etti.

Phoebe, "Gitsem iyi olur," dedi. Max'ın elini öpüp odadan çıktı.

Clark'ın annesinin peşinden gelmediğini fark edince rahatladı. Max'ın çabucak sağlığına kavuşmasını diliyordu. Onu çok özlüyordu ama oğluyla hayatta evlenmeyecekti.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

23

ANNE MARIE ROCHE

Plaj havlularını kollarının altına koyan Ellen ve arkadaşı Hallie Reynolds, Anne Marie'yi bekliyor, heyecanla evde dolanıp duruyorlardı.

Ellen, "Acele et anne!" diye seslendi. "Geç kalacağız."

Anne Marie güneş kremini alıp plaj çantasına atarken, "Kalmayız," dedi. Kızlara önceden güneş kremi sürmüştü. Hep birlikte su parkına gideceklerdi, Anne Marie, Ellen ile Tim'in onu buna nasıl ikna ettiklerini hâlâ anlayamıyordu. Bikinisini giymişti ama havuza girmek gibi bir niyeti yoktu. Suyu Tim'e ve kızlara bırakacaktı. Çimlerin, kumların ya da

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

gittikleri yerde kenarda ne varsa onun üzerine uzanıp öğleden sonrayı kitap okuyarak geçirmeyi planlıyordu.

Ellen, "Anne!" diye seslendi yine. "Acele etmezsen bize güzel yer kalmayacak."

"Hazır sayılırım." Anne Marie çabucak ruj sürdü, banyodaki aynada kendisine baktı. Saçını taradı, sonra da yepyeni hasır şapkasını taktı. Güzel olmuştu.

Kollarını birbirlerinin omzuna atmış kızların yanına gitti. İkisi gündüz kampında tanışmış, sıkı birer arkadaş olmuşlardı. Geçen birkaç hafta boyunca birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı.

Anne Marie, Baxter'ın önüne yeterince su koyduktan sonra kızları arabasına bindirdi. Çocuklar akşama kadar su parkında eğlenme hayaliyle cıvıl cıvıl sesler çıkarıyorlardı. Tim geçen hafta dışarı çıkmaktan bahsedince Ellen heyecanlanmış, yerinde duramamıştı. Anne Marie kızının sevincini gördükten sonra onu kıramayacağına karar vermişti. Bu yüzden de eski bir mayoyla, ucuz bir şapkayla ve güneş gözlükleriyle boş gününde dışarı çıkıyordu.

Üzerindeki mayoyu giyinmeyeli yıllar olmuştu. Mayosu üzerine olmuştu ama eski moda duruyordu. Ellen'dan başka kimseye bu haliyle görünmeyeceği için de bunu dert etmiyordu.

Yolda giderken Ellen, Hallie'ye, "Tim annemin erkek arkadaşı," dedi. Bu bilgiyi arkadaşıyla paylaşmak hoşuna gitmişti.

Anne Marie kızının sözlerini düzeltmek için ağzını açtı

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

ama tam vaktinde hata yapmaktan kurtuldu. Tim'le ilişkisi açıklanamayacak kadar karmaşıktı. Tim cumartesi günü kitapçıya uğramış, oradan hep birlikte sinemaya gitmişlerdi. Film bittiğinde Tim onları pizzacıya götürmüş, orada da çarşamba günü gezme konusunu açmıştı.

Tim, Anne Marie'nin erkek arkadaşı *değildi* elbette ama Anne Marie onunla vakit geçirmekten hoşlanmaya başlıyordu. Sahte ilişkileri hakkında çok fazla soru sorsa da Ellen'ın da keyfi yerindeydi.

Ancak restorandaki buluşmalarının haricinde Tim'i sadece Ellen'la birlikteyken görmüştü. Bu şartlar altında "romantik" bir şey yaşamaları mümkün değildi, yine de... Anne Marie, Tim'in onu öpmeye çalışmasından rahatsız olmaz, bir işaret bekleyip beklemediğini görmek isterdi. Tim'i böyle düşünmek aklına gelebilecek son şeydi. Birden üvey kızı Melissa'nın düğününde gelin çiçeğini yakalayanın kendisi olduğunu hatırladı. O zamanlar herkese bu işte bir yanlışlık olduğunu söylemiş, gülüp geçmişti. Ancak aylar geçtikten sonra Tim'le tanışmıştı ve tüm parçalar yerine oturuyordu. Ondan hoşlanıyordu, onun kızının babası olduğunu biliyordu, her şey bir araya geliyordu. Üçünün güzel bir aile fotoğrafına hayat verme düşüncesi kulağa çok hoş geliyordu. Anna Marie kendini mantıklı olmaya zorladı. Bir hayal dünyasına kapılmaya başlamıştı ve buna bir dur demeliydi.

Su parkına vardıklarında Anne Marie arabasını park edecek boş bir yer bulabilmek için otoparkın en sonuna kadar gitmek zorunda kaldı.

Ellen ve Hallie sabırsızlıktan yerlerinde duramıyorlardı. Anne Marie arabayı durdurur durdurmaz kızlar emniyet kemerlerini çıkarıp dışarı fırladı. Kıyafetlerin ve diğer gerekli eşyaların bulunduğu çantayı taşımak Anne Marie'ye kalmıştı. Anne Marie giriş biletlerini almak için kapıdan girince sözleştikleri vakitte gelen Tim'i onları beklerken gördü.

Tim de onları görünce hemen Anne Marie'nin yanına geldi, ağır çantayı aldı.

Anne Marie, "Teşekkürler," dedi.

Tim gülümsedi, sonra da kızlara, "Eğlenmeye hazır mısınız?" diye sordu.

Kızlar neşe dolu çığlıklarla ona cevap verdi. Havuz bölümüne girince gölgelik bir yer bulup havlularını serdiler, eşyalarını yerleştirdiler. Kızlar bir saniye daha bekleyemeyip dalga havuzuna koşarken Tim, Anna Marie'nin getirdiği hasırı sermesine yardım etti.

Anne Marie, "Sen git, Tim," dedi. "Ben buradayım."

Tim hayal kırıklığı dolu bir sesle, "Sen gelmeyecek misin?" diye sordu.

Anne Marie, "Belki sonra," dedi. Sandaletlerini çıkardı, okumayı sabırsızlıkla beklediği romanını eline aldı. Yere oturup ayaklarını üst üste atarken, "Ben kaleyi korurum," dedi. Havuzun karşısında çimlerle kaplı bir yer buldukları için şanslılardı.

Tim tişörtünü çıkarıp hasırın üzerine attı, dalga havuzuna koştu. Anne Marie, Tim'in belirgin kasları ve geniş omuzlarıyla etkileyici fiziğine bakmaktan kendini alamadı.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Muhtemelen spor yapıyordu ama Anne Marie'nin hiç hoşlanmadığı aşırı kaslı bir görünüme sahip değildi. Yeniden çocuk olmuş gibi kızların arasına katıldı. Anne Marie kitabını okumaya çalıştı. Ancak en sonunda hikâyeyi anlamaya çalışmaktan vazgeçti, vaktini Tim'i ve kızları izlemekle geçirdi.

"Aptallık ediyorsun," diye söylendi, tişörtüyle şortunu çıkardı. Havuza girdi. Soğuk sudan dolayı ürperdi, ama bir-iki dakika sonra alıştı. Belli saatlerde kapatılan dalga makinesi o havuza girdiğinde çalışmıyordu.

Ellen'la Hallie çabucak yanına geldi, Anne Marie ellerini onlara uzattı. "Saçımın ıslanmasını istemi..."

Daha o lafını tamamlayamadan yan tarafındaki iki genç erkek su savaşı yapmaya başladı. Onların arasında kalan Anne Marie saniyeler içinde sırılsıklam oldu. Islak saçları dalga dalga olup yüzüne düşüyordu. Gözlerini sildi, gözkapaklarını açıp kapattı. Artık yapacak bir şey yoktu.

Gülen Tim, "Onlara su atmamı ister misin?" diye sordu. "Seni savunabilirim."

Anne Marie ellerini tutup gözlerini kırpıştırarak, "Kahramanım!" deyip ona ayak uydurdu.

Ellen, "Anne, bana bak!" diye seslenip suya daldı. Birkaç saniye sonra ellerinin üzerinde durup cılız ayaklarını suyun üzerine çıkardı. Başını sudan çıkarıp ıslak saçlarını gözlerinin üzerinden çekti.

"Gördün mü? Gördün mü?"

Anne Marie, "Bu kadar çevik olduğunu bilmiyordum," diyerek ona takıldı.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Hallie, "Çevik ne demek?" diye sordu.

Tim, "Atik demek," dedi.

Hallie boş gözlerle Ellen'a baktı.

Ellen, "Yani yetenekli olduğumu söylüyorlar," diye açıkladı.

"Ben de yetenekliyim!" Hallie, Ellen gibi suya daldı, Ellen da onu takip etti.

Dalgaların başlamak üzere olduğunu işaret eden zil çaldı. Anne Marie az önce havuzu izlerken dalgaların çok sert gelmediğini düşünmüştü.

Ellen, "Geri çekil anne," diyerek onu uyardı.

Anne Marie, "Ben iyiyim böyle," dedi.

Kızlar kenara doğru çekilirken Tim, "Sığ tarafa geçsen iyi olur," diye seslendi.

Anne Marie, "Keser misiniz şunu?" dedi, tam sözler ağzından çıkarken ilk dalgayı yedi. Ayakları yerden kesildi, debelenip suya gömüldü. Öksüre öksüre ayağa kalktı. Tim, Ellen ve Hallie'nin katıla katıla güldüğünü gördü.

Zorlanarak da olsa, "Çok komik," dedi. Boğazını tuttu, boğuluyormuş numarası yaptı. Kızlar hemen gelip sırtına vurdu.

Anne Marie'nin en büyük endişesi kızların güneşten yanmasıydı. Gün boyunca sık sık onlara güneş kremi sürdü. Ellen minnettarlığını Anne Marie'nin sırtını kremlemekle gösterdi. Bir ara Anne Marie, Tim'i onları izlerken yakaladı, Ellen'ın yerinde olmayı istediğinden şüphelendi. Anne Marie bundan hoşlandı, birkaç saniyeliğine bu duygunun tadını çı-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

kardı.

Saat beş olana kadar parkta durdular, kızlar bitkin düşmelerine rağmen Tim gitme vakti geldiğini söyleyince sızlandılar. Tim onları mutlu etmek için McDonald's'ta onlara yemek ısmarlayacağını söyledi. Su parkının yakınlarındaki bir McDonald's'ta durdular, Tim herkese çizburger, patates kızartması ve milkshake aldı. Anne Marie yıllardır böyle zevkle karnını doyurduğunu hatırlamıyordu. Her bir ısırığının tadını çıkardı, mikshake'ini son damlasına kadar içti.

Anne Marie yemeğini bitirdikten sonra kendini çok rahatlamış hissetti. Kızlar oyun alanında oynarken Tim'le birlikte masada oturup konuştular.

Anne Marie, "Teşekkürler," dedi. "Çok eğlendik. Suya girmeyi düşünmüyordum ama iyi ki girmişim."

Tim gözlerinin içine baktı. "Bence de."

Anne Marie gülümsedi. "Başka seçeneğim yoktu, değil mi?"

Kızlar önünde sonunda onu bir şekilde suya sokacaklardı.

Tim büyük, kırmızı kaydırağa çıkan Ellen'a baktı. "Çok sevimli, akıllı, doğal bir çocuk."

Anne Marie ona katıldığını gösterircesine başını salladı, bir başka kişinin gözleriyle kızını görebilmenin tadını çıkardı.

Tim iç çekti, sonra da Anne Marie'ye baktı. "İkimiz, yani seninle ben, bir akşam baş başa yemeğe çıksak olur mu?"

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Anne Marie'nin kalbi güm güm attı. Donuk bir sesle, "Elbette," dedi. Tim'i bir daha göreceği ve baş başa kalacakları için çok heyecanlanmıştı. Anne Marie'nin hayali gerçek oluyordu.

"Cuma günü sana uyar mı?"

"Cuma olur," dedi Anne Marie. Ajandasına bakacak değildi, zaten cuma akşamları nadiren dışarı çıkardı.

"Blossom Sokağı'na çok da uzak olmayan bir İtalyan restoranı var. Parmesanları ile patlıcanları dillere destandır."

Anne Marie, "Patlıcan sever misin?" diye sordu, burnunu kırıştırdı.

"Bayılırım."

Anne Marie yüzünü ekşitti.

"Yemeği başka bir yerde yemek ister misin?"

"Hayır, hayır, mönülerinde bana göre de bir şey vardır. Makarnayı çok severim."

Tim gülümsedi. "O zaman anlaştık."

Yeterince oyun oynayan kızlar güle güle yanlarına geldiler.

Anne Marie, "Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu.

Ellen ile Hallie hevesle başlarını salladı.

Tim masadan çıkarken Ellen ona döndü, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "İstiyorsan annemi öpebilirsin," diye fısıldadı ama sesini herkes duydu.

Anne Marie şaşkınlık içinde, "Ellen!" dedi. Tim'in gülümsememek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordu.

Tim, "Aslında ben de tam öyle yapmayı düşünüyor-

Debbie Macomber Yeni Başlar Otobüsü Mevsimi

dum," dedi. Öne eğilip Anne Marie'nin yanağına bir öpücük kondurdu.

Ellen kaşlarını çattı. "*Gerçekten* öp, filmlerdeki gibi."

Hallie, "Büyükler karanlıkta öpüşür," dedi. "Çocukların onları izlemesinden hoşlanmazlar."

"Ya!" Bu sözler Ellen'a her şeyi açıklamaya yetmiş gibiydi. Blossom Sokağı'na gitmek için arabalarına atladılar. Anne Marie ile Ellen Hallie'yi bırakıp evlerine vardıklarında saat yedi buçuğa geliyordu.

Anne Marie, "Gel seni uykucu," dedi.

Ellen plaj havlusunu yerde sürükleyip Anne Marie'nin arkasından sallana sallana merdivenleri çıktı. Baxter heyecanla onları karşıladı, mamasının önüne koyulmasını, yürüyüşe çıkarılmayı ve sevilmeyi dört gözle beklediği belli oluyordu. Anne Marie onun karnını doyurdu, sonra da havlularla bikinileri çamaşır makinesine attı. Tim, Baxter'ı kısa bir yürüyüşe çıkarabileceğini söyledi, Anne Marie de ona teşekkür etti. Tim köpekle geri döndüğünde Ellen'ın çoktan kanepede uykuya dalmış olduğunu gördü. Alnına bir öpücük kondurdu, birkaç dakika oyalandı, Anne Marie'nin çay veya kahve içme teklifini reddetti. Açıkçası Anne Marie, Tim'in bu fırsatı değerlendirmemesine biraz üzüldü.

Onu yolcu ettikten sonra kızını yatak odasına taşıdı. Üzerindekileri çıkarmadan yatağına yatırdı, üzerini sıkıca örttü. Çok uzun, yorucu ama bir o kadar da keyifli bir gün geçirmişlerdi.

Anne Marie çamaşır makinesinden çıkan çamaşırları

kurutma makinesine atarken telefon çaldı. Mutfağın bitişiğindeki küçük çamaşır odasından Ellen'ın telefonun sesine uyanmaması için dışarı fırladı.

Alçak bir sesle, "Alo," dedi.

Arkadaşı Barbie, "Anne Marie?" dedi. "Her şey yolunda mı? Sesin hiç iyi gelmiyor?"

"Öğlenden beri Ellen ve Tim'le su parkındaydım. Ellen az önce uyudu, ben de yorgunluktan bittim. Yüzmenin ne kadar yorucu olduğunu unutmuşum."

Barbie güldü. "Ama çok eğlencelidir de."

Anne Marie, Barbie ile Mark'ın evlerindeki yüzme havuzunda yüzmekten ne kadar keyif aldıklarını çok iyi biliyordu. Mark tekerlekli sandalyeye mahkûmdu, bu yüzden ikisi de suyun Mark'a verdiği özgürlüğün tadını çıkarıyorlardı.

"Öyleydi. Harika bir gün geçirdik."

"O zaman Tim'le her şey yolunda, öyle mi?"

"Evet..." Anne Marie, Tim'le ilk görüştüğünde ondan şüphelenmişti ama artık ona karşı düşünceleri tamamen değişmişti. Baş başa görüşme davetinin içinde yarattığı hisler de bunu kanıtlıyordu. Anne Marie birbirlerini tanıma, aralarında gelişen duyguları anlamaya çalışma zamanının geldiğine inanıyordu.

"Onunla iyi anlaşıyorsunuz, değil mi?"

Anne Marie, "Evet," dedi. "Ellen'a çok iyi davranıyor, onun hayatındaki yerime saygı gösteriyor." İlk başlarda Anne Marie içini birilerine dökme ihtiyacı duymuş, Tim, Ellen ko-

nusunda görüşmeyi istediğini söyleyince kaygılarını Barbie'yle paylaşmıştı.

"Dahası da var herhalde."

Barbie'nin ilişkiler konusunda sezgileri çok güçlüydü, kendisi buna romantizm radarı olmak diyordu.

Anne Marie, "Tim beni yemeğe davet etti," dedi.

"Sadece seni mi?"

"Evet, sadece beni. Cuma akşamı buluşacağız."

Barbie, "Ellen'ı benim yanıma bıraksana," dedi. "Aslında ikinizi cuma akşamı düzenleyeceğim havuz partisine davet etmek için aramıştım. Annemle Hector da gelecek."

"Ellen'ın sizi rahatsız etmesini istemem."

"Olur mu öyle şey! Ellen'ı hepimiz çok seviyoruz. Hector yeğenlerinden birini getirir, Ellen da onunla güzel vakit geçirir."

"Barbie, çok teşekkür ederim."

Her zaman aklına geleni pat diye söyleyen Barbie, "Tim seni öptü mü?" diye sordu.

Anne Marie yanağına kondurduğu öpücüğün sayılmayacağını düşünüyordu.

Barbie canlı bir sesle, "Öptü, değil mi?" dedi.

"Bir bakıma öptü diyebilirim ama hepsi Ellen'ın gönlü olsun diyeydi."

Barbie kahkaha attı. "Kendi kandırma. En iyisinin bu olduğunu biliyorsun."

"Neyin?" diye sordu Anne Marie, ama Barbie'nin neyi kastettiğini tahmin edebiliyordu. Anne Marie üvey kızının

öz babasına âşık oluyordu.

Barbie, "Ellen için olabilecek en güzel şey," dedi.

"Belki de öyledir..." Anne Marie bu kadar çekingen davranmayı istemiyordu. Tim'le arasında ciddi bir şeylerin yaşanmasını umut ediyordu, ama bu fikre çabucak kapılmayacaktı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Ellen onu seven anne *ve* babasıyla birlikte olur. İstesen böyle bir şey yapamazdın."

Anne Marie, "Haklısın galiba," dedi.

"Çok sevindim buna. Şimdi bana bir söz vermeni istiyorum."

"Ne konuda?"

"Bana cuma akşamı Ellen'ı almaya geldiğinde her şeyi anlatacağına söz ver. Bir de bu adamla en kısa zamanda tanışmak istediğimi unutma."

"Tamam, söz."

Anne Marie birkaç dakika sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle telefonu yerine bıraktı. Barbie iyimser olsa da Anne Marie bu kadar çabuk umutlanmayı istemiyor, ama bir yandan da Tim'in davetinden cesaret alıyordu. Tim'in ondan hoşlandığını hissediyor, duygularının karşılıklı olduğunu biliyordu. Aslında sık sık onu, birlikte olduklarını, kızlarına baktıklarını hayal ederken buluyordu kendini.

En çok da onu üzecek, Ellen'ın canını yakacak bir maceraya atılıyor olabileceğinden korkuyordu.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

24

Otuz sene boyunca mahkeme salonlarında insanların hayat örgülerine tanıklık ettim. Tıpkı toplumda olduğu gibi örgünün de ancak ne çok sık ne de çok geniş bağlarla birbirine bağlanabileceğini anladım.

Cecil Miskin

LYDIA GOETZ

Cody avazı çıktığı kadar, "Casey, telefon sana!" diye bağırdı.

Casey başını yatak odasının kapısından dışarı çıkardı. Şaşkınlıkla, "Bana mı?" diye sordu. Bizimle kaldığı bir buçuk ay boyunca bir kez bile onu arayan olmamıştı. Ona bunu sorduğumda omuz silkip lafı geçiştirmiş, soruma so-

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

ruyla cevap vermişti.

"Yazın sonunda zaten taşınacağım, neden arkadaş edineyim ki?"

Bu da aklıma başka bir soru getirdi ama bir şey söylemedim. Evelyn Boyle'a göre, Casey okul döneminin çoğunu bu mahalledeki okulda geçirmişti. Gerçekten de bunca zaman boyunca tek bir arkadaş edinmediğini mi söylüyordu? Elbette okul arkadaşlarının hiçbiri yaz kampına kalmamış olabilirdi. Öyleyse bile neden onlarla haberleşmiyordu? Arkadaşlarından bile bile kaçması normal bir davranış değildi. Onun yaşlarındayken yaz kampında ve ailemle çıktığım tatillerde arkadaşlar edinmiştim. Bu arkadaşlıkların kimisi kısa zamanlı olsa da hemen hemen çoğu sayesinde güzel anılar edinmiştim.

Casey'nin başlarda açılma konusunda çok çekingen olduğunu fark ettim. Yemek saatleri haricinde odasından dışarıya adım atmasının haftalar alması da bunu açıklıyordu. Bizi seviyordu, bunu gözlerinde görüyordum. Yeni şeyler öğrenip yapmaktan keyif alıyordu. Brad de ben de ona bağlanmıştık. Aslında onu ailemize dahil etmeyi konuşur olmuştuk, ama Evelyn çoktan Casey'ye bakacak iyi bir aile ayarlamıştı. Casey iki kez tuhafiyeye gelmiş, benimle çalışmıştı. Çalıştı ifadesi biraz abartı olabilirdi. Bizlere yardım etmek istemişti, ben de ona yünlerin üzerine fiyat etiketleri basabileceğini, boşalan rafları doldurabileceğini söylemiştim. Birkaç hata yapsa da işi kavramış, harçlığı hak etmişti.

Ona verdiğim kırk doların yarısını yarım saat içinde

daha sahip olmadığı iPod'a kılıf almakla çarçur etmişti. Diğer yirmiliği biraz daha uzun süre cebinde tutmayı başarmıştı. Sanırım o da iki saat kadar sürmüştü.

Casey derslerinde çok daha başarılı olmaya başlamıştı. Bunun her akşam ödevlerini kontrol eden Brad'in yardımına bağlı olduğunu düşünüyordum. Brad, anlamakta zorlandığı kesirleri ona anlatırken sabrını hiç yitirmemişti.

Ona bir zamanlar benim de kesirler konusuna takıldığımı söyleyince güveni yerine gelmişti. İşin özünü kek yaparken çözmüştü. Haftada en az iki kez birlikte kek yapıyorduk. O geldiğinden beri son iki yıldır yemediğimiz kadar hamur işi yemiştik.

Casey yine kek yapmak için malzemeleri karıştırırken Brad ona aynı kabın dörtte üçüne yağ, dörtte birine de su eklemeyi bilirse yağla suyu ayrı ayrı bardaklara koymasına gerek kalmayacağını söylemişti. İkisi birlikte ölçümleri yapmışlardı. Bu uygulama sayesinde Casey kesirleri ilk kez anlamıştı.

Hâlâ Casey'nin telefona gelmesini bekliyordum. "Kimmiş?" diye seslendi.

Cody, "Bilmem," diye bağırdı. "Bir erkek."

Gülümsedim. İşte bu merak uyandırıcı bir gelişmeydi. Casey telefona cevap vermeye tenezzül etmiyormuşçasına yatak odasından yavaşça çıktı, koridorda ağır adımlarla ilerledi. Her zamanki gibi ben oturma odasında örgü örüyordum, Brad de gazete okuyordu. Casey'nin konuşmasına kulak kabartmadım, ama arkadaş ediniyor olmasına sevindim.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Konuşmaları beş dakika kadar sonra bitti. Telefonu sinirle kapatıp odasına koşunca irkildim. Kapıyı çerçevesini sallayacak kadar sertçe kapattı. Brad başını gazetesinden kaldırdı.

"Neler oluyor?"

"Bilmiyorum, ama öğrensem iyi olur."

Brad başını sallayarak bana destek oldu.

Casey'nin sakinleşmesi için on dakika bekledim, sonra da kibarca kapısını tıklattım.

Beni umursamadı.

"Casey?" diye seslendim. "Ne oldu?" Kötü bir şeyler olduğunu tahmin edebiliyordum. Tecrübelerim bana Casey'nin yine tepki vermeyeceğini söylüyordu.

Cevap gelmedi.

Temkinlice kapıyı açtım, içeri girince Casey'nin yatağına kıvrıldığını, yüzünü elleriyle kapattığını gördüm. Ağlamıyor, üzüntüsünü belli etmiyordu. Zaten şimdiye kadar Casey'nin ağladığına tanıklık etmemiştim.

Yatağının başında durdum, saçını okşadım. Başını iki yana sallayıp ellerimi kenara itti.

"Kimseye... ihtiyacım... yok." Her kelimeyi dişlerini sıkarak söyledi.

"Telefondaki kimdi?"

"Hiç kimse?"

"Aa, hiç kimse telefon açabiliyor muymuş?"

Komiklik yapma çabamın işe yaramadığı belli oluyordu. Birkaç dakika daha yanında kaldım. Vücut dili bana yanında

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

olmamı istemediğini söylüyordu. Yanında durdukça daha çok kasılıyordu. İsteğini daha açık ortaya koyamazdı.

Çok büyük hayal kırıklığı yaşadığımı kabul etmek zorundaydım. Casey'yi dinlemeye, onu teselli etmeye hazırdım. İçini dökmesini istiyordum. Ona sarılmayı, ona sevgimi göstermeyi, üzüntüsünü paylaştığımı bilmesini çok istiyordum. O ise ona ulaşma çabalarımı birer birer geri çeviriyordu.

Tavrı kalbimi kırmıştı. Sessizce ayağa kalkıp onu tek başına bırakırken gözüme yaşların dolduğunu hissettim. Bulanık düşüncelerle oturma odasına geçtim .

Bir süre sonra Brad gazetesini indirdi. "Bir şeye canın mı sıkıldı?" diye sordu.

Bu da erkeklerin bazen duyarsız olabildiklerini gösteriyordu. Elbette canım sıkkındı! Yüzüme bakması bunu anlamasına yeterdi.

"Evet," diye ters bir tepki verdim.

Kocam ömrüm boyunca gördüğüm en etkileyici kaşlara sahipti. Kaşlarını hafifçe çattı, kabalığıma şaşkınlıkla tepki verdi. "Konuşmak ister misin?" diye sordu.

Kollarımı göğsümün üstünde birleştirdim, başımı iki yana salladım. Asi bir çocuk gibi davrandığımı biliyordum ama o anda da bunu umursayacak durumda değildim. Casey'nin bizimle birlikte yaşamasına alışmamız hiç kolay olmamıştı. Yanımıza gelirken karmakarışık duygularını da beraberinde getirmişti.

Brad, "Casey'yle ilgili sanırım," dedi.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Cody hızla oturma odasına girdi, Chase de dibindeydi. Bizi görünce aniden durdu, "Kavga mı ediyorsunuz?" diye sordu.

Brad, "Hayır," dedi. "Annenin aklı Casey'ye takılmış. Bize o telefon görüşmesiyle ilgili söyleyebileceğin bir şey var mı?"

Cody babasının yanına oturdu. "Telefondakinin adının Lee olduğunu duydum."

"Lee," diye tekrarladım, kollarımı yere bıraktım. Öne eğilip Brad'e baktım. "Ağabeyi." Birden neler olduğunu anladım. "Casey'yi ziyaretine götürdüğümde ağabeyi Lee ona üniversiteye gideceğini, iş bulacağını söylemişti."

Brad, "Bir de onu yanına alacağından bahsetmişti," dedi.

"Ayrıca Casey ağabeyinin asker olmayı da düşündüğünü söyledi."

"Askere giderse ağabeyinin yanına taşınması mümkün olmaz."

Casey'nin canını sıkabilecek en kötü durum buydu. Ağabeyiyle kısa süreliğine de olsa yüz yüze görüşmek ona umut vermişti. Ağabeyinin ıslahevinden kurtulacağını, ona kavuşacağını, birlikte normal bir hayat sürdürebileceklerini umut etmeye başlamıştı.

"Ne yapsak ki?"

Bazen Casey'ye duygusal olarak bağlanmamızın bir hata olduğunu düşünüyordum. Yaz sonu gelince bizi terk edecekti, biz de bunu tıpkı onun gibi kabul etmek zorunda

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

kalacaktık. Ama ona değer vermemeyi de vicdanına *sığdırabilecek* insanlardan değildik.

Brad kaşlarını çattı. "Onunla ben konuşmaya çalışayım mı?" diye sordu.

Ben bir sonuç elde edemediğim için Brad'in de şansı olmayacağını düşünüyordum, ama denemekten zarar gelmezdi. Sonuçta ona saatlerini ayırıp kesirleri öğreten kişi Brad'di.

Cody, "Bana bırakın," diyerek araya girdi. Tüm ciddiyetiyle, "Bana ve Chase'e," dedi.

Brad ne düşündüğümü öğrenmek için bana baktı, çaresizlik içinde dudaklarımı birleştirdim. "Olabilir."

Brad, "Tamam, oğlum," dedi. "Bakalım sen ne yapacaksın?"

Cody başını salladı. "Gel, Chase," dedi. "Casey'nin bize ihtiyacı var."

İkisi birlikte ağır adımlarla koridordan geçip Casey'nin odasına gittiler. Cody kapıyı tıklattı, sonra da aralayıp içeri girdi.

Brad'le birlikte bekledik. Casey'nin bağırıp çağırıp Cody'nin kalbini kırmasından korkuyordum. Farkına bile varmadan koltuğun ucuna kadar kaydım, gerekirse Cody'nin yardımına koşmaya hazırdım.

Yaklaşık on dakika geçti, ömrümüzden ömür gitti. Cody ile Casey konuşuyorlarsa bile seslerini duyamıyorduk. Kulak kesildim, ama hiçbir şey duyamadım.

Brad, "Sence neler oluyor?" diye sordu. O da en az benim kadar gergindi.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Hiçbir fikrim yok."

Tam neler olduğuna bakmaya niyetlendiğim sırada Casey'nin odasının kapısı açıldı. Cody sanki bir oda ötede değil de bodrumdaymış gibi, "Anne," diye bağırdı. "Evde dondurma var mı?" Çok acil bir durum varmış gibi konuşuyordu.

Sakinleşip, "Var galiba," dedim.

"İki kâse yiyebilir miyiz?"

"Hemen hazırlıyorum."

Kapıyı kapattı, sonra birden tekrar açtı. "Peki çikolata sosu?"

"Şey... bakarım."

Brad de ayaklanmıştı. "Gerekirse markete gider gelirim."

Çoktan mutfağa girmiş, genelde çikolata sosunu koyduğum dolabın kapağını açmıştım. Sevinçle, "Varmış," diye seslendim.

"İyi." Cody'nin içi rahatlamıştı. "Acele et olur mu?"

"Hemen getiriyorum," dedim.

Brad'le birlikte çabucak iki kâse vanilyalı dondurma hazırladık, üzerlerine çikolata sosu döktük. Sosla işim bittikten sonra, "Üzerine krema da dökeyim mi?" diye sordum.

Brad başını iki yana salladı. "Gerek yok bence."

Elimize birer kâse alıp kapalı kapıya gittik.

Brad kapıyı tıklatıp yuvarlak tokmağını çevirdi. Değerli mücevherlermiş gibi elimizde dondurmalarla içeri girdik.

Casey yatağa oturmuş, sırtını duvara vermişti. Cody onun yanında oturuyordu, Chase de ortalarına uzanmıştı.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Benden de Brad'den de gözlerini kaçıran Casey köpeğin tüylerini okşuyordu.

Cody, "Teşekkürler anne, baba," dedi.

Odadan çıktık.

Oturma odasına gittik, ben örgümü elime aldım, Brad de televizyonu açtı. *CSI: Miami*'nin ortalarındayken Casey'nin odasının kapısı açıldı ve Cody elinde iki boş kâseyle dışarı çıktı.

Brad, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Cody evet dercesine başını salladı. Bir bilge gibi, "Dondurma her şeyi çözmüyor, ama insanın acısını dindirebiliyor," dedi. Kâseleri mutfağa götürdü.

Brad, "Ona bunu kim söyledi?" diye sordu.

Tahmin yürütmeye çalıştım. "Ya Margaret söylemiştir ya da Alix."

Brad gülümseyerek, "Zeki hanımlarla takılıyorsun, hayatım," dedi.

Ona hak veriyordum. "Sen de dondurma ister misin?" diye sordum.

"Neden olmasın? Baksana işe yarıyor gibi."

Birbirimize bakıp gülümsedik. Krizi atlatmıştık. Bir süre sonra Casey odasından elinde tığı, kolunun altında da ipiyle çıktı. Akşamki olaylar hiç yaşanmamışçasına, "Burada takıldım," dedi.

"Bakalım." Tığ işinde uzman değildim ama örgü tarifine bakabilirdim. Anlamazsam da ablamı arayabilirdim.

Casey kanepede yanıma oturdu. "Şurada hata yaptım sa-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

nırım." Elindeki parçayı uzattı.

İşlemeye başladığı life baktım, yanlış bir şey görmedim. "Bana göre hepsini düzgün yapmışsın, Casey."

"Emin misin?"

Omuz silktim. "İstersen yarın Margaret'e gösterebilirsin."

Birden gözlerimin içine baktı. "Tuhafiyeye gelebilir miyim? Bana ödeme yapmana gerek yok."

"Yapmanı istediğim birçok iş var, doğal olarak emeğinin karşılığını da alacaksın."

Gizlemeye çalışsa da keyfinin yerine geldiğini görebiliyordum. "O zaman olabilir."

Tuhafiyede vakit geçirmeyi ne kadar çok sevdiğini bana sezdirmemeye çalıştığını fark ettim.

Bu tavrı beni hep gafil avlıyordu. Değer verdiği şeylerin elinden alınacağından korkuyordu. Alix de beni tam da bu konuda uyarmamış mıydı?

Odasına döndü, ben de saat on gibi bitkin halde yatağa girdim. Akşamın gelgitli olayları beni yormuştu.

Lee'nin Casey'ye ne söylediğini hâlâ bilmiyordum, muhtemelen de hiç öğrenemeyecektim. Casey neler olduğunu Cody'ye söylemiş olsa bile, Cody bana hiçbir şey anlatmadı. Meraklansam da sormayı düşünmüyor, ona kötü örnek olmayı istemiyordum.

Brad banyodan çıkıp pijamalarını giymek üzereyken telefon çaldı. Telefonun beklenmedik, keskin sesi ikimizi de ürküttü. Hemen telefona uzandım.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Kısık bir sesle, "Alo," dedim.

Ablam telefonun diğer ucundan telaşla, "Lydia," dedi. "Annemiz..."

"Ne oldu?" Annemizin sağlığının son bir yıldır kötüye gitmesi beni çok endişelendiriyordu.

"Acildeyim. Annemiz düşmüş."

Nefesimi tutup Brad'e elimi uzattığımda parmaklarımı tuttu.

"Bir şey olmuş mu?"

"Kalçası..."

"Olamaz." İçim ürperdi.

"Tanrı'ya şükürler olsun ki biri sesini duymuş."

Bir yıl kadar önce anneme şeker tanısı konulmuş, insüline başlanmıştı. Sağlık sorunları o zamanlar baş göstermiş, sağlığı gitgide kötüleşmişti.

Aklıma olabilecek en kötü şey geldi, "Kırılmış mı?" diye sordum.

"Hayır, çatlamış. Başını da çok kötü vurmuş, ama doktor bir sorun olmadığını söyledi."

"Hemen geliyorum," dedim. "Yirmi dakikaya kadar orada olurum." Brad elimi bıraktı, üzerimden örtüleri attım. Ayaklarım yere değdiği sırada Margaret beni durdurdu.

"Gelmene gerek yok. Tüm testleri yaptılar. Net bir cevap almadan seni aramak istemedim."

"Beni daha önce arasaydın," dedim üzüntüyle. Ama bir yandan da içime su serpilmişti. Annemin durumunu öğrenmek hakkımdı, ancak hep denildiği gibi... cehalet erdemdi.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Vicdanım sızladı. Böyle düşünmemeliydim. Annemi seviyordum, Margaret'in yardımına koşmasına sevinmiştim.

"Doktoru sabaha kadar onu gözlem altında tutmak istediğini söyledi. Uyuması gerekiyor." Sesi tükenmiş, duygusal olarak hırpalanmış gibi gelen Margaret, "Açıkçası ben de biraz dinlensem iyi olur," dedi.

"Eve git. Hastaneye gece birisine ulaşmaları gerektiğinde beni aramalarını söyle."

Margaret tereddüt etti, sonra gönülsüzce de olsa teklifimi kabul etti.

Sorduğum birkaç sorunun cevabını da aldıktan sonra telefonu kapattım. Gözyaşları sel gibi yüzümden aktı, gözlerim görmez oldu. Annemi yitirmekten çok korkuyor, ona nasıl yardım edeceğimi de bilmiyorum.

Brad bana peçete uzattı, neler olduğunu anlatmaya çalıştım.

Brad, "Ama durumu iyiymiş, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım. Doktorların söylediğine göre annem bu kazadan kurtulmuştu, ama ben büyük bir yara almıştım. Annemin aramızdan ayrılacağı gerçeğiyle yüz yüze kalmıştım.

Bu günlerin geleceğini daha önce de düşünmüştüm. Artık ona abla-kardeş birlikte bakıyorduk. Yetişkinlerin görevini biz üstlenmiştik, annemiz ise başkalarının yardımına ihtiyaç duyar olmuştu. Bir şekilde onu hayal kırıklığına uğratmış olmaktan korkuyordum.

Gözyaşlarımı silerken Cody ile Casey'nin yatak odamı-

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

zın kapısının önünde durmuş, bana baktıklarını gördüm.

Cody, "Ne oldu?" diye sordu.

Ben onlara kötü haberi vermeden Casey bana bakıp başını salladı.

"Bence Lydia'nın biraz dondurma yemesi lazım," dedi.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

25

ANNE MARIE ROCHE

Anne Marie, Ellen'ı bırakmak için Barbie'nin evine vardığında etraf kahkahalarla yankılanıyordu. Kapıyı Barbie'nin annesi Lillie, yanında kocası Hector'la açtı. İkisinin birbirini ne kadar çok sevdiği apaçık belli oluyordu. Anne Marie gayet mutlu görünen arkadaşının aşkı bulmasına seviniyor, bir yandan da bunlar ona kendi kaybettiklerini hatırlattığı için üzülüyordu. Yine de yeniden âşık olmanın mümkün olduğuna Barbie ve Mark'ın, Lillie ve Hector'un yaşadıklarıyla inanmıştı. Belki kendisi de aşkı yeniden bulabilirdi.

Hayatındaki en büyük sürpriz Tim'le tanışmak olmuştu.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Ondan hoşlanması ise işleri daha da ilginç kılmıştı. Beklenmedik şeylerle dolu hayat bu kez ona mutluluğu vadediyordu.

Lillie eliyle onları içeri davet ederken, "Hadi gelin," dedi. Birbirlerine sarıldılar. Hector her zamanki gibi saygılı tavırlarıyla onları karşıladı.

Hector, Ellen'a, "Yeğenimin kızı Maria da burada," dedi. "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyor. Çok iyi anlaşacağınızdan eminim."

Ellen utangaç bir şekilde ona baktı, Anne Marie'nin yanında durdu. "Annem, Tim'le buluşacak," dedi. "Baş başa olacaklar, Tim de onu karanlıkta öpecek."

Anne Marie'nin yüzü kızardı ama o daha bir şey söyleyemeden Barbie yanlarına geldi.

"Gelmişsiniz. Çok güzel." Üstünde mutfak önlüğü vardı. Mark da onun arkasından geldi. İnsanların arasında sevgisini belli eden biri değildi, ama Ellen tanıştıkları anda onun sevgisini kazanmıştı. Onu görünce hemen koşup sarıldı.

Mark sarılmaları biter bitmez Anne Marie'ye, "Bir dahaki sefere erkek arkadaşını da getir," dedi.

Anne Marie, "Getiririm," diye söz verdi. Eğilip Ellen'a baktı. "Barbie'de numaram var. İstediğin zaman beni arayabilirsin, tamam mı?"

Ellen bunu anladığını gösterircesine başını salladı.

"Saat on gibi gelir, seni alırım."

"Peki." Ellen ince kollarını Anne Marie'nin boynuna

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

atıp ona sıkıca sarıldı. Sonra da başını kaldırıp, "Benim yerime Tim'i öp," dedi.

Anne Marie gülümsedi. Aynı şekilde fısıldayarak, "Öpeceğim," dedi.

Lillie, Anne Marie'ye arabasına kadar eşlik etti. "Biriyle tanışmana çok sevindim," dedi. "Hector'la tanıştıktan sonra hayatım tamamen değişti. Onunla birlikte geçireceğim günü, her anı dört gözle beklemeye başladım."

Anne Marie, Tim'in onun Hector'u olup olmayacağını merak etti. O da tıpkı Lillie ve Barbie gibi aşkı yeniden yaşamaya hazırdı.

Lillie gülümseyerek, "Aşkın insana kattıklarını anlatarak bitiremem," dedi. Hector kapının önünde durmuş, Lillie'yi bekliyordu. Anne Marie sürücü koltuğuna geçip arabasını çalıştırdı, evden ayrılırken Hector'un Lillie'nin yanına geçtiğini, kolunu beline atıp onu yanına çektiğini gördü.

Anne Marie o anda aşka, Ellen'a olan sevgisini kızına en az onun kadar değer veren biriyle paylaşmaya gerçekten de hazır olduğunu hissetti.

Bu düşünce eve gidip arabasını kitapçının arkasına park edene kadar aklından çıkmadı.

Anne Marie'nin Tim Carlsen'da sevdiği birçok şeyden biri de nezaketini hiç yitirmemesi, ince ayrıntıları unutmamasıydı. Seçtiği Monte adlı İtalyan restoranı yürüme mesafesinde olsa da gelip onu evinden alma konusunda ısrar etmiş, Anne Marie'nin itirazlarını kabul etmemişti.

Anne Marie, Tim'i karşılamak için evinin kapısını

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

açınca Baxter heyecanla havladı. Tim eğilip Baxter'ı sevdi, sonra da doğrulup hayranlık dolu gözlerle Anne Marie'ye baktı. "Vay... çok güzel görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim." Tim, Baxter'la oynarken Anne Marie odasına çantasını almaya gitti. Dönerken elinin titrediğini fark etti.

Arkadaşlarına bu yemeğin çok ciddi olmadığını sezdirmeye çalışsa da gerilmişti. En son ne zaman bir erkekle çıktığını hatırlamıyordu. Robert'le evlenmeden önceydi yanılmıyorsa... Aradan geçen zamanı hesaplamamaya karar verdi.

Dolabından özenle ince askılı, beyaz, yazlık bir elbise seçmiş, omzuna pembe bir ipek şal atmış, pembe topuklu ayakkabılarını giymişti.

Anne Marie oturma odasına dönünce Tim, "Hazır mısın?" diye sordu.

Anne Marie evet dercesine başını salladı. Heyecanlı olduğu için restorana yürürken yol boyunca konuşup durmuştu. Güneşin daha tam batmadığı, havada hafif bir esintinin olduğu saatlerde gezmek çok hoşuna gitmişti.

"Ev arıyorum. Ellen taşınmayı istemiyor ama şu anki ev bize çok küçük geliyor." Hallie'nin kaldığı mahalledeki evlere baktığını, Ellen'ın yakınlarda bir arkadaşı olursa taşınma sürecini daha kolay atlatacağına inandığını söyleyerek sözlerine devam etti.

Anne Marie, restorana vardıklarında Tim'e hiç konuşma fırsatı vermediğini fark etti. Daha önce hiç böyle bir şey yap-

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

madığı için ona durumu açıklaması gerektiğini hissetti.

Utandığını hissederken, "Normalde bu kadar çok konuşmam," dedi. "Galiba biraz gerginim."

Tim gülümseyerek ona baktı. "Ben de," diye itiraf etti.

O kadar güzel bir şey söylemişti ki Anne Marie içinin rahatladığını hissetti.

Kapıdaki garson kız onları karşılayıp pencerenin yanında güzel bir masaya götürdü. Onlarla ilgilenecek olan garson da içecek siparişlerini almaya geldi. Tim su alacağını, ama Anne Marie'ye istiyorsa şarap alabileceğini söyledi. Anne Marie de bir kadeh kırmızı şarap istedi.

Tuhaf bir duruma düştüğünü hissedince, "İnsanların içki içmesi seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu.

"Hayır. Başkaları içkiyi kaldırıyor olabilir ama ben kaldıramıyorum."

Yine de Anne Marie onun karşısında alkol alacağı için kendini kötü hissetti. "Şarap içmesem de olur," dedi.

Tim elini kaldırdı. "Rica ederim böyle yapma. Tercihim sadece ama sadece beni bağlar."

Tutumu Anne Marie'nin hoşuna gitti. Şarabını yudumlarken tadını çıkarmaya çalıştı.

Garson tekrar yanlarına gelince yemek siparişlerini verdiler. Tim patlıcanlı parmigiana, Anne Marie de istiridyeli spagetti istedi. Garson yanlarından ayrıldı, Anne Marie gergince önündeki bez peçeteyi düzeltti, Tim'in konuşmasını bekledi. Şu ana kadar genelde kendisi konuşmuştu.

Tim, "Birbirimizi tanıma fırsatımız oldukça kendini

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

benim yanımda daha rahat hissedeceğini düşünüyorum," dedi.

"Ben çoktan kendimi senin yanında rahat hissediyorum," diyen Anne Marie bir parça ekmek koparıp yedi. "Hem de gayet rahatım." Ekmeği masanın ortasındaki küçük kâsede duran zeytinyağına bandı, konuşurken Tim'e bakmadı. "Beni Ellen'ı elimden almayacağına ikna ettin."

"Hayatta öyle bir şey yapmam. Siz birbirinize aitsiniz. Dolores haklıymış. Ellen'ı Candy'den, hatta herkesten daha çok seveceğini, ona iyi bakacağını anlamış."

Anne Marie yüzünün kızardığını ama bir yandan da bu sözlerle neşelendiğini hissetti. Aslında bunu herkes bir yana Tim'in fark etmiş olması hem onu sevindirdi hem de ona huzur verdi. "Teşekkür ederim," dedi.

Basketboldan siyasete kadar birçok konuda konuşarak yedikleri yemekten büyük keyif aldılar.

Spumoni denilen İtalyan dondurmasını yiyip kahve içtikleri sırada Tim yine sessizleşti. "Senin için de uygunsa, aileme Ellen'dan bahsetmek istiyorum."

Ellen'ı babaannesinin ve dedesinin sevgisinden mahrum bırakmak bencillik olurdu, Anne Marie de bu yüzden izin verdi. "Olur."

Tim kahve fincanıyla oynayıp samimi bir tavırla başını yukarı aşağı salladı. "Teşekkürler."

"Ellen'ın tek kız torunları olduğunu söylemiştin."

"Öyle. Annem kız torunu olmasını, onu şımartmayı çok istiyor. Kız kardeşimin iki oğlu var."

"Annen de tıpkı benim annem gibiymiş."

Tim başını eğip bakışlarını kahvesine çevirdi. "Ellen'ın benimle yalnız vakit geçirmesine de razı olur musun?"

Anne Marie bu konun bu kadar çabuk açılacağını tahmin etmemişti, yine de Tim makul bir istekte bulunuyordu. "Onu ziyaret etmek istediğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

"Evet."

Anne Marie tereddüt etti. "Ne kadar sıklıkta?"

Tim omuz silkti. "Ne kadarına izin verirsen. Sana baskı yapmak değil amacım, Anne Marie. Beklememi istersen durumu anlayışla karşılarım."

"Ama bunu düşünmemi istiyorsun."

"Evet, güzel ifade ettin."

"Ellen'a babası olduğunu söylemek için izin istiyorsun, öyle değil mi?"

Diğer tüm soruların temelinde yatan, bir türlü dile getirilmeyen soru da buydu.

"Söylemeyi çok isterim. Test sonuçlarını almadan önce bile Ellen'ın kızım olduğunu *hissetmiştim*."

Şimdi kahve fincanına bakma sırası Anne Marie'deydi. Dondurması erimeye başlamıştı, kâseyi kenara itti. Bencilce de olsa aklına ilk olarak bunu reddetmek geldi. Başını kaldırdı, Tim'in umut ve beklenti dolu gözlerle onu izlediğini fark etti.

"Gerçeği açıkladığın sırada Ellen'ın yanında olmak istiyorum."

"Elbette."

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Onunla yavaş yavaş görüşmeye başlarsın. Ellen kendini hazır hissedene kadar da ona hiçbir şey söylemeyeceksin."

"Dediğim gibi, kuralları sen koyuyorsun."

Her şeye çok olumlu yaklaşıyordu, bu da Anne Marie'nin endişelerini gideriyordu.

"Gelecek hafta bir akşam onu almam uygun olur mu? Annemle babamın evlilik yıldönümleri yaklaşıyor. Büyük partiden önce Ellen'la tanışmalarını isterim."

Anne Marie, Tim'in teklifini reddetmek için bir bahane bulamayıp başını salladı. "Ama kim olduklarını ona açıklayamazlar. Yani büyükannesiyle büyükbabası olduklarını söyleyemezler."

"Kabul," diyen Tim, Anne Marie'nin gözlerinin içine baktı. "Teşekkürler."

Bu isteği muhtemelen Tim'in onu neden yemeğe davet ettiğini açıklıyordu. Bu da Anne Marie'yi biraz hayal kırıklığına uğrattı.

Canlı bir tavırla, "Her şeyi halletmiş olduğumuza sevindim," dedi.

"Aslında başka bir şey daha var," dedi Tim.

"Ya?"

Tim bakışlarını yere çevirdi. "Korkarım geçen birkaç hafta boyunca sana yanlış bir izlenim verdim."

"Nasıl yani?"

"Özür dilerim. Böyle olmasını istemezdim."

Anne Marie'nin kafası gittikçe karışıyordu. "Neden

bahsediyorsun?"

Tim derin derin nefes aldı. "Sanırım doğrudan söylemem daha iyi olacak. Başka biriyle ilişkim var."

Anne Marie yaşadığı şokun etkisiyle yerine çakıldı.

"Başka... biriyle..."

"Vanessa'yla ben..."

"Adı Vanessa mı?"

"Evet, bu durumun onun için çok zor olduğunu sana söylemeliyim."

Anne Marie ters bir söz söylememek için dudağını ısırdı. Duyduklarının yarattığı şoku belli etmemek için tüm gücünü kullanması gerekiyordu.

"Ben seni..."

Anne Marie sakinliğini korumaya çalıştı. "Daha önce söylesen daha iyi olmaz mıydı?"

Tim ağzını açtı, sonra da kapattı. "Evet, şey... olurdu. Söylemeliydim ama doğru zamanı bulamadım."

Anne Marie, "Gerçekten mi?" diye söylendi. Tim'in istediğini elde edene kadar bunlardan bahsetmemesi çok tuhaftı. Anne Marie aşağılandığını hissediyordu. Aptal yerine konulduğunu, saflığından faydalanıldığını düşünüyordu. Haftalar boyunca hayaller kurmuş, birlikte mükemmel bir aile olacaklarına inanmıştı. Tim'in onu öpmemiş olmasına hiç şaşırmıyordu. Anne Marie aptalca hayallere bu kadar kapılmasa bunu daha önce fark edebilirdi.

"Seni yanlış yönlendirdiğimi düşünüyorsan özür dilerim."

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Anne Marie uzaklara bakıp onunla göz göze gelmekten kaçınırken, "Unut gitsin," dedi. Hiç kımıldamadı, kaçıp gitmek için uygun bir an kolladı. Duygusal davranmasının karşılığı buydu. Bunları yapmaya değmezdi. Bir daha âşık olmayacağını kalpten biliyordu.

Tim, "Ellen'ın iyiliği için arkadaş kalmamız önemli," diyordu.

"Öyle davranabiliriz." Ancak şu anda en önemli şey Tim'den uzaklaşmasıydı. Düşünmeye, Tim'in söylediklerini anlamaya ihtiyacı vardı.

Göstere göstere saatine baktı. "Hesap geldi mi?"

Tim ona cevaben elini kaldırıp garsona işaret verdi.

Anne Marie, "Vanessa'yla tanışmak istiyorum," dedi. Kızının tanımadığı birinin yanında olmasına hayatta izin vermezdi. Vanessa'nın Tim'le ilişkisinin olup olmadığı umurunda değildi.

Tim gözlerini kırpıştırdı, yüzünde endişeli bir hava vardı.

"Ellen'la görüştüğünde yanında olacaksa..."

Tim rahatladı. "Olacaktır diye düşünüyorum. En azından bazen."

"O zaman onunla tanışmam lazım. Haksız mıyım?" Sinirinin sesine yansımaması için elinden geleni yaptı.

"Haklısın. Sorun olmaz."

Anne Marie'nin aklına rahatsız edici bir düşünce girdi. "Vanessa'yla... nereden tanışıyorsun?"

Tim ciddi bir tavırla, "Bunun seni ilgilendirdiğini san-

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

mıyorum," dedi.

Anne Marie tahmin yürütüp, "O da AA'da, değil mi?" dedi.

Tim isteksizce evet dercesine başını salladı.

"O ne zamandan beri alkol kullanmıyor?"

"Üç yıl olmuştu."

"Olmuştu derken?"

"Seninle, Ellen'la olanlardan dolayı... şey... içki içti."

Anne Marie gözlerini kısarak, "Bir dakika, bir dakika," dedi.

"Daha bir saat kadar önce alkol konusundaki tercihinin sadece seni bağladığını söylemiştin. Ben yanlış mı duydum?"

"Hayır..."

"Şimdi ise Vanessa'nın içki içmesinin sorumluluğunu üstlendiğini mi söylüyorsun?"

Sorusu Tim'i sarsmış gibiydi. "Hayır."

Anne Marie, Tim'in gözlerinin içine baktı. "Ellen, Vanessa'yla tanışabilir ama tanıştıklarında yanlarında olmak istiyorum. Yoksa söz verdiğim her şeyden vazgeçerim."

Tim, "Pekâlâ," dedi.

"İyi. O zaman birbirimizi anlıyoruz."

Birdenbire restoran boğuk, bunaltıcı bir yere dönüştü. Anne Marie bez peçeteyi masaya bırakıp ayağa kalktı. "Seni dışarıda beklerim."

Tim de ayağa kalktı. "Hesabı ödeyip geliyorum. Çok sürmez."

Anne Marie'nin temiz havaya ihtiyacı vardı. Akşamın

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

soğuk havası alev alev yanan yüzüne temas ederken elleriyle yüzünü kapatma isteğini bastırdı. Ömrü boyunca hiç bu kadar utanç verici bir duruma düşmemişti. Nasıl da aptallık etmiş, kendini kandırmıştı.

Daha da kötüsü, Tim hissettiği her şeyi anlamıştı. Kalbindeki özlemi, gözlerindeki beklenti dolu bakışları görmüş, her şeyi fark etmişti. Anne Marie o anda yok olmayı, ortalıktan kaybolup gitmeyi diledi. Keşke dileği gerçek olsaydı.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

26

PHOEBE RYLANDER

Phoebe'nin evinin önünde duran Hutch, "İyi geceler," dedi ve eğilip onu nazikçe öptü. Bu, o akşamki ilk öpücükleri de değildi. "Şimdi gitmem gerekiyor."

Phoebe, "İyi geceler," diye fısıldadı. Hutch'ın gidişini izlemek ona ağır geliyordu. Akıllarda kalacak, çok güzel bir akşam geçirmişlerdi. Pazar gününü birlikte geçirmişlerdi ama tam bir gün bile onlara yetmez olmuştu. Hutch bu akşam bir daha görüşme teklifinde bulununca Phoebe hiç tereddüt etmeden kabul etmişti.

Hutch'ın Clark'a hiç benzemediği gün geçtikçe daha da

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

belirgin oluyordu. Aslında Hutch, Phoebe'nin eski nişanlısının zıttıydı.

Düşünceli, şefkatli, sempatik ve *farklıydı*. Phoebe'yi güldürüyor, Clark'tan ayrıldıktan sonra çektiği acıları hafifletiyordu. Örgü kursuna başlamamış olsa Hutch gibi birine dönüp bakmazdı. Bir dürtüyle bu kurs gözlerini açmıştı.

Phoebe erkek seçme konusunda kendini sığ veya beklenti dolu biri olarak düşünmek istemiyordu. Ama belki de öyle biriydi. Geçmişte birliktelik kurduğu birçok erkek Clark gibi kariyer sahibi, başarılı, kibar ve yakışıklıydı. Hutch onlara nazaran daha sıradandı ama onun başka özellikleri vardı. Hırsı, üstün başarısı bunlardan bazılarıydı. En önemlisi de... daha iyi bir insan olmasıydı.

Hutch asansöre yönelirken, "Seni yarın arayacağım," dedi.

Miyavlayan Prenses peşinden geldi. Belli ki o da Phoebe gibi onu bırakmak istemiyordu. Phoebe eğilip kedisini kucağına aldı.

"Yarın görüşürüz," dedi. Kapının pervazına yaslanıp Hutch'ın asansöre binip gözlerden kaybolmasını izledi. Vakit su gibi geçmişti, saatin on olduğuna inanamıyordu.

Hutch avukatıyla yaptığı görüşmenin ardından onunla klinikte buluşmuştu. Dava hakkında konuşmayı istememiş, tüm karmaşayı işle ilgilenmesi için tuttuğu kişilere bıraktığını söylemişti. Washington Gölü'nde pedallı bot kiralamışlar, gölde tur attıktan sonra Hutch'ın çocukken gittiği balıkçıda karınlarını doyurmuşlardı. Zaman zaman kahkahalarla

renklenen, duygularını pekiştiren güzel bir yaz akşamı geçirmişlerdi. Üstünde şemsiye olan bir masada oturmuşlar, akşamüstü güneşinin tadını çıkarmak için bahaneler bulmuşlardı.

Hutch, Phoebe'yi akşam yemeğinden sonra evine bıraktığında ikisi de günün bitmesini istememişti. Hutch, Phoebe'nin kahve davetini seve seve kabul etmiş, oturup yaklaşık bir saat konuşmuşlardı. Ama artık hava kararmıştı ve ikisinin de sabah işe gitmesi gerekiyordu. Phoebe, Hutch'ın spor salonuna gittiği günlerin haricinde saat altıya kadar ofiste kaldığını biliyordu.

Telefon çaldı, Phoebe, Hutch'ın sesini duyma umuduyla hemen telefona koştu. Arabasına biner binmez dayanamayıp onu aramış olabilirdi. Son bir kez iyi geceler demek, bir sonraki gün için plan yapmak ya da fısıldayarak ona onu özlediğini söylemek için sık sık arıyordu.

Ancak telefonun ekranındaki numara Clark'a aitti.

Phoebe telefondan uzaklaştı. Onunla konuşmayı, hatta onunla hiçbir şey yapmayı istemiyordu. İçgüdüleri ona aramanın telesekretere geçmesini beklemesini söylüyordu. O da öyle yaptı, telefon sesli mesaja geçene kadar bekledi.

Dayanamayıp telefonun başında durup Clark'ın sesini dinledi.

"Phoebe, benim Clark." Sesi üzgün geliyordu. "Orada olduğunu biliyorum. Benimle konuşmak istemediğinin de farkındayım. Gerçekten önemli olmasa seni aramazdım. Lütfen beni ara. Evinde olduğunu biliyorum." Tereddüt etti,

buruk bir sesle, "Lütfen," diye ekledi.

Phoebe isteksizce telefona uzandı, ama eli ahizenin üzerinde dolandı. Hastaneye gidip Clark'ın babasını ziyaret ettiği günün üzerinden bir hafta geçmişti. Max'ın durumunun kötüye gidip gitmediğini merak ediyordu. Çünkü Max çok yaşayacağını sanmadığını ima etmişti.

Nabzı hızlandı. Clark'ın babası olağanüstü bir adamdı. Ailesi onsuz paramparça olurdu. Phoebe ahizeyi kaldırdı.

Clark telefonu ilk çalışında açtı. Tutkulu bir sesle fısıldayarak, "Teşekkürler," dedi.

"Babana bir şey mi oldu?"

"Ben..."

"Bana Max'la ilgili bir haber vermeyeceksen konuşmamız burada bitmiştir." Telefonu kapatmak üzereyken Clark'ın seslendiğini duydu.

"Kapatma! Nasıl diyeceğimi bilmiyorum... ama babam ölüyor."

Phoebe nefesini tuttu. "Ne oldu?

"Ateşi çok yüksek. Bir türlü düşüremediler."

"Ah, Clark." Bu durumda ne verebileceği doğru düzgün bir tepki ne de söyleyebileceği teselli edici bir söz vardı. Boğazında bir yumru belirdi.

"Enfeksiyon kapmış, ateşine de bu sebep oluyormuş. Durumu kötü, Phoebe."

"Olamaz..."

"Doktorlar annemle beni hastaneye çağırdı."

"Şu an hastanede misin?"

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Clark'ın sertçe yutkunduğunu işitti. "Evet. Başka nerede olabilirim?"

"Çok üzgünüm." Onu dinlemekten başka ne yapacağını bilmiyordu.

Clark, Phoebe'nin sözlerinin üzerine konuştu. "Haklıydım, değil mi? Evdeydin ama benimle konuşmak istemiyordun."

İthamda bulunur gibiydi, Phoebe'nin cevap vermek gibi bir düşüncesi yoktu.

"O da oradaydı, değil mi?" Clark aynı agresif sesle sözlerine devam etti. "Şu yeni görüştüğün adam. Sırf beni üzmek için böyle yapıyorsun, değil mi?"

"Kiminle görüştüğüm seni hiç ilgilendirmez."

"Acaba?" diye sordu. "Merak ediyorum da beni gerçekten hiç sevdin mi?"

Phoebe kendisini çok kötü hissetti ama böyle hissetmesini gerektiren bir şey yoktu. Clark suçu ona atıyordu, Phoebe'nin de ondan uzaklaşması, hedefi olmaktan kurtulması gerekiyordu. Babası belki de son anlarını yaşarken Clark'ın kendisiyle ilgili konuşmasına izin veremezdi, vermeyecekti.

"Bari sana istediğini verebiliyor mu?"

"Ne?" Sinirle ürperen Phoebe derin bir nefes aldı. "Bu konuşma burada bitmiştir."

"Hayır, lütfen. Lütfen, beni bir dinle..."

Phoebe onu daha fazla dinlemek istemiyordu. Telefonu kapatmayı düşündü, ama Clark araya girdi.

"Tamam, tamam, özür dilerim," dedi çabucak. "Sana

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

böyle sorular sormaya hakkım yok."

Phoebe telefonu kapatmayı çok istiyordu, ama bir yandan da Max'ın durumuyla ilgili daha fazla bilgi alabilmeyi umuyordu.

O bir karara varamadan Clark, "Beni ne zaman istersen arayabilirsin, Phoebe. Bana yaptıklarını muhtemelen hak ediyorum ama en azından babamı sevdiğimi kabul etmelisin."

Phoebe bunun doğru olduğunu biliyordu. Clark annesini de babasını da çok seviyordu. Ancak babasına hiç mi hiç çekmemişti.

Clark yalvarırcasına, "Gelip annemle ve benimle bekler misin?" diye sordu. "Doktorlar babamın geceyi atlatmasının bile mucize olacağını söyledi."

Phoebe tereddüt edince Clark, "Babamın hatırına sorunlarımızı bir kenara bırakamaz mıyız? Sadece bir geceliğine?"

"Marlene'le tek misiniz? Ailenizin geri kalanı nerede?"

"Durumu iyiye gidiyor gibiydi. Herkes gitti, ama şimdi böyle oldu. Annem kahroluyor, ben de."

Ne yapacağını hâlâ bilemeyen Phoebe tavana baktı. Yanlış olduğunu bile bile, "Pekâlâ," diye fısıldadı. "Yola çıkıyorum."

Clark'ın minnettarlığı telefondan bile belli oluyordu. "Sana ne kadar teşekkür etsem az, Phoebe. Annem çok sevinecek."

Phoebe hiç de öyle olacağını sanmıyordu.

Çantasını ve arabasının anahtarlarını alıp kapıya gitti, sonra birden durdu. Çevresi geniş olan Marlene ve Clark

Snowden'in böyle bir zamanda yalnız kalmayacağını düşündü. Clark şehrin her tarafında onca arkadaşı ve akrabası varken neden onu aramıştı?

Clark'ın söylediği hiçbir şey aslında akla mantığa yatmıyordu. Phoebe bu kadar şüpheci olmayı istemezdi ama zamanında çok iyi dersler almıştı. Clark önüne çıkan her şeyi yıkar geçerdi. Artık Hutch'tan haberi olduğu için de onu geri kazanmak adına eskisinden daha güçlü adımlar atacaktı. Gerçi Phoebe'yi kaçıracak değildi. Phoebe tüm şüphelerine rağmen babasının ciddi sağlık durumundan faydalanarak bir oyun kuracağını, bu kadar ileri gideceğini düşünmüyordu.

Belki de...

Phoebe işi şansa bırakmamaya karar verdi. Geri dönüp telefona gitti, annesini aradı. Leanne telefonu dördüncü çalışında açtı, uykulu uykulu, "Phoebe?" dedi. "Her şey yolunda mı?"

"Clark'ın babasının durumu iyi değilmiş."

"Öyle mi?" Annesi hemen ayıldı.

"Clark babasının enfeksiyon kaptığını, Max'ın son saatlerini yaşadığını söyledi. Bu geceyi çıkarıp çıkaramayacağından emin değillermiş."

Annesi telaşla, "Yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu. "Adını kilise dua listesine yazayım mı?"

"Çok iyi olur anne."

"Sabah ilk iş kiliseye giderim."

"Teşekkürler." Phoebe annesine bunu yaptırdığı için kendisini suçlu hissediyordu, ama Leanne'nin Snowden'lere

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

kendini sevdirmek için her şeyi yapacağını biliyordu. "Anne, Clark'la annesi babasının başında bekliyorlarmış. Anladığım kadarıyla yalnızlar. Benimle gelmek ister misin? Marlene'nin böyle bir zamanda arkadaşa ihtiyacı vardır."

"Ah, Phoebe, sormana çok sevindim. Marlene ile Clark'ı yalnız bırakamayız."

"Teşekkürler, anne." Phoebe, Clark'ın annesini Max'ın son saatlerinde teselli edebileceğini sanmıyordu, araları açıktı. Ama Leanne gerçekten onlara yardımcı olabilirdi.

Leanne, "On beş dakikaya çıkarım," dedi. "Üzerime hemen bir şeyler alıp hızlıca saçımı tarayacağım."

Phoebe, "Ben seni alırım," dedi.

Annesi, "Gerek yok," dedi.

"Bu saatte Seattle'da araba sürmeni istemem anne."

Leanne bunu akıl edememişçesine, "Doğru," dedi. "Sen gelene kadar ben hazırlanırım."

Phoebe birkaç dakika bekledi, sonra apartmanın otoparkındaki arabasına binip annesinin Capitol Hill'deki evine gitti. Kısa süren yolculuk boyunca Clark onu bir değil, iki kez aradı.

Phoebe, "Numaramı nereden buldun?" diye sordu. Annesinin bir kez daha kararını etkileme çabasıyla hareket edip numarasını Clark'a verdiğini tahmin ediyordu.

Clark ona cevap vermedi. "Yalnızca acil bir durum olursa seni buradan ararım. Şu anda da tam öyle bir durum var."

Bu konuda haklıydı, ama cep telefonu numarasını öğ-

renmiş olması Phoebe'nin canını sıkıyordu.

Clark, "Yolda olduğunu sanıyordum," diye yakındı. "Geleceksin değil mi?"

"Beş dakikaya orada olurum. Max'ın durumunda değişiklik var mı?"

"Hayır, hiçbir değişiklik yok. Lütfen çabuk gel."

Gençlik çağından hatırladığı mahalleye giren Phoebe annesinin verandasının ışığının yandığını gördü. Evin önünde durunca Leanne hemen evden çıkıp arabaya bindi, emniyet kemerini taktı.

"Zavallı Marlene, şimdi kendini kaybetmiştir." Leanne ellerini sıkıca birleştirdi. "Bir gelişme var mı?"

"Yok aslında." Annesinin telaşlanacağını bildiği için Clark'ın tekrar aradığından bahsetmedi. Zaten Clark, Max'ın durumunda bir değişiklik olmadığını söylemişti.

Hastaneye varıp arabayı park ettikten sonra ana kapıya yöneldiler. Phoebe, Clark'ın gergin gergin kapının ardında dolandığını gördü. Çok endişeli ve üzgün görünüyordu, içinde bulunduğu durum düşünülürse bu gayet normaldi. Annesi de o da zor bir gece geçiriyorlardı.

Phoebe'yi görür görmez Clark'ın yüzü güldü. Ancak Leanne'nin ona eşlik ettiğini gördüğü anda kaşları çatıldı. Cam kapılar kayarak açıldı, Leanne koşup Clark'a sarıldı. "Clark, duyduklarıma çok üzüldüm."

Clark da ona sarılıp, "Leanne," dedi. Gözleri Leanne'nin omzunun üzerinden Phoebe'yi aradı.

Leanne, "Marlene nerede?" diye sordu. "Perişan olmuş-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

tur şimdi."

Clark kollarını bıraktı, önden gitti.

"Annem... şey... gitti."

Phoebe gözlerini ona dikti. "Babanın geceyi çıkarıp çıkarmayacağını bilmiyorsunuz ama annen *eve* gidiyor, öyle mi?"

"Evet, gitti. Babamın durumu düzeliyor gibi."

Şüpheleri çığ gibi artan Phoebe, "Ne zamandan beri?" diye sordu.

Clark gözlerinin içine bakıp, "Bir süredir," dedi.

Leanne, "Çok güzel," deyip bir ona bir kızına baktı.

Clark'la göz göze gelmeyi istemeyen Phoebe, "Max'ın durumu belki de hiç kötüleşmedi," dedi. Clark'a oyununa kanmadığını göstermek istiyordu. Clark telefon edince Phoebe ona bu kadar şüpheyle yaklaşmayı istememiş, ama şimdi haklı olduğu ortaya çıkmıştı. Clark onu kazanmak için her türlü şeyi yapmaktan, kocaman bir yalan uydurmaktan bile çekinmiyordu. Phoebe bunlara hiç şaşırmamalıydı, ama şaşırıyordu işte. Bir yandan da Clark'ın bu kadar düşmüş olmasına, babasının durumunu bu şekilde kullanmasına üzülüyordu.

"Hazır buraya kadar gelmişken bari gidip hemşirelere Max'ın durumunu sorayım."

Clark hemen, "Hemşireler çok yoğun," diyerek araya girdi.

"Baban hâlâ yoğun bakımda, değil mi?"

Clark öfledi. "Aslında az önce oraya aldılar. İsterseniz

gidip birer kahve içelim, size gelişmeleri anlatayım."

"Yani baban son yarım saatte mucizevi bir şekilde iyileşti." Phoebe sesindeki alaycı tonu saklamadı.

"Durumu annenim eve gitmesine yetecek kadar iyi ama hâlâ ciddi risk altında olduğunu anlamalısınız."

Phoebe buna da inanmıyordu.

Leanne, "Bir kahve içsem fena olmaz aslında," dedi. "Ama kafeinsiz olsun. Yoksa saatlerce uyuyamam."

Phoebe, "Siz ikiniz gidin," dedi. "Ben birkaç dakikaya gelirim. Lavaboya kadar gideceğim."

Phoebe hastanenin tuvaletine hızlı adımlarla giderken Clark onun arkasından baktı. Phoebe içeri girdikten sonra cep telefonunu çıkardı, hastanenin numarasını arayıp danışmaya bağlandı."

"Max Snowden'in oda numarasını alabilir miyim?" diye sordu, içinden yalan söylediği için Tanrı'dan af diledi. "İnternetten sipariş vereceğim de oda numarasını istiyorlar."

"Bir saniye lütfen."

Çok sürmeden danışmadaki kadın görevli geri döndü. "Bay Snowden iki gün önce hastaneden taburcu olmuş."

Phoebe dişlerini sıkıp, "Anladım," dedi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Phoebe, Clark'a onun hakkında düşündüklerini söylemekten keyif alacaktı. Tuvaletten çıktığında Clark'la Leanne'nin koridorda onu beklediklerini gördü.

Kararlı bir sesle, "Gitme zamanı geldi anne," dedi.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Leanne ona şaşkınlık dolu bir bakış attı. "Ama... Clark'la kahve içecektik."

Phoebe, Clark'ın önünden geçti. "Clark'la kahve falan içmeyeceğiz."

Ona yetişmeye çalışan annesi, "Phoebe," dedi. "Ne oldu sana? Kabalık ediyorsun. Clark'ın babası hasta. Senin gibi ben de Marlene'in burada olmamasına üzüldüm, ama Clark bana annesinin günlerdir Max'ın yanında olduğunu, hem bedenen hem de ruhen bitkin düştüğünü söyledi."

Phoebe durdu, yüzünü annesine ve Clark'a çevirdi. "Eğer dediği gibiyse Marlene bugün hastaneye hiç gelmemiştir."

Leanne, "Hayır buradaymış," diyerek ona karşı çıktı. "Ailecek burada toplanmışlar. Clark da şimdi bana bundan bahsediyordu."

"Çok ilginç anne! İşe bak ki Max da iki gün önce taburcu edilmiş." Doğrudan Clark'a baktı. "Hastaneye telefon edemeyeceğimi mi sandın?"

Clark ona baktı, bir cevap vermedi.

Phoebe kelimelerin üzerine basa basa, yavaşça, "Bir daha böyle bir şey olursa polisi ararım," dedi. Clark'ın bunun boş bir tehdit olmadığını anlamasını istiyordu. "Ciddiyim, Clark. Bir daha böyle bir olay olursa seni sapık diye şikâyet ederim."

Annesi dönüp Clark'a baktı, yüzünde şaşkınlık ve kızgınlıkla şekillenen bir ifade vardı. "Doğru mu bu duyduklarım?" diye sordu.

Phoebe arkasına dönüp otoparka açılan kapıya yönelirken, "Gerçeği soracağın son kişi Clark Snowden'dir," dedi.

Annesi de ona yetişmek için hızlı adımlarla peşinden gitti. Öfkelenen Phoebe, Clark'tan bir an önce uzaklaşmak istiyordu. Aklında şüpheler, acabalar varsa bile bu olayla yok olmuştu. Tanrı'ya şükürler olsun ki içgüdülerini dinlemiş, annesini yanında getirmişti.

Leanne birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Otoparka vardıklarında nefesi kesile kesile, "Clark'la ilgili düşüncelerinde haklı olabilirsin," dedi. "O adama güven olmaz."

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

27

Tasarımcı olarak ortaya çıkardığım çalışmalarla gelecek nesillere bir miras bıraktığıma inanıyorum. Çocuklarımın örgüden uzak yetişmelerini istemiyorum. Örgü örecek yaşa gelmelerini, birlikte oturup bir şeyler örebilmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Başka hangi alan size ailenizle birlikte bir şeyler yaratma şansını tanıyor?

Chrissy Gardiner

LYDIA GOETZ

Casey için endişelenmekten kendimi alamıyordum. Lee'yle telefonda görüştüğünden bu yana içine kapanmış ve asabileşmişti. Bazı günler normal davranıyordu ama bu sabah yaptıkları bugünün zor geçeceğini gösterir gibiydi.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Kahvaltıya gelmesi için ona seslendiğimde, odasında eşyaları bir yerden bir yere fırlattığını duydum. En sonunda yanımıza gelmeye tenezzül ettiğinde de ne bize günaydın dedi ne de bir tepki verdi.

Şimdi mutfak masasına oturmuş, kahvaltılık gevrek ve süt dolu kâsesinin üzerine eğilmişti. Birinin onu önünden çekip alacağından korkuyormuş gibi duruyordu. Onunla konuşmaya çalıştım ama cevapları eskisi gibi hep homurtu ve söylenme şeklindeydi. Çabalarıma çoğunlukla aldırış etmiyordu.

"Benimle dükkâna gelmek ister misin?" diye sordum. Dersleri bitmişti, dolayısıyla ya benimle gelecekti ya da gündüz kampına gidecekti. "Akşam kursum olmasına rağmen erken gideceğim." Ona ne diye açıklama yaptığını bilmiyordum.

Ne anlama geldiği belli olmayan bir omuz hareketiyle cevap verdi.

Sabrım tükenmek üzereyken, "Bu evet mi hayır mı demek?" diye sordum.

Başını kaldırıp bana baktı. "Olabilir."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama benimle dükkâna gelmeyi istediğini tahmin ediyordum. "Yeni gelen iplerin etiketlenmesi gerekiyor." Casey'nin harçlık kazanma isteğine her zaman güvenebilirdim. İlk zamanlardaki birkaç aksiliğin dışında ona verdiğim görevleri çok güzel yerine getiriyordu.

"Margaret de orada olacak mı?"

Sabahtan beri ilk kez tam bir cümle kuruyordu.

"Evet. Brad de işten sonra uğrayıp seni eve getirecek."

Yine omuz silkti, bu sabah her şeye genel cevabı buydu. Çok sürmeden Margaret'i neden sorduğunu anladım. "İstersen tığını ve lifini de getirebilirsin," dedim, onunla ilgilendiğimi bilmesini istedim.

Omuzlarından birini gönülsüzce kaldırdı.

Kahvaltı sohbeti burada bitti. Casey'yle aramdaki gerginlikten haberi olmayan Cody durmadan konuştu. Ardı ardına değiştirdiği konuları takip etmekte zorlandım, neyse ki arada "Vay" veya "Gerçekten mi?" demem ona yetiyordu.

Üçümüz birlikte evden çıktık, Cody'yi gündüz kampına bırakacaktım. Onun yaş grubundakileri akvaryum gezisine götüreceklerdi. Cody'nin en çok sevdiği etkinlik buydu.

Arabamı kiliseye doğru sürerken Casey hiç sesini çıkarmadı. Alix'in bakıcı aile sisteminde geçirdiği yıllarla ilgili anlattıklarını hatırlamak için çabaladım. Alix kimi güzel, kimi kötü deneyimler yaşamıştı. Casey'nin hayatından keyif aldığını başkalarının öğrenmesinden korktuğunu, eğlenmesine *izin* verilmiyormuş gibi davranabileceğini söylemişti. Şu noktada Casey'nin Green Gölü'nde geçirdiğimiz günün haricinde herhangi bir şeyden keyif aldığını söylemek zordu.

Kilisenin önünde durdum, Cody arabadan indi, arkasına hiç bakmadan arkadaşlarının yanına koştu. Eskiden beni arabadan inmeden öperdi, ama bu yaz bunu yapmaz olmuştu. Artık arkadaşlarının önünde bana sevgi göstermekten hoşlanmıyordu. Bana sarılmasını özlemiştim, ama onu anlıyor-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

dum. Oğlumuz büyüyordu.

Bunları düşünürken gülümsemiş olmalıydım çünkü Casey'nin yüzünde tuhaf bir bakış vardı.

"Komik olan ne?"

"Cody," dedim, sebebini açıkladım.

Bir anlığına Casey'nin eğlendiğini sandım. Gardını indirmesini bekliyordum. Geçen iki gün boyunca huzursuzluğunu dolaylı olarak dile getirmiştim, ama artık onunla yüzleşme vaktinin geldiğine karar verdim.

Kibarca, "Canını sıkan şeyi bana anlatmak ister misin?" diye sordum.

Samimiyetimi anlamak için dönüp bana baktı.

"Bizlerle vakit geçirmekten hoşlandığını sanıyordum, öyle olmasını umut ediyordum."

Yine omuz silkti, bakışlarını önündeki yoldan ayırmadı. "Fena değilsiniz."

Şakacıktan öfkelenmiş gibi yapıp, "Fena değil miyiz?" diye sordum.

Casey bunun üzerine gerçekten gülümsedi. "Çok merak ettiysen söyleyeyim. Sizinle şu ana kadar ömrümün en güzel yaz tatillerinden birini geçirdim."

Bunu dile getirmekle büyük bir adım attığını kabul ediyordum. "Hah, şimdi oldu," dedim.

Tuhafiyeye vardığımızda Casey'nin morali biraz daha iyiydi. Ona dükkânımda olmanın benim üzerimde de aynı etkiyi yarattığını söylemeyi istiyordum. Kızgın, canı sıkkın ya da yorgun olsam da dükkânıma adım attığım anda içim

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

anında ferahlıyordu.

Aynı huzuru bulduğum bir diğer yer de kiliseydi. Ama tuhafiyede bunu yakalayabilmem tuhaftı. Blossom Sokağı'ndaki dükkânım, adını henüz koyamadığım bazı sebeplerden dolayı, içimde gençken ilk kez kanser tanısıyla karşılaştığımdan bu yana nadiren tattığım gönül ferahlığını yaratıyordu.

Ben kapıyı açar açmaz üç müşteri kapıdaki AÇIK yazısını dışarı çevirmemi bekliyormuş gibi içeri girdi.

İlk müşteriyle Margaret ilgilendi. O diğer ikisine bakarken içeriye örgüsünde bir yerde takılan bir kadın geldi. Hemen nerede yanlış yaptığını gördüm, birlikte arka taraftaki masaya geçtik, ona nerede hata yaptığını açıkladım. Çözümü oldukça kolay olan hatayı düzelmek için bir tığla on beş sıra aşağı indim. Ördükleri işi bir başkasının sökmesine dayanamayan birçok örgücü olduğunu çok önceden fark etmiş, bunu şaşkınlıkla karşılamıştım. Ben ilmekleri sökerken karşımdaki kadın gözlerini kapattı.

Casey yeni iplere fiyat etiketlerini yapıştırıp ipleri doğru raflara yerleştirdikten sonra oturup Whiskers'ı kucağına aldı, bir saat boyunca kediyi okşadı. Bu kadar uzun süre yerinde sabit durabilmesinden etkilendim. Whiskers her gün vitrinin önünde uyuyarak saatlerini geçiriyordu, dolasıyla kendisine bu kadar ilgi gösterilmesine alışkın değildi. Keyifle mırlıyordu. Casey'nin kucağını en çok sevdiği yerlerden biri olarak bellediği belli oluyordu.

Müşterilerden fırsat bulunca çabucak bir şeyler yiyip

geldim, Casey'ye de güzel bir salata aldım.

Casey saat iki gibi, "Ben yürüyüşe çıkıyorum," deyip kapıya yöneldi. Bunu tam vaktinde söylemiş, deneyimli bir örgücü olan Mary Kilborn'un öreceği kazak için istediği ipi bulmakla meşgul olmamı fırsat bilmişti. Markaları ve iplerin kalınlıklarını şirket şirket sıralayan bilgisayar programına yoğunlaştığım için onun sözlerine cevap verme fırsatını bile bulamadım.

"Brad saat..." Casey çoktan çıkmış, beni duyamayacak kadar uzaklaşmış olduğundan lafımın devamını getiremedim.

"Neyse," dedim. Brad'in gelmesine en az iki saat vardı, Casey de o zamana kadar dönerdi. Ama sık sık Casey'yle ilgili durumlarda olduğu gibi yanıldım. Brad, Casey'den önce geldi.

Kaşlarını kaygıyla çatan Brad, "Sence nereye gitmiş olabilir?" diye sordu.

"Bil... bilmiyorum. Bu kadar geç kalacağını tahmin etmemiştim."

Avuçlarımı birbirine sürtmeye başladım, yazın başından beri, daha doğrusu Casey geldiğinden beri gergin olduğumda ortaya çıkan alışkanlığım geri döndü.

Brad'in gününün iyi geçmediğini görebiliyordum, çünkü kendine yakışmayan asabi tavırlar takınmıştı.

Sabırsızca, "Ee, nereye gittiğini söyledi mi?" diye sordu.

"Hayır, söylemedi."

Brad kaşlarını biraz daha sertçe çattı. "Sence yine kaç-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

mış mıdır?"

Aklıma bu ihtimal gelmemişti. "Hayır, neden kaçsın ki?"

Brad, "Neyi neden yaptığını anlamak ne mümkün?" diye sordu, ellerini havaya kaldırdı. "Bu kıza akıl sır erdirmek zor." Hafifçe gülümsedi, "Sanırsın genç kız falan olmuş," diye ekledi.

"Falan" konusunda haklıydı. Casey en erken gelecek sene ergenliğe girecekti, ama şimdiden huysuzluk da dahil olmak üzere bir ergenin tüm tavırlarını sergiliyordu.

Margaret, "Geri gelecek," dedi. Örgü örerken elindeki ipi biten ve ip almaya gelen bir müşterinin parasının üzerini veriyordu.

Müşteri gidince Brad, "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu.

"İki sebebi var," diyen Margaret tezgâhın arkasından çıktı. "Öncelikle Casey bu sabah harçlığını almadı, ikincisi de şu." Margaret, Casey'nin kurs masasında bıraktığı tığ işini gösterdi. "İşini de almadı."

Başımı ablama hak verircesine salladım. Kocama, "O gelene kadar sakince oturabilirsin," dedim.

Brad bir şeyler söylendi, sonra da mecburen beklemeyi kabul etti. İç çekip masaya oturdu.

Beş dakika sonra Casey ağır adımlarla içeri girdi.

Brad hemen ayağa fırladı. "Neredeydin?" diye sordu.

Casey ona asi bir bakış atıp, "Dışarıdaydım," dedi.

Tartışma çıkmasına engel olma çabasıyla Brad'in elini

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

tuttum. "Bir şey yok. Sağ salim döndü."

Casey beni duymamış gibi davranıp masaya yürüdü, tığını ve ipi eline alıp ona verdiğim bez çantaya tıkıştırdı. Sonra da doğruldu. Brad, "Hazır mısın?" diye sordu.

Brad kaşlarını kaldırıp bana baktı. İkisi birbirleriyle tek kelime daha konuşmadan giderken başımı iki yana salladım.

Margaret onların gidişini izledi, bana döndü. "O gidince rahatlayacağından eminim."

Doğrusu o gün gelince ne hissedeceğimi bilmiyordum. Ama bu cümleyle içimin birisini kaybetmişçesine burkulmasına şaşırdım.

Casey'nin bize yaşattığı zorluklara rağmen onu gerçekten de sever olmuştum. Onu özleyecektim, Brad ve Cody'nin de özleyeceğini biliyordum.

Aslında Casey'nin bizimle kalması oğlumuz adına faydalı olmuştu. Cody paylaşma duygusunu öğrenmişti. Şimdiye kadar tek ilgi ve sevgi odağımız o olmuştu. Elbette ailemize bir çocuğun daha katılmasını umuyorduk, ama şimdilik hayatımız onun etrafında dönüyordu. Cody, Casey'yle arkadaşlık etmiş, bu sürede de iletişim becerisi gelişmişti. Arada sırada aksiliği tutsa da Casey, Cody'yi seviyor gibi görünüyordu.

"Onu özleyeceğim," dedim. Düşüncelerimi seslice dile getirdiğimi ablamın ofladığını işitince anladım. "*Bu* ne anlama geliyor sence?" deyip Margaret'in fikrini almak istedim.

Bana bunu onaylamadığını gösteren, eskiden beri alış-

kın olduğum bakışını attı.

O akşam kursa ilk olarak Alix geldi. Dükkâna girdiğinde üzerindeki sigara kokusunu aldım. Aklımdan geçenleri tahmin etmişçesine bana ve Margaret'e, "Tamam, yine sigaraya başladım," diyerek açıklamada bulundu. "Dört gün kadar bırakmıştım ama şimdi günde üç tane içmeden duramıyorum, üç gündür içiyorum. Üzerime gelmeyin."

Alix'in de Casey gibi aksiliği üstündeydi. "On ya da yirmi tane olacağına üç tane iyidir," dedim, onu yargılamadığımı bilmesini istedim.

Margaret, "Tıbbi yardım alabilirsin aslında," dedi. "Hem bu kadar inatçı olmasan şimdiye kadar doktora gitmiştin bile."

"Hayır," diyen Alix kısa süreliğine gözlerini kapattı. "Bunu başarabilirim. Az önce bugünkü son sigaramı içtiğim, şimdiden dudaklarım bir tane daha aradığı için biraz asabiyim."

Durum sigara isteğinden ibaret değildi. Alix nadiren aksileştiği için canını başka bir şeyin sıktığını anladım. Jordan'la bir şeyler olduğunu tahmin ediyordum. Genelde onunla buraya kadar yürüyen, sonra da Alix kurstayken ya kiliseye dönen ya da arkadaşlarıyla buluşmaya giden Jordan yanında değildi.

"Jordan bu akşam yok mu?" diye sordum.

Sert bir sesle, "Hayır," dedi.

Ona bunu sorduğum için *üzgün* olduğumu gösterircesine ellerimi havaya kaldırdım. Gerçekten de üzgündüm.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Ancak Margaret hiçbir zaman tartışma yaratmaktan kaçınmazdı. Ellerini beline atıp, "Bugün herkesin nesi var?" dedi. "Önce Casey, şimdi de sen."

Alix'in omuzları düştü. "Huysuzluk etmek istemezdim. Jordan'la küçük bir kavga ettik."

"Çok üzüldüm." Başka ne diyeceğimi bilemedim. Brad'le birbirimize sinir olduğumuzda kendimi çok kötü hissederdim. Öyle zamanlarda etrafa neşe saçmadığımın da farkındaydım.

Margaret, "Olur böyle şeyler," dedi. "Atlatırsınız."

Alix'in biraz olsun gülümsemesine şaşırdım. "Atlatırız sanırım. Suç bende. Saat beşte kafede buluşacaktık, geç kaldım. Jordan da oturup beklemek istememiş, gitmiş."

Margaret, "Sen kafeye vardığında da kimseyi bulamadın," diyerek Alix'in sözlerini tamamladı.

"Aynen öyle." Alix ağır ağır nefes verdi. "Onu üzmek istememiştim, genelde bir yere gideceksem vaktinde orada olurum, ama bu kez ortaya başka sebepler çıktı."

Alix'in bile bile geç kaldığını sanmıyordum. Aslında bu akşam olduğu gibi genelde kursa ilk o geliyordu. Düzene ihtiyacı vardı, çocukken neler yaşadığını bildiğim için de bunun sebebini çok iyi anlıyordum.

"Casey benimle konuşmak istedi. Ona hayır diyemezdim, sonra da patronumun hazırlamamı istediği mönü planlarını aceleyle tamamlamak zorunda kaldım. Winter tatile çıkacak, benden yerine bakmamı istedi."

"Casey?" Alix, Casey'yle vakit mi geçirmişti? Hem de

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

bugün. Birden parçalar yerine oturdu. Casey'nin Alix'le konuşmak isteyeceğini tahmin etmeliydim, ama o anda aklıma bu ihtimal gelmedi.

Alix başını yukarı aşağı salladı, önce Margaret'e sonra bana baktı. "Benimle olduğunu bilmiyor muydunuz?"

Margaret donuk bir sesle, "Hayır," dedi. "Nerede olduğunu bilmiyorduk, saatlerce de geri dönmedi."

Biraz kıskanmış olsam da, "Seninle konuşabilmesine sevindim," dedim. Casey'nin bana güvenip açılmasını çok istemiştim. Ama o, Alix'e gitmişti. Bunun altında yatan sebepleri çok iyi anlıyordum. Onun yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım. Daha geçenlerde Alix'in yanına gitmiş, Casey'nin ruh halini anlayabilmek için tecrübeleriyle ilgili sorular sormuştum.

Alix'in kafası karışmış gibiydi. "Bana onu yanıma senin gönderdiğini söyledi."

Ona Alix'ten haftalar önce bahsetmiştim, o kadar. Doğal olarak Casey'nin neler dediğini, özellikle de uzun uzun ne konuştuklarını merak ettim ama herhangi bir şey sormadım. Alix'in kendi isteğiyle anlatmasını umdum. Öyle yapmayınca konuyu orada bıraktım.

Onun yerine, "Jordan'la aranız iyi mi?" diye sordum.

Alix üzüntüyle, "Aslında hayır," dedi. "Bana çok kızmıştı. Onu arayıp geç kalacağımı haber vermem gerektiğini söyledi, haklıydı da. Kurstan sonra dışarıda bir şeyler yemek için sözleştik." Bu sözlerin ardından gerginliği kayboldu, yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. "Daha sonra ona ken-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

dimi affettirmenin bir yolunu bulacağım."

Margaret kahkaha attı. Alix'e göz kırpıp, "Buna hiç şüphem yok," dedi.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

28

PHOEBE RYLANDER

Phoebe beyzbol hayranı değildi. Ama Hutch onu Mariners'in maçındaki Beyzbol ve Örgü gecesine katılmaya davet ettiğinde seve seve daveti kabul etmişti. Kurstaki herkes bilet almıştı, perşembe akşamı sıra dışı bir aktiviteyle çok eğlenceli geçecek gibiydi.

Hutch onu işten aldı. Üzerinde Mariners forması, başında da beyzbol şapkası vardı. Phoebe, Hutch'ın böyle atletik ve çekici göründüğünü kabul ediyordu. Hutch'ın haftanın üç günü spor salonuna gittiğini biliyor, bunun dış görünüşüne yansıdığını görebiliyordu. Gözlerini ondan ala-

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

mıyordu doğrusu.

Hutch ona sık sık bakış attığına göre hisleri karşılıklıydı. Phoebe'nin Hutch'a olan hayranlığı Clark pazartesi akşamı onu kandırmaya kalkıştıktan sonra daha da artmıştı. Hutch dürüst ve samimi biriyken, Clark'a hiç mi hiç güven olmuyordu. Phoebe onunla birlikteyken gerçeklerin nasıl da saptırılabildiğini görüyordu.

Kalabalık akın akın stadyuma giriyordu. Phoebe ile Hutch yerlerini bulunca, Hutch onu bırakıp sosisli sandviç sırasına girdi.

Phoebe atıcının ısınışını, kalabalığın heyecanlı hareketlerini izledi. Lydia, Brad, Casey ve Cody'nin önlerindeki sıranın birkaç koltuk sağına oturduğunu gördü. İki çocuğun elinde de beyzbol eldiveni vardı, tribüne top gelmesini bekledikleri belli oluyordu. Lydia'nın elinde örgüsü vardı, Phoebe de malzemelerini getirmişti.

"Merhaba," diye seslendi.

Lydia gülümseyerek arkasına döndü. "Merhaba! Phoebe, Margaret'i gördün mü?"

Phoebe evet dercesine başını salladı. "Lavabo sırasındaydı."

"İyi. Demek yetişti."

"Elise Beaumont da burada."

Lydia, "Margaret'in onu ikna etmesine sevindim," dedi.

"Bak, Anne Marie de şurada." Phoebe kalkıp ona el salladı. Ellen yanındaydı, tanımadığı bir çift de onlarla oturmuştu. Birkaç sıra aşağıda oturan Anne Marie de ona el

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

salladı. Yerine oturan Phoebe öne eğilip Lydia'ya, "Anne Marie ile Ellen'ın yanındakiler kim?" diye sordu.

Lydia gözlerini kısıp onlara baktı, sonra da başını iki yana salladı. "Bilmiyorum." Birkaç dakika sonra dönüp Phoebe'ye, "Anne Marie, Tim adında biriyle çıkıyor ama bu adamın o olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Neden?"

"Yanındaki kadınla el ele tutuşuyorlar."

"Hı..."

Phoebe onları daha iyi görebilmek için boynunu öne çıkardı. "Ama ona da benziyor."

"Onunla tanıştın mı? "

"Bir ara kitapçıya uğradığımda onu orada görmüştüm."

Hutch turşulu, hardallı, bol baharatlı iki sosisli sandviç ile iki kocaman soğuk içeceği koyduğu kartondan tepsiyle geri döndü.

Phoebe'nin yanına otururken, "Acıkmışsmdır umarım," dedi.

"Açlıktan ölüyorum."

Margaret kız kardeşinin yanma oturmak için birkaç kişinin önünden geçerken, "Yanında hiç çikolata getirdin mi?" diye sordu. Elise de elinde örgüsüyle onun hemen arkasındaydı.

"Maalesef."

"Hiç üzülme. Getirmemene sevindim."

Phoebe, Hutch'ı dirseğiyle dürttü. Örgü kursundakiler onun Rainier Dağı Çikolataları'nm sahibi olduğunu duydu-

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

ğundan beri Hutch onlara çikolata getirmeyi alışkanlık edinmişti. Aziz Helen Dağı Çikolatası tüm ülkeye dağıtılmış, çok beğenilmişti. Satış raporları daha yeni yeni geliyor, şu ana kadar edindikleri başarı Hutch'ı heyecanlandırıyordu.

Cody ayağa fırlayıp, "Bakın!" diye seslendi. "Büyük ekrandayız!"

Phoebe başını büyük ekrana çevirdi, örgücülerin oturduğu bölümün tamamını gördü. İki kolunu havada sallayan Cody çok net seçiliyordu.

Phoebe kahkaha attı, sonra gruptaki herkes örgüsünü kaldırdı. Hazırlıksız yakalanan Phoebe ile Hutch ördükleri atkıyı bulmak için bocaladı. Phoebe neredeyse elindeki sandviçi Margaret'in başına düşürüyordu, son anda hızlı davrandı.

İki taraflarında da örgücüler oturuyordu, herkes birbirine ellerindeki işleri gösterirken sevinçle gülüyordu. Birkaç tuhafiye dükkânı girişe stant kurmuş, Phoebe de dayanamayıp birkaç yumak almıştı.

Şimdiye kadar elindeki işin haricinde ip almayı düşünmemişti. Ancak örgüden büyük keyif aldığını, asıl sorunun yeterince boş vakti bulunmaması olduğunu fark etmişti. Özellikle de Hutch'la her gün buluştuğu için örgüye ayıracak çok vakti olmuyordu. Öğle aralarında örüyor, kurstakilere ancak böyle yetişebiliyordu.

Gelecek çarşamba, yani ağustos ayının ilk çarşambası, son derslerini yapacaklardı. Atkı bitecekti, o da yeni bir şeye başlamayı istiyordu. Mariners takımının renklerinde çorap

ipi almış, Elise'in açacağı çorap örme kursuna katılmayı, ördüğü çorabı da Hutch'a hediye etmeyi düşünüyordu.

Hutch, "Ne aldın?" diye sordu.

Phoebe çantasını açtı, ona gururla hazinesini gösterdi. "

"Çorap öreceğim."

"Çok güzel."

"Renklerini sevdin mi?"

"Sevmez olur muyum?" Hutch ona bakıp gülümsedi, gülümsemeye devam etti.

Phoebe de ona gülümsedi. Etraflarında binlerce neşeli taraftar olsa da birbirlerine bakıyorlardı.

Phoebe fısıldayarak, "Sana örmek istiyorum," dedi.

Hutch hiçbir şey söylemedi, ama eline uzandı, parmaklarını parmaklarına kenetledi. Phoebe de elini sıktı, yoğun duygularının karşılıklı olduğunu ona hissettirdi.

Alix telaşla önlerinden geçerken, "Geçebilir miyiz?" diye sordu.

Hutch, Alix ve Jordan geçebilsin diye ayağa kalktı, "Pardon," dedi.

Phoebe, "Ne diye acele ediyorlar?" diye sordu.

Margaret, "Bilmem ki," dedi, hünerli parmakları tığının kancasını hızla konuşturuyordu. Afgan örüyor gibiydi. Casey de tığla bir şeyler örüyordu. Lydia da onlara eşlik ediyordu. Phoebe, Lydia'nın eline bakmadan örgü örmesine hayran kaldı. Oysa kendisi hata yapacağından korkarak her bir ilmeği dikkatle atıyordu. Ördüğü sıralardan birini söküp atmak canını çok sıksa da sık sık bunu yapmak zorunda kalıyordu.

Birkaç dakika sonra Alix geri döndü. Jordan yanında yoktu.

Phoebe'nin ayağının üzerinden geçerken, "Pardon," dedi. "Birden sıkıştım." Yanlarında oturan çiftin önünden geçti.

Hemen ardından Jordan geldi, özür dileyerek yerine yöneldi. Elinde sosisli sandviç ve soğuk içecek vardı. Alix'in yanına oturduğunda Phoebe ikisinin sandviçi paylaştıklarını gördü. Rahip maaşı muhtemelen aynı hafta iki kez dışarıda yemek yemeye yetmiyordu.

Phoebe önceki günkü derste ikisinin kavga ettiğini duymuştu, ama kavgalarının sebebini bilmiyordu. Büyük ihtimalle o gelmeden önce bir şeyler olmuştu. Dersin sonunda Jordan her zamanki gibi Alix'i almaya gelmişti. Kapının önünde yüzü asık durmuştu.

Alix kocasını görür görmez örgüsünü bırakmış, çabucak kapıya yönelmişti. Uzun süre birbirlerine bakmışlar, sonra da Jordan kollarını açıp Alix'e sarılmıştı.

O akşam Phoebe, Hutch'tan ayrıldıktan sonra Alix ile Jordan'ı baş başa bir hamburgercide oturmuş yemek yiyip hararetle konuşurken görmüştü.

Şu anki hallerine bakılırsa dün yaşadıklarını atlatmışlardı.

Maçın sonunda kazanan taraf Mariners oldu. Taraftarlar Safeco Stadyumu'nu boşaltırken sevinç içindelerdi. Phoebe ile Hutch el ele Hutch'ın arabasının bulunduğu otoparka doğru yürüdüler.

Debbie Macomber Yeni Başlar Ailesi Mevsimi

Akşam boyunca Hutch ilk kez donuklaşmıştı. Phoebe'nin canının neye sıkıldığını sormasına gerek yoktu, sorunun Rainier Dağı Çikolataları'na karşı açılan dava olduğunu biliyordu. Hutch arada sırada ona davadan bahsetse de çok detaya girmiyordu. Phoebe gazetede de davanın haberini görmüştü, ama bildiğinden fazlasını öğrenememişti.

Phoebe, "Bende birer kahve içmeye ne dersin?" diye sordu.

Hutch gülümsedi, başını sallayıp neşeli tavırlarını sürdürmeye çalıştı.

Phoebe acıyla yutkundu. Hutch'a örgü kursundayken nişanlısı hakkında söylediklerinin gerçek olmadığını itiraf edecekti. Yalanını bu kadar uzun süre devam ettirmemeliydi.

Ama Hutch'ın yanındayken hep konuşacak başka şeyler oluyordu. Hutch geçenlerde Phoebe'nin evinde nişanlısının fotoğrafının olmadığını dile getirmişti. İlk başta Phoebe'nin kafası karışmış, sonra birden Hutch'ın Clark'ı ölü olarak bildiğini hatırlamıştı.

Hutch'ın giderek dallanıp budaklanan bu aptalca yalandan dolayı onu affedeceğine inanmak istiyordu.

İtirafının ardından Hutch'ın da ona davayla ilgili kaygılarını anlatmasını umuyordu. Ona göre mesele zaman kaybına sebep olan boş bir iftiradan ibaretti. Ne zaman dava konusunu açsa Hutch sorularını geçiştirmiş, avukatının konuyla ilgilendiğini söylemişti. Her defasında da endişelenmediğini sözlerine eklemişti. Ama durum tam aksiydi. Bu akşam da her şey çok açık görünüyordu.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Phoebe eve varınca aldığı yumakları kaldırdı, taze kahve tanelerini öğütüp küçük bir cam demlikte iki fincan çıkacak kadar kahve yaptı.

Oturma odasındaki Hutch'ın yanına geçti, ona fincanını uzattı.

"Sana söylemek istediğim bir şey var," diyerek konuya girdi.

Ne söyleyeceğini tahmin bile edemeyecek olan Hutch kötü bir şeye hazırlanırcasına kasıldı. "Peki. Ciddi bir şey mi?"

Phoebe evet dercesine başını salladı. "Sana yalan söyledim."

Hutch elindeki fincanı yavaşça yan taraftaki sehpanın üzerine bıraktı. "O zaman derhal gerçeği söylemeni yeğlerim."

Phoebe kahvesinden bir yudum aldı, bakışlarını yere çevirdi. "Örgü kursuna katıldığımda herkese nişanlı olduğumu, nişanlımın vefat ettiğini söyledim."

"Nişanlın hayatta mı?" diyen Hutch kaşlarını çattı, gözleri kızgınlıkla alevlendi. "Ne olur bana evli olduğunu söyleme."

Phoebe tüm gerginliğine rağmen gülümsedi. "Eski nişanlım hayatta ama ben evli değilim. Durum öyle değil."

İçine su serpilen Hutch omuzlarını saldı.

"Nişanlıydım ve nişanlımı seviyordum ama nişanlım..." Sustu, sözlerine devam edecek gücü bulmakta zorlandı. "İki ay önce nişanlımın fuhuş baskınında yakalandığını öğrenince

nişanı attım."

Hutch, Phoebe'nin elini tuttu. Hiçbir şey söylemedi.

"Daha önce de aynı şey olmuştu, onu affetmiştim. Belki de bu ilk..."

"Değildi," diye tamamladı Hutch.

"Aynen öyle. Başka işler karıştırdığından da şüphelenmeliydim."

"Ah, Phoebe."

"Beni bir daha böyle bir şeyin yaşanmayacağına ikna etti, ona inandım." Hem Clark'ın hem de kendi ailesinin onu affedip yaşananları unutması için üzerinde kurduğu baskıdan bahsetmedi.

"Çok üzüldüm."

Phoebe kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı. "Yapmam gerekeni yaptım, nişanı bozdum. Çok acı çekmiş olsam da bir an olsun kararımdan pişmanlık duymadım." Clark'ın son oynadığı oyunu anlatmak Hutch'ı üzmekten başka bir şeye yaramazdı. Bu yüzden daha fazlasını anlatmamaya karar verdi.

"O zaman kursa yazılma sebebin nişanlını unutmaktı, öyle mi?"

Phoebe başını öne eğip yukarı aşağı salladı.

"Bir faydası oldu mu?"

Phoebe başını kaldırıp ona gülümsedi. "Hem de tahmin edemeyeceğin kadar çok. Mahvolmuş, aşağılanmış, öfkelenmiştim. Clark'ı sevmiş olsam da yaptıkları ona karşı tüm hislerimi öldürdü. Bunu daha yeni yeni fark ediyorum."

Hutch onu kendisine doğru çekti, alnını alnına dayadı.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Bunları anlattığın için teşekkür ederim."

"Sana daha fazla yalan söyleyemezdim."

Burnunun ucuna Phoebe'nin çok hoşlanlandığı narin bir öpücük kondurdu. Nazik davranışları Phoebe'yi onlarca tutkulu dokunuştan daha çok etkiliyordu. Phoebe kollarını Hutch'ın boynuna attı, dudaklarına uzandı. Uzunca bir süre onları birbirlerine derinlemesine kenetleyen öpücüğün tadını çıkardılar. Başı arzularla dönen Phoebe kafasını Hutch'm omzuna yasladı. Hutch'ın nefesi kesilmişti. Bir süre boyunca böyle huzur içinde oturdular.

Phoebe en sonunda, "Bana davadan bahset," dedi.

Hutch öfledi. "Anlatacak çok bir şey yok."

"Ama kaygılı görünüyorsun."

"Öyleyim. Avukatım mahkemeye gitmeden karşı tarafla anlaşmaya varmamı tercih etse de dava için mücadele etmeyi kabul etti. Onlarla anlaşmayı reddettim. Öyle yapsam suçu kabul ediyor gibi görünecektik. Ancak avukatım davanın mahkemeye gitmesiyle büyük bir risk aldığımı söylüyor." Hutch bir süre sessizce durdu. "Dava ülke çapında yankı buldu. Kaybedersek başka insanların büyük şirketlere çikolatanın bağımlılık yarattığını iddia ederek dava etmesi için yeni bir kapı açılacak. Ya alkolikler şarap üreticilerini, ilaç suistimalinden dolayı bağımlılık kazanan kişiler eczacıları suçlarsa ne olacak? Ne demek istediğimi anlıyorsundur. İşin ucunda görünenden fazlası var."

Avukatın söylediklerini düşünen Phoebe, "Uğraşmaya değecek mi?" diye sordu. Bu seferlik davayı açan aptal ka-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

dına ödeme yapıp her şeyi bitirmek daha iyi bir seçenek olabilirdi.

Hutch isteksizce, "Bilmiyorum," diye itirafta bulundu. "İlk anlaşma tekliflerini reddettim. Karşı tarafı başımdan savmak için onca parayı vermeyi istemedim. Avukatım anlaşmaya razı olabileceğimizi ima edince davacı daha yüksek bir taleple karşımıza çıktı."

"Hırs insana neler yaptırıyor!"

"Bilmez miyim ? Ayrıca haftaya, bir sonraki aya, gelecek yıla tekrar dava edilmeyeceğimizin garantisini bize kim verebilir? Sorunla yüzleşmeyi, her şeye tek seferde nokta koymayı tercih ederim."

Phoebe iç çekti. "Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı."

"Var."

Hevesle, "Neymiş o?" diye sordu.

Hutch kollarını ona sardı. "Birkaç dakika sana sarılmama izin ver," diye fısıldadı. "Sen kollarımın arasındayken hiçbir şey kafamı meşgul etmiyor."

Hutch, Clark gibi süslü sözler söylemiyor olabilirdi, ama ağzından çıkan her şeyde samimiyet vardı. Duyguları gerçekti.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

29

ANNE MARIE ROCHE

Her şey çok zor olacaktı, Anne Marie bunu şimdiden sezebiliyordu. Tim'in defalarca söylediği gibi Ellen, Vanessa'yla tanıştığında yanlarında olma konusunda ısrarcı olan Anne Marie'nin kendisiydi. Doğruydu ama Anne Marie, Mariners maçında tesadüfen karşılaşmış gibi tanıştırmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyordu. Önsezileri aksini söylese de Anne Marie bu konuyu Tim'in bildiği şekilde yürütmesini kabul etmişti.

İlk hatayı da burada yapmıştı. Maça sözleştikleri gibi vaktinde gitmişler, koltuklarına yönelmişlerdi. Bu sırada da

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Tim onlara seslenmiş, onları yeni fark etmiş gibi yapmıştı.

O andan itibaren de işler sarpa sarmıştı.

Vanessa, Anne Marie'ye kötü davranmaktan hiç çekinmemişti. Ellen'a ise sevgiyle yaklaşmış, onu yanına çekmeye çalışmıştı. En kötüsü de Tim'in Vanessa'nın tavırlarındaki tuhaflığı sezememesi, dışarıya her şeyin çok iyi gittiğini düşünüyor gibi bir izlenim vermesiydi. Bu da Anne Marie'yi endişelendiriyordu.

Ona göre felaket kapılarını çalmıştı. Eve dönüp Ellen'la yukarı çıktığında akşam olanlarla ilgili bir şeyler söyleme şansı buldu.

Üzerini değiştiren Ellen odasından, "Anne, ben hazırım," diye seslendi.

Her akşam olduğu gibi dua etme vakti gelmişti. Ellen yatağa girdi, Baxter yanına kıvrıldı, Anne Marie de kızı dua ederken yanında olmak için yatağın yanında diz çöktü.

Anne Marie, "Maçta eğlendin mi?" diye sordu.

"Sayılır."

Anne Marie'nin içi içini yemişti, ama Ellen'a bunu söyleyemezdi.

Kızı tüm masumiyetiyle ona baktı. "Tim'in senin erkek arkadaşın olduğunu sanıyordum."

Sakinliğini korumaya çalışan Anne Marie kızına bakıp gülümsedi. "Tim, Vanessa'yla birlikte."

"Öyle mi!" diyen Ellen kaşlarını çattı. "Ama seni yemeğe çıkarmıştı, unuttun mu?"

Anne Marie o günü muhtemelen ömrü boyunca unut-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

mayacaktı. "Vanessa da yanımızdaydı," dedi. Tam olarak yalan söylemiş sayılmazdı. Tim'in kız arkadaşı bedenen orada olmasa da varlığını hissettirmişti.

"Bana ondan bahsetmedin."

Anne Marie, Vanessa hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmediğini fark etti. "Sana önceden bahsetmeliydim."

Ellen kısa sürede Tim'e alışmıştı. Onu sevmiş, sürekli ondan bahseder olmuştu. Onun gözünde Brad, Mark ve Hector gibi o da iyi bir erkek figürüydü ve Anne Marie aralarındaki bu özel ilişkiyi tehlikeye atabilecek herhangi bir şey yapmayacaktı.

"Vanessa'yla tanışmanın beklenmedik olduğunu biliyorum." Tim, Vanessa'yla Ellen'ı kendisi tanıştırmak istemiş, Anne Marie de sesini çıkarmamıştı. Ama şöyle bir olanlara bakınca konuyu kendisi ele alsa her şeyin çok daha iyi olabileceğini düşünüyordu. Sesini çıkarmadığına pişman olmuştu.

Ellen, "Tim'i seviyorsun, değil mi?" diye sordu.

Sesinin onu ele vereceğinden korkan Anne Marie konuşmayıp başını yukarı aşağı salladı.

"O da seni seviyor, öyle değil mi?"

Anne Marie, "Evet ama sevgili olarak değil," dedi.

"Hıı!" Ellen'ın kafasının karıştığı, bir yandan da hayal kırıklığına uğradığı belli oluyordu.

Haksız da sayılmazdı. "Tim aslında seni seviyor," diye mırıldandı.

"Beni mi?" Ellen'ın gözlerinin içi güldü. "Ben de onu

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

seviyorum. Beni güldürüyor, bizi güzel yerlere götürüyor."

"Evet. Tim anneni, anneanneni de tanıyor." Anne Marie, Ellen'a Tim'in babası olduğunu açıklamanın ona düştüğünü sanmıyordu. Zamanına ve yerine birlikte karar vermek şartıyla bu konuyu Tim'e bırakacaktı. Bu akşam çok değerli bir ders almıştı. Tim'in gerçekleri hazırlıksız bir şekilde dile getirmesine izin vermeyecekti.

Ellen'ın siyah gözleri kocaman açıldı. "Anneannem Dolores'i tanıyor muymuş? O zamana neden daha önce tanışmadık?"

Anne Marie bu soruyu cevaplamaya hazır değildi. Gerçeği zaten çekiştirebildiği kadar çekiştirmişti. "Tim'i bir daha gördüğünde sorarsın."

"Vanessa da yanında olur mu?"

"Muhtemelen. Niye, onu sevmedin mi?"

Ellen omuz silkti. "Fena biri değil ama benimle bebekmişim gibi konuşuyor."

Anne Marie, "Zamanla seninle nasıl konuşması gerektiğini anlar," dedi, haklı çıkmayı diledi. "Vanessa çok hoş biri." Sinirden dişlerini gıcırdatmak istiyordu.

Ellen duyduklarını düşünüyor gibi durdu, sonra da başını yukarı aşağı salladı. "Tim onu sevdiğine göre öyledir."

Dokuz yaşındaki kızı güzel bir noktaya değinmişti. Anne Marie olaya bu açıdan bakmamıştı.

Anne Marie, "Haklısın," deyip Ellen'ın küçük ellerine uzandı, gözlerini kapatıp küçük kızın dualarını dinlemeye hazırlandı. Bazen kızının duası üç-dört dakika sürüyordu.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Ellen ilk olarak Tanrı'dan Anne Marie'yi kutsamasını istedi, sonra okuldaki, gündüz kampındaki, Blossom Sokağı'ndaki arkadaşlarının, ardından da Tim'in adını söyledi. Tereddüt etti ama listesine Vanessa'yı da ekledi.

Ellen gözlerini açarken, "Amin," dedi.

"Amin," diye tekrarladı Anne Marie, Ellen'ı yanağından öptü. Baxter'ın ipek gibi tüylerini okşayıp odadan çıktı, kapıyı sessizce arkasından çekti.

Huzuru kaçan, ne yapacağını bilemeyen Anne Marie kollarını göğsünün önünde birleştirdi, ağır adımlarla mutfağa giderken kızıyla yaptığı konuşmayı düşündü. Aslında Vanessa'ya düşmanca davranmıştı. Durumu biraz abartıyor olabilirdi ama ona iyi davrandığını da söyleyemezdi. Ellen, Tim ve kendisi için yarattığı mükemmel tabloyu bozduğundan ona sinir olmuştu.

Anne Marie, Tim'e karşı duygularının ne kadar güçlü olduğunu anlayınca şaşırdı. En başta böyle bir şey olacağını düşünmemişti. Ama tavırları gitgide değişmişti. Tim, Ellen'a çok iyi davranmıştı. Anne Marie onu yakından izlemiş, ilk başta ona güvenmek istememişti, ama Tim güvenini kazanmıştı. Anne Marie'nin gardını düşürmesine yetecek kadar ona inanmasını sağlamıştı. Anne Marie ona âşık olmaya başladığını hissetmişti.

Tim ona Vanessa'dan bahsedince Anne Marie kızmış, utanmıştı, ama şimdi geçmişe bakınca Tim'in içinde olduğu zor durumu anlıyordu. Ellen'ın babası olduğunu öğrenmişti. Vanessa'yı hayatlarına dahil etmeden önce Anne Marie'ye

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

gerçeklere alışması için zaman tanımıştı. Durumun nasıl ele alındığının bir önemi yoktu artık. Olan olmuştu.

Ne yazık ki Anne Marie ile Vanessa iyi bir başlangıç yapamamışlardı. İkisinde de hata vardı çünkü ikisi de birbirlerini hayatlarında bir tehdit olarak görüyorlardı. Anne Marie her şeyi düzeltmek için Vanessa'yla iletişim kurması gerektiğini hissediyordu.

Sabah olunca Vanessa'yla en kısa zamanda görüşmeye karar verdi. Tim'i arayıp ondan telefon numarasını alacaktı. Ellen'ı gündüz kampına bıraktıktan sonra kitapçıyı açtı. Yazarkasaya para koyarken Tim'in kapıda durduğunu gördü. Tim gece gözüne hiç uyku girmemiş gibi duruyordu.

Anne Marie neşeyle, "Günaydın," diyerek onu karşıladı.

Tim kaşlarını çattı.

"Günün aydın değil mi yoksa?" diyerek ona takıldı, gülümsedi.

Tim de yavaşça ona gülümsedi. "Şimdi oldu," dedi.

"Seni bu kadar keyifli göreceğimi düşünmemiştim."

"Neden?"

Tim başını kaşıdı. "Vanessa dün akşamın iyi geçmediğini söyledi."

Anne Marie pakette duran çeyreklikleri yazarkasanın çekmecesine koydu. "Öyle ama suç bende."

"Öyle mi?"

"Vanessa'ya... yeterince sıcak davranmadım. Ona ve sana özür borçluyum."

Tim duyduklarına inanıp inanmama arasında gidip ge-

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

lirken gözlerini dikip ona baktı. "Öyle mi?"

"Vanessa'nın duygularını daha çok dikkate almalıydım. Hayatına damdan düşer gibi girdiğimi düşünüyor olmalı, haksız mıyım?"

"Şey... evet, öyle sayılır."

Konuşmanın en zor yerine geliyordu. "Haklıydın. Maalesef aramızdaki durumu yanlış anladım. Bu da muhtemelen Vanessa'yla ilk görüşmemizde sıkıntı yarattı." Bunu itiraf etmekten utanıyordu ama Tim çoktan neler olduğunu anlamıştı. Anne Marie duygularını biraz erken belli etmişti.

"Ben de bunlar için senden özür dilerim."

Anne Marie, "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok," dedi, konuyu değiştirmek için sabırsızlanıyordu. "Bana Vanessa'nın numarasını verirsen onu arar, durumu düzeltmeye çalışırım. Onun da dün yaşananlardan sonra tuhaf hislere kapıldığından eminim."

Tim kartvizitinin arkasına Vanessa'nın telefon numarasını yazarken tezgâha yaklaştı. Bana tam olarak neler olduğunu anlatacak mısın?"

Anne Marie omuz silkti. "Aslında pek bir şey olmadı. Aramızda soğuk rüzgârlar esti, o kadar." Kısacası birbirlerine pençelerini göstermişlerdi. Anne Marie yaptığı çocuksu davranıştan pişman olmuştu.

Tim, "Ellen, Vanessa hakkında bir şey dedi mi?" diye sordu.

Anne Marie bu soruya hemen cevap vermedi. "Ellen bana Vanessa'yı sevdiğine göre senin için özel biri olduğunu

söyledi." Vanessa'nın onunla bebekmiş gibi konuştuğundan bahsetmeye gerek yoktu.

Tim'in gerginliği azaldı. "Gerçekten de böyle mi dedi?"

"Evet."

"Vanessa'ya bunu söylememden rahatsız olmazsın, değil mi?"

"Elbette hayır."

"Teşekkürler. Çok çok teşekkürler."

Tim kapıdan çıkmak üzereyken Anne Marie onu durdurdu. "Vakti geldi."

Tim arkasına döndü. "Neyin?"

"Ellen'a babası olduğunu açıklamanın. Aslında gerçeği hissediyor. Bu haber onu üzmeyecektir."

Tim sertçe yutkunup başını yukarı aşağı salladı. "Akşam yanınıza gelebilir miyim?"

"İyi olur. Ben de bu arada Vanessa'ya ulaşırım."

Anne Marie, Tim'in kız arkadaşını aramak için saatin biraz ilerlemesini bekledi. İlk başta konuşmaları iyi gitmedi.

Vanessa cep telefonunu açar açmaz, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Anne Marie ona ters bir cevap vermemek için dilini ısırdı. Sakince, "Arkadaş olmayı istiyorum," dedi.

"Bana hiç de mümkün gibi gelmiyor."

Anne Marie, "İkimiz de çaba sarf edersek olur," dedi. "Dün akşam sana kötü davrandım, özür dilemek istiyorum."

"Tabii, tabii."

Anne Marie bu sözüne aldırış etmedi. "Tim ve Ellen'ın

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

hatırına baştan başlasak daha iyi olur."

Karşı taraftan ses gelmedi, Anne Marie bir an Vanessa'nın telefonu kapattığını düşündü.

"Vanessa, orada mısın?"

"Buradayım."

Anne Marie yaptığından vazgeçme düşüncesi aklını çelse de şansını tekrar denedi. "Özrümü kabul ediyor musun?"

Vanessa tereddüt etti. Kısık bir sesle, "Pekâlâ," diye yanıt verdi.

"Sözlerimde samimiyim, Vanessa. Beni bir tehlike olarak görmeni istemiyorum. Ellen ve Tim için ikimizin bir şekilde anlaşabilmesi çok iyi olacaktır."

"Tim'den uzak duracağına söz verirsen bir sıkıntı olmaz."

"Söz veriyorum."

"İyi."

Anne Marie gülümsedi, yapması gerekeni yaptığı için rahatladı. "Arkadaş mıyız?" diye sordu.

Kısa bir süre sustuktan sonra Vanessa biraz tereddüt ederek, "Arkadaşız," dedi.

"Teşekkürler."

"Hayatımızda başka bir rol üstlenmeye çalışmadığın sürece iyi anlaşırız."

"Tamamdır. Konuştuğumuza sevindim. Kendine iyi bak."

Vanessa hızlıca, "Anne Marie," dedi. "Bana ulaşıp bun-

ları konuşmanın kolay olmadığını biliyorum. Çabanı takdir ediyorum."

"Teşekkürler. Umarım en kısa sürede görüşürüz."

"Görüşürüz."

Anne Marie ile Vanessa muhtemelen hiçbir zaman dost olmayacaklardı, ama en azından birbirlerini anlıyorlardı artık. İkisi de bu tuhaf durumdan en iyi şekilde sıyrılma konusunda kararlıydı.

Anne Marie günün geri kalanında Teresa'yla birlikte ardı ardına gelen müşterilerle ilgilendi. Popüler bir serinin yeni kitabı çıkmıştı, Anne Marie kitabı almaya gelen müşterilerden başını kaldıracak vakit bulamıyor, işlerin iyi gitmesine seviniyordu. Tim saat dört buçuk gibi dükkâna geldi. Ellen'ın gelmesine de az vardı.

Tim sabahkinden de beter görünüyordu.

"Ellen burada mı?" diye sordu.

"Daha gelmedi. Akşama uğrayacağını sanıyordum."

Tim başını iki yana salladı. "Daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyorum. Ellen'a her şeyi anlatıp rahatlamak istiyorum."

Anne Marie onu anlayışla karşılıyordu. "Ellen'la konuştuğunda yanınızda olmak istiyorum. Sana uyar mı?"

Tim başını evet dercesine sallayıp ellerini pantolonun ceplerine soktu.

Birkaç dakika sonra Ellen sırtında çantasıyla içeri girdi. "Anne, anne!" Tim'i görünce aniden durdu, bakışlarını Anne Marie'ye çevirdi.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Tim sıradan bir sesle konuşmaya çalışıp, "Tekrar merhaba," dedi.

"Merhaba. Vanessa yanında, değil mi?"

"Bu kez yok."

Anne Marie, "Tim'in sana söylemek istediği bir şey var," dedi, Tim'e ziyaretinin bir amacı olduğunu hatırlattı. Telefonda sipariş alan Teresa'ya döndü. "Biz birkaç dakikalığına eve çıkacağız. İşleri idare eder misin?"

"Elbette."

En önde Ellen, onun arkasında Anne Marie, en arkada da Tim hep birlikte merdivenleri çıktılar. Ellen'ın sesini duyan Baxter yürüyüşe çıkmak için sabırsızlanıp basamakların başına geldi. Ellen'm odasına girip ağzında tasmasının kayışıyla geri döndü. Ellen ona bunu öğretebildiği için kendisiyle gurur duyuyordu.

Anne Marie köpeğe, "Birazdan," dedi, eğilip onu kucağına aldı.

Tim kanepeye yönelip, "Hadi biraz oturalım," dedi.

Ellen oturdu, Anne Marie kucağında Baxter'la onun yanına geçti. Boşta kalan elini kızının omuzlarına attı.

Nereden başlayacağını ya da ne yapacağını bilemeyen Tim'in yüzü solmuştu.

Ellen onun duyacağı kadar yüksek sesle iç çekti. Tim ona döndü, ağzını açtı ama tek kelime edemedi.

Ellen birdenbire, "Sen benim babam mısın?" diye sordu.

Tim evet dercesine başını salladı, Ellen'ın önünde halıya diz çöktü. Gözlerine yaşlar dolmuştu. "Evet, Ellen. Ben senin

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

babanım."

Ellen, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. Anne Marie'ye bakıp gülümseyerek, "Sana babamla tanışmak istediğimi söylemiştim, hatırladın mı? Dileklerimden biriydi. Sonra sen bana Tim'in anneannemi ve diğer annemi tanıdığını söyledin. O anda Tanrı'nın bana babamı gönderdiğini anladım."

Bunları da söyledikten sonra kollarını Tim'in boynuna attı, sıkıca ona sarıldı. "Babam olmana çok sevindim."

Anne Marie gözlerinin dolduğunu hissetti.

Her şeyi doğru düzgün yapmayı başarmışlardı. Bunu Ellen için yapmışlardı.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

30

Yaratıcılığı ortaya koyabilmek için kendinize vakit ayırmanız önemlidir, çünkü yaratıcılık olmadan ihtimalleri hayal edemezsiniz. Ben bunu örgü örerek, elime tığ alarak başarıyor, onların sonsuz ihtimallere açtığı kapıyı kullanıyorum.

Candi Jensen

LYDIA GOETZ

Daha önce de bahsettiğim gibi Bir Yumak Mutluluk pazartesi günleri kapalı oluyordu, ben de doktor, dişçi ve diğer randevularımı pazartesi gününe ayarlıyor, ayrıca evrak ve muhasebe işlerini hallediyordum.

Pazartesi gününün bir kısmını da annemi ziyarete ayır-

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

maya başlamıştım. Annemin hastanede bir gece kaldıktan sonra taburcu edilmesine çok sevindim. Düştüğünden bu yana daha çok korkar olmuştum. Hafızası da artık daha sık gidip geliyordu. Bazı günler geçmişe takılıyordu. İki hafta önce benim kim olduğumu hatırlamamıştı. Ablam da ben de aramızda çok kalamayacağını hissediyor, bu yüzden de her fırsat bulduğumuzda onunla vakit geçirmeye çalışıyorduk. Huzurevine taşınmasına karar verirken çok zorlanmıştık ama yaşanan birkaç olayın ardından onun için en doğru şeyi yaptığımızı anladık. Annemi her ziyaretimizde biraz daha çökmüş görüyorduk. Hâlâ evini özlüyordu, ama artık tek başına yaşayamadığı için evi satmaktan başka çaremiz kalmamıştı.

En azından Casey'yle ilgili sorunlar son bir haftada ortadan kalkmıştı. Asıl değişiklik Alix'le dertleştikten sonra ortaya çıkmıştı. Arada sırada sorsam da ikisi de ne hakkında konuştuklarıyla ilgili hiçbir şey açıklamamıştı.

Alix'in söyledikleri Casey'ye yardımcı olmuştu. Keşke bana o gün nereye gideceğini söyleseydi. Brad'i daha önce hiç bu kadar endişeli görmemiştim. Casey'nin yine kaçmaya kalkıştığından korkmuştu. Kocam Casey'ye en az benim kadar değer vermeye başlamıştı.

Casey onun ve Cody'nin öğle yemeğini hazırlarken bana, "Bugün nereye gidiyorsun?" diye sordu. Benimle dükkâna gelmediği günlerde Cody'yle gündüz kampına gidiyordu.

"Alışverişe çıkacağım, sonra da annemi ziyaret edeceğim," dedim, Cody'nin çantasına küçük bir paket mısır cipsi

koydum. En çok onları seviyordu, izin versem her gün bir paket bitirirdi.

Casey, "Ben de seninle gelebilir miyim?" diye sordu. Üzerinde her zamanki gibi bir şort, bir tişört, ayaklarında da parmak arası terlikler vardı.

İsteği beni hem şaşırttı hem de mutlu etti. "Elbette."

"Harika."

Casey kurabiyelerden bir tane aşırmaya çalıştı, eline vurdum. "Kahvaltı yapmadan olmaz."

O da gidip gevrek paketini aldı. Cody de çok çekmeden yanına gitti, yan yana oturup kâseye döktükleri gevreği ve sütü abartılı sesler çıkararak kaşıkladılar, ben de onlara aldırış etmemeyi tercih ettim.

Cody'yi bıraktım, sonra da Casey'yle birlikte süpermarkete gittim.

Ben alışveriş arabasıyla reyonların arasından geçip dikkatlice listemi takip ederken Casey hiç konuşmadı. Ama kasaya geçince arabaya attığımı hatırlamadığım birkaç ürün gördüm. Hazır kek karışımının ve kavunun geçmesine sesimi çıkarmadım, ama genç kızların resimlerinin bulunduğu magazin dergisini kasiyere ulaşmadan eşyaların arasından çıkardım.

Dergiyi elime alıp Casey'ye baktım, o da bunun alışveriş arabasına nasıl girdiğini bilmiyormuşçasına omuz silkti. Dergiyi yerine bıraktım, Casey'yi yan tarafından dürttüm. İkimiz de güldük.

Poşetleri alıp eve getirdik, çabucak her şeyi yerine yer-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

leştirdik. Sonra da huzurevine doğru yola çıktık.

Casey daha önce annemi kısa süreliğine de olsa görmüştü, ama ailecek hiç toplanmamıştık. Annemle ilk defa gerçek anlamda görüşeceği için onu karşılaşabileceği durumlara hazırlamak istedim.

"Annemin hafızası artık çok iyi değil," dedim. "Arada sırada gidip geliyor."

"Nasıl yani?"

"Mesela adını unutmuş olabilir."

"Anladım."

"Çoğu zaman da kafası karışık gibi görünebilir." Daha fazla şey söyleyip de Casey'yi korkutmayı ya da annem hakkında olumsuz bir düşünceye kapılmasına sebep olmayı istemedim.

"Benim de bazen kafam karışıyor," dedi.

Gülümsedim. "Benim de," diye itiraf ettim. Casey'nin duruma kendisinin karar vermesi muhtemelen daha iyi olacaktı.

Arabamı park ettim, Casey'yle birlikte bizi annemin küçük dairesine çıkaracak olan asansöre giderken güler yüzlü çalışanlarla selamlaştım.

Kapıyı tıklatıp içeri girdim. Neşeyle, "Merhaba anne," dedim. Margaret'le oturma odasındaki kanepenin yerini değiştirmiş, Margaret'in tığla işlediği Afgan işi örtüyü üzerine atmıştık. Kanepenin karşısında annemin en çok sevdiği koltukla, aile evimizden kalan sehpalar duruyordu. İçeride başka bir şeye yer yoktu.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Mutfakta küçük bir buzdolabı, mikrodalga fırın, lavabo ve birkaç tabak vardı. Buzdolabını her hafta temizliyor, açık tonbalığı konservelerini ve küflenmiş peynirleri atıyordum. Doğal olarak bunları annem bana bakmıyorken yapmak zorunda kalıyordum. Annem hiçbir şeyi atmak istemiyordu.

Yatak odası da kutu gibiydi. Ancak yatağının, komodininin ve çok sevdiği dikiş makinesinin sığacağı kadar yer vardı. Annem artık dikiş dikmiyordu, ama makinesi yıllar boyunca hayatının büyük bir parçası olduğu için o olmadan kendini evinde gibi hissedemiyordu. Odasının küçük olmasına rağmen Margaret'le birlikte makineyi yerleştirecek bir yer bulmuştuk.

Annem başını televizyondan kaldırdı. Bizi görünce yüzü güldü. "Lydia. Yanında Hailey'yi de getirmişsin."

Hailey yeğenimdi. "Hayır, anne, bu Casey." Kolumu küçük kızın omuzlarına attım. "Yaz aylarını bizimle geçiriyor." Annemin Brad'i hatırlayacağından yüzde yüz emin değildim. Bazı haftalar damadını hatırlıyor, bazı haftalar ise adından bahsettiğimde boş boş yüzüme bakıyordu.

Annem merakla başını yana eğdi. Casey'ye, "Seninle daha önce tanışmış mıydık?" diye sordu. "Son zamanlarda unutkanlığım tuttu."

Casey parmak uçlarını kot pantolonunun ceplerine soktu. "Tanıştık sayılmaz."

Annemi Casey yanımıza geldikten kısa bir süre sonra bir pazar günü akşam yemeğine getirmiştik. Casey gününün çoğunu aile buluşmamızı bölmek istemediğini düşünerek

odasında geçirmişti. Onu da aramıza dahil etmeye çalışmış, ama bir sonuç elde edememiştim. Hatırladığım kadarıyla Casey annemle birkaç kelimeden fazla konuşmamıştı.

Annem kaşlarım çatıp, "Ama birbirinize benziyorsunuz," dedi.

Casey kanepeye oturdu, televizyona baktı. "Ne izliyorsun?"

İstediği cevabı ona ben verebilirdim. Annem yemek kanalının tutkunuydu. En çok Paula Deen'in programlarını seviyor, dört-beş programla birlikte onu da düzenli olarak izliyordu. Eskiden yemek ve pasta tarifleri yazardı, tarifleri de Margaret'e ve bana geçmişti. Noel'de yemek kitabı istemişti. Artık yemek yapmıyor, ama bu ailesi için harika lezzetler ortaya çıkarma arzusunu söndürmüyordu. Tarif yazmayı bırakmıştı, bu da beni kaygılandırıyordu. Bir şeyleri yitirmiş olmasından korkuyordum. Hayattaki tutkularını mı, geleceğe dair umutlarını mı yitirmişti? En önemlisi işleri takip edebilme yeteneğinin çoktan kaybolduğundan şüpheleniyordum.

Annem, Casey'ye, "Paula Deen bu sabah kurabiye yapacak," dedi. Casey ilgiyle ekrana baktı. Kendi başına kek ve kurabiye pişirdiğini düşününce buna hiç şaşırmadım.

Her hafta yaptığı gibi annemin kirlilerini toplayıp yıkamak için yatak odasına geçtim. Çamaşır ve kurutma makineleri koridorun sonundaydı, ikinci kattakiler tarafından ortak kullanılıyordu.

Annemin, "Lydia küçükken hiçbir şeyi doğru düzgün

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

pişiremezdi," dediğini duydum. "Onu mutfakta tek başına bırakmazdım."

"Gerçekten mi?" Casey bana bakıp kıkır kıkır güldü. On bir yaşındayken fıstık ezmeli kurabiyeleri defalarca kömür gibi yaptığımı anlattığını duydum.

"Kirlileri makineye atıp hemen geliyorum," dedim. Bazen annem adımı unutuyor, ama çocukluğumdan kalma bir olayı en ince ayrıntısına kadar hatırlayabiliyordu. Belki de bu, yıllar boyunca aynı şeyi anlatmasından kaynaklanıyordu. Casey'nin ilgiyle onu dinlediğini görünce dışarı çıktığımı bile fark etmediklerini düşündüm. Kirlileri makineye atıp geri dönünce annemin de Casey'nin de televizyonda gösterilen ya da anlatılan bir şeye kahkahalarla güldüklerini gördüm.

Casey annemle ilgilenirken küçük yatak odasına girip annemin yatağını düzelttim. Yatağını kapatmadığını fark etse annem çok utanırdı. Çocukken her sabah bize çarşafları yatağın kenarına sıkıştırmamızı, battaniyeleri düzgünce katlamamızı söylerdi. Yatağımı doğru düzgün toplamak, dişlerimi fırçalamak ve dua okumak gibi hiç bırakmadığım bir alışkanlık halini almıştı.

Ben işlerle ilgilenirken annemle Casey'nin kahkahalar atmaya devam ettiğini fark ettim. Annemin bu kadar kahkaha atmasına alışkın olmadığım için başımı çıkarıp neye güldüklerine baktım. Televizyon kapalıydı, Casey annemin ayağının dibinde yere oturmuş, gülmekten iki büklüm olmuştu. Beni görünce parmağıyla beni işaret etti. "Margaret'in günlüğünü

mü okudun?"

Kızmış gibi yapıp, "Anne, beni mi çekiştiriyorsunuz?" diye sordum.

Annem onaylarcasına başını salladı. "Ablan çok kızmış, ayaklarını yere vura vura arka bahçeye gitmiş, günlüğünü yakmıştı. Baban, komşular itfaiyeyi aramadığı için şanslı olduğumuzu söylemişti."

Casey bunu da komik buldu, gülmeye devam etti. Annem de gülüyordu. Kırış kırış yanaklarından aşağı mutluluk gözyaşları akıyordu. Yeleğinin cebine koyduğu mendiline uzandı, gözlerini sildi.

Anlattıkları doğruydu. On yedi yaşındayken ablamın yatak odasına girmiş, günlüğünü aramış, bulunca da her sayfasını tek tek okumuştum. Ama talihsizlik beni bulmuş, yatağına oturmuş, okuduklarıma kapılmış halde ablama yakalanmıştım. O anki duygularını öfke kelimesi bile tarif edemezdi. Günlüğü tek hamlede çekip elimden almış, dışarı fırlamış, annemle babam "bir şeyler" yapmalarını söylemişti.

Ama ne Margaret ne de annemle babam normal bir hayat sürmeye olan açlığımı anlamıştı. Bana göre Margaret normal bir genç kızdı, ben ise kanser yüzünden anormaldim. Ablamın yaşadıklarına imreniyordum, normal hayatın nasıl bir şey olduğunu ancak onun günlüğünü okuyarak anlayabileceğimi düşünmüştüm.

"Beni affetti," diye ekledim. "Yani herhalde affetmiştir."

Casey hınzırca bana baktı. "Ben olsam affetmezdim."

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Sağ ol, evlat."

Annem, Casey'ye, "Sen günlük tutuyor musun?" diye sordu.

Casey başını iki yana salladı.

Ellerimi belime koyup, "Günlük yazmak hoş bir şeydir," dedim. "Muhtemelen seninkini de okurdum."

Casey sırıttı, yaramazlıklarımla ilgili daha fazla hikâye duymak isteyerek yüzünü anneme döndü.

Annemin öğle yemeği için yemekhaneye gitme zamanı gelene kadar durduk. Annem her gün üç dul arkadaşıyla aynı masaya oturuyordu. Birbirleriyle çok iyi anlaşıyor gibilerdi. Huzurevi çalışanlarının düzenledikleri etkinliklere ve gezilere pek katılmayan annemin en azından böyle bir etkileşimde bulunmasına seviniyordum.

Ben çamaşırları katlayıp kaldırırken, Casey anneme yemekhaneye kadar eşlik etti. İşim bitince merdivenlerden hızlıca indim, annemin sandalyeye oturmasına yardım eden Casey'nin yanına vardım.

Annem bana bakıp gülümseyerek, "Hailey'yi yine getir," dedi. Casey annemin onu torunuyla karıştırmasına takılmadı. "Getiririm," dedim. Vedalaşmak için ona sarıldım. Muhtemelen annem buraya taşındığından beri birlikte ilk kez bu kadar güzel vakit geçirmiştik. Yine eski sağlıklı günlerine döner gibi olmuştu, bunun için de Casey'ye teşekkür borçluydum. Aynı şeyleri tekrar tekrar anlatsa da annemi sevmişti.

Ziyaretçi otoparkına doğru giderken, "Benimle gelmene

çok sevindim," dedim.

"Annen çok komik."

"Biliyorum."

Casey üzüntüyle, "Benim anneannem yok," dedi. "Yani varsa da hatırlamıyorum."

Ona nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Eve dönüş yolunda Casey birden bana döndü. "Kanser olmak nasıl bir şey?" diye sordu. Beni hazırlıksız yakalamıştı. Annem konuyu açmış olmalıydı ama Casey'ye yaşadıklarımın ne kadarını anlattığını, daha doğrusu ne kadarını hatırladığını bilemiyordum.

"Hiç hoş bir şey olmadığı kesin." Ayrıntıları kendime saklamamın daha iyi olacağını düşündüm. Kemoterapi görürken saçımın dökülmesine annemin ve Margaret'in ne kadar çok üzüldüğünü hatırladım. Bu ise daha başlangıçtı. İlaçlar, istifralar, dinmek bilmeyen baş ağrıları canıma okumuştu. Bunların yanında kel kalmak hiçbir şeydi.

Neredeyse bir yılım hastanede geçmişti. Zaman zaman eve dönmüş, çok geçmeden ortaya çıkan sağlık sorunlarıyla tekrar hastaneye dönmek zorunda kalmıştım. O zamanları hatırlamayı hiç istemiyordum.

"Kaç yaşındaydın?"

"On altı. Ehliyetimi daha yeni almıştım." Cevaplarımı kısa tutup konuyu değiştirmeyi düşündüm. Ama Casey durumumu anlamaya çalıştığı için bir şey yapmadım.

"Sürekli kendini hasta hissetmenin haricinde en kötü yanı neydi?"

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"En kötü yanı?" diye tekrarladım. "Sanırım lisedeki eğlenceyi kaçırmaktı." Bu futbol maçlarına ya da danslara katılmaktan ibaret değildi. Tüm arkadaşlarım sevgili ediniyor, bağımsızlıklarının tadını çıkarıyorlardı. Oysa ben aylarca kolumda serumlarla hastanede yatıyor, yaşadığım fiziksel ve duygusal acının ağırlığı altında gözlerimi açacak takati bile bulamıyordum. Diğer kızlar gibi olabilmeyi çok istiyordum. Hasta olmaktan bıkmışım.

"Hiç dansa gittin mi?"

Başımı evet dercesine salladım. Kız arkadaşlarımla birlikte gitmiştim.

"Özel bir kıyafetin var mıydı?"

Hiç beklemediğim anda boğazım düğümlendi. "Annem dikmişti, çok güzeldi."

"Peki kavalyen?"

Başımı iki yana salladım ve gülmeye çalıştım. "Sınıfımdaki erkekler kel kızlara ilgi duymuyordu." Peruklar terlettikleri ve beni rahatsız ettikleri için genelde başımı fularla kapatıyordum.

Casey korku içinde, "Saçların mı dökülmüştü?" diye sordu.

"Margaret'te fotoğraflarım var. Sanırım onları da günlüğünün öcünü almak için çekti."

Casey gülümsedi, sonra yüzünde yine ciddi bir ifade belirdi. "Kanser olmak zor bir şey, değil mi?"

O yılları hafife alarak konuşabilirdim, ama Casey'ye karşı dürüst olmayı tercih ettim. "Evet, zordu."

Debbie Macomber, Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Casey birkaç dakika sesini çıkarmadı. "Kansere tekrar yakalanmışsın. Cody öyle demişti."

"Yirmili yaşlarımın başındayken hastalığım yeniden ortaya çıktı. Aslında hâlâ öyle bir ihtimal var. Hayat iyi bir insan olduğum için beynimde yeniden tümörler oluşmayacağının garantisini vermiyor."

Evin önüne geldiğimizde arabayı durdurdum. Aşağı indim, düşüncelere dalmış halde duran Casey'ye baktım. Bir süre sonra yanına geldi.

Fısıldayarak, "Sen cesur birisin," dedi.

Güldüm çünkü kendimi hiç de cesur biri olarak görmüyordum. Kolumu Casey'nin boynuna attım, onu kendime çekip saçından öptüm. "Ah, tabii, o kişi benim."

"İki kez kansere yakalanmışsın... yine de yazın yanında kalmama izin verdin."

İşte işin bu kısmı, en azından bugünlük, bana büyük keyif vermişti.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

31

"HUTCH" HUTCHINSON

Hutch âşık olmuştu. Etrafındaki herkes ondaki değişikliği fark etmişti. Hutch da yaşadığı güzel duyguları dışa vurmaktan rahatsızlık duymamıştı.

Phoebe'yle tanışmadan bir süre önce kız kardeşi ona arkadaşlarından birini ayarlamak istemişti. Adı... Mia, Myra ya da onun gibi bir şeydi. Hutch kızın adını unutmuştu, onun da kendisini unuttuğundan emindi.

Phoebe'yle tanışmak hayatındaki her şeyi değiştirmişti. İlk gördüğü anda ondan etkilenmişti. Phoebe güzeldi ama Hutch'ın ondan etkilenmesinin sebebi sadece dış görünüşü

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

değildi. Phoebe hayal ettiği kadının tüm özelliklerini taşıyordu, *onu* seviyordu. Hutch buna inanmakta zorluk çekiyordu.

Ancak Phoebe'nin eski nişanlısının hayatta olduğunu ondan uzunca bir süre saklamasından hoşlanmamıştı. Buna canı sıkılsa da Phoebe'nin ona yalan söyleme nedenini anlayabiliyordu. Benzer şartlar altında olsa o da utanç verici ve uzun bir açıklama yapmaktan kaçınmak için aynı şeyi yapabilirdi. Bu şekilde her şey daha kolay hallolurdu. Ayrıca Phoebe, nişanlısının başka bir kadınla birlikte olmak için adım attığı anda onun için öldüğünü söylemişti.

Hutch bir zamanlar Phoebe'nin hayatının önemli bir parçası olan şu adamı merak ediyordu. Birbirleriyle görüştükleri iki ay boyunca Phoebe nişanlı olduğu zamanlardan hiç bahsetmemiş, bu konuda en ufak bir şey anlatmamıştı. Hutch, Phoebe'nin sadece evlenmeyi düşündüğü adamın ona yalan söylediğini ve onu aldattığını biliyordu. Gerçekler ikinci kez su üstüne çıkınca Phoebe ilişkisine son noktayı koymuştu. Hutch, Phoebe'nin eski nişanlısının yaptıklarının canını ne kadar çok yaktığını tahmin edebiliyordu.

Gail Wendell, "Avukatınız birinci hatta," deyip onu düşüncelerinden uyandırdı.

Duruşma günü yaklaşırken John Custer onu hemen hemen her gün aramaya başlamıştı.

Hutch telefonu kaldırıp, "Ben, Hutch," dedi. John'la görüşmesi birkaç dakika sürdü. Hutch telefonu kapatır kapatmaz meseleyi aklından atmaya çalıştı. Bu gibi günlerde

Phoebe'yle konuşmayı istiyor, buna *ihtiyaç* duyuyordu. Onun sesini duyar duymaz tansiyonu normal seviyeye geliyordu.

Hutch saatine bakıp telefona uzandı. On bire çeyrek vardı. Phoebe'yle artık günde iki-üç kez konuşuyorlar, ama bu bile onlara yetmiyordu.

Phoebe cep telefonunu açınca Hutch, "Alo, Phoebe," dedi.

"Alo, Hutch. Avukatınla konuştun mu?"

"Konuştum." Hutch gözlerini kapattı. Phoebe'nin sesini duymak hoşuna gidiyordu. Üzerine peri tozu serpiliyor, sırtındaki yük hafifliyor, rahatlıyordu.

"Ee?"

Gözlerini açıp gerçek dünyaya döndü. "Haftaya duruşma var. Karşı taraf geri adım atmayacak gibi."

"Buna üzüldüm."

Hutch kadar üzülmüş olamazdı. "Belki de aptalca karşı tarafın avukatının aklının başına geleceğini ummuştum. Duyduğuma göre Clark Snowden davayı kazanacağından, dolayısıyla üne kavuşacağından epey eminmiş."

"Snowden?" diye tekrarladı Phoebe.

"Evet, davacının avukatı."

"Öyle demek."

Hutch önünde incelenmeyi bekleyen bir dosyaya baktı. Phoebe'yle tanışmasının en güzel sonuçlarından biri de, gerektiğinde işleri çalışanlarına bırakmayı öğrenmesiydi. Altındaki çalışanlara güveniyor olması departman müdürleriyle

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

olan ilişkisini de iyileştirmişti. "Bu akşam yemek yemeye ne dersin?"

Phoebe hemen, "Gelemem," dedi. "Aslında hafta boyunca hiç boş vaktim yok."

Teklifini reddetmesi Hutch'ı şaşırttı. Şimdiye kadar onu görmek için hep hevesli olmuştu. Hutch bu sözlere alınmış ya da kızmış gibi davranmamayı isterken, "Tüm hafta mı?" diye sordu.

"Evet... gelecek hafta da." Sesi titremişti.

"Anlıyorum." Hutch neler olduğunu bilmiyordu ama bir şeyler değişmişti.

Phoebe gergin bir sesle, "Hutch, ilişkimiz çok hızlı ilerledi," dedi. "Belki de biraz durup devam etmeden önce aramızda neler olduğuna bakmalıyız."

"Neredeyse iki ay oldu. Ben duygularımdan eminim."

"Peki ya ne istediğinden?"

Hutch içinin ürperdiğini hissetti. Phoebe'nin ondan ayrılmak üzere olduğunu hissediyor, ama aklına hiçbir sebep gelmiyordu. Sert bir sesle, "Ondan da eminim," dedi. "Hayatımda olmanı istiyorum."

Sözleri Phoebe'yi şaşırtmış gibiydi. Tuhaf bir sessizlikle geçen birkaç saniyenin ardından, "Benim... düşünmek için zamana ihtiyacım var," dedi.

Sinirini gizlemeyen Hutch, "Neyi düşüneceksin ki?" diye sordu. "Seni üzecek bir şey mi yaptım?"

"Hayır, kesinlikle yapmadın." Sesi biraz yumuşadı.

"O zaman bu düşünme *ihtiyacı* da nereden çıktı? Sana

da biraz ani oldu gibi gelmedi mi?"

"Gerçekten de... düşünmeye ihtiyacım var. Özür dilerim ama en iyisi bu."

Belki bu onun için iyi olabilirdi, ama Hutch için hiç de öyle değildi. Hutch ona karşı çıkmak ve neyin değiştiğini öğrenmek istiyordu ama kendini tuttu. Sonuçta sevgisini kabul edip etmemeye karar verecek olan oydu.

Phoebe hiçbir şey söylemedi. Hutch da onu kaybettiğini düşünerek kahroldu.

Ondan vakit istiyorsa Hutch isteğine saygı duyacaktı. Onuru ona karşı gelmesine ya da ona yalvarmasına müsaade etmezdi.

Hutch duygulardan uzak bir sesle, "O zaman şöyle yapalım," dedi. "Hazır olduğunda bana haber ver."

"Tamam."

"Hoşça kal, Phoebe."

Phoebe tekrar konuşmaya başladı, ama Hutch onu dinlemeye daha fazla dayanamadı. Kibarca ahizeyi yerine koydu, az önce olanlara bir anlam vermeye çalışırken gözleri uzaklara daldı. Phoebe birkaç dakika içinde Hutch'ın hayatındaki en umut verici ilişkiyi sonlandırmıştı.

Hutch öğleden sonrayı başını önündeki dosyalara gömerek masasında geçirdi. Saat dört buçukta Gail ofisine girdi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Hı-hı." Hutch ona baktı. "Harika. Neden sordun?"

Gail başını iki yana sallayıp kaşlarını çattı. "John Custer'la görüştükten sonra hiç sesin çıkmadı."

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Hutch göstere göstere saatine baktı. "Çıkma saati gelmiş mi?" diye sordu. Böylece Gail'in sorusunu cevaplamayı düşünmediğini gösteriyordu.

Gail, "Bu da aklıma başka bir şey getirdi," dedi. "Genelde bu saatte Bayan Rylander'la konuşurdun."

Hutch sert bir sesle, "Artık onunla görüşmeyeceğim," dedi.

Gail şaşkınlığını gizleyemedi. "Neden? Onu deli gibi seviyorsun, onun da sana karşı aynı duyguları beslediğini biliyorum."

"Demek ki bu konuda yanılmışız."

Gail sertçe yutkundu, bir şeyler söylemeye çalıştı. "Arkana yaslanıp hiçbir şey yapmadan durmayacaksın, değil mi?"

"Tam aksine, öyle yapacağım."

"Ah, Hutch, Tanrı aşkına bu kadar inatçı olma."

"Bu kararı ben vermedim."

"En azından nedenini öğrendin mi?"

"Şansımı denedim."

"Bir daha dene."

Hutch omuzlarını yukarı kaldırıp indirdi. "Bana göre top onda. Beni ararsa güzel olur, ama sabırsızlıkla onu bekleyecek değilim." Çok kararlı, kendinden emin gibi konuşuyordu ama hiç de öyle değildi.

Gail tereddüt etti, ardından üzüntüyle başını iki yana sallayarak ofisten çıktı.

Gail kapıyı kapatır kapatmaz Hutch nefes verdi ve rol

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

yapmayı bıraktı, tüm vücudu hüzünle sarsıldı. Bir an Phoebe'nin karşısına çıkmayı, ona yaptığı kötü şeyin ne olduğunu sormayı düşündü.

Phoebe'nin neden böyle yaptığını anlamıyor, aklına tek bir sebep gelmiyor, birkaç saat önce umut vadeden ilişkisinin yok olup gittiği gerçeğini kavramaya çalışıyordu.

Hutch saat sekize kadar ofisinde kaldı. Sonra da paramparça kalbiyle eve gitti. Mikrodalgaya dondurulmuş yemeklerden attı, sonra televizyonun karşısında yemeğini yedi.

Telefonu iki kez çaldı ama cevap vermedi. Arayan kişi kimse mesaj bırakmadı, zaten Hutch'ın da mesaj falan umurunda değildi.

Televizyonda gece haberleri çıktı, Hutch saatlerdir televizyona bakıp durduğunu ama izlediği hiçbir şeyi hatırlamadığını fark etti. Phoebe'yle yaptığı konuşmanın üzerinden ne kadar geçerse geçsin, aldığı ani kararın sebebini anlayamadı. Yoksa bu kararı çok önceden mi almıştı?

Doğal olarak Hutch'm gözüne o gece uyku girmedi. Sonraki gün de uyuyamadı. İşleriyle meşgul oldu, avukatıyla görüştü, Phoebe'yi düşünmemek için elinden geleni yaptı. Bunu başaramasa da belli etmedi. Phoebe'yi düşünmediği zamanlarda aklını şirkete açılan dava kurcalıyordu.

Gail onu üzmemek için Phoebe'den bir daha bahsetmedi. Hutch da Phoebe'nin adını anmadı. Arada sırada asistanının onu izlediğini, durumunu açıklayan bir işaret bulmaya çalıştığını fark etti. Hutch, Gail'in tam olarak neyi aradığını bilmiyordu. Belki de asistanı Hutch'ın kararlılığının

zayıfladığını, yıkıldığını görmeyi umuyordu.

Hutch bu yaşananlardan sonra aşka ya da evliliğe göre biri olmadığına daha çok inanmaya başlamıştı. Kalbini Phoebe'ye açmış, Phoebe ise hiçbir sebep öne sürmeden, hiçbir açıklamada bulunmadan kalbini paramparça etmişti. Aşk böyle bir şeyse Hutch'a yaramazdı.

Eskiden yalnız da olsa güzel bir hayatı vardı ve öyle yaşamaya alışmıştı. Çocuğu olmayabilirdi ama bir kız, bir de erkek yeğeni vardı, günün birinde aile şirketinin başına onlardan biri geçecekti. Yoksa Hutch şirketi satardı, gerçi davanın sonuncuna bağlı olarak bu seçeneği bir daha düşünebilirdi.

Hutch cuma günü akşam ofisten eskisine göre epey geç saatte çıktı. Phoebe'yle yaptığı konuşmanın üzerinden beş gün geçmişti. Ağustos ayının ortalarıydı ve ona göre gökyüzünün masmavi olduğu, Rainier Dağı'nın uzaklarda parladığı sıcak yaz günlerinde Pasifik'in kuzeybatısı dünyanın en güzel yeri oluyordu.

Saat dokuz olmuştu ama güneş ışıkları daha kaybolmamıştı. Hutch otoparka giderken karşısında Phoebe'yi gördü.

Phoebe, Hutch'ın arabasının yanında durmuş, onu bekliyordu. Hutch durdu, onu görünce hissettiği sevinç dalgasını bastırdı. Phoebe'nin duygularıyla oynamasına izin vermeyecekti. Bir kez daha aynı duruma düşmeyecekti. Ona göre bunların bir oyundan ibaret olduğu belliydi. Ama Hutch bu oyunu oynamayacaktı.

Kararlı adımlarla arabasına doğru yürüdü.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Phoebe, "Merhaba, Hutch," dedi.

Hutch ona cevap vermedi.

Phoebe buruk bir sesle, "Yapamadım," diye fısıldadı. "Denedim ama yapamadım."

Hutch evrak çantasını iki eliyle tutup ona baktı. Phoebe'nin ona sorular sormasını ya da onu gördüğüne ne kadar çok sevindiğini göstermesini umduğunu düşündü. Hutch bunların ikisini de yapmayacaktı.

Phoebe kaşlarını çattı. "Bir şeyler söyle," dedi.

Hutch omuz silkti. "Ne dememi bekliyorsun?"

Phoebe yaşlar dolan gözleriyle ona baktı. "Beni... özlediğini söyleyebilirsin."

Hutch dudaklarını birbirine bastırdı, doğru olsa da böyle bir şey söylemek istemedi.

Phoebe, Hutch'm yüzüne dokunmak istercesine elini uzattı.

Hutch geri çekildi.

Phoebe eliyle ağzını kapattı, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Hutch sonunda yumuşadı ama Phoebe'nin acısına kayıtsız kalması, duygusuzca davranması imkânsız olsa da onun gözyaşlarına kanmak istemedi.

"Ben sensiz yaşayabileceğimi anladım, Phoebe." Arabasının kapısına elini attı.

"Bilmediğin bir şey var."

Sırtı ona dönük olan Hutch donup kaldı.

"Clark Snowden..."

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Davacı tarafın avukatının adı geçince yüzünü ona döndü. "Ne olmuş ona?"

"Eski... nişanlım oydu."

Sözleri sert bir tokat gibi yüzüne çarptı. Ömrü pahasına da olsa ağzını açmayacaktı.

"Seni sevdiğimi öğrenirse Clark'ın canını yakmak için elinden geleni yapacağını biliyordum. Seni ancak ve ancak ilişkimizi bitirerek koruyabileceğimi düşündüm... ama yapamadım. Denedim, olmadı. Çok bencilim Hutch, ama seni de çok seviyorum."

Hutch çantasını yere bıraktı, kollarını uzatıp Phoebe'ye sarıldı, birbirlerine sevgiyle tutundular.

"Bana söylemeliydin." Ona olan ihtiyacı içini yakıyor, yüreğini dağlıyordu.

"Yapamadım... korktum."

Öpüştüler, beş gün süren ayrılığı telafi etmeye, acılarını dindirmeye çalıştılar. Hutch, Phoebe'nin yanağını, gözyaşlarını öptü.

Phoebe ona tutunup, "Ne yapacağız?" diye fısıldadı.

"Clark seni mahvetmeye, yalancı durumuna düşürmeye, işini yıkmaya çalışacaktı. Durup sana bunları yapmasını izleyemezdim."

Hutch, "Ne yapacağımı çok iyi biliyorum," dedi. "Çok basit. Onu yenip davayı kazanacağm, sonra da teklifimi kabul edersen seninle evleneceğim."

Hutch, Phoebe'nin ayaklarını yerden kesti, Phoebe kollarını onun boynuna atıp gözyaşları arasında cevabını verdi.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Evet, evet! Hutch seninle evlenmeyi her şeyden çok istiyorum."

Bunu duymak güzeldi çünkü onunla ömrünün sonuna kadar birlikte olmayı istiyordu. Ona olan sevgisinin dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Phoebe yanında olduğu sürece, Clark Snowden ne yaparsa yapsın ona dokunmazdı.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

32

ANNE MARIE ROCHE

Tim, Ellen'ı ve arabasını park eden Anne Marie'yi karşılamak için annesiyle babasının evinden çıkıp kaldırıma yürüdü. Vanessa verandada durmuş bekliyor, Anne Marie'ye atacağı her adımı takip ettiğini hissettiriyordu.

Ellen'ı büyükbabası ve büyükannesiyle tanıştırma fikrini Tim ortaya atmıştı. İlk başta sadece ikisinin olacağını söylemiş, daha sonra Ellen'ın halalarıyla da tanışmasını istemişti.

Ellen'ın Vanessa'nın yanında da kendini rahat hissetmesi gerekiyordu. Anne Marie, Vanessa'yla aralarındaki so-

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

runları giderdiğine, ileride bir sıkıntı çekmeyeceklerine inanmak istiyordu. Bir yandan da Vanessa'nın Tim'in elinden alınmayacağını gösteren başka işaretler aradığından şüpheleniyordu.

Babasını görmek için sabırsızlanan Ellen emniyet kemerini çözdü, arabadan dışarı fırlayıp Tim'in yanına koştu. Hiç duraksamadan kollarını Tim'in beline sardı, sonra birden, "Motosikletini getirdin mi?" diye sordu.

"Sana söz vermiştim, öyle değil mi?"

Ellen heyecanla başını yukarı aşağı salladı.

Anne Marie arabadan inip Vanessa'ya el salladı, Vanessa da biraz gönülsüzce ona aynı şekilde cevap verdi. Anne Marie aradaki mesafeye rağmen Vanessa'nın onu burada istemediğini sezebiliyordu.

Anne Marie, Ellen'ın Tim'in ailesiyle her görüşmesinde yanlarında olmayacağını ona söyleme fırsatını bulmayı umut ediyordu. Ancak ilk görüşmede kızına eşlik etmesinin önemli olduğunu hissetmişti.

Anne Marie verandanın basamaklarına varana kadar Ellen çoktan Tim'le birlikte garaja geçmiş, Tim'in Harley Davidson marka motorunu inceliyordu.

Anne Marie dostça gülümseyip, "Merhaba, Vanessa," dedi.

Vanessa kollarını göğsünün önünde kavuşturmuştu. "Buraya gelmen şart mıydı?" diye sordu. Telefondaki dostane tavır yok olup gitmişti.

"Ellen'ın alışık olmadığı bir ortama girdiğinde yanında

olduğumu bilmesini istedim. Her defasında onunla birlikte gelmeyeceğim."

"Umarım öyle olur." Bunları da söyledikten sonra arkasına dönüp eve girdi, sineklikli kapıyı çekti.

Nereye gideceğini bilemeyen Anne Marie garajdaki Ellen ile Tim'e bakmaya karar verdi. Ellen başına kocaman, siyah bir kask geçirmiş, motosikletin üstüne çıkmıştı. Anne Marie onu uzaylılara benzetip gülümsedi. Ellen onu görüp sevinçle el salladı.

"Bak, Anne! Bak," diye seslendi, sesi başındaki kask yüzünden boğuk çıkıyordu.

Anne Marie kaskın camından içeri bakıp, "Kim var orada?" dedi.

"Benim! Benim!"

Anne Marie kahkahalarla güldü, onlarla birlikte gülen Tim'e baktı. Ellen'ın sevimliliğine tanık oldukları anlarda göz göze geldiler.

Anne Marie bakışlarını başka tarafa çevirmek zorunda kaldı. Vanessa'ya söylediği sözlere rağmen Tim'i hâlâ çekici buluyordu. Özellikle de üçü bir aradayken Ellen'ın ne kadar mutlu olduğunu görünce ona olan duyguları kabarıyordu.

Ellen sürekli Tim'den bahsediyordu. Tim ona babası olduğunu söyledikten sonra ona "baba" diye seslenmeye başlamıştı. Gerçekleri öğrendiği akşam listesindeki dileğinin üzerini çizmişti.Baba-kız çekildikleri fotoğrafları Yirmi Dilek defterine yapıştırmışlardı.

Birkaç dakika sonra Tim, Ellen'ın başından kaskı çıkar-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

masına yardım etti, onları içeri davet etti. "Annemle babam seninle tanışmak için sabırsızlanıyor," dedi.

Anne, babası ve Vanessa oturma odasında oturuyorlardı. Tim, Ellen'ın elinden tuttu, kızını kendisine doğru çekti. Onları rahatsız etmek istemeyen Anne Marie arkada duruyordu.

Kolları hâlâ göğsünün üstünde bağlı duran Vanessa kanepede oturmuş, Anne Marie'ye bu kadar süredir Tim'le garajda ne yaptığını sormak istercesine şüpheli gözlerle bakıyordu.

Tim'in annesi kibarca, "Merhaba," dedi. "Sen Ellen olmalısın."

"Anne, baba, sizi torununuzla tanıştırayım."

Ne yapacağını bilmiyor gibi duran Ellen, Tim'in bacağına yaslandı.

Tim'in annesi, "Ben Mary," dedi. "Umarım bana büyükanne dersin."

Ellen'ın yüzünde belli belirsiz bir ifade vardı.

Tim'in babası, "Ben Thomas, deden," dedi.

Ellen tereddüt ederek, "Üç tane büyükannem olabileceğini bilmiyordum," dedi.

Anne Marie durumu açıklaması gerektiğini düşündü. "Ellen ilk tanıştığımızda anneannesi Dolores'le birlikte yaşıyordu. Onu evlat edindikten sonra annem de ona anneanne diyebileceğini söyledi."

Tim'in annesi, "Bana sadece Mary demek ister misin?" diye sordu.

Anne Marie bu cevabı kızına bırakmaya karar verdi.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Ellen bir süre sonra, "Sana babaanne diyeceğim," dedi.

Mary, "Çok güzel olur," dedi. "Umarım kızarmış tavuk seversin, yemekte kızarmış tavuk var."

Ellen başını yukarı aşağı salladı.

"Baban küçükken kızarmış tavukları çok severdi."

İçi rahatlayan Anne Marie yavaşça nefesini verdi. Tim'in anne babası iyi insanlardı, Ellen'ı şimdiden sevdikleri belli oluyordu. Thomas öne çıkıp Anne Marie'ye elini uzattı. "Ben, Tim'in babasıyım. Siz de Ellen'ın üvey annesisiniz sanırım."

Ellen, Tim'in elini sıktı, gülümsemesine karşılık verdi. "Anne Marie Roche."

"Ellen'ın hayatında yer almamıza izin verdiğin için sana minnettarız."

Bu kararı almak hiç kolay olmamıştı ama Anne Marie ona bundan bahsetmedi.

Vanessa, "Ellen aramızda hiç yabancılık çekmiyor," dedi. Anne Marie'ye buradaki işinin bittiğini, artık gidebileceğini anlatmak istiyordu. Durumu anlayışla karşılayan Anne Marie geri çekilmeye başladı. "Ben sizleri baş başa bırakayım. Ellen'ı ne zaman almaya gelmemi istersiniz?"

Tim gözlerini kıstı. "Hemen gidiyor musun?"

Thomas, "Yemeğe kalmaz mısın?" diye sordu. "Torunumuzu yetiştiren kişiyi tanımayı çok isteriz."

"Evet, şey..." Anne Marie ne cevap vereceğini bilemediğinden Vanessa'ya döndü. Yerini iyi bildiğini, Tim'le ilişkisini bozmak gibi bir niyetinin olmadığını anlamasını isti-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

yordu.

Mary mutfaktan, "Thomas," diye seslendi. "Tim'le birlikte bahçedeki masayı güneşin altından çeker misiniz?"

Baba oğul hemen işe girişti, Anne Marie kendisini Vanessa'yla baş başa buldu, ne diyeceğini, daha doğrusu bir şey demesi gerekip gerekmediğini merak etti.

Vanessa öfledi. "Sana hiçbir şey söylememeliydim."

"Efendim?" Odanın ortasında durup kendini henüz koltuğa geçecek kadar rahat hissedememesi Anne Marie'nin tuhafına gitti.

Vanessa, "Az önce söylediklerim," dedi. "Geldiğinde öyle konuşmamalıydım."

Anne Marie neler olduğunu tamamen unutmuş gibi davranıp, "Ha, ondan bahsediyorsun," dedi. "İnan bana seni çok iyi anlıyorum. Çok zor bir durumdasın. İkimiz de öyleyiz. Yapabileceğimiz tek şey anlaşmaya çalışmak, yanılıyor muyum?"

Vanessa ikna olmuş gibi durmuyordu. "Olabilir ama zor."

Anne Marie, "Evet, öyle," dedi. "Ben biraz daha oturup müsaadelerini isteyeceğim. Tim'le birlikte daha sonra Ellen'ı eve getirebilirsiniz ya da sizin için daha kolay olacaksa ben gelir alırım. Size hangisi uyar?"

"Tim'e sorarım."

Anne Marie, "Bir şekilde anlaşabiliriz," dedi. "Ama birbirimizle iletişim kurabilmeliyiz. Huzursuz olmanı istemem."

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Vanessa aksi bir tavırla, "Neden huzursuz olacakmışım ki?" dedi. "Tim'le gayet sağlam bir ilişkimiz var ve evleneceğiz."

"Ben de bu yüzden huzursuz olmamalısın diyorum. Ayrıca Ellen'ın da senin yanında kendini rahat hissetmesini istiyorum."

Vanessa, "Benim yanımda rahat davranıyor zaten," dedi, Anne Marie'nin buna karşı çıkmasını bekler gibiydi.

"Ellen'ı çabucak hayatına dahil edebilmene sevindim." Anne Marie bunun doğru olduğunu sanmıyordu, ama ona karşı çıkmayı istememişti.

Vanessa az önceki gibi öfleyip pöfledi. "Tim'i bu çocukla paylaşmanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin. Kendi çocuğumuz olduğunda ne yapacağız?"

Anne Marie'nin buna verecek cevabı yoktu. "Vakti gelince üstesinden gelirsiniz," dedi. Söyleyebileceği en iyi şey buydu.

Vanessa, "Haklısın," diye söylendi. "Üstesinden geliriz."

Babayla oğul içeri döndü, Tim hemen Vanessa'nın yanına geçti.

Anne Marie kendisini dışlanmış hissetmek yerine mutfağa gitti, Mary ile Ellen'ın hoşça sohbet ettiklerini gördü.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

"Teşekkürler. Her şeyi hallettik. Birkaç dakikaya masaya geçeriz."

Ellen mutfak tezgâhının önündeki uzun ayaklı taburede

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

oturuyordu. Heyecanla, "Bak anne," dedi. "Babaannemin küçük parmakları da benim gibi biraz bükük." İki küçük parmağını yan yana getirip nasıl olduklarını gösterdi.

Mary, "Babam bir zamanlar bunun zeki insanlarda görülen bir işaret olduğunu söylemişti bana," dedi.

"Babamın da parmakları böyle mi?"

"Evet." Mary, Ellen'a gülümsedi. Fırından tavuğu çıkarıp büyük bir servis tabağına aldı.

Anne Marie, "İstersen onu masaya götürebilirim," dedi. Yemek davetini kabul ettiğine pişman oluyordu. Hem kendini hem de Vanessa'yı garip bir duruma sokmuştu.

"Teşekkürler. Ellen sen de gidip herkese yemeğin hazır olduğunu söyle canım."

"Tamam, ama önce dedeme bir şey gösterebilir miyim?"

Mary, "Elbette," dedi.

Ellen oturma odasına koşarken, Anne Marie kızarmış tavuğu dışarı götürüp masanın üzerine bıraktı. İçeri dönünce Ellen'ın çığlığını duydu.

Donup kaldı. Kızının böyle acı acı çığlık attığını daha önce hiç duymamıştı. Canı incinmiş olmalıydı. Telaşla Ellen'ın yanına koşarken neredeyse yere düşüyordu. Garajdan yürek burkan çığlık sesleri geliyordu.

Anne Marie, Ellen'ı yere düşmüş halde buldu. Tim üzerine eğilmişti. Yüzü bembeyaz olan Thomas da arkalarında duruyordu.

Anne Marie, hızla Ellen'ın yanına çökerken, "Ne oldu?" diye haykırdı. Ellen kolunu tutuyordu, acıdan zor nefes alıyor

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

gibi duruyordu. Hüngür hüngür ağlarken vücudu titriyordu.

Tim, "Motosikletten düştü," dedi. "Her şey o kadar çabuk oldu ki yetişip onu tutamadım." Onun da beti benzi atmıştı. "Galiba kolunu kırdı."

Anne Marie, Ellen'ı dikkatlice kucağına aldı. "911'i arayın," diye bağırdı.

Tim içeri koştu.

Anne Marie daha önce buna benzer durumlarla karşılaşmamış olsa da Ellen'ın şoka girdiğini düşünüyordu. O anda kendini kaybetti. Paniklememek için kendini zor tutarken, "Acele et," diye bağırdı.

Thomas hemen içeri girip bir battaniyeyle geri döndü. Battaniyeyi Ellen'ın omzuna attı. Ellen'ın içini çekerek ağlaması Anne Marie'nin yüreğini parçaladı, gözlerinden aşağı yaşlar aktı. Ambulansın gelmesini beklerken Ellen'ı kollarının arasında salladı, fısıldayarak ona iyi olacağını söyleyip durdu.

Siren seslerini duyana kadar ömründen ömür gitti. Tıbbi görevliler aşağı iner inmez onunla ilgilendiler, birkaç dakika içinde Ellen'ı ambulansa bindirdiler. Anne Marie kızının yanına geçti, Tim arabasıyla onların peşinden gitti.

Şanslarına acil kalabalık değildi. Ellen'a acısını dindirmek için iğne yaptılar, sonra da kolunun röntgenini çekmeye götürdüler.

Kızı tekerlekli sandalyeyle röntgen odasından çıkarıldığı anda Anne Marie, Tim'e döndü. "Böyle bir şeyin olmasına nasıl izin verirsin!" diye haykırdı.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Tim çaresizlik içinde başını iki yana salladı. Tekrar, "Her şey çok çabuk oldu..." dedi.

Anne Marie yüzünü iki eliyle kapatıp kendisini toparlamaya çalıştı. Tim'i suçlaması doğru değildi, Ellen evdeyken de her an düşebilirdi.

Anne Marie, "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Tim kolunu Anne Marie'nin omzuna attı. Başını Anne Marie'nin başına dayarken, "Ben de," dedi. "Yere düştüğü anda bir yerini kırdığını anladım."

Tam bu sırada Vanessa içeri girdi. Tim'in başını Anne Marie'nin başına dayadığını gördüğünde öfkeyle söylendi. "Biliyordum! Biliyordum! Ortalıkta olmadığım anda fırsatı değerlendirip Tim'e yakınlaşmışsın... Onunla aranda bir şey olmayacağıyla ilgili onca sözün palavraymış. Tim'le tanıştığın günden beri onun peşindesin."

Anne Marie kulaklarına inanamıyordu. Şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. "Ne?" diye sordu.

"Tim'le birlikte olmak istiyorsun."

Tim, "Vanessa!" dedi. "Kes şunu."

"Hayır kesmeyeceğim. Kör olduğumu mu sanıyorsun? Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm."

"Saçmalama."

Hemşirelerden biri yanlarına geldi. "Sesinizi alçaltabilir misin? Bir sorun varsa dışarıda görüşün."

Tim gönülsüzce ayağa kalktı. Vanessa'ya, "Benimle gel," dedi. "Neler olduğunu millete duyurmadan konuşalım."

Birlikte dışarı çıktılar, Anne Marie biraz da olsa rahat-

ladığını hissetti. Vanessa'nın kıskançlığından sıkılmıştı. Darmadağın olan saçını yüzünden çekip gözlerini kapattı, Tim'e hayatlarını açarak yanlış yapıp yapmadığını merak etti. O anda bunların hepsinin bir hata olduğunu düşünmeye başladı.

O bunları düşünürken teknisyen elinde Ellen'ın röntgeniyle yanlarına geldi. Ellen'a, "Görünüşe göre kolunu alçıya alacağız," dedi. Ellen'ın gözyaşlarıyla ıslanan yanakları kurumuştu, ama gözleri meraktan kocaman açıktı. "Alçım pembe olabilir mi?"

"Doktor Sawyer'a sorarım."

Kolunun düzeltilip alçıya alınması bir saat sürdü. Ellen pembe renkli alçıya alınan koluna baktı, Anne Marie'ye gülümsedi. "Hâlâ ağrıyor."

"Biliyorum tatlım."

Ellen tekerlekli sandalyeden indi. "Babam nerede?"

"Vanessa'yla birlikte."

Ellen hiçbir şey demedi, bakışlarını yere çevirdi. Hemşirelerden biri Anne Marie'ye imzalaması gereken evrakları getirdi. Anne Marie imzaladıktan sonra Ellen taburcu edildi. Tim bekleme salonunda oturuyordu, onları görünce ayağa kalktı.

Ellen onu gördüğünde hiç sevinmedi.

Tim eğildi. "Kızım nasılmış?" diye sordu.

"Fena değilim. Kolumu alçıya aldılar."

"Fark ettim."

Anne Marie çekinerek, "Beni arabama kadar götürürsen

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

çok makbule geçer," dedi.

"Elbette. Babamın arabasını aldım. Eve motosikletle gelmiştim."

Anne Marie gitmesi gereken yere gittiği sürece arabanın kime ait olduğunu *umursamıyordu*. Yolda Vanessa hakkında hiçbir şey sormadı. Doğrusu Vanessa'nın nerede olduğunu zerre kadar umursamıyor, onunla uğraşmak zorunda olmadığına seviniyordu.

Anne Marie, Ellen'la birlikte arka koltuğa oturdu, Tim arabayı park eder etmez aşağı indi. Tek isteği buradan hemen ayrılıp kızını eve götürmekti.

Ellen'ın emniyet kemerini açarken Tim'e, "Annenle babandan benim adıma özür dile," dedi. "Durumu anlayışla karşılayacaklarından eminim."

Ellerini cebine sokan Tim, Anne Marie, Ellen'ı arabasına bindirirken çaresizce ayakta durdu. "Yapabileceğim bir şey olursa..."

Anne Marie sert bir tavırla, "Teşekkürler," dedi.

"Akşama arayıp Ellen'ın durumunu sorabilir miyim?"

Anne Marie ona bu kadar kaba davranmayı istememişti ama bugünlük sesini duymamayı tercih ederdi. "Bugün aramasan daha iyi olur. Yarın ararsın."

"Peki." Tim hiç itiraz etmedi. "Yapabileceğim bir şey olursa çekinmeden beni ara."

Anne Marie başını tamam dercesine salladı. Ona göre Tim yapacağını yapmıştı.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

33

ALIX TURNER

"Alix, konuşmamız lazım."

Alix gerildi. Patronunun kızgın sesini tanımıştı. Fransız Kafesi'nin sahibi Winter Adams daha birkaç gün önce onunla konuşmuştu.

Alix bu sabah kafeye pahalıya mal olan bir hata yapmıştı, hem de bir hafta içindeki ikinci hatasıydı bu. İki seferde de yaptığı hamurun tamamı çöpe gitmiş, malzemeler heba olmuştu. Alix suçun kendisinde olduğunu, hem duygusal hem de fiziksel olarak hırpalandığı için işine odaklanamadığını biliyordu.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Sigarayı bırakalı henüz birkaç gün olsa da vücudu nikotin açlığıyla sarsılıyordu. Gün geçtikçe sigarasızlığa daha kolay alışması gerekirdi, ama düşündüğü gibi olmamıştı. Bunun neden olduğunu bilmesi de bir işine yaramıyordu.

Alix, "Beni kovacak mısın?" diye sordu. Patronunun odasına girdi, en kötü duruma hazırlanarak dimdik durdu. Kovulmayı hak etmişti. İki kez hamuru ziyan etmesi yetmezmiş gibi hafta boyunca etrafta aksi aksi gezinmişti. Patronunun asabi tavırlarından usandığından, sabah yaşananların da bardağı taşıran son damla olduğundan şüpheleniyordu. Winter onu kovmaya niyetli gibi duruyordu.

Winter, Alix'e baktı, seslice iç çekti. "Kovmayı istemiyorum. Hatırlarsan gelecek hafta tatile çıktığımda yerime senin bakmanı istediğimi söylemiştim."

"Yine de beni kovacaksın, öyle değil mi?" Alix bunu neden sorma gereği hissettiğini bilmiyordu. İşini kaybetmesi büyük bir talihsizlik olurdu. Jordan'la birlikte göl evinde kalıyordu. Kendilerine ev almak için para biriktirmeye çalışıp bir yandan da yol parasını ve yüklü elektrik, su faturaları yüzünden zar zor geçiniyorlardı. Sigarayı sağlığını korumak için olduğu kadar ceplerini de korumak için bırakmıştı. Sigaraya verecek parası yoktu.

Winter yüzünde düşünceli bir ifadeyle, "Hayır," dedi. "Şu son zamanlara kadar örnek gösterilecek bir çalışandın. Umarım canını sıkan sorun neyse çözülür." Doğrudan Alix'e baktı. "Dediğimin gerçekleşmesi mümkün mü?"

Alix sertçe yutkunup başını yukarı aşağı salladı. Huy-

suzluğunu sigara içme isteğine atmak kolaydı ancak altta yatan sebep nikotine olan açlığından da öteydi.

Sigara ona kaçacak yol sağlayan en iyi bahaneydi, ama asıl sorunu anne olma korkusuydu. Çocuk sahibi olmayı çok istiyor, bir yandan da anne olma ihtimali gözünü korkutuyordu. Jordan onu rahatlatmak için elinden geleni yapmıştı ama Alix iyi bir anne olamayacağından endişe ediyordu. Kocası riski göze almaya, iyi birer anne baba olacaklarına inanmaya hazırdı. Şüpheleri olan kişi Alix'ti.

Alix patronunun odasından çıkarken, "Düzelmeye çalışacağım," dedi.

Wintery, "Sigarayı bırakmak kolay değildir," dedi. "İnsanın ruh halini altüst eder, konsantrasyonunu bozar ama ben senin başka sorunlar yaşadığını seziyorum."

Alix, "Haklısın," dedi.

Winter, "Kafanı dağıtmak için sana izin vermemi ister misin?" diye sordu.

"Bana bir saat müsaade eder misin?"

"Tabii."

Alix önlüğünü çıkarıp yürüyüşe çıkmaya karar verdi. Blossom Sokağı'na yakın olan küçük parka yöneldi, hızlı adımlarla yürüdü. Aklından bin bir türlü düşünce geçiyordu.

Hava kapalıydı, yağmur yağacak gibi duruyordu ama ruh haline uyuyordu. Parkın oyun bölümü boştu. Alix de salıncaklardan birine oturdu, iki eliyle zincirleri tutup yavaşça ileri geri sallandı.

"Merhaba,"

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Alix başını kaldırınca Casey Marshall'ın üzgün bir halde karşısında durduğunu gördü. Daha önce iki kez konuşmuşlar, hayatlarında büyük etkiler bırakan benzer olaylar yaşadıkları için birbirlerini çok iyi anlamışlardı.

Alix kendi dertlerini bir kenara bırakıp, "Hey, ne oldu sana?" diye sordu.

"Seninle vedalaşmaya geldim."

"Vedalaşmaya mı?"

"Haftaya yeni bakıcı ailemin yanına taşınıyorum."

"Bu kadar çabuk mu?"

Casey dudağını ısırdı. "İyi bir yermiş. Evelyn öyle dedi. Hatta en iyisiymiş."

Alix, "Ben de taşınmayı hiç sevmezdim," dedi. Sahip olduğu her şeyi küçük bir valize tıkıştırmayı, arkadaşlarını, sevdiği evcil hayvanları, aylar ya da yıllar boyunca benimsediği hayatları geride bıraktığını hatırlıyordu. Başka bir ailenin yanına geçmek sıkıntılı zamanların habercisiydi. Alix her şeye yeniden başlamaktan nefret ediyordu.

"Sadece..." Casey sözlerinin devamını getiremedi. Alix'in yanındaki salıncağa geçti, spor ayakkabısının topuğunu toprağa vurdu.

Ne söylemek üzere olduğunu Alix anlamıştı. "Lydia'yla Brad'den ayrılmak sana zor geliyor, öyle değil mi?"

Casey evet dercesine başını salladı. "Çok... iyiler. Zorunluluktan yanlarına gönderildiğimi biliyorum. Bebek evlat edinmek istiyorlar. Herkes bebek istiyor, haksız mıyım?"

"Haklısın." Alix gerçeklere karşı gelemezdi. Bebekler

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

daha çabuk evlat ediniliyor, yaşça büyük olan çocuklar çoğu zaman bir evden diğerine gönderiliyor, bir yere tam manasıyla yerleşme fırsatını bulamıyorlardı.

"İlk geldiğimde yanlarında kalmak istemedim. Sadece iki gün kalacaktım. Lydia ile Brad bana evlerini ve... kalplerini açtılar. Onları sevmek istemedim, ama sevdim. Seviyorum." Yere bakarken üzüntüsü kaybolup gitti.

Alix, "Biliyorum," dedi, gerçekten de Casey'nin neler yaşadığını biliyordu. Kendisi de ilk başlarda bakıcı ailelerinin bir parçası olmaya, onlardan biri olabileceğini, sevilmeyi hak ettiğini göstermeye çalışmıştı.

Casey, "Olmadı," diyerek konuşmaya devam etti. "Yaptığım her şey bir felakete dönüştü."

"Bunun doğru olmadığından eminim." Alix, Lydia'nın, Casey'nin kendisini ailelerinden biriymiş gibi hissetmesi, evlerinde rahatça yaşayabileceğini anlaması için ne kadar çok çaba sarf ettiğini biliyordu.

Casey, "Ama öyle!" diye haykırdı. Tek nefeste, "Dün akşam Lydia'ya sürpriz yapmak için yemek pişirmek istedim ama yemek taştı, ocağa döküldü, yangın alarmı çalıştı, yemek mahvoldu," dedi.

"Brad ya da Lydia sana kızdı mı?"

Casey başını iki yana salladı. "Brad şaka yaptı. Artık alarma yangın alarmı değil, yemek zili diyebiliriz dedi."

Alix konuşmanın ciddiyetine rağmen gülümsedi.

"Cody pizza sipariş etme fırsatı yarattığım için bana teşekkür etti."

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Peki, Lydia."

Casey uzaklara baktı. "Lydia... bana sarıldı, üzülmememi söyledi. Sonra da büyük tencereleri nereye koyduğunu gösterdi, bir dahaki sefere onları kullanabileceğimi söyledi."

"Yani kimse sana kızmadı."

Casey başını aniden yukarı kaldırdı. "Ben kendime kızdım," dedi. "Yemek pişirerek onlara teşekkür etmek istedim, ama her şey ters tepti."

Casey hâlâ üzgün görünüyordu, Alix bunu çok iyi anlıyordu. Casey güzel bir şey yapmış ama tam aksine beceriksizliği ortaya çıkmıştı. Kendini çok hırpalıyordu, bu konuda Alix'le aynı özellikleri taşıyordu. Yanlış giden en ufak şeyleri bile abartıyordu. Alix, Casey'nin şu anda hayatının ardı ardına hatalardan oluştuğunu, kalkıştığı her işin felakete dönüştüğünü düşündüğünden emindi.

Casey, "Hepsi bu kadar da değil," dedi. "Lydia dükkânda bana küçük işler verdi, para da ödedi. Bunu yapmayabilirdi de. Ama ben gerçekten çuvalladım."

"Ne yaptın?"

Casey utançtan yerin dibine girecek gibiydi. "Lydia yeni gelen iplerin üzerine etiket basmamı istedi. İki tür ip vardı, fiyatları yanlış yazdım, pahalı ipler çok çok ucuza satıldı. Ben yumakları rafa yerleştirir yerleştirmez bir kadın geldi, iplerin hepsini aldı, Lydia'ya ipleri üzerindeki fiyattan satmak zorunda olduğunu söyledi."

"Lydia ne yaptı?"

Casey başını yukarı aşağı sallayıp, "Sattı," dedi.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Alix, Margaret'in bu konuda iki çift laf ettiğinden emindi.

"Lydia'ya ona borcumu ödeyeceğimi söyledim ama gerek olmadığını söyledi. Dikkatsizliğim yüzünden çok para kaybetti.

Alix, "Casey, herkes hata yapar," dedi. "Bu sabah ben de kafede çok büyük bir hata yaptım. Patronum istese beni kovabilirdi."

Casey, "O kadar kötü ne yapmış olabilirsin ki?" diye sordu, kendi hatasının yapılabilecek en büyük hata olduğunu düşünüyor gibiydi.

Alix yaptığı aptallığı açıklamayı çok istemese de Casey'ye söyledi. "Tarçınlı kurabiyelere şeker eklemeyi unuttum. Her sabah yaparım ama bugün şekeri unuttum, tüm hamur boşa gitti."

"Sana çok kızdılar mı?"

"Hayır, ama malzemeler çöpe gitti, ayrıca zamanımız da ziyan oldu. Bayan Adams beni bunu ileri sürerek kovabilirdi."

"Ama kovmadı, değil mi?"

"Hayır, kovmadı. İnan çok sevindim."

Casey biraz daha dik oturdu. "Dediğin gibi herkes hata yapar, öyle mi?"

"Evet. Önemli olan hatalarımızdan ders almamızdır. Lydia'nın sana büyük tencerelerin yerini gösterdiğini, böylece bir dahaki sefere onlardan birini kullanmanı söylediğinden bahsetmiştin."

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Evet."

"O zaman bir dahaki sefere daha büyük bir tencere kullanacaksın."

"Tabii."

"Gördün mü? Dersini almışsın."

Casey hafifçe gülümsedi, omuz silkti. "Zaten ocağı temizlemeyi sevmiyorum. Fırın kir tutmaz olsa da temizlemek zor oluyor."

Alix, "Aynen öyle," dedi. "Jordan her zaman başarısızlıkların bize yeni şeyler öğrenme, büyüme fırsatı tanıdığını söyler." Gülümsedi. "Asıl önemli olan aynı hataya tekrar düşmememizdir." Alix bunu yapmanın söylemek kadar kolay olmadığını bu hafta öğrenmişti.

Casey'nin yüzü güldü. "Bir daha iplere etiket yapıştırırsam doğru etiketi doğru ipe yapıştırdığımdan emin olmak için iki kez fiyatları kontrol edeceğim."

Alix elini küçük kızın omzuna koydu. "Aynen öyle. Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Cody de hatalar yapıyor. Ama onunkiler benimki kadar büyük olmuyor." Casey hafifçe gülümsedi.

"O senden küçük de ondan. Büyüdükçe hatalarımızın boyutu da büyüyor."

Casey, "Doğru," dedi. "Cody'nin masayı kurarken bardaklardan birini kırması benim tüm yemeği mahvetmem kadar kötü değil."

Alix, "Sen çok akıllı bir çocuksun," dedi.

Casey iki eliyle salıncağın zincirlerini tutup daha hızlı

sallanamaya başladı. "Kendimi şimdi daha iyi hissediyorum."

"Güzel." Alix de biraz rahatlamıştı.

"Çok harika bir anne olacağından eminim."

Harika anne. Harika anne. Kelimeler Alix'in aklında bir dua, bir nakarat gibi tekrarlandı. Tereddüdünü gizleyemeyip, "Öyle mi dersin?" diye sordu.

"Evet." Casey daha da yükseğe sallandı. "Lydia hamile kalmak için sigarayı bıraktığını söyledi."

Boğazı düğüm düğüm olduğu için konuşamayan Alix evet anlamında başını salladı.

Sesi çıkınca, "Teşekkürler," diye fısıldadı. *Harika anne.* Casey sözlerinin Alix'i ne kadar çok etkilediğini bilemezdi.

Kısa süren konuşmaları Alix'in gününün dönüm noktası olmuştu. Alix işe dönünce hemen Winter'ın yanına gitti.

Patronu, "Buyur," deyip başını bilgisayarından kaldırdı.

Alix, "İşime devam etmeme izin verdiğin için teşekkür ederim," dedi. "Burada çalışmayı seviyorum, aksi tavırlarımı affedebileceğini söylediğin için sana minnettarım."

Winter gülümsedi. "Rica ederim, Alix. Bu haftaya kadar örnek gösterilecek bir çalışandın."

Alix hevesle, "Yine eskisi gibi olacağım," dedi. O gün akşam eve gidebilmek için sabırsızlıktan yerinde duramadı. Otobüste giderken gergince ayağını salladı, öğleden sonra yaşadıklarını düşündü. Göl evine varınca küçük bahçelerinden taze bir marul aldı, Jordan'ın en çok sevdiği şeylerden biri olan Cobb salatasından yaptı. Salatayı hazırladıktan

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

sonra buzdolabına koydu, sonra da dışarıda masayı hazırladı. Jordan'ın gelmesini beklerken hamağa uzanıp eline kitabını aldı, akşamüstü güneşinin altında uyuyakaldı.

Dış kapının sesine uyandı. Bir an neler olduğunu kavrayamadı, sonradan kocasının geldiğini anladı.

Jordan, "Alix?" diye seslendi.

"Jordan!" Alix koşarak eve girdi, kocasının kollarına atladı. Jordan daha tek kelime etmeye fırsat bulamadan Alix kocasının yüzüne öpücükler kondurdu, gözlerini, yanaklarını, burnunu öptü, dudaklarına yöneldi.

Jordan onu belinden tuttu, sırtı mutfak duvarına değene kadar geri çekildi.

Alix bacağını kocasının bacağına sardı, sevgiyle onu öptü. Başını kaldırıp ona gülümsedi.

Jordan hasretle boğuklaşan sesiyle, "Hayrola?" diye sordu. "Şikâyetçi olduğumdan değil ama..."

"Harika bir anne olacağım. Harika!"

Jordan hiç tereddüt etmeden, "Evet, biliyorum," dedi. Elini karısının ensesine koydu, sevgi dolu, güçlü öpücüklerle dudaklarını karısınınkilere bastırdı.

Alix öpüşmeleri bitince nefes nefese kalmıştı. Dudağı kocasının dudaklarının hemen önünde duruyor, nefesleri birbirine karışıyordu.

Jordan onu tekrar öptü. "Seni ne ikna etti?"

Alix başını Jordan'ın omzuna dayadı. "Sabaha kadar konuşmak mı, bebek yapmak mı istersin?"

Jordan kıkır kıkır güldü, kollarını boynuna atan Alix'i

kucakladı. Jordan yatak odasına doğru giderken, "Az önce hayatımda duyduğum en komik soruyu sordun," dedi. Ardından kahkahaları birbirine karıştı.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

34

ANNE MARIE ROCHE

Ellen'ın kolu yaklaşık bir haftadır alçıdaydı, Tim her gün öğleden sonra gelip durumunu kontrol ediyordu. Vanessa bir kere bile Tim'e eşlik etmemişti, hastanede çıkardığı olaylar düşünülürse bu iyi bir şeydi. Anne Marie onun adını anmaktan kaçınıyordu, Tim de onun bahsini açmıyordu.

Kolunun acısı geçen Ellen ilgi odağı olmayı sevmişti. Anne Marie, Tim'e artık hediye getirmemesini söylemek zorunda kalmıştı. Pelüş hayvanlardan Ellen'ın odasında yer kalmamıştı.

Bir eliyle tasmasını tuttuğu Baxter'la birlikte merdiven-

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

lerden inen Ellen, "Babam saat kaçta burada olur?" diye sordu.

"Gelir birazdan."

"Ateşli buluşmandan haberi var mı?"

Anne Marie gülümsememeye çalıştı. Barbie ile Mark onu Mark'ın arkadaşlarından biriyle görüştürmek istiyordu. Barbie, Ellen yanlarındayken görüşmeyi "ateşli buluşma" olarak adlandırarak hata etmişti. Ellen doğal olarak bu sözü aklında tutmuş, fırsatını buldukça kullanmıştı.

Anne Marie, "Ona nereye gideceğimi söylemedim," dedi. Cuma akşamı biriyle randevusu olduğundan bahsedince Tim kabul ederse Ellen'a bakabileceğini söylemişti. Anne Marie, Tim'in teklifini kabul etmiş, belki de aptallık etmişti. Annesi seve seve Ellen'la ilgilenirdi, ama Anne Marie'nin Ellen'ı annesinin evine götürmesi, sonra da oradan alması gerekecekti. Tim'in teklifi daha cazipti.

Tim, Ellen'ı gerçekten de çok seviyordu. Anne Marie bundan bir ara şüphe duysa da Tim, Ellen'ın kolunu kırdığı gün duygularının gerçekliğini göstermişti. Neler olduğunu anladığı anda kendini suçlamış, yüzü bembeyaz olmuştu. O günden sonra çok dikkatli davranmış, hatta tutumunu biraz abartmıştı.

Ellen, "Ona söyleyebilir miyim?" diye sordu.

"Şey..." Anne Marie tereddüt etti, nereye gittiğini Tim'in bilmemesini tercih ederdi. Sonuçta bunlar Tim'i hiç ilgilendirmezdi.

Barbie kitapçıya girerken, "Kime, ne söyleyeceksin?"

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

diye sordu. Hemen ardında Mark da tekerlekli sandalyesiyle geldi.

Ellen, "Babama," dedi.

Anne Marie, "Ben bu akşam dışarıdayken Ellen'a Tim bakacak," diye açıkladı.

Kızı, "Ateşli buluşmasını," diye ekledi, *ateşli* kelimesini vurgulayarak söyledi. Baxter'ın tasmasına kayışını taktı, Barbie'yle Mark'a sarıldıktan sonra dışarı çıktı, Baxter'ı her zamanki gibi Blossom Sokağı'nda gezdirdi.

Mark, Ellen biraz uzaklaştıktan sonra, "Ateşli buluşma, ha?" dedi.

Anne Marie ona kızmış gibi yaptı. "Sizin yüzünüzden diline yapıştı."

Barbie göz kırpıp, "Mel'le tanışana kadar bekle," dedi. "Kendisi çok zeki, komik, romantiktir. Kısacası harika biridir."

Mark, Barbie'ye baktı. "O kadar da romantik değil."

Barbie'nin gözlerinin içi güldü. "Onu kıskanmıyorsun, değil mi?"

"Kıskanmalı mıyım?"

Barbie kahkaha attı. "Sen söyle."

Birbirlerine baktılar, gözleriyle anlaştılar, gülümsediler. Mark kısık, etkileyici bir sesle, "Belki de kıskanmama gerek yoktur," dedi.

Barbie eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. "Bence de," dedi.

Şimdi göz kırpma sırası Mark'taydı. "Ne demek istedi-

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

ğini çok iyi anladım, Madam."

Anne Marie güldü. İkisinin tatlı tatlı didişmesi hoşuna gidiyordu. Bir şekilde içlerindeki iyi yönleri dışarı çıkarmayı başarıyorlardı. Anne Marie'nin duyduğuna göre ikisi sinemada tanışmadan önce Mark huysuz, kaba biriydi. Anne Marie, Mark'la tanıştığında Mark'ın Barbie'ye âşık olduğunu hemen anlamıştı. Mark'ın elinden geldiğince Barbie'ye olan duygularını bastırmaya çalıştığını, ama sonradan Barbie'nin güçlü kişiliğine teslim olduğunu tahmin ediyordu.

Barbie, "Sana birkaç ipucu vermeye geldik," dedi. Ancak dükkânın girişine yakın olan tezgâhlardan birinin üzerindeki gizem konulu kitaplar Mark'ın daha çok ilgisini çekmişti.

Anne Marie, "Ne için?" diye sordu.

"Elbette randevu için!

Mark, Sue Grafton'un *Tacizin T'si* adlı kitabını kenara ayırdı, başını kaldırıp onlara baktı. "Bunların hepsini Barbie akıl etti."

Şansına kitapçı boştu. Anne Marie müşterilerinin böyle özel bir konuşmaya kulak misafiri olmalarını istemezdi.

"Biriyle çıkmayalı uzun zaman oldu, değil mi?"

Son randevusunda Tim'le görüşmüş, Tim ise Vanessa hakkındaki bombayı patlatmıştı. Anne Marie birlikte geçirdikleri o akşamı hatırladıkça utanıyordu.

Aslında şimdi geçmişe bakınca bazı işaretleri görebilmesi gerektiğini düşünüyordu. Tim'in ona ilgi duyduğu çıkarımını yapma yanılgısının tek sebebi onu görünce

heyecanlanmasıydı. Bir yapbozun parçalarının bir araya geldiğini sanmıştı. Şimdi ise o parçalar üç tane olmuştu. Tim, Ellen ve o... mükemmel aile.

Anne Marie, "Biraz oldu," dedi.

Barbie her şeyi biliyormuşçasına, "Oyunun kuralları değişti," dedi.

Anne Marie dönüp Mark'ın fikrini almak istedi. Ancak Mark gizem ve gerilim konulu kitaplara bakmaya dönmüştü. Brad Meltzer'in son çıkan kitabını eline almış, kapağını inceliyordu. Mark'ın ona yardımcı olamayacağını görünce iç çekti. "Nasıl yani?" diye sordu.

"İlişkiler üzerine yazılan kitaplarda okuduklarını unut. Kendin ol yeter."

"Mel'in dul kaldığını biliyorum, peki çocukları var mı?" Bu konuyu konuşması gerektiğini hissetmişti. Ortak bir noktaları olduğunu bilmekle iyi bir başlangıç yapabilirlerdi.

"Çocukları yetişkin ve evliler."

"Kaç yaşında bu adam?"

Barbie, "Önemli olan yaş değil olgun olmaktır," dedi.

Anne Marie homurdandı. "Hadi, Barbie."

Barbie sözlerini biraz daha açtı. "Mel o kadar da yaşlı değil. Ellili yaşlarında."

Anne Marie, Robert'in yaşlarındaymış, diye düşündü. Kocası genç yaşta kalp krizinden ölmüştü, o da ellili yaşlarındaydı. Ölümünü kabullenmek şu an bile Anne Marie'ye zor geliyordu.

Anne Marie yarı zamanlı çalışan Louis'in geldiğini

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

gördü. Louis üniversitede okuyor, akşamları da çalışıyordu.

Anne Marie, "Mel'le konuşacak konu bulmakta sıkıntı çekeceğimizi sanmıyorum," dedi. Mel karısını bir yıl önce kaybetmişti, Robert vefat edeli ise iki sene olmuştu.

Barbie dergilerin bulunduğu raftan *Vogue*'u alıp sayfalarını karıştırırken, "Ben de öyle düşünüyorum," dedi.

"Barbie durup daha fazla sohbet etmek isterdim ama gidip üzerimi değiştirmeliyim."

"Neşe saçan, canlı bir şeyler giyin."

"Tamam." Anne Marie ne giyeceğine çoktan karar verdiğini söylemedi.

"Restoranda buluşacaktınız, doğru mu biliyorum?"

Anne Marie, "Evet," dedi. Barbie ile Mark'ın Mel'in seve seve gelip onu alacağını söylemesine rağmen onunla restoranda buluşmak istemişti.

Anne Marie, Barbie'ye sarıldı, Mark'ın elini sıktı, sonra da üst kata üzerini değiştirmeye gitti.

Hazırlığı bitene kadar Ellen'la Baxter döndü. Ellen ona baktı. "Çok çok güzel olmuşsun."

Kızının iltifatı Anne Marie'yi sevindirdi. Anne Marie koridordaki aynaya baktı, ilk buluşmalarında Mel'in üzerinde olumlu bir etki bırakmayı istiyordu, elbisesini özenle seçmişti. Beyaz keten pantolon, pastel sarı bir bluz giymiş, onun üzerine beyaz, spor bir ceket almıştı. Her şeyi çabuk beğenmeyen bir yapısı olmasına rağmen iyi göründüğünü düşünüyordu.

Takılarını seçmeye de en az kıyafetleri kadar özen gös-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

termiş, altın zincirli, kenarları işlemeli bir kolye takmıştı. Saçını erkenden yaptırmıştı, saçlarını kısaltması gerektiği için kuaföre gideceği günle buluşmasını denk getirmişti.

Arka kapı tıklatılınca Tim'in geldiğini anladı. Ellen onu içeri aldı. Zıplaya zıplaya, "Bana ne getirdin, bana ne getirdin?" diye sordu.

Anne Marie kızının bu tür davranışlarda bulunmasını hiç istemiyordu. Ellen babasının sık sık hediye getirmesine çok alışmıştı.

"Akşam yemeği." Tim mutfak masasının üzerine beyaz bir poşet bıraktı. Anne Marie'yi görünce ağzı açık kaldı. "Harika görünüyorsun. Neler oluyor?"

Anne Marie, "Sağ ol," dedi, sorusunu ise önemsemedi. Tim'in hayran hayran bakmasının tadını çıkardı.

Ellen seve seve ona haberi verdi. "Annem, Mel'le buluşmaya gidiyor."

Tim'in yüzündeki gülümseme kayboldu. "Dışarı mı çıkıyorsun? Ben randevun var sanıyordum."

"Öyle. Yemek randevusu." Ona daha fazla açıklamada bulunmasının gerekli olduğunu sanmıyordu. Tim, Vanessa'yla ilişkisi hakkında ona hiçbir şey anlatmıyordu.

Tim, "Anlıyorum," diye söylendi, ama daha fazla soru sormadı.

Anne Marie çantasını ve arabasının anahtarlarını alırken, "Geç kalmam... galiba," dedi.

"Ona kadar döner misin?"

"Olabilir ama en iyisi on bir diyelim. Daha geç kalacak

olursam telefon ederim." Öyle olmasa bile kolu hâlâ ara sıra ağrıyan Ellen'ın durumunu kontrol etmek için onları arayacaktı.

Tim, "İstediğin kadar gezebilirsin," dedi.

"Eve belli bir saate kadar dönmek gerekmiyor mu?"

Tim başını iki yana salladı. "Hayır." Kapıyı açtı, "İyi eğlenceler," dedi. Gözlerinin içine baktı, sözlerinde samimiydi.

Anne Marie ona, "Teşekkür ederim," dedikten sonra Ellen'ı öptü, ona uslu durmasını söyleyip dışarı çıktı.

Mel tam da Barbie ve Mark'ın anlattığı gibi biri çıktı. Öncelikle giyindiği şık takım elbisesiyle, kravatıyla ve Anne Marie'nin hoşuna giden Sean Connery tarzı romantik duruşuyla onu farklı kılan bir yakışıklılığı vardı. O da Mark gibi mimardı. Yemek sırasında bir kez bile tuhaf bir sessizlik oluşmadı. Kısa süre içinde siyasi görüşlerinin benzer olduğunu, aynı filmleri ve yazarları sevdiklerini, Placido Domingo hayranı olduklarını keşfetmişlerdi.

Zaman su gibi geçince Anne Marie saatine baktı ve saatin on'u geçtiğini görünce çantasına uzanıp, "Aman Tanrım," dedi. "Kızımı aramalıyım." Kaba biri gibi görünmemek için durdu.

Mel eliyle ona işaret verdi. "Elbette," dedi.

Tim telefonu ikinci çalışında açtı, hemen, "Her şey yolunda," dedi. "Ellen bir saattir uyuyor."

"Yatmadan önce dua etti mi?

Tim kıkır kıkır güldü. "Evet, evet. Duası her zaman bu

akşamki kadar uzun sürer mi?"

"Beş dakikayı buldu mu?" Ellen bu konuya çok önem veriyordu.

"Daha da uzun sürdü."

"Tahmin etmiştim." Ellen'ın babasını etkilemeye çalıştığından şüphesi yoktu.

Tim, "Senin için dua etti," dedi. "Buluştuğun kişiyle evleneceğini düşünüyor gibiydi."

"İlginç. Bu ihtimale tepkisi nasıldı?"

"Anlayışlı görünüyordu."

Anne Marie masanın karşısındaki Mel'e gülümsedi.

Tim, "Ne zaman döneceksin?" diye sordu.

"Yarım saate kadar dönerim." Bir başkasıyla otururken Tim'le uzun uzun konuşmak istemiyordu. "Görüşürüz," diyerek konuşmayı sonlandırdı. Cep telefonunu çantasına attı. Kahvelerini içtiler, Anne Marie üzülerek gitmek zorunda olduğunu söyledi. Mel koluna girip ona arabasına kadar eşlik etti. İkisinin de birbirine saygı duyduğunu, birbirlerini korumaya çalıştıklarını gösteren dokunuşu aniden Anne Marie'ye Robert'i hatırlattı.

Anne Marie, "Bu güzel akşam için teşekkür ederim," dedi. "Tanıştığımıza çok memnun oldum."

Mel, "Tekrar görüşmemiz mümkün mü?" diye sordu.

"Elbette. Güzel olur."

Mel eğilip Anne Marie'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Laura'nın vefatından sonra hiç kimseyle çıkmadım... seninle tanışmak benim için çok hoş bir sürpriz oldu."

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Anne Marie de onunla aynı hisleri paylaşıyordu.

Eve dönerken üzerine rahatlık çöktü. Bu buluşmayı Tim'in yüzünden kabul etmişti. Ona olan ilgisi yaralarının yeni bir ilişkiye başlayacak kadar kapandığını göstermişti. Utanç verici bir duruma düşmüş, ama toparlanmayı başarmıştı. Kesin olan bir şey vardı, o da Mel hakkında bilip bilmeden çıkarımlar yapmayacağıydı. Mel de onun gibi hâlâ sevdiği kişinin acısını taşıyordu. Bu acı ikisi için de hiçbir zaman tam anlamıyla yok olmayacaktı.

Anne Marie içeri girdiğince Tim, *The New Yorker*'ın sayfalarını karıştırıyordu. Onu görür görmez dergiyi yerine bıraktı.

Ayağa kalkarken, "Eee," dedi. "Nasıl geçti?"

"İyiydi," dedi, sonra da sözlerini düzeltti. "Aslında çok çok iyiydi. Mel'i sevdim."

Tim ellerini kot pantolonunun arka ceplerine koyarken anlayışla başını salladı.

"Ellen'a baktığın için teşekkür ederim. Annem de ona bakabilirdi ama Ellen'ı oraya kadar götürüp yormak istemedim. Kolu ağrıdığı için hâlâ geceleyin bir-iki kez uyanıyor."

Tim, "Rica ederim," dedi, ama gitmeyi istemiyor gibi görünüyordu.

Anne Marie keten ceketini çıkarırken, "Bir şeyler içer misin?" diye sordu.

"Kahve olur mu?"

"Elbette." Anne Marie mutfağa döndü, kahve yapıp iki büyük fincana doldurdu. "Nasıl alırsın?"

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Sade olsun." Anne Marie bunu biliyordu, ama varsayımda bulunmayı ya da bunu fark edecek kadar ona ilgi duyduğunu bilmesini istemedi.

Tim mutfak masasına geçmiş, dirseklerini masaya dayamıştı. Anne Marie ona kahvesini uzattı, sonra da karşısına oturup Tim'in konuşmasını bekledi.

Tim en sonunda konuşmaya başladı. "Vanessa'yla artık görüşmüyorum."

"Bunu duyduğuma... üzüldüm."

"Geçenlerde tekrar içti. Sarhoş oldu."

Anne Marie anlayışla başını salladı, bu durum ilk kez yaşandığında Tim'in anlattıklarını hatırladı.

"İlk seferinde onu affettim, ama içkiye yeniden başladığını öğrenince aramızdaki her şeyin bittiğini söyledim. Ellen'ı böyle bir duruma sokamazdım. Ayrıca Vanessa'nın Ellen'ın kolunu kırdıktan sonra yaptıklarını unutamazdım."

Anne Marie, "Bunların yaşanmasına sebep olduysam özür dilerim," deme ihtiyacı duydu.

Tim bu sözlere yorum yapmadı. "Vanessa tıpkı benim gibi yaptığı hataların sonuçlarına katlanmak zorunda."

Anne Marie masanın karşısına uzanıp Tim'in koluna dokundu. "Zor şeyler yaşadığını biliyorum."

Tim üzüntüyle ona baktı. "Sana Vanessa'yla ilgili konudan akşam bahsetmeyi düşünmüştüm." Tereddüt etti.

"Evet?" Söyleyecek daha fazla sözü olduğu belli oluyordu.

Tim, "Seninle çıkmak istediğimi söyleyecektim," dedi.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Yüzünde buruk bir gülümsemeyle, "Zamanlamalar konusunda hiç iyi değilimdir zaten," diye ekledi.

Tim, Anne Marie'yi çok ama çok şaşırtmıştı. "İkimiz...?" Anne Marie bu ihtimali aklından öyle bir silmişti ki, şu an nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

Tim, " Bunu düşünür müsün?" diye sordu.

Anne Marie şaşkınlık içinde, "Ben... şey, evet, düşüneceğim," dedi.

Tim kahvesinden bir yudum aldı, ayağa kalktı. Anne Marie onu kapıya kadar geçirdi.

Kapıya vardıklarında Tim arkasına döndü. "Belki bunun bir faydası olur," dedi, Anne Marie neler olduğunu anlayamadan Tim dudaklarına uzandı. Öpüşmeleri çok hoş, çok etkiliydi. Anne Marie'nin dizlerini titretecek kadar güçlüydü.

Tim çok duru bir sesle, "İyi geceler, Anne Marie," diye fısıldadı.

O gidince Anne Marie gözleri şaşkınlıkla... ve keyifle kocaman açılmış halde sırtını kapıya yasladı. Olaylar *hiç beklenmedik* bir şekilde değişmişti.

Debbie Macomber - Aşkın Başlangıçları Mevsimi

35

Karmaşık bir örgü deseninin ben şişleri oynattıkça şekillenmesi, kafamda yankılanan "yerleri süpür" seslerini susturuyor. Sanırım koltuğumun altındaki toz tanecikleri de birbirleriyle yumak yumak oluyor.

Katherine Misegades

LYDIA GOETZ

Casey son zamanlarda çok sessiz ve içe kapanık olmuştu. Ona ulaşmaya çalıştım ama ben ne kadar çaba sarf ettiysem o da o kadar geri çekildi. Doğal olarak hüsrana uğradım.

Cumartesi günü izinliydim. Green Gölü'nde bisiklet kiraladığımız zamandan bu yana ilk kez cumartesi izin kulla-

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

nıyordum. Gazetedeki reklamlara göz gezdirdikten sonra Cody ve Casey için okul alışverişi yapmaya kadar verdim. Casey'nin benimle alışverişe çıkmaktan keyif alabileceğini düşündüm.

Casey odasından çıktığında Brad, Cody ve ben çoktan kahvaltı yapmıştık.

Brad gülümseyerek, "Günaydın güzel kız," dedi. Masada oturmaya devam ediyor, dışarıya çıkıp çimleri biçmeden önce kahvesinin tadını çıkarıyordu. Yaz boyunca Casey'ye *güzel kız* ve *prenses* demeye alışmıştı.

İlk başta Casey hırçınca cevap vermiş, güzel olmadığını, prenses olduğunu da düşünmediğini söylemişti. Brad bu sözlere aldırış etmemiş, Casey ona sevgi gösterilmesini kabul edene ya da onunla tartışmaktan bıkana kadar aynı şekilde seslenmişti.

Casey donuk bir sesle, "Günaydın," dedi.

Hevesle konuşmaya çalışarak, "Tam vaktinde uyandın," dedim. "Ben de birlikte elbise almak için alışverişe gidelim diyecektim. Sadece ikimiz."

Casey mutfak dolabını açtı, kahvaltılık gevreği çıkardı. "Neden?"

Bu ters cevaba şaşırdım. Davetime çok sevineceğini düşünmüştüm. On iki yaşında hangi kız alışverişe çıkmayı istemezdi ki?"

"Alışveriş yapmak için illa bir sebebe mi ihtiyacın var?" diye sordum.

Casey omuz silkti ama kendisini tutmasına rağmen he-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

yecanlandığını görebiliyordum.

"Cody'ye okulda giyinmesi için kot pantolonla mont almak lazım. Cody alışverişi hiç sevmez."

Brad, "Ben de," diyerek araya girdi.

Gülümseyerek, "Oğlu da babasına çekmiş," dedim.

Casey kâsesine kahvaltılık gevrek döküp üzerine süt eklerken bana bakıp bir an gülümsedi.

Onu ikna etme umuduyla, "Cody'ye alacaklarımı seçmemde bana yardım edebilirsin," dedim. "Ne diyorsun, gelmek ister misin?"

"Olabilir." Bana eşlik ederek çok büyük bir iyilik yapacakmış gibi konuşuyordu.

"Hazır dışarı çıkmışken sana da birkaç şey alabiliriz." Daha önce bu teklifimle heyecanlanacağından emin olsam da şimdi bir tepki vermeyeceğini düşünüyordum.

Casey sıkıcı bir fikir ileri sürmüşüm gibi, "Ben genelde kıyafetlerimi Goodwill'den alırım," dedi.

"O zaman yeni bir şeyler almak hoş olacaktır," dedim.

Yine omuz silkti. "Bugün Anneanne Hoffman'ı görmeye gidebilir miyiz?"

Gülümsedim, anneme olan sevgisiyle duygulandım. Tahmin bile edemeyeceğim bir şekilde birbirlerine arkadaşlık etmeleri ikisini de çok mutlu ediyordu. Ben de bundan mutluluk duyuyordum. Casey annemi sadece bir kez ziyaret etmişti, ben de çoktandır bir ikincisini ayarlamayı umuyordum. "Elbette," dedim. "Gidebiliriz."

"Tamam, o zaman." Kahvaltısını yaptı, on dakika sonra

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

üzerini değişmiş, dışarıya çıkmaya hazır halde yanıma geldi.

"Ben daha makyajımı yapmadım," dedim. Güzelleşmem biraz vakit alıyordu ama bunu dile getirmedim. "Bu arada Margaret'le ailesi akşam bize gelecek, dönüşte pasta alacağız."

Brad, "Yemeğe mi geliyorlar?" diye sordu.

"Hayır, Julia'nın okulda softbol maçı varmış, daha sonra bize kahve içmeye geleceklermiş."

Cody, köpek bisküvisinden almak için mutfağa gelince, "Neyli pasta alacaksınız?" diye sordu.

"Dondurmalı pasta siparişi verdim."

Cody gülümsedi, sevincini belirtircesine başını salladı. "İyi seçim anne."

Ben de öyle olduğunu düşünüyordum. Keki kendim pişirmek yerine dışarıdan aldığım için kendimi hep suçlu hissederdim, ama dondurmalı pasta yazın yenebilecek en güzel pastalardandı. Casey oturma odasında beni bekledi. Elinde küçük bir kesekâğıdı vardı, meraklanmama rağmen ona kesede ne olduğunu sormadım. O da bana herhangi bir şey söylemedi.

Ben arabayla garajdan sokağa çıkarken Casey, "Önce anneanneyi görmeye gidebilir miyiz?" diye sordu.

"Olur." Huzurevi, alışveriş merkezinden çok uzakta değildi.

Arabayı park ettim, ben daha emniyet kemerimi çıkaramadan Casey aşağı indi. Ona yetişmek için hızla hareket ettim. Casey'nin hevesi, Cody'nin buradaki tavırlarının tam

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

aksini yansıtıyordu. Cody birçok kez annemi ziyarete gelmişti, ama çabucak sıkılmıştı. Geldikten on ya da on beş dakika sonra gitmek istemişti.

Anneme telefon açmadım, onu herhangi bir şeyden alıkoymamayı umdum. Annemi her zamanki gibi televizyonun karşısında yemek programı izlerken buldum. Elinde bir not defteri, bir de kalem vardı, yemek tariflerini yazmaya çalışıyor gibiydi. Bir süredir bunu yaptığını görmemiştim. Geçen birkaç yıl içinde üç-dört tane spiralli not defterini detaylıca yazılmış yemek ve pasta tarifleriyle doldurmuştu, ama son zamanlarda bunu pek yapmıyordu. Onunla telefonda görüştüğümüzde bize sık sık televizyonda gördüğü harika yemek tarifi kitaplarından bahsediyordu. Yemek yapmaktan keyif aldığını biliyor, bu yüzden de bu küçük keyfini yitirmiş olmasına üzülüyordum.

Casey'yle birlikte içeri girdiğimizi görünce annemin gözlerinin içi güldü, sonra birden donuklaştı. Yüzünü hatırlasa da Casey'nin adını unuttuğunu fark ettim.

Adını sormak zorunda kalmasın diye, "Casey'yle birlikte yanına uğrayalım dedik," dedim.

Annem elini uzatıp, "Casey," diye tekrarladı. Casey yere çöktü, annemin sandalyesinin yanına oturup bağdaş kurdu. Annemin elini tuttu, "Sana bir hediye getirdim," dedi.

"Bana mı?"

Casey, "Evet," deyip başını yukarı aşağı salladı. "Gündüz kampında bir şey yaptık, ben de beni hatırlatması için onu sana vermek istedim."

Annemin kesekâğıdına uzanırken mutluluğu yüzünden okunuyordu. "Ne olabilir ki?" diye sordu.

Annem keseyi açarken Casey önünde diz çöktü. Kesenin içinden Casey ile Cody'nin fotoğrafı çıktı. Başında beyzbol şapkası olan Casey, kolunu Cody'nin omzuna atmıştı, ikisi de fotoğraf makinesine gülüyordu. Casey fotoğrafı etrafına mavi ve camgöbeği renginde örgüyle süslediği, plastik bir çerçeveye koymuştu.

Annemin gözlerinin dolduğunu görünce çok şaşırdım. Annem, "Çok güzel," diye fısıldadı.

Casey çerçeveyi çevirdi, "Arkasında mıknatıs var," dedi. "İstersen buzdolabına tutturabilirsin." Annemin ne kadar duygulandığını fark etmemiş gibiydi ya da fark etmiş ama fark ettiğini göstermiyordu. "İstersen buzdolabına ben asabilirim."

Annem onaylarcasına başını salladı. Casey mutfağa girince annem gözlerini her zaman yeleğinin cebinde olan mendiliyle sildi.

Mutfaktaki Casey'nin yanına geçip, "Yaptığın çok hoştu," dedim. Kolumu omuzlarına attım, ama ona dokunmamı istemediğini sezdiğim için hemen geri çektim.

Endişeli bir tavırla, "Onu sana değil da Anneanne Hoffman'a vermeme alınmadın, değil mi?" diye sordu.

Ona bunun söz konusu olmadığını söyledim. "Fotoğraf çok güzel çıkmış. Annemin ne kadar hoşuna gittiğini görmüşsündür."

Casey bana uzun bir süreden sonra ilk kez gerçek gü-

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

lümsemesini gösterdi. "Herkesi çok... özleyeceğim. Bence annen harika biri. Çok da komik. Benim hiç anneannem olmadı, şey... onda bir hatıram olmasını istedim."

Huzurevinde çok fazla kalmadık, annemin öğlen yemeği vakti geliyordu, yemekten sonra da bir-iki saat şekerleme yapacaktı. Alışveriş merkezine vardığımızda ilk olarak genelde Cody'nin okulda giyeceği kıyafetlerini almak için uğradığım Sears adlı mağazaya girdik. Sabahleyin gazetede iki sayfayı kaplayan reklamlarını görmüş, erkek çocuk kotlarında indirim olduğunu okumuştum.

Casey önünde bir tür canavar resmi olan, zeytin yeşili renginde bir tişörtü tutarak, "Bunu almalısın," dedi.

Cody genelde sade renkli tişörtler giyerdi. Üzerinde Disney karakterleri olan kıyafetler giydiği yaşları çoktan geçmişti, ama alternatif olarak neler giyineceği konusunda çok da fikrim yoktu.

"Bunu sever mi?" diye sordum.

Casey kendinden gayet emin bir tavırla, "Bayılır," dedi. "Pekâlâ, alalım. Ben tutarım."

Casey tişörtü bana verdi, sonra diğerlerine bakmaya başladı.

"Cody'nin seveceğini düşündüğün başka şeyler takıldı mı gözüne?"

Evet dercesine başını salladı. "Hem de birkaç tane."

"Onlar da indirimde mi?"

Casey askıların üzerindeki yazıyı gösterdi. *Yüzde elli indirim.* Birlikte üç tişört, bir pantolon, bir de kilisede giyin-

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

mesi için gömlek aldık. Casey normalde almayı bile düşünmeyeceğim bir mont seçti.

Cody hızla büyüyordu, Noel'e kadar bir beden daha büyüyeceğini düşünüyordum. Ama fiyatlar bu kadar uygunken güzel şeyleri almamak da olmuyordu. Alışverişimizi bitirip kasaya geçtik. Casey'ye ona da bir şeyler bakmak için diğer mağazalara geçmeyi teklif ettim.

Casey teklifimden pek hoşlanmamış gibiydi. "Neden?"

"Okulda yeni kıyafetlere ihtiyacın olacak," dedim.

"Ben daha sonra alırım. Sen dert etme."

Aksi tavrı yine kendini göstermişti, ama bunun sebebinin ne olduğunu bilmiyordum. "Casey, kıyafetlerini ikinci el almak zorunda değilsin."

Casey sıkılıp uzaklara baktı. "Her neyse."

"Gel, en azından sana bir kot pantolon bakalım, olur mu?"

Yüzündeki ifadeyi kim görse ona kızdığımı düşünürdü, yine de alışverişten keyif aldığını biliyordum. Cody için kıyafet alırken canlanmış, heyecanlanmıştı. Bu işte iyi olduğu belliydi.

Tüm itirazlarına rağmen ona bir kot pantolon aldım. Diğer tüm ısrarlarımı geri çevirdi. Neden böyle yaptığını anlamadım. Karnımızı doyururken hediyesinin annemi ne kadar çok sevindirdiğinden bahsettim, yavaş yavaş Casey'nin tavırları yumuşadı. Eve dönerken pastaneye uğradık.

Eve döndüğümüzde çimler biçilmişti. Arabamın açık penceresinden taze çimlerin huzur verici kokusunu içime

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

çektim, anında aklımda çocukken geçirdiğim yazların anıları canlandı. Ben arabayı park ettikten sonra Casey çantaları içeri götürdü, ben de dondurmalı pastayı garajdaki derin dondurucuya koydum.

Casey aldıklarımızı gururla masanın başına toplanan Brad ve Cody'ye gösteriyordu.

Cody zeytin yeşili rengindeki tişörtü eline alıp, "Vay, bu çok güzelmiş," dedi.

"Casey senin için seçti," dedim, Casey'yle birbirimize bakıp gülümsedik.

"Ne zaman alışverişe gidersen onu da yanına al anne." Cody üzerindeki eski tişörtü çıkarıp yenisini giydi, söylediği son birkaç kelime boğuk çıktı.

Casey bakışlarını yere çevirdi. "Ben o zaman burada olmayacağım," dedi.

Brad önce bana, sonra Cody'ye baktı. İkimiz de başımızla ona işaret verdik.

Brad sakin bir sesle, "Hayır, burada olacaksın," dedi.

Casey birden başını kaldırdı. "Nasıl yani?"

Cody, "Bizimle yaşamanı istiyoruz," dedi. "Konuştuk ve senin bizimle kalmaya devam etmeni istediğimize karar verdik."

Casey ona inanmamış gibiydi. "Benim bakıcı ailem mi olacaksınız?"

"Hayır, Casey, biz senin gerçek ailen olmak istiyoruz," dedim, sesim hissettiğim duygularla çatlarken. "Kızımız olmanı istiyoruz. Brad'le seni evlat edineceğiz."

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Konuşmanın dışında kalmayı istemeyen Cody, "Ben de ablam olmanı istiyorum," diye ekledi. "Buraya ilk geldiğinde senden hoşlanmamıştım. Birisi evlatlık alınacaksa en büyük kardeş *ben* olmak istiyordum." Gülümsedi. "Ama ablam olması da fena olmaz."

Casey dikkatle bize baktı, nutku tutulmuş gibiydi.

"Peki, sen ailemizin bir parçası olmak ister misin?" diye sordum.

Neredeyse hiç duyulamayacak kadar kısık bir sesle, "Ciddi misiniz?" diye fısıldadı. Ona kötü bir şaka yapıp yapmadığımızı anlamak istiyordu.

Brad ile Cody hevesle başlarını salladı.

"Bana oyun oynamıyorsunuz, değil mi?" Gözlerini önce bana, sonra Brad'e çevirdi, ardından da dönüp Cody'ye baktı.

"Hayır, Casey oyun oynamıyoruz," dedim. "Seni seviyoruz ve bizimle kalmanı istiyoruz."

Cody, "Sonsuza kadar," dedi.

Casey'nin gözlerinin dolduğunu gördüm. Bizimle geçirdiği haftalarda bir kez olsun onu ağlarken görmemiştim. Ağabeyinden haber aldığı gün çok üzülmüştü, ama ağlamışsa da kimseye belli etmemişti. O birden duygulanınca ben de etkilendim, gözyaşlarımı tutamadım. Gözlerimden yaşlar akarken gülümsedim.

Cody sevinçle, "*İşte* bu yüzden annem pasta aldı," diye açıkladı. "Margaret Teyzemle, Matt Eniştem de bu yüzden Hailey'le Julia'yı alıp bize gelecekler."

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Casey hıçkırarak ağlamamak için yutkundu, ağzını iki eliyle kapattı.

Ona elimi uzattım, daha önce birçok kez yaptığı gibi geri çekilmesinden korktum. Ama kollarımın arasına girdi, başını göğsüme yasladı, kendisini daha fazla tutamayıp ağlamaya başlayınca omuzları sarsıldı.

"Seni seviyoruz, Casey," diye fısıldadım.

"Ben de... sizi, hepinizi seviyorum," dedi boğuk bir sesle.

O bana, ben da ona tutunurken ona sevgi dolu sözler fısıldadım.

Casey ağlamaya devam ederken, "Sizden ayrılmayı hiç... istemedim," dedi.

İkimize de sarılan Brad, "Burası artık senin evin," dedi.

Cody de aramıza katılıp kısa kolunu belime sardı. Sevimli bir şekilde, "Artık ailemizden birisin, tamam mı?" dedi.

Casey, "Tamam," dedi burnunu çekerken.

Ailemiz.

Casey beklemediğimiz bir şekilde aramıza katılmış olabilirdi, ama artık kalbimizdeydi ve hep orada kalacaktı.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Sonsöz

Örgü olmadan hayatımın neye benzeyeceğini hayal edemiyorum. Şişlerimle hayat bulan tüm desenler belli zorlukları simgeliyor. Örgüye olan sevgim, kayınvalidemin pembe dizilere olan bağlılığına benziyor. Kayınvalidem ölüm döşeğindeyken bana, "Ölmekten korkmuyorum, ama dizilerimin nasıl son bulacağını görmem için tabutuma bir televizyon koyulmasını istiyorum," demişti. Ben de örgü konusunda aynı şeyleri hissediyorum. Desenlerimin nasıl bir hal alacağını görmek için tabutuma şişlerle yumak yumak ip koyulmasını istiyorum.

Rita Weiss

Evlat edinme süreci bizim için işleri kolaylaştıran Evelyn Boyle'un sayesinde çabucak bitti. Dosya hazırlandıktan sonra henüz bir ay geçmişti ama Brad, Cody, Chase

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

ve ben hâkimin karşısına çıkmış, Casey'nin bizimle kalmaya geldiği andan beri başlayan ilişkimizin yasallaşmasını bekliyorduk.

Hâkim birkaç basit soru sorup, Casey Marie Goetz'i kızımız olarak ilan ettiğinde de Evelyn bizimleydi. Mahkeme salonu, ön sırada oturup bebekler gibi ağlayan ablamın haricinde sessizdi. Ben de çok duygulanmıştım, ama hâkim nihai kararını açıklayana kadar gözyaşlarımı tutmayı başardım. Güzel haberi aldıktan sonra Casey'ye sarıldım.

Casey ağlayacak gibi görünmüyordu. Ama kızımın gözlerindeki sevinci –güçlü, saf sevinci– görebiliyordum. Casey de heyecanla bana sarıldı. Sonra dönüp Brad ve Cody'yle kucaklaştı, en sonunda da hâkimle konuşup salondaki herkesi şaşırttı.

Merdivenleri zıplaya zıplaya çıkmaya hazır gibi duran Casey, "Size de sarılabilir miyim?" diye sordu.

Hâkim ilk başta şaşırıp kaldı. Ciddi bir tonla, "Daha önce böyle bir talepte bulunulmamıştı," dedi. Sonra da gülümseyip, "Elbette sarılabilirsin," diye ekledi.

Casey basamakları hızla çıktı, hâkim ayağa kalkıp ona kollarını açtı.

Ona, "Çok şanslı bir kızsın," dedi.

Casey gözlerini bana çevirip, "Biliyorum," dedi.

Margaret arkada ağlamaya devam ediyordu, ben de dayanamayıp kahkaha attım. Cody'yle Brad de kahkahalara boğuldu. Ablam cenazedeymiş gibi hüngür hüngür ağlıyordu.

Bir ara Alix ile Jordan'ı da mahkeme salonunda gör-

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

düm. Yanlarına birkaç arkadaşımızı daha alıp gelmeleri beni duygulandırdı. Çiçekçinin sahibi Susannah, Alix'in yanında oturuyordu, elbette Anne Marie ile Ellen da gelmişti.

Biz –Brad, Cody, Casey ve ben– mahkeme salonundan çıkarken, Margaret ile Matt arkamızda yürüdü, arkadaşlarımız da hep beraber onların arkasından geliyorlardı.

Brad, "Herkese yemek ısmarlıyorum," diye seslendi. "Sonuçta insan her gün evlat sahibi olmuyor."

Casey, "Hem de çocuk mönüsü sevmeyen bir evlat," dedi.

Cody, "Ben de çocuk mönüsü istemiyorum," dedi ısrarla. Biri Çin Mahallesi'ne gitmeyi teklif etti. Brad orada UPS güzergâhında olan güzel bir restoran bildiğini söyledi. Bir kere orada yemek yemiştik, yemeklerini lezzetli bulmuştum. Bu sayede çocuklar da istedikleri mönüden seçim yapabileceklerdi.

Adliyeden çıkarken Hutch ve Phoebe'yle karşılaştık. Dürüst olmak gerekirse basının "Şeker Adam Davası" adını taktığı davanın devam ettiğini aklımdan tamamen çıkmıştı.

Phoebe sevinçle, "Kazandık!" dedi. "Jüri yarım saat sürmeden kararını verdi."

Hutch kaşlarını kaldırdı, "Kimin şüphesi vardı ki?" diye sordu.

Phoebe, Hutch'a, "Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi. Bana döndü. "Keşke salona girdiğimde Clark'ın yüzündeki ifadeyi görseydin. Onun için geldiğimi sandı."

Davayı gazeteden takip ediyor, yerel kanaldaki haberleri

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

dinliyordum. Bana göre davacının avukatı Clark Snowden çok kendini beğenmiş biriydi. Kameralara oynuyordu ve kendinden çok emin, egoist biri gibi duruyordu. Davayı saçma olarak görmeyenler bile Clark'ın tavırlarını gördükten sonra fikirlerini değiştirirlerdi. Dükkâna gelen müşterilerimin konuşmalarından başkalarının da benimle aynı düşünceyi paylaştığını öğrenmiştim. Geçenlerde Phoebe'nin Clark'ı nereden tanıdığını öğrenmiş, o andan itibaren Clark'a televizyonda daha dikkatli bakmaya başlamıştım.

Hutch, "Phoebe'yi görünce şok oldu," dedi.

Phoebe'nin gözleri heyecanla parlıyordu. "Gidip Hutch'ın yanına oturduğumu görünce Clark ne düşüneceğini bilemedi."

"Ona evlenme teklifimi kabul ettiğini söyleyince sarsıldı."

"Tebrikler!" dedim, davayla ilgili gelişmeleri anlatmaya can attıklarını görebiliyordum. Açıkçası ben de çok meraklanmıştım.

"Clark'a nişan yüzüğünü göstermek için araya kadar beklemen iyi oldu. Yoksa hâkim kesin onu salondan atardı."

Phoebe abartıyla başını yukarı aşağı salladı. "Öfkeden kudurduğunu gördüm." Neşesi bir an kayboldu, üzerine hüzün çöktü. "Ama babası adına üzüldüm. Oğlu, Max'ı bir kez daha küçük düşürdü. Clark'ın mahkemede bugün yaptıklarıyla kimse övünemez."

Hutch, "Aynen öyle. Kapanış konuşması da daha önce hiç duymadığım kadar zayıftı," dedi. "Jürinin lehime karar

vermesine şaşmamak gerek."

Margaret aramıza katılıp, "Bir başkası daha çikolatalarımı elimden almaya çalışsın da göreyim," dedi.

Clark Snowden bir kadınla çikolatası arasında girebileceğini düşünerek aptallık etmişti. İki adamın da duruşmalar sırasında televizyona yaptıkları açıklamaları gördükten sonra Phoebe'nin çok akıllıca davrandığını anlamıştım. Onları bir arada görmek beni mutlu ediyordu. Çok uyumlu bir çift olmuşlardı, aralarında bir şeyler olduğuna dair tahminlerimde haklı çıktığıma seviniyordum.

Hutch, "Size haber vermeye, ayrıca sizleri de tebrik etmeye geldik," dedi. "Bugün tam da kutlama yapılacak gün."

"Aynen öyle." Brad, Hutch ve Phoebe'yi kutlama yemeğine davet etti.

Ne yazık ki Susannah'ın dükkânına dönmesi gerekmişti. Geri kalan herkesle birlikte restorana vardığımızda Brad restoranın sahibi Bay Wong'a kutlama yapmaya geldiğimizi söyledi. Hemen bize özel bir oda ayarlandı.

Bay Wong mönüye ihtiyacımız olmayacağını söyledi, çok çekmeden önümüze tabaklar, yemek çubukları geldi, çaylar dolduruldu.

Brad çay fincanını kaldırıp, "Aileye," dedi.

Etrafımızdaki herkes fincalarını kaldırdı.

Jordan, Alix'e sevgiyle bakıp, "Size bir haberimiz var," dedi.

Yüzü kızaran Alix, "Hamileyim," dedi. "Çocuğumuz olacak."

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Herkesten, "Tebrikler!" sesi yükseldi.

Brad, "Büyüyen ailelere," dedi.

Hutch, Phoebe'nin sağ elini tutup, "Bizim de bir haberimiz var," dedi.

Margaret şaşkınlık içinde, "Sen de mi hamilesin?" diye sordu.

Phoebe gülüp, "Daha değil," dedi. "Ama umarım evlendikten kısa bir süre sonra çocuk sahibi oluruz. Düğünümüz elimde." Sol elini kaldırıp pırlantadan nişan yüzüğünü gösterdi.

Cody, "Düğünüzde yüzükleri ben taşıyabilir miyim?" diye sordu.

"Cody," diye fısıldadım. "Onlar sana sorana kadar beklemelisin."

Ellen, "Cody yüzükleri taşıyacaksa ben de çiçeği taşıyabilir miyim?" diye sordu.

Utanan Anne Marie, "Ellen!" dedi.

Dokuz yaşındaki kız, "Olmazsa da sorun değil," dedi. "Sizin düğününüzde olmazsa anneminkinde taşırım."

Anne Marie'nin yüzü kızardı. "Ellen!"

Brad şakacı bir sesle, "Anne evleniyor mu?" diye sordu.

Ellen çayına üfledi, sonra da bir yudum alıp başını evet dercesine salladı.

"Ama henüz kiminle evleneceğini bilmiyorum. Babam da olabilir, Mel de. Ama ben babam olmasını isterim."

Phoebe çocuklara, "Bence düğünümüzde olmanız çok hoş olur," dedi. Kollarını açıp masadaki herkesi işaret etti.

Debbie Macomber Yeni Başlangıçlar Mevsimi

"Hepinizi düğünüme bekliyorum."

Hutch, "Düğün pastamız çikolatadan olacak," dedi.

Herkes güldü.

Yemekler gelmeye başladı, bir grup garson, tabak ardına tabak getirdi. Yemekler masaya dizilirken Casey'nin durgunlaştığını gördüm. Yanımda oturuyordu, eline uzandım."

Eğilip, "Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Hayır," deyip başını iki yana salladı. "Sadece hep böyle hissedip hissetmeyeceğimi merak etmiştim."

"Nasıl?"

Boşta olan elini kalbinin üzerine koydu. "Mutlu," diye fısıldadı. "Gerçekten mutlu."

"Umarım mutluluğun daim olur," diye fısıldadım.

Yoğun duygularla, "Artık bir ailem var," dedi.

Duygulanıp yutkunmakta zorlanırken, "Evet," dedim. "Artık bizimlesin."

Kızımla aynı duyguları paylaşıyor, bir yerlere ait olmanın sevincini ben de yaşıyordum. Kocam, ailem ve Blossom Sokağı'ndaki arkadaşlarımla mutlu bir hayat sürüyordum.

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi

Yeni Başlangıçlar Mevsimi

DEBBIE MACOMBER

Sonlar, insanı hayata bağlayan yepyeni başlangıçlardır...

Kimi zaman hayatın karmaşasından başımızı kaldırmak, dertlerimizi geride bırakmak ya da bize zarar veren alışkanlıklarımızdan kurtulmak için bir yol bulmaya çalışırız. Ve bu arayışta en büyük yardımcımız dostlarımız olur; sadece iyi değil kötü günde de yanı başımızda duran ve her sonun bir başlangıca vesile olduğunu hatırlatan can dostlarımız...

Sihirli bir dokunuşa ihtiyaç duyan insanların yaşadıklarını sımsıcak bir dille anlatan bu roman, bizleri umut aşılayan bir dünyanın içine çekiyor.

"İşin ucunda unutulmaz karakterler yaratmak varsa, bunu Debbie Macomber'dan daha iyi kimse yapamaz."
BookPage

MARTI
facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI-YAYINLARI

t17

www.martiyayinlari.com
ISBN 978-605-348-085-3
9 786053 480853

Debbie Macomber - Yeni Başlangıçlar Mevsimi